

Giới thiệu Ốc Đảo Nơi Khô Cằn

Truyện Ốc Đảo Nơi Khô Cằn nói rằng, đối với Mai Lạc Hương có được không gian tùy thân mà nói, tận thế cũng không phải quá gian nan.

Có hứng thú thì ra ngoài trừu chọc người biến dị, bị người biến dị, a hạnh trừu chọc thì trốn vào không gian.

Nhưng mà, một thế giới tuyệt vọng, không có ngôn tình như vậy cũng không phải là cô thì có thể thay đổi, cô có thể thừa nhận những cảm xúc tiêu cực, có thể né tránh những việc đã thương người đâm sau lưng, có lẽ định nhân lớn nhất không phải người biến dị có được trí tuệ cấp thấp, mà là đồng loại thích tranh đấu.

Sau tất cả mọi truyện, có lẽ cô đã định phải cô độc còn có thể tìm được một người có thể chia sẻ bí mật?

Bạn đang đọc truyện *Ốc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Không Gian Tùy Thân

Edit: Diệp Y Giai

Mục lục

Mai Lạc Hương đem hạt giống thu thập được bỏ vào trong bao, nở nụ cười với người trước mặt: “Cám ơn, ông chủ Cố. Đây chính là hạt giống lúa nước mới nhất?”

“Đương nhiên, sản lượng cao, hương thơm, giống tốt, cho nên giá cả rất đắt đỏ.” Ông chủ Cố là người đàn ông trung niên mở cửa hàng bán hạt giống, mặc dù đối với một cô gái nhìn như thành phần tri thức đến mua nhiều hạt giống như vậy cũng rất kỳ lạ, có điều người ta trả tiền thẳng thắn, tuy rằng số lượng mua không bao nhiêu, nhưng rất nhiều chủng loại, là một khách quen.

Mai Lạc Hương chào tạm biệt ông chủ Cố, rồi bản thân lái xe về nhà.

Cô là người không có việc làm. Bình thường chỉ tiêu đều đến từ việc nuôi trồng phong lan, năm nay bán ra ba gốc tương đối thượng hạng, tiền cũng đủ dùng. Năm năm trước mẹ cô bởi vì bệnh qua đời, cha thì từ lúc cô mười tuổi đã bị tai nạn xe cộ rồi mất.

Vốn di sản của cha mẹ đều nên để cô kế thừa, đáng tiếc lúc cha qua đời, đám thân thích người nhà ông chỉ để lại cho mẹ và cô một căn nhà nhỏ cùng ba vạn nhân dân tệ, mà cổ phần công ty hay phiếu công trái đều bị phân chia, mười tuổi cô vẫn nhớ rõ diện mạo tham lam của những người đó, làm cho lòng người rét lạnh. Cũng may bản thân mẹ cô cũng có thể kiếm tiền, hơn nữa tính tình bà luôn lãnh đạm, cũng không để ý nhiều. Chỉ là không đợi được Lạc Hương tốt nghiệp đại học kiếm tiền, bà đã sinh bệnh, là bệnh nan y, không thể trị liệu. Mà sau khi bà rời xa mình, cũng không để lại quá nhiều tiền, nuôi sống bản thân đã là việc không dễ dàng.

Tạm nghỉ học một năm, lần thứ hai quay về trường học cô trở nên cô độc, người nhà bên cha đã đoạn tuyệt, còn người thân bên mẹ thì cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện qua, Lạc Hương mong lung biết rằng có quan hệ cũng không tốt.

Sau đó bản thân sinh bệnh, rồi phát hiện một không gian mang bên mình.

Trong không gian mặc dù không khoa trương đến vô biên vô hạn, nhưng thứ gì nên có vẫn sẽ có, chẳng qua đều là loại hình mini. Suối nhỏ sông nhỏ hồ nhỏ biển nhỏ mini, núi nhỏ cỏ nhỏ bình nguyên nhỏ mini, mà bên cạnh đồng ruộng phi nhiêu còn có một tòa tiểu lâu bằng gỗ, trên mặt tường tiểu lâu leo đầy những ngọn cây xanh. Bên phải tiểu lâu là niêng suối nước nóng, bên trái còn lại là đầm lạnh lẽo, bên cạnh một gốc cây đại thụ ngang trời xanh ở phía trước tiểu lâu là một dòng suối sương mù lượn lờ.

Trong không gian không có ban đêm, thực vật sinh trưởng với tốc độ rất nhanh, gần như gấp trăm lần bên ngoài.

Mai Lạc Hương tuy rằng sợ hãi hưng phấn một thời gian ngắn, sau đã bình tĩnh lại, cô không phải một người có dã tâm, tuy rằng rời khỏi tập thể, lại không thích bị người ta đối xử đặc biệt, cho nên cũng không tính toán dùng không gian kiếm nhiều tiền. Nhưng vẫn học tập phương diện nông nghiệp một thời gian, lên mạng tra tìm tư liệu, bắt đầu bỏ tấc về không gian.

Đồng ruộng trồng rau dưa lương thực, trên núi trồng cây ăn quả dược liệu, thảo nguyên nuôi súc vật bình thường, trong sông trong hồ trong biển cũng nuôi mấy loại cá tôm cua.

Những thứ này không phải thu thập một ngày hai ngày, tiền bán hoa cũng không ít, có điều cho dù là thời điểm khó khăn nhất Lạc Hương cũng không có dự định giống mấy vai chính trong tiểu thuyết, đem hoa quả rau dưa bên trong cầm đi bán. Như vậy thật sự có rất nhiều sơ hở.

Cho nên Mai Lạc Hương an phận dựa vào tiền gởi ngân hàng mà mẹ lưu lại để trả đại học, khi đó bởi vì không có bao nhiêu tiền, trong không gian lấy được đều là đồ bình thường, có một số chỉ dùng hạt giống trồng ra, có một số là cây mầm nuôi trồng ra, cá tôm cũng là hàng tiện lợi mua được ngoài chợ.

Sau này cô tốt nghiệp thì dứt khoát không tìm việc làm, mà là trồng phong lan bán lấy tiền. Ban đầu không dám bán loại cao cấp gì, chỉ trồng phong lan loại huệ lan bình thường thật tốt rồi bán cho tiệm hoa cảnh. Về sau quen biết những người này, bản thân cũng đi theo đội ngũ bọn họ tìm phong lan cực phẩm ở thôn quê, đương nhiên cũng thuận tay góp nhặt rất nhiều thứ hữu dụng, cũng thật sự khiến cô phát hiện ra không ít giống phong lan tốt.

Cứ như vậy ngược lại bán qua vài lần phong lan thượng hạng, sau đó có tiền thì thuận tiện hơn.

Cho tới hôm nay không gian đã rất phồn thịnh, thậm chí có không ít chim bay, hơn nữa vào một năm trước tựa hồ là không gian gom được quá nhiều thứ, thăng cấp một lần, không gian mở rộng gần mười lần, cô rốt cuộc không cần giống như trước tự mình động thủ nữa, mà có thể thông qua tinh thần lực khống chế.

Mai Lạc Hương biết, tinh thần lực của cô, loại lực lượng này cô gọi là tinh thần lực, trở nên mạnh mẽ. Tỷ như dự cảm trong ngày thường tương đối mạnh, lực ý chí cũng nâng cao không ít, cô vì thí nghiệm còn đặc biệt bắt đầu luyện tập chạy cự li dài, xem mình có thể chạy trong thời gian bao lâu, lúc mệt mỏi có thể dùng lực ý chí chống đỡ hay không. Sau vài năm kiên trì, thể chất trở nên không tệ, tinh thần lực cũng có chút tăng trưởng.

Ngày thường sống ở không gian, đồ gia dụng trong tiểu lâu cũng không ít, chỉ là không có điện, không dùng được máy tính không có mạng, trừ đủ các loại đồ ra thì hết sức nhàm chán. Có điều sau này mua ba bộ hệ thống phát điện năng lượng mặt trời thì không còn tồn tại vấn đề như vậy, hơn nữa ở trong không gian này hiệu suất của hệ thống phát điện tựa hồ rất cao.

Bởi vì không lên được mạng, trong máy tính của cô ở không gian trừ không ít thứ, để bản thân có thể giết thời gian.

Cho nên nói, Mai Lạc Hương kỳ thật còn là một cô gái tương đối trạch, bình thường qua lại với bạn bè cũng nhàn nhạt, bạn học từng liên hệ không nhiều, nói chuyện yêu đương vài lần lại không bệnh mà chết, cô không thể an tâm cùng bạn trai chia sẻ bí mật cá nhân, có chứng thích sạch sẽ nghiêm trọng. Cho nên việc kết hôn đối với cô mà nói là quá mệt mỏi.

Đã nhiều tối luôn gặp ác mộng, tuy không nhớ rõ nội dung, lại làm cho trong lòng cô áp lực kinh hoàng, tỉnh lại cũng cảm thấy tâm thần bất định, luôn có cảm giác sẽ xảy ra chuyện. Nhưng trừ bỏ vào nhà cướp bóc còn có thể có sự tình gì ảnh hưởng đến cô?

Không thể rõ ràng, cô cũng sẽ buông tha, ngược lại đi làm bữa sáng, trong không gian có bò sữa, cô cũng không uống sữa bên ngoài, còn trứng tươi, nướng mấy miếng bánh mỳ, vậy là đủ rồi.

Sau đó đi vài bước xem như tản bộ, cô bắt đầu lướt Web, không có tin tức gì đặc biệt cảm thấy hứng thú, lúc cập nhật tiểu thuyết mới để đọc, ánh mắt đột nhiên tập trung vào hai chữ “Tận thế”, trong lòng bỗng nhảy lên. Trong tối tăm tựa hồ có một thanh âm nói cho cô biết, tận thế phù xuông.

Sẽ không khôi hài đến vậy chứ. Tận thế gì đó hẳn là còn quá sớm, nhân loại còn chưa đạt đến điểm mấu chốt của trái đất mà.

Sau khi ý niệm trong đầu hiện lên, cô cũng không còn để ý, tiếp tục lướt Web cập nhật tiểu thuyết, thuận tiện nhớ đến những bộ phim và anime đã kết thúc còn chưa xem, cùng với đủ các loại trò chơi máy rồi chưa chơi hết mà mình đã tích trữ trong không gian. Thậm chí còn nghĩ nếu thật sự có tận thế, bản thân cứ ở trong không gian ngây ngốc cả đời không ra, hơn nữa trong không gian có thể “nhìn” ra bên ngoài, tương đối an toàn. Duy nhất không thuận tiện chính là không gian không có cách nào di chuyển, chỉ cần tiến vào ở nơi nào, thì nhất định sẽ đi ra ở nơi đó, để ở trên phương tiện giao thông di chuyển cũng sẽ không đi động theo, bằng không cô đã sớm chạy khắp thế giới.

Kỳ thật cô cũng biết, bản thân vốn đã rời xa tập thể, từ khi có không gian thì lòng trung thành đối với thế giới này lại càng thêm mong manh. Nếu tránh ở trong không gian suốt ngày không ra, cuối cùng tâm tính nhất định sẽ xảy ra vấn đề.

Thích sống ở trong không gian kỳ thật là một loại thái độ sống cực tuyệt và sợ hãi thương tổn, cũng giống như trạch nam trạch nữ. Có điều giữa người với người, chỉ cần không e ngại người khác là được. Cho nên Lạc Hương chưa bao giờ nhận thức rằng phương thức sống của mình là sai lầm. Về phần tâm tính, chờ khi nào có vấn đề thì nói sau.

Vừa không chút để ý nghĩ những chuyện ở đâu, vừa mở Web, thờ dài, Mai Lạc Hương quyết định vẫn đem tiền tiêu để trong này đi. Vặn nhất thật sự có tận thế, vậy cũng không tính thừa, cho dù không tận thế, những vật liệu mình mua cũng là bản thân cần, đặt ở trong không gian cũng sẽ không lãng phí.

Hầm ngầm tự có của tiểu lâu là một không gian vô cùng tĩnh lặng, vốn dùng để bỏ những thứ mình trồng ra, sau lại thăng cấp có công năng tự động sửa sang lại, Mai Lạc Hương thì tùy ý, cái gì cũng nhét vào trong.

Hiện tại đúng lúc có thể nhét chút đồ vào.

Ở trên đường đi dạo, dòng người vẫn đến rồi đi, cuộc sống tuy không phải quá tốt đẹp, nhưng tất cả mọi người đều rất đầy đủ, có lẽ có chút phiền não nhỏ, nhưng chưa bao giờ là điểm chính của cuộc sống. Tận thế, quả nhiên là do bản thân suy nghĩ quá nhiều.

Có điều đi cũng đi rồi, đồ cũng vẫn phải mua. Xe hơi bốn bánh là an toàn, nhưng không linh hoạt, Mai Lạc Hương cũng không còn nhiều tiền để mua, nên mua mấy chiếc xe mô-tơ, thứ này trước kia rất đắt, hiện tại bị loại bỏ xuống thì rẻ vô cùng. Vũ khí mua súng không thực tế, cô không có biện pháp, nhưng mấy loại như lưỡi lê vẫn có thể mua được, vì thế mỗi cửa tiệm mua một ít, tích lũy lại thì tương đối nhiều. Sau đó lại lấy lý do chuẩn bị thuốc men phòng sẵn, mua không ít tiêu viêm giảm đau cầm máu những loại thuốc thường dùng, đi thêm mấy cửa hiệu cùng bệnh viện nên số lượng rất nhiều. Kỳ

thật dòng suối ở không gian đều hữu dụng hơn những thuốc này, nhưng tóm lại lo trước khỏi họa.

Sau ngẫm lại trên thế giới tình hình gì cũng không có, Lạc Hương cảm giác mình vẫn nên chuẩn bị thêm chút đồ.

Đồ trong siêu thị không thể mua lượng lớn, trước hết không cần, ngược lại nấu cơm cần dùng muối này, nước tương này và các loại đồ gia vị nhất định phải trữ hàng, bằng không lúc nấu ăn còn phải làm gia vị, vậy thì ngại nín rồi. Một số loại vật liệu bản thân không làm ra được cũng bị vơ vét không còn gì, lấy có đều không cần nói, đều giải quyết ở thị trường bán sỉ, vừa rẻ mà số lượng lại nhiều.

Sau khi về nhà Mai Lạc Hương bắt đầu cuồn cuộn quét tư liệu trên mạng, đem phần cứng trong tay mình đều dùng hết, dù sao tương lai sẽ luôn dùng đến, tỷ như thực đơn này, phương thức DIY* này, kỹ xảo quyết đấu này, chiêu thức võ công này, tuy cũng không nhất định là hữu dụng, nhưng tóm lại có thể giết thời gian. Đương nhiên tiêu thuyết, trò chơi là thiết yếu.

(*: do it yourself)

Ngày 7 tháng 7 năm 2012, một buổi tối không có ánh trăng, vốn là ban đêm náo nhiệt lại dần dần yên tĩnh.

Lạc Hương cảm thấy không tốt trốn vào không gian.

Tuy rằng trong không gian vẫn như ban ngày, phong cảnh như trước, lòng của cô cũng không an tĩnh như thường ngày, sợ hãi cùng hoang mang đánh úp vào trong lòng.

Cho dù chuẩn bị làm gì, Lạc Hương cũng không thật sự tin tưởng trực giác của mình, hoặc là nói không thể tin được. Nhưng hiện tại rõ ràng đã xảy ra chuyện, dù còn chưa biết là chuyện gì.

Bề ngoài của xã hội văn minh nhân loại sắp bị xé đi, không còn tươi sáng như dĩ vãng. Miếng vết thương thối rữa sắp khuếch tán, tới khi gien được gây dựng lại.

Nhưng lại là, thai nghén nhân loại cùng với mẹ của muôn vật, có thể chống đỡ đến lúc đó hay không?

Ngày 7 tháng 7 năm 2012, trời giáng thiên thạch, trực tiếp đoạt đi vô số tính mạng con người, khi thiên thạch đình chỉ, lúc mọi người cảm thấy tai nạn đã qua, thì giờ hủy diệt mới bắt đầu. Tia thiên thạch bao trùm toàn cầu, tiến hành dị biến trong giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Núi Khô Cằn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tận Thế Phủ Xuống

Lạc Hương trốn đến nửa đêm, đến bốn giờ sáng mới ra khỏi không gian, tuy rằng cảm giác áp lực nguy hiểm vẫn còn, nhưng không mãnh liệt nữa, cô biết nên hành động, tốt nhất vơ vét hết vật tư tốt sau đó lập tức ra khỏi thành phố.

Trong siêu thị cũng không có ai, hiển nhiên buổi tối tất cả mọi người đều trở về nhà, thuận tiện cho Lạc Hương. Lạc Hương đem đồ ăn có thể tìm được thu vào, mấy vi tính cùng đồ điện cũng không buông tha, quần áo linh tinh cũng đều đóng gói, có điều quần áo ở siêu thị này quá ít, cũng không có nguyên liệu vải tốt, mình còn phải đi cửa hàng trang phục một lần. Lạc Hương lại tìm được kho hàng, đem hàng hóa bên trong thu lại. Song lúc ra đến cửa cô lại do dự, từ trong đồng đồ ăn chọn thứ mình không thích đặt lại lên trên kệ hàng của siêu thị, số lượng không ít, có lẽ còn có người khác cần, làm quá đoạn tuyệt cũng không tốt.

Cửa hàng trang phục rất dễ tìm, đi vào cũng dễ dàng, rất nhanh đã vơ vét được một đồng quần áo nam nữ các kiểu, lớn nhỏ đều mặc kệ, trong tiểu lâu cũng có mấy may có thể tự mình sửa. Xăng đường như hơi khó tìm, trạm xăng dầu có xăng nhưng không cách nào chứa đựng, may mắn cô gặp được xe vận chuyển xăng, dứt khoát đem chiếc xe kia thu luôn vào không gian. Có lẽ có thể dùng một thời gian, dùng hết rồi không tìm được nữa thì thay mô-tơ thành bình ắc quy, nên may mắn lúc trước cô vì thuận tiện đã mua ba bộ hệ thống phát điện năng lượng mặt trời.

Trên đường không có mấy chiếc xe, có xe cũng đều ngừng lại, người trong xe không biết đã chạy đi đâu. Nhưng cũng không hoàn toàn không có người sống, dường như có vài người bắt đầu thất kinh chạy ra trên đường cái, Mai Lạc Hương lắc đầu, đến nay cô đều không gặp phải nguy hiểm gì, nên chạy nhanh ra khỏi thành phố.

Có lẽ hiện giờ nên cứu những người này, nhưng Mai Lạc Hương cũng không phải là một người quá lợi hại, hiện tại cũng chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình. Lùi một bước mà nói cô có thể cứu những người này, vậy sau đó? Phải chịu trách nhiệm cho bọn họ ăn, mặc, ở, đi lại cùng an toàn, tất nhiên là phải vận dụng đến không gian. Cô không có cảm giác an toàn, cũng vô cùng lý trí, cứu người bây giờ có lẽ sẽ gặp phải đủ loại vấn đề khiến cho mình khó chịu, dù sao thì biết người biết mặt không biết lòng, cho nên giai đoạn hiện nay hoàn toàn không cần phải đảm đương thánh mẫu, cô thà rằng hiện tại

không buông xuống bất cứ cảm tình nào, cũng không nguyện tương lai vô lực bảo vệ thì thương tâm. Dù rằng... cô thờ dài, cho dù sau này cuối cùng vẫn phải làm bạn với người khác. Tránh ở trong không gian cả đời, chẳng qua cũng chỉ thử nghĩ mà thôi, cuộc sống một mình một năm hai năm có thể chịu được, nhưng không thể sống như vậy cả đời. Có điều khi đó người còn sống sót đại khái cũng không phải người phụ thuộc vào người khác, cũng không cần cô đến phụ trách.

Có thể là động tác của cô tương đối nhanh chóng, rất nhanh đã ra khỏi thành phố, thành phố A không phải một thành phố lớn, nhưng nơi này cũng được xếp thứ ba, nhân số không ít, cho nên trong thành phố rất nguy hiểm. Tuy rằng ngoài thành phố cũng có nhà, nhưng số lượng nhân khẩu không phải quá dày đặc, sẽ an toàn hơn.

Buổi sáng hơn tám giờ, Mai Lạc Hương dừng xe. Ven đường có một trạm xăng dầu, cô gọi vài tiếng, cũng không có người đi ra, nên tự mình đổ dầu. Nhưng ngay lúc này trong trục bánh xe biến tốc, người biến dị xuất hiện.

Đây là lần đầu tiên Lạc Hương thật sự nhìn thấy người biến dị, da dẻ bọn họ nứt toác, hai mắt màu đỏ, tóc giống như kim thép dựng thẳng lên, móng tay trở nên giống với móng vuốt dã thú. Hàm răng cũng biến thành bén nhọn mà thon dài, đôi môi không bao lại được đều lộ cả ra ngoài. Lạc Hương rất không khí khái mang theo xe máy ở trong một góc chết trốn vào không gian. Cô không muốn mạo hiểm, vốn đang cảm thấy bản thân có thể hoàn hảo mà sinh tồn một mình, hiện tại xem ra thì rất không có khả năng. Tốc độ biến dị của con người quá nhanh, lực công kích tựa hồ cũng không yếu, cũng không biết có mang theo virus lây nhiễm hay không, dường như bọn họ chỉ còn lại bản năng cắn xé nhai nuốt, mà mất đi trí tuệ tạo ra loài người.

Lạc Hương biến mất khiến người biến dị rất nghi hoặc, nhưng chúng nó cũng không để ý, đi quanh một vòng lại trở về trong phòng, im ắng, giống như mảnh thú chờ đợi con mồi.

Lạc Hương tuy rằng tim đập rộn lên, lại không phải vì sợ. Thậm chí hiện tại vẫn không có bao nhiêu cảm giác chân thật, lý trí là một chuyện, cảm giác lại là một chuyện khác.

Cho nên, cô rất bình tĩnh quay về tiểu lâu nấu cơm, vốn trong tiểu lâu chỉ có mấy thứ là cháo và một cái nồi đun nước, hiện tại nhìn mấy bộ xoong nồi mà mình thuận tay lấy ở siêu thị, quyết định những cái nồi này vẫn cứ lấy ra dùng. Bây giờ không có bao nhiêu thời gian để nấu cơm, tốt nhất hiện tại nấu nhiều chút, sau đó thời gian sinh hoạt ở bên ngoài có thể trực tiếp cầm lấy ăn luôn.

Ăn xong cơm sáng, Lạc Hương quyết định ngủ một giấc, đại khái lúc mười một giờ sáng, cô đã tỉnh lại. Cầm những video dạy kỹ xảo quyết đấu trong máy tính xuống, học một hồi, lại luyện tập một chút cách chặt chém bằng lưỡi lê, xây dựng tốt tâm lý rồi cô mới ra khỏi không gian.

Người biến dị vẫn trốn ở trong phòng, nhưng trên mặt đất của trạm xăng dầu đã thêm không ít máu tươi, xăng cũng không còn, hiển nhiên trong khoảng thời gian đi ngủ cô không ít người đã tới nơi này. Lạc Hương đánh mất cơ hội vẫn không biết tình huống cụ thể của người biến dị.

Có điều cô cũng không quá để ý, bây giờ có thể tránh né người biến dị cũng không tệ rồi. Khởi động xe máy, Lạc Hương tiếp tục lên đường. Hiện tại với tình hình này, người sống không thể chỉ ngồi không một chỗ trong thời gian dài, không ngừng di chuyển mới có thể tránh bị người biến dị tìm tới cửa.

Đúng lúc đó, trên đường cao tốc xuất hiện một chiếc xe áp giải tù nhân, bề ngoài tàn tạ, có điều rõ ràng xe áp giải phạm nhân tương đối chắc chắn, mỗi bộ phận của xe đều không bị phá hỏng. Lúc này xe bên kia thò ra đầu người: “Ê, em gái, muốn lên xe không? Ở đó đi sẽ nhanh hơn.” Nói xong rất khinh thường nhìn xe mô-tơ hai bánh của Lạc Hương.

“Cám ơn, nhưng anh vẫn hỏi thêm cả bạn đi.” Lạc Hương biết một đội người sẽ luôn có người tốt bụng, có người ích kỷ, mà ở thời khắc nguy hiểm người tốt bụng có thể sẽ trở nên ích kỷ, ích kỷ lại có thể thêm độc ác. Hiện tại mặc dù xuất hiện người biến dị, nhưng mọi người sinh tồn cũng không quá gian nan, vẫn sẽ có những người tốt bụng. Sau này thì khó nói. Lạc Hương không muốn dùng một tư thế cường giả đi cứu người, nhưng hiện tại được người cứu lại không giống, là nguy trang quá tốt. Tuy rằng yếu một chút sẽ có phiền toái, nhưng như thế này mới là phương thức tốt nhất chọn lựa đồng bọn hợp tác.

“A.” Hiển nhiên cái tên lên tiếng kia cũng không trung cầu ý kiến của người khác, sau đó một người ngồi ở ghế lái mở miệng: “Lên xe. Có điều xăng trong xe máy cô thì phải giao nộp.”

Lạc Hương rất nhanh nhẹn dừng lại theo xe ô tô, sau đó từ trong thùng xe đi ra hai người đàn ông trẻ tuổi đem mô-tơ mang lên thùng xe.

Thùng xe khá lớn, bên trong chỉ ngồi bốn người, ba nam một nữ, tuổi đều không hơn ba mươi tuổi. Cô gái tương đối xinh đẹp, ít nhất đẹp hơn Lạc Hương rất nhiều, chẳng qua hiện tại ở cái thế giới này có lẽ xấu chút cũng tốt.

“Trong cái hòm sau xe máy tôi có đồ ăn, nếu mọi người đói bụng thì có thể ăn.” Lạc Hương để chút thịt bò khô ở bên trong, kỳ thật có chút không muốn, về sau thứ này phải tự mình làm rồi. Thực ra trong không gian đồ gia vị cùng thịt bò cũng không thiếu, có làm được hay không thì là một chuyện khác.

Cô gái trẻ kia có vẻ rất vui mừng: “Cám ơn. Tôi đúng lúc rất đói.” Nói xong thì rút chìa khóa xe máy mở ra lấy đồ. Ba thanh niên còn lại hiển nhiên cũng muốn ăn một chút, chẳng qua không có ý tứ cướp đoạt với con gái.

Đem đồ ăn chia đều, mọi người cũng chỉ là ăn lưng bụng. Một nam sinh có vóc dáng thấp ở phía sau thùng xe nói: “Tôi tên là Tào Thượng,” chỉ chỉ mấy người bên cạnh: “Gia hỏa mập mập này là Lâm Dũng, mà khóc ca kia là Viên Gia Kỳ. Còn gia hỏa lái xe phía trước là đội trưởng mà chúng tôi đề cử ra Lam Ba. Tóc vàng chính là Lưu Hải. Về phần tiểu mỹ nữ còn lại tên là Thẩm Nhan. Chúng tôi là bạn học. Còn có?”

“Mai Lạc Hương. Mọi người có thể gọi tôi là Hương Hương.” Trong đội ngũ này anh chàng tóc vàng Lưu Hải tựa hồ rất nhiệt tình, Tào Thượng thì khá giỏi giao tiếp, khuấy động không khí, mà đội trưởng dường như là người rất có trách nhiệm, tâm tư kín đáo, nhưng giới hạn tuổi tác, vẫn lộ vẻ non nớt. Vì

dụ như anh ta cũng không mù quáng cứu người, nói vậy xe của Lạc Hương cùng với một thanh lưỡi lê dài mang bên mình đều có thêm phần.

“Vậy thì mọi người có biết rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không? Tôi chỉ lo chạy trốn, cái gì cũng không biết.” Lạc Hương có điểm xấu hổ.

“Không ai biết được” Nói đến chuyện này, tâm tình của mọi người tựa hồ cũng giảm sút. “Có điều chúng tôi cũng hiểu biết một ít tình huống. Đường như là bắt đầu từ đêm qua, thế giới khắp nơi đều xuất hiện thiên thạch, đè chết rất nhiều người, sau đó bắt đầu có người biến dị. Chẳng qua, mặc dù là biến dị, chúng nó lại có thể thông qua máu truyền DNA biến dị, sau đó giống như virus lây nhiễm sang những người bình thường khác.” Lưu Hải còn bổ sung: “Tôi là thạc sĩ sinh vật học di truyền, đại thể cũng nhìn ra được chút ít.”

Lạc Hương vô cùng kinh ngạc, một người trẻ tuổi có vẻ gia hỏa bất lương xấu xa lại là thạc sĩ. “Ngoại trừ vấn đề này, còn có một chuyện,” Hương Hương có chút không đành lòng nhắc tới: “Chúng ta cứ chạy trốn thế này, còn người nhà thì làm sao?”

Những lời này làm cho tất cả mọi người trên xe đều trầm mặc.

Tào Thượng cười khổ: “Cô thật đúng là cao thủ phá hỏng bầu không khí. Nhà của tôi ở chỗ này, thành phố khác tuy cũng còn thân thích, có điều đều là họ hàng xa. Trước khi trốn đi cha tôi đang mở tiệc sinh nhật cho tôi, trừ tôi ra, những người khác đều biến dị. Tỷ suất người biến dị rất cao, ít nhất ở thành phố này của chúng ta là rất cao. Tiệc ngày hôm qua gần bảy mươi người, chỉ có ba người là chưa biến dị. Mà trừ tôi ra, hai người kia đều bị người biến dị ăn rồi. May mà vốn định chọn thời gian khác tụ họp với bạn học, bằng không còn không biết sẽ như thế nào nữa. Lúc quay về trường học vừa vặn gặp được Lam Ba, thủ tịch sinh khóa chúng tôi, bỏ chạy ra ngoài thành phố thì gặp được cô. Ha, hiện tại ông đây cũng là một cô nhi, không còn gì cả.” Nói không nhẹ không nặng, nhưng trong ngữ điệu của anh ta đã tràn ngập phần nộ cùng bi thương. “Hiện tại, có đôi khi cảm thấy vẫn là chết rồi thì tốt hơn. Còn sống, ngay cả đối tượng để oán hận cũng không còn.”

“Tôi tới nơi này đi học, gia đình thì ở Bắc Kinh. Nếu thật sự có chuyện thì dù chạy về cũng vô dụng, nếu người trong nhà không bị biến dị, Bắc Kinh hẳn sẽ không có chuyện gì.” Thẩm Nhan thực sự không quan tâm, nữ sinh này tựa hồ trời sinh bạc tình. Lạc Hương khẽ nhủ mảy, một người như vậy cũng không tốt để ở chung.

Nhà những người khác đều không ở thành phố này, chủ yếu đều ở những thành phố lớn như Bắc Kinh, Thượng Hải, đến nơi đây đều để đi học. Cho nên hiện tại chúng tôi định ra mục tiêu——thành phố Thượng Hải, bởi vì nó là thành phố lớn cách khá gần đây, từ vị trí địa lý của nó cho thấy, binh lực tài nguyên hẳn đều rất dồi dào.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Đường Đêm Kinh Hoảng

Đường đi cũng không phải quá khó khăn, xăng thì còn nhiều, thức ăn tuy chuẩn bị không đủ, nhưng đồ mà Lạc Hương mang đến cũng đủ để giữ cho không bị đói bụng, làm cho người ta lo lắng nhất là xe trên đường cao tốc. Những xe này có số ít giống như bọn họ chạy cực kỳ nhanh, một số còn lại thì vẫn không nhúc nhích dừng ở giữa đường, thường thường còn sẽ có người biến dị xuất hiện, đụng vào xe đang chạy. Không giống với lúc bình thường, loại tai nạn xe cộ này thường thường là người biến dị bị đánh bay, khiến toàn thân đều là máu, lại vẫn có thể đứng lên, mà xe thì sẽ bị hủy, người ở bên trong sẽ bị thương.

Cho nên Lam Ba lái xe vô cùng cẩn thận. Không thể không nói kỹ thuật lái xe của anh ta rất được, trước một đồng chướng ngại trên đường cao tốc, vẫn có thể lái xe ổn định, không có chút nguy hiểm nào.

Lưu Hải vốn muốn thay lái xe lại chỉ có thể nhún nhún vai: “Đội trưởng, xin lỗi hen, cậu chỉ có thể tiếp tục vất vả rồi. Nào, ăn chút đồ, uống chút nước đi.” Sau đó Lưu Hải rất nịnh hót hầu hạ Lam Ba, bộ dáng vô cùng khôi hài.

Không khí thoải mái không ít, thần kinh của mọi người cũng không còn căng thẳng nữa.

Lạc Hương nhìn đồng hồ, đã sắp ba giờ chiều, nhưng còn cách Thượng Hải một nửa lộ trình. Đêm đầu tiên của đợt biến dị, sắp đến rồi.

Ở chỗ cửa thu phí, xe ngừng lại. Lam Ba nhíu mày: “Tình huống tôi lo lắng nhất đã xảy ra rồi.” Có một chiếc xe dừng lại chặn cửa thu phí.

Mà bây giờ tuy không nhìn thấy người biến dị, nhưng mọi người đều biết, bọn chúng chỉ đang núp ở một góc mình không thấy được mà thôi, không lâu sau, bọn chúng sẽ ngửi thấy mùi của anh rồi xuất hiện, cho anh một miếng hoặc là hoàn toàn phân thân anh ra làm thịt. Người biến dị cũng cần ăn cơm, bọn chúng chẳng qua phân tách từ giữa loài người, từ sản bản động vật biến thành sản bất chính nhân loại mà thôi.

Sắc mặt Lạc Hương cũng không dễ coi, nhưng cô hiểu được, không thể tiếp tục lãng phí thời gian. Cô nửa đường lên xe, cảm tình với đoàn thể này cũng không sâu đậm, chỉ khi trả giá đại giới, mới có thể chân chính dung nhập. Cho nên, hiện tại việc cô cần phải làm là xuống xe mở đường.

“A, Hương Hương, cô làm gì vậy?” Thẩm Nhan kêu lên sợ hãi.

“Không được, Hương Hương, cô định đi xuống mở đường?” Anh chàng mập mạp Lâm Dũng tuy không phải là loại người sôi nổi, thái độ làm người lại hết sức thông minh. Nhưng, có đôi khi càng là người thông minh, thì lại càng nhất gạn. Bọn họ luôn phức tạp hóa, nghiêm trọng hóa tình huống lên, không đạt đến độ không có sơ hở thì tuyệt đối sẽ không động thủ.

“Tôi lớn hơn mọi người, kinh nghiệm cũng nhiều hơn. Cho nên tôi đi xuống. Mọi người vẫn đều là học trò mà.” Lạc Hương nở nụ cười.

“Tôi ngược lại lớn hơn cô, để tôi đi.” Lưu Hải trực tiếp đẩy cửa xe phía trước ra.

“Vây chúng ta cùng đi, cũng có thể chiếu ứng cho nhau.” Trong lòng Lạc Hương thầm nghĩ: tâm địa không tệ, khuôn mặt tri thức không tồi, đáng để kết giao. Nhưng sau đó trong lòng lại trào phúng, nói Thẩm Nhan lãnh tình, chẳng lẽ bản thân lại không phải.

Hai người chậm rãi đi về hướng trạm thu phí, trừ bỏ ánh mặt trời không quá chói chang, tiếng gió chậm rãi thổi qua, chỉ còn lại chiếc xe tĩnh lặng, bầu không khí làm cho người ta khản trương. “Cẩn thận một chút.” Lưu Hải nhắc nhở.

“Được.” Lạc Hương đem lưới lê trong tay để ở trước ngực, đi đằng trước Lưu Hải.

Lưu Hải nhìn nhìn, không nói thêm gì. Người có vũ khí trong tay, chung quy sức chiến đấu sẽ tương đối mạnh. Hiện tại thế giới biến thành dạng này, phụ nữ đại khái không thể tiếp tục coi bản thân là phụ nữ nữa.

Bọn họ nhanh chóng chui vào một chiếc xe ở trạm thu phí, chìa khóa xe vẫn còn đó, khởi động lên, phát hiện vẫn có thể lái được, chỉ là phía trước chiếc xe dụng phải thứ gì đó, bị biến dạng ngoại hình mà thôi.

Khác với tưởng tượng lúc đầu, cũng không có thứ gì đột nhiên xông tới, đập vỡ kính xe chẳng hạn, bọn họ im lặng mở cửa xe ra đồng thời lái chiếc xe lúc đầu chặn cửa, chạy ra một con đường có thể thông hành.

Rất nhanh, Lam Ba bọn họ cũng tiến lên theo, Lạc Hương lại hô dừng: “Chúng ta không thể cứ như vậy lái qua, xem chừng nơi này tạm thời không có nguy hiểm gì, tốt nhất xuống đây đem những vật tư trong xe thu thập lại, chúng ta vội vàng từ trong thành phố chạy đi thứ gì cũng đều không có, cho dù chạy đến thành phố lớn thì thế nào? Khi đó rất có thể tiền bị sạt giá, có chút vật tư vẫn đáng giá hơn.”

Thẩm Nhan cười lạnh: “Tôi cảm thấy vẫn là mạng của bản thân là quan trọng nhất.”

Lam Ba nhìn cô một cái, không nói gì, sau khi cẩn thận suy nghĩ mới nói: “Xuống xe thu thập vật tư, động tác nhanh lên. Trời sắp tối rồi.”

Hiện nhiên hiện tại không có người biến dị hay thứ gì chạy ra là thời cơ tốt nhất, chỗ này đại khái có hơn ba mươi chiếc xe, tìm ra được không ít đồ, cả hòm thức ăn gồm nước khoáng bánh bích quy thịt bò khô mì ăn liền, mọi người đi ra đều mang chút đồ ăn nước uống, còn có cả công cụ sửa chữa và xăng dầu dự bị. Chiếc xe chở tù của bọn họ được coi như tương đối bền chắc, cho nên cũng không cần lái một chiếc xe lãng phí xăng. Lạc Hương tìm được một cái hòm để thuốc chữa bệnh, hiện nhiên đó là chiếc xe Lưu Hữu* thăm niên, còn có một bao lớn các công cụ sinh tồn dã ngoại, công cụ được Lạc Hương thừa dịp người khác không chú ý thu thập lại, dù sao hiện tại lấy ra cũng không có chỗ để. Hòm thuốc thì để vào trên xe bọn họ, hiện tại đang thiếu nhất là thuốc men.

(*Lưu Hữu: Là thuật ngữ bắt nguồn từ mạng, đồng âm với từ lữ trong du lịch, là vận động ngoài trời, gọi là người đam mê chuyến du lịch độc lập. Đặc biệt chỉ những người yêu thích tham gia đi phượt (backpacking), thám hiểm, leo núi... Vì vậy, Lưu Hữu đặc biệt chỉ “người đam mê”, là chỉ người, chứ không phải chỉ chuyến du lịch, cũng bởi vậy mà Lưu Hữu được coi như đồng âm của du lịch là hiểu sai. Theo baike.baidu.com)

Trong những xe này còn có một chiếc là xe tải lớn, vận chuyển mì ăn liền, Lạc Hương dọn sạch hai rương leo lên xe tải, cuối cùng còn đem phần lớn đồ trên xe tải lạng lẹ thu vào không gian, chỉ còn lại số ít để ở trên giá bên ngoài.

Thời gian hơn mười phút đồng hồ tất cả mọi người đều trở về trên xe, bên trên đã chất đầy đồ vật, thức ăn đồ dùng đều không thiếu. Thẩm Nhan không xuống xe, chỉ phụ trách sắp xếp những vật tư lại cho tốt, tiết kiệm không gian.

“Hiện tại có thể đi rồi chứ.” Thẩm Nhan chia nước cho những người khác, miệng lại có chút oán hận, hiện nhiên không muốn lãng phí thời gian vào những việc này. Tình hình trong nhà cô phỏng chừng rất tốt, cảm thấy chỉ cần tìm được người rồi, mình tự nhiên sẽ có người phụ trách, đương nhiên là không cần buồn lo vô cớ. Đại khái thứ đặc quyền này ở nơi nào cũng đều tồn tại, cho tới bây giờ con người lại càng không ngang hàng.

Rất nhanh, mặt trời dần biến mất. Màn đêm chính thức buông xuống.

Xe được lái đi tương đối chậm, nơi mà đèn xe có thể soi sáng cũng không nhiều, giai đoạn này đèn đường đều đã tắt, chung quanh cũng không thấy được ánh sáng gì, tựa hồ trên thế giới chỉ còn lại một chiếc xe này của chúng tôi. Cho nên khoảng cách chúng tôi đi được cũng không nhiều.

Đột nhiên, quốc lộ phía trước truyền lại âm thanh. Có tiếng thét chói tai, có tiếng ô tô ma sát.

Nurong theo ánh đèn có thể mơ hồ nhìn thấy, lại là một đám người biến dị đang vây công đại khái hơn hai mươi người, có điều trên tay những người này có đao thương, bộ dạng rất khó đối phó.

“Mới một ngày, đã lan rộng đến vậy rồi. Quả nhiên lực thích ứng của loài người rất mạnh mẽ.” Lưu Hải không hổ là thạc sĩ sinh vật học di truyền, nói chuyện đều mang theo chút hương vị của người nghiên cứu ở bên trong. Có điều sau đó anh ta lại nói: “Lái qua đi!! Chúng ta không thể dừng lại.”

Hiển nhiên Lưu Hải có thể gọi một cô gái độc thân như Lạc Hương lên xe cũng không phải là một gia hỏa quá mức thánh mẫu, hiện tại người biến dị vẫn chưa biểu hiện ra sức mạnh cường đại, kỳ thực chỉ cần cẩn thận, thì nguy hiểm của một đội người cũng không phải quá lớn, ngược lại đồng bạn của những nhân loại này càng làm cho người ta bất an. Bọn họ chỉ có bảy người, so với một đám hai mươi mấy người này thì quá yếu. Huống chi những người đó còn bị người biến dị bao vây.

Cho nên Lam Ba rất lãnh đạm lái xe xông qua người biến dị, thuận đường mở ra một lỗ hổng, đương nhiên là để tránh cho xe hủy người chết, tốc độ đi tương đối chậm, vậy cũng đủ để lái qua đoạn đường nguy hiểm này. Có điều chỉ trong mấy chục giây ngắn ngủi này thôi, đã có ba người biến dị bò lên trên cửa kính phía trước xe, người trong thùng xe còn có thể nghe được tiếng móng vuốt bọn chúng cào lên vỏ thùng xe, làm cho da đầu người ta run lên.

Hơn hai mươi người tựa hồ nhìn thấy xe của bọn họ đều rất kích động, lại có người không cẩn thận bị bắt đi, rất nhanh, không đến hai mươi giây đã bị người biến dị xé xác ăn mất.

Anh chàng có vóc dáng thấp Tào Thượng không còn vẻ lạnh lợi hoạt bát bình thường, anh ta nôn ra.

Người ngoài xe đang hô hoán, người trong xe lại trầm mặc. Lạc Hương rất thông thả nói: “Đây mới chỉ là bắt đầu. Thích ứng đi, sau này sẽ càng gặp nhiều.”

Kỳ thực ngày thường mọi người cũng không nhìn thấy nhiều người dám làm việc nghĩa, chủ yếu đều duy trì tư thế bàng quan việc không liên quan đến mình, nếu làm chuyện tốt mà không tôn thương đến mình thì cũng sẽ làm, nhưng nếu nguy hại đến bản thân thì dĩ nhiên là cái gì cũng không cần quản. Người tốt bụng cũng không phải là không có, nhưng tuyệt đối không phải đại đa số.

Có điều trong lòng Lạc Hương hiểu được Lưu Hải rất thích hợp để sinh tồn trong một thế giới thế này, thận trọng, tri thức cao, sức quan sát mạnh, có tâm đồng tình lại cũng không quá tốt bụng, năng lực tiếp nhận cũng rất mạnh. Đương nhiên Lam Ba không tồi, chỉ là anh ta còn chưa thành thực mà thôi.

Ngược lại bản thân mình đây, Lạc Hương thờ dãi, cô không biết mình có thể sinh tồn được trong cái thế giới này hay không, nếu bản thân không có không gian thần bí kia.

Có lẽ rất nhiều chủ sở hữu không gian trong tiểu thuyết đều khiến nó có ích lợi hóa lớn nhất, bất luận là mưu cầu lợi ích cho bản thân hay là làm người cung cấp giúp đỡ sinh tồn ở tận thế, chính Lạc Hương lại chưa từng có ý nghĩ như vậy. Tương lai có thể sẽ có một số người biết về bí mật không gian này, nhưng một số này tuyệt đối sẽ không vượt qua hai, mà tương lai đó nói không chừng cũng rất xa xôi. Thế giới này có thể có một điều ngoài ý muốn như cô, nếu cô tự tiện sử dụng không gian, như vậy sau khi cô chết đi những người này phải làm sao bây giờ? Còn không bằng ngay từ đầu trải qua khó khăn, dựa vào chính mình một lần nữa xây dựng lên trật tự thế giới.

“Mọi người giữ vững tinh thần, còn bốn giờ, phòng chừng có thể đến thành phố Thượng Hải. May mắn, chúng ta cách Thượng Hải rất gần.”

Viên Gia Kỳ không thẹn với xưng hô khốc ca, từ lúc gặp nhau tới giờ, lần đầu tiên Lạc Hương nghe thấy anh ta nói chuyện, thoát nhìn tính khí tuy hơi rầu rĩ, lại ngoài ý muốn tương đối trầm ổn, có lẽ cũng là một người có tố chất tâm lý vững vàng.

Lạc Hương lo lắng nửa ngày, luôn cảm thấy lần biến dị này có quy luật. Bốn chữ “không sống mong chết*” này rất trở trêu chạy vào trong đầu cô. Suy nghĩ một chút lại cảm thấy rất không có khả năng, dù sao phóng xạ làm sao có thể chọn đồ ăn trên đĩa được, cái gọi là ưu khuyết thì phân chia thế nào?

(*:ưu tú thì sống sót còn kém cỏi thì bị đào thải)

Trong đầu Lạc Hương xoay chuyển những ý nghĩ này, cuối cùng không suy nghĩ ra được kết quả gì, chỉ có thể lắc đầu bỏ qua. Còn lại lộ trình bốn giờ ngắn ngủi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi tiến vào Thượng Hải đại khái sẽ tốt hơn nhiều.

Trông thấy người biến dị phía sau đuổi theo xe bám riết không tha, trong lòng Lạc Hương lại có điểm không xác định. Ai biết được tình huống nơi đó rốt cuộc là cái dạng gì đây.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đào Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Rốt Cục Trở Về Nhà

Quảng đường còn lại cũng không còn gọn sóng gì, tốc độ của người biến dị không theo kịp ô tô, cho nên tuy tình hình giao thông không tốt, bọn họ vẫn rất thuận lợi tới thành phố Thượng Hải, mà trên đoạn đường này lại nhiều thêm không ít xe, dường như cũng là từ thành phố chung quanh may mắn sống sót chạy trốn tới đây.

Điều khiến Lạc Hương khá kinh ngạc là, tuy dọc theo đường đi bọn họ không gặp được bao nhiêu người, nhưng đi đến gần Thượng Hải lại phát hiện, kỳ thật nhân số may mắn còn sống sót cũng không hề ít, ít nhất theo tỉ lệ bọn họ tính được còn nhiều hơn một thành phố lớn. Việc này tương đối kì quái.

Có điều hiện tại cũng không có ai thật sự đi để ý loại chuyện này, cũng chỉ có loại người nhảm chán như Lạc Hương mới hiểu kỳ đến vậy.

Thượng Hải không hồ là thành phố lớn, tuy cũng không bảo vệ được toàn bộ, nhưng một phần lớn khu vực của trung tâm thành phố đích xác đã xây dựng lên căn cứ cho những người sống sót, mà người cầm quyền không ngoài ý muốn là chính phủ.

Lưới sắt cao chặn người biến dị ở bên ngoài, mà cư trú địa lại xây lên một vòng tường vây, hiển nhiên sợ lưới sắt không đủ bền chắc. Cũng có vài binh lính am hiểu quyết đấu đang dọn dẹp người biến dị, có lẽ không cần súng ống là vì tiết kiệm đạn dược, tương lai còn không biết sẽ phát sinh chuyện gì, hiện tại giữ lại chút sức mạnh luôn có lợi mà không hại.

Nơi này cũng thu nhận và giúp đỡ người sống sót, nhưng đãi ngộ không được tốt.

Đương nhiên trong hoàn cảnh này cũng đừng có yêu cầu đãi ngộ xa vời gì. Lúc tiến vào, phần lớn toàn bộ tài nguyên đều phải nộp lên, chỉ để lại một phần tư thức ăn, đại đa số người sống sót được thu lưu đều đặc biệt khó chịu, cho rằng đây là cướp đoạt tài sản của bọn họ.

Tận thế mọi người đều biết rõ sự trọng yếu của thức ăn cùng trang bị vũ khí, hiện tại lại phải nộp lên trên vô điều kiện.

Có điều quan quân phụ trách thu nhận và giúp đỡ người sống sót nói: “Mọi người có thể không vào, đương nhiên là có thể giữ lại tài sản của mấy người.” Chính một câu này đã đè ép hết thảy bất mãn xuống.

Nhóm Lạc Hương bọn họ ngược lại không tỏ vẻ bất mãn. Có lẽ những đứa con của trời này so với người bình thường càng rõ ràng hơn. Lam Ba là người thông minh, Lưu Hải nhỏ tuổi như vậy mà có thể học đến thạc sĩ, không nói là thiên tài, thì cũng là người rất thông minh. Ngoài anh ta ra những người còn lại cũng biết trên thế giới không có đồ ăn nào mà không phải trả tiền. Chỉ có Thẩm Nhan lấy một loại ánh mắt trào phúng khinh thường nhìn Lạc Hương, hiển nhiên tỏ vẻ chuyện đang chạy trốn trên đường còn lãng phí tính lực mạo hiểm thu thập vật tư đều là làm đồ cưới cho người khác, không có chút giá trị nào.

Lạc Hương quay đầu đi, cũng không lên tiếng.

Đội của bọn họ rất thuận lợi tiến vào. Mà trong tay chỉ còn lại ba bao đồ ăn, một chai nước khoáng, còn có mấy bình thuốc cảm mạo.

Thẩm Nhan vừa vào thành phố Thượng Hải đã tách khỏi bọn họ, ngay cả đồ ăn cũng không cần, trực tiếp cấp tốc rời đi. Không biết là vội vàng về nhà, hay là sợ bị bạn bè cùng nhau đi đến nơi đây cuốn lấy. Cô ta rõ ràng muốn tìm quan hệ trở lại thành phố Bắc Kinh, dù sao trung tâm chân chính của cả nước vẫn là thành phố Bắc Kinh, nơi đó hệ số an toàn rất cao, phần lớn tài sản tư nhân của cô ta cũng ở nơi đó.

Người trong đội đều không ngăn cản, mà mặc kệ. Đại khái tất cả mọi người đều cảm thấy Thẩm Nhan thuộc loại người không tốt để ở chung lâu dài, mà bây giờ nếu cô ta không có nguy hiểm, tự nhiên không cần những bạn học như bọn họ đến quan tâm. Hiện tại việc chính yếu nhất của bọn họ chính là thăm dò rõ ràng tình cảnh của bản thân, tiếp tục sống sót.

Trong đội ngũ Viên Gia Kỳ và Lâm Dũng đều ở Thượng Hải, bọn họ đã gọi thử điện thoại về nhà, người trong nhà đều đã lui tới khu dân cư an toàn, hơn nữa tổn thất không lớn. Hiện tại cũng đang ở trong một căn hộ của nhà Viên Gia Kỳ ở khu an toàn.

Gia đình hai người bọn họ vốn là thế giao, lần này phóng xạ cũng không khiến người nhà của bọn họ biến dị, tất cả người thân của Viên Gia Kỳ đều như kỳ tích không có việc gì, mà nhà Lâm Dũng vốn chỉ có ba mẹ, ông nội cùng một chị gái, cuối cùng biến dị cũng chỉ có mình ông nội, ông nội tuổi tác không nhỏ, cũng coi như là hi tang. So với bi kịch của các gia đình khác, thì Viên Gia Kỳ và Lâm Dũng đã thỏa mãn rồi.

Dựa theo địa chỉ, đoàn người phải đi bộ qua, vì tiết kiệm xăng, trừ những hạng mục nhất định hao xăng dầu đi lại của quân đội nhà nước, xe cứu thương của bệnh viện, thì các hoạt động khác gần như đều đi bộ, đặc biệt là dân thường không có bao nhiêu tác dụng ở hiện tại. Vật tư của Lạc Hương Lam Ba bọn họ đã nộp lên trên, lại không được đi xe, tự nhiên chỉ có thể đi bộ.

Hiện tại khu dân cư an toàn rất giống trại tập trung nạn dân, toàn bộ thức ăn đều được phân phối mỗi ngày theo đầu người, đương nhiên trong nhà tồn trữ một ít lương thực cũng có người mang ra một phần, vậy thì không cần nộp lên.

“Gia Kỳ, chúng tôi đến ở nhà các anh không có vấn đề gì chứ?” Lạc Hương có chút bận tâm.

“Hiện tại chỉ cần là người sống sót đều có thể phân phối đến một chỗ ở nhất định, mọi người không đi, nhà của chúng tôi lớn như vậy, khẳng định cũng có những người khác được phân phối qua. Vậy không bằng mọi người qua đó, ít nhất còn biết rõ nhau.” Viên Gia Kỳ an ủi giải thích.

Kỳ thật hiện tại bộ phận bảo vệ thành phố vẫn chủ yếu hơn, khu dân cư an toàn lại được bao bọc ở bên trong một chút, mấy người đi gần hai giờ mới tìm được chỗ đó.

“Gia Kỳ! ! !...” Vừa gõ cửa, bên trong một di hoi năm mươi tuổi đã ôm chặt lấy Viên Gia Kỳ, vui đầu khóc rống.

“Mẹ, đừng như vậy. Không phải con đã trở về rồi à?” Viên Gia Kỳ vỗ về mẹ mình đang khóc, trong mắt cũng có chút ướt át.

Người nhà Lâm Dũng không cam lòng rút lại phía sau, cảnh tượng người thân gặp lại nước mắt như mưa khiến tâm tư Lạc Hương trở nên bi thương. Nếu mẹ mình còn sống, cũng có thể vì mình mà lo lắng thống khổ như vậy chứ.

Đáng tiếc, bà mất rồi. Lạc Hương không biết là nên may mắn bà sớm qua đời để tránh trải qua tận thế không bằng loạn thế này, hay là nên thống hận căn bệnh đã cướp bà đi, để mình cô độc giữa trời đất, lẻ loi một mình.

“Nhìn xem em kia, con trai vừa về lại chỉ lo khóc. Bọn chúng từ bên ngoài trở về khẳng định gặp phải không ít nguy hiểm, hiện tại phòng chừng vừa mệt vừa đói rồi, mau đi nấu cơm đi.” Cha của Viên Gia Kỳ là một vị ngoài mặt nghiêm túc thực tế rất là nhai. Thấy cha Viên nói như thế, mẹ Viên cùng mẹ Lâm liền lau nước mắt, đi vào phòng bếp.

“Con trai, mấy vị này là bạn bè của con?” Cha Lâm hỏi.

“Mấy vị này đều kết bạn với con lúc chạy nạn, trừ vị tiểu thư Mai Lạc Hương đây, còn lại đều là bạn học cùng trường của con.” Lâm Dũng mở miệng giới thiệu: “Đây là đội trưởng Lam Ba của chúng con, đây là Lưu Hải, Tào Thượng.”

Mấy người Lam Ba cùng chào hỏi với hai vị trưởng bối: “Đã quấy rầy, bác trai.”

“Không quấy rầy, không quấy rầy. Cảm ơn mấy đứa đã chiếu cố Gia Kỳ với A Dũng trên đường đi. Nếu đến nơi này, thì đều là nhà mình cả.” Cha Viên nói xong cũng dẫn mấy người đến nhà ăn ngồi, chờ dọn cơm.

Bởi vì sau này sẽ ở chung với các trưởng bối như vậy, cho nên sau khi chào hỏi nhau xong, Lạc Hương chạy đến phòng bếp hỗ trợ.

“Cháu họ Mai nhi. Họ này cũng không phổ biến.” Hai dì thấy Lạc Hương lại đây, đều đón đầu tiếp đón.

“Vâng. Họ cháu chủ yếu có ở vùng quê. Kỳ thật nơi miền quê đó họ Mai vẫn rất nhiều.” Lạc Hương đập một quả trứng gà, xắt quả cà chua, làm món trứng xào cà chua, hai dì đang nhặt rau cải trắng, Lạc Hương thái thành sợi, cầm hai cái chân giò hun khói thái thành miếng, xào với nhau, cơm đã nấu chín, cũng chỉ có một chút. Nên biết, nếu không phải cũng có chút hàng tồn, thì một chút như vậy cũng không có để ăn, tuy còn có nhiều thứ, nhưng trong nhà có hai người già, cũng không thể ăn hết.

Khu nhà ở này xác thực rất lớn, là sản nghiệp của anh trai Viên Gia Kỳ, trên dưới hai tầng, có mười gian phòng, còn chưa tính phòng khách phòng bếp. Cho nên tổng cộng mười lăm người vẫn có thể ở lại. Chỉ tiếc anh trai anh ta là một kẻ có tiền không thông trù nghệ, cho nên thức ăn nơi này chỉ tồn trữ gạo, mì sợi cùng một ít rau cải trắng bình thường. Trong tủ lạnh cũng chỉ có trứng gà, cà chua, thịt bò cùng ít bia, đồ cũng không quá nhiều, đại khái mọi người cùng ăn có thể duy trì ước chừng một tuần.

Chính phủ cũng sẽ phát chút vật tư xuống, lại chỉ là một ít gạo cùng mì ăn liền, không để thừa cái gì. Ngược lại nhà máy nước đã được bảo vệ, tạm thời sẽ không xảy ra chuyện, hệ thống đường điện tạm thời không bị phá hỏng, sẽ không có khả năng cắt điện.

Mọi người cơm nước xong, đều ngủ một lát. Có điều lúc hai giờ chiều Lạc Hương đã đánh thức mọi người. Cô có một ý tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Dự Trữ Đồ Ăn

“Hương Hương, lại làm sao vậy?” Lam Ba có chút nghi hoặc. Kỳ thật bọn họ đại khái đều có chút hiểu biết, cô gái Hương Hương này có chút kiến thức, trên đường nếu phải không cô ấy dạy mọi người thu thập vật tư, đại khái sau khi bọn họ trở về nơi này một đồ cũng sẽ không còn, hiện tại có thể mang mấy gói thức ăn to trở về cũng coi như có thu hoạch.

“Chúng ta bây giờ tốt nhất thừa dịp trời chưa tối đi ra ngoài thăm dò tìm kiếm, hiện tại chiếu trên TV đều là trấn an dân chúng, không dùng được. Hơn nữa đồ ăn nơi này không dự trữ đủ, đi ra ngoài có lẽ có thể thử chút vận may tìm được đồ ăn mang về. Bất luận là thịt hay là rau dưa đều thiếu hụt, chúng ta chỉ ăn gạo và mì thì không sao, nhưng người già không như vậy. Bác trai bác gái còn cả ông bà cũng cần phải có dinh dưỡng. Hiện tại biến dị mới phát sinh không lâu, nguy hiểm là có, nhưng vật tư cũng không phải quá khó tìm.” Lạc Hương cẩn thận phân tích, cô từ cửa sổ phòng ngủ phát hiện có không ít người đều đi ra ngoài hoạt động, mà giữ gìn trật tự bây giờ là cảnh sát, mà không phải vũ cảnh buổi sáng, nhìn mọi người đi ra cũng không bị ngăn cản. Cô đã động tâm tư.

Lưu Hải hất tóc mình tỏ vẻ: “Chính xác. Chúng ta không thể ngồi ở trong nhà chờ người ta tới cứu.”

Lam Ba cũng gật gật đầu.

Bọn họ đều đồng ý, những người còn lại cũng không có ý kiến. Viên Gia Kỳ nói: “Trong nhà tôi có mấy chiếc xe đạp địa hình, anh trai tôi là một người nghiện sưu tầm xe đạp địa hình. Những xe đó dù chỉ để sưu tầm, nhưng chất lượng tuyệt đối không thành vấn đề, chúng ta dùng phòng chừng cũng không sao. Kỳ thật sau khi chúng ta ngủ anh tôi đã đạp xe đi ra ngoài. Chắc hẳn cũng có ý tưởng giống với Hương Hương.”

Mọi người vừa cẩn thận tra xét tư liệu trên mạng, tuy rất nhiều trang web đều không thể dùng, nhưng chung quy vẫn có vài trang web may mắn còn tồn tại. Công cụ bản đồ của baidu đích xác không tệ, rất nhiều công ty cũng có thể điều tra ra địa chỉ, như vậy có thể trợ giúp hiểu rõ tình huống. Mấy người phân tích một chút, cảm thấy hành động ở khu an toàn thì có gặp nguy hiểm không, đương nhiên có thể một mình hành động, toàn bộ tung lưới, nói không

chúng sẽ có thêm thu hoạch.

Anh cả Viên gia quả thực có một đam mê khiến cho người ta rất thích, phòng khách lầu hai được đổi thành nơi sưu tầm triển lãm, có gần hai mươi chiếc xe đạp địa hình, xem chừng đều là sưu tầm xe có bản số lượng giới hạn đỉnh cao, Lạc Hương liếc trắng mắt, đúng là kẻ có tiền.

Tuy trường bối trong nhà có chút không yên lòng, lại biết con đường sau này chỉ có dựa vào chính bọn chúng, bọn họ già rồi, không giúp được cái gì.

Mục tiêu của Lạc Hương là công ty làm mậu dịch quốc tế, bọn họ chủ yếu kinh doanh hoa quả. Tuy chắc chắn sẽ không cất giữ số lượng lớn, nhưng chung quy cũng sẽ có chút thu hoạch.

Mỗi cái nhà kho cỡ lớn đều bị quốc gia trưng dụng, chỉ có một phần nhỏ bị sót lại, hiện tại đại đa số mọi người tạm thời còn chưa muốn làm rõ ràng tình huống, cho nên đồ thu thập được đại khái không quá khó khăn.

Trên đường xác thực có người bắt đầu hoạt động, nhưng lại không có bao nhiêu xe đạp, xuất hành ở thành phố này hoặc là tự mình lái xe, hoặc là ngồi giao thông công cộng, rất ít người sử dụng xe đạp.

Những người ra ngoài đều tự trao đổi tin tức, cũng không phải tất cả mọi người đều là đồ ngốc, trong bọn họ có vài người cũng bắt đầu tìm kiếm đồ ăn.

Lạc Hương không quản những người này, chỉ hướng tới mục đích của chính mình mà đi. Tới địa điểm phát hiện cửa chính của công ty kia đóng chặt, không có ai. Lạc Hương từ trong không gian tìm ra búa sắt, đập vỡ cửa kính thủy tinh.

Công ty này đích thật là công ty mậu dịch khá lớn, khu triển lãm có không ít hoa quả hàng mẫu, Lạc Hương tìm được túi da rần nhét hết chỗ hoa quả này vào. Ba cái túi đã được rất nhiều hoa quả, trên mức độ nhất định có thể thay thế rau dưa. Chỗ hoa quả còn lại đều bị Lạc Hương thu vào không gian, những hoa quả đó đều là nhập khẩu, trong không gian của Lạc Hương cũng không phải có toàn bộ chủng loại, trên cơ bản chỉ có hạt giống là có thể sinh trưởng, Lạc Hương đối với cảm giác của lần thu hoạch này tương đối hài lòng. Tâm tình lại tốt lên không ít.

Một lần đi ra ngoài cô đương nhiên sẽ không trở về như vậy, hiện tại cách trời tối còn 2 giờ, cô vào trong công ty này tìm kiếm thật kỹ một lượt, tìm ra một ít đồ ăn vặt mà viên chức bình thường giấu ở trong ngăn kéo, cộng lại sơ sơ cũng rất nhiều.

Có điều phải mang bốn túi to về thì tương đối phiền toái.

Lạc Hương đặt chúng nó ở trong không gian trước, sau đó lại chạy đến nơi khác tìm đồ.

Thử tìm trong một cao ốc thương mại, đa số đều là công ty văn phòng, Lạc Hương góp nhặt không ít đồ vật này nọ.

Đại khái hơn 4 giờ, Lạc Hương chuẩn bị trở về. Một lần nữa lấy bốn gói to ra cột vào trên xe đạp.

Xe này không hổ là xe dùng thi đấu bán giới hạn số lượng, mang nặng không tới, những đồ này ước chừng phải trên trăm cân, lại có thể chịu được.

Lạc Hương cười xe, vừa cảm thán khả năng dự kiến của mình, nếu không phải mình rèn luyện nhiều năm, muốn mang vật nặng như này trở về sẽ cực kỳ không dễ dàng.

Tới phụ cận khu dân cư, người nhiều hơn, rất nhiều người đều gắt gao nhìn chằm chằm bốn túi đồ phía sau xe cô, Lạc Hương tin tưởng, nếu không phải mình để phía trước xe một đoạn côn sắt đầu nhọn, phỏng chừng sẽ có vài người ném thử một chút mùi vị cướp bóc rồi.

An toàn trở lại khu nhà Viên gia, mấy người đi ra ngoài vẫn chưa về, ngược lại anh cả Viên gia đã ở nhà.

“Không tệ,” Anh cả Viên gia cười híp mắt, “Cô kêu Mai Lạc Hương đúng không. Tôi sẽ gọi cô là Hương Hương. Mạnh hơn tên tiểu tử thối kia nhà tôi, cậu ta đến giờ vẫn chưa về đây.”

Bác gái Viên vỗ anh ta một cái, “Đi, khi dễ con gái người ta.”

“Tôi mang về đều là hoa quả, còn tìm được một ít đồ ăn vặt. Đồ ăn bên ngoài vẫn rất dễ tìm. Nhưng phỏng chừng ngày mai tất cả mọi người bắt đầu phản ứng lại thì không còn.” Lạc Hương dọn đồng túi to trên xe xuống, được anh cả Viên gia tiếp nhận.

Nhìn thấy anh ta một tay xách túi đồ tám mươi cân, Lạc Hương cảm thấy gia hỏa tên Viên Gia Bù này cũng không đơn giản.

Lúc trời sắp tối đen thì những người khác mới trở lại. Kiểm kê thu hoạch của mọi người một chút, phát hiện mọi người có thể no đủ được một thời gian.

Viên Gia Bù đi ra ngoài tìm được rau dưa, chủng loại tương đối nhiều, còn trở về hai chuyến, đồ mang về đủ ăn một tháng. Nhưng những rau dưa này có thể để được trong một tháng hay không lại là một vấn đề. Anh ta tìm được mấy thứ này ở một cái chợ. Chẳng qua đồ nơi đó không phải quá nhiều, đại đa số đều là đồ thừa còn lại, thu lại toàn bộ cũng chỉ có vậy, hơn nữa người đi tìm rau dưa cũng không ít, Viên Gia Bù cướp lại vô cùng vất vả.

Lam Ba và Lưu Hải đều tự tìm thực phẩm chín, từ quán ăn bên đường đánh cướp trở về, đồ cũng không ít.

Viên Gia Kỳ, Lâm Dũng cùng Tào Thượng vốn không cùng một chỗ, sau lại không biết gặp được nhau thế nào, ba người tìm được một chiếc xe ba bánh, từ nhà ăn đồng bộ của một công ty kéo về lượng đồ ăn lớn, gạo và mì, đồ gia vị, thịt gà, thịt vịt cùng thịt heo, còn có một ít trứng gà, bởi vì rau dưa chiếm không gian quá lớn, cho nên bỏ qua. Đồ bọn họ kiếm được cũng đủ để mọi người ăn một tháng.

“Kỳ thật lúc trở lại chúng tôi gặp phải ăn cướp, có điều may mắn bọn tôi có ba người, tên gia hỏa Viên Gia Kỳ này đúng là rất mạnh mẽ, một người giải quyết bốn tên.”

Tào Thượng thoát nhìn vô cùng hưng phấn, gần như sắp đem hành động lần này thành lễ hành mạo hiểm.

“Được rồi, hiện tại đồ ăn cũng chuẩn bị xong. Tạm thời chúng ta không có nguy hiểm quá lớn. Hơn nữa người biến dị không phải rất lợi hại, tiếp tục qua một thời gian ngắn chính phủ phản ứng kịp, mọi người phòng chừng sẽ không có việc gì.” Lời nói của Viên Gia Bồi đã trấn an lo lắng của trưởng bối trong nhà, thậm chí Lâm Dũng Viên Gia Kỳ Tào Thượng bọn họ cũng đều có biểu cảm thả lỏng. Chỉ có Lam Ba và Lưu Hải lại nhìn nhau cười khổ một tiếng, trầm mặc không nói.

Một mỗi một ngày, vốn mấy người không nghỉ ngơi được bao lâu chỉ vội vàng ăn chút đồ, rồi rửa mặt chải đầu đi ngủ.

Lạc Hương bởi vì là nữ, một mình một cái phòng nhỏ, chỉ là không có giường, mà chải chần đệm nằm dưới đất.

Khóa kỹ cửa, Lạc Hương trốn vào không gian. Đồ trong không gian đã chín rất nhiều, do mấy ngày nay luôn không có không gian riêng, nên Lạc Hương mới mặc kệ cho chúng nó sinh trưởng ở nơi này như vậy.

Nhìn trái nhìn phải, vẫn là rau dưa nơi này tốt hơn, Lạc Hương vui rạo rức đem đồ vật đều thu vào kho hàng. Một ít súc vật được nuôi cũng sinh sôi nảy nở rồi, chúng nó không cần Lạc Hương quản lý nhiều, sẽ không sinh bệnh, thức ăn tự mình tìm, Lạc Hương chỉ cần ngồi chờ ăn thịt là được.

Hình dáng hoa quả trong núi không tồi, Lạc Hương lại đem những thứ mới thêm vào ban ngày gieo xuống, hái chút nấm đi về tiêu lâu.

Hầm một nồi canh gà nấm hương, Lạc Hương tự khảo bản thân thật tốt, lật xem thực đơn ướp chế đã thu được một lát, rồi trở về gian phòng ban đầu.

Ngủ ở trong chần đệm cẩn thận suy nghĩ, đồ nhiều ăn không hết rất dễ hỏng, hẳn nên đem chúng ướp lại.

Tỷ như cải trắng, hay thịt chẳng hạn.

Kỳ thật hương vị chúng nó cũng không tệ lắm.

Ăn no xong nằm ngủ ngược lại là chuyện vô cùng hạnh phúc, rất nhanh, Lạc Hương không lo lắng bao lâu đã ngủ mất.

————— ban đêm phân cách tuyến —————

Khoảng cách thiên thạch rơi xuống đã bốn mươi tám tiếng, người biến dị đều lặng lẽ đắm chìm dưới ánh trăng, tựa hồ không hề có tính uy hiếp. Có lẽ chỉ khi mặt trời lần thứ hai mọc lên, mọi người mới hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Biến Dị Lần Hai

Ngày hôm sau tỉnh lại, thời gian còn sớm, mặt trời chưa hoàn toàn mọc lên, đại khái là do đêm qua ngủ quá sớm.

Lạc Hương gấp gọn chần mền, định rửa mặt chải đầu buổi sáng, lại phát hiện một vài vấn đề. Chỉ lo thu thập một phần đồ ăn, Lạc Hương dự trữ vật dụng hàng ngày thì cũng chỉ nghĩ đến những đồ thiết yếu, ví dụ như đồ mà mỗi tháng nữ sinh không thể rời khỏi, tỷ như xà phòng giặt quần áo, hay thí dụ như dầu tắm gội đầu, lại quên kem đánh răng thường dùng nhất.

Trong không gian cũng không phải không có kem đánh răng, nhưng lượng chứa đựng tuyệt đối không đủ, đại khái là hơn hai trăm. Chỉ đủ dùng trong bảy tám năm.

Lạc Hương âm thầm ghi nhớ ở trong lòng, sau khi gấp được phải chuẩn bị nhiều chút.

Trừ một vài chiếc xe đi qua, hiện tại không có bao nhiêu tiếng động, trong căn hộ những người khác còn đang ngủ. Lạc Hương nhẹ chân nhẹ tay rửa mặt chải đầu xong, mở máy tính xem xét một ít tin tức.

Trên mạng suy đoán rất nhiều, còn có một vài bài post cầu cứu. Nhưng hiện tại không có người nào để ý tới, chỉ khi nào đến gần một vài căn cứ của người sống sót, xác suất sống còn sau khi trốn tới đó sẽ rất cao.

Cũng có một vài kỹ thuật đế* bắt đầu phân tích hiện tượng lần này, tuy cũng không nhất định chính xác, nhưng không thể không nói lời của bọn họ vẫn

rất khó sự thật.

(*: là thuật ngữ mạng dùng để chỉ những người nắm chắc phong phú lĩnh vực kỹ thuật, hơn nữa còn có kinh nghiệm và kỹ thuật chuyên sâu hơn những người khác, được gọi là người nổi bật; nên dùng từ khi xưng hô tôn kính, thuật ngữ internet tuyên dương, có ý tứ khen ngợi, khâm phục. Theo baike.baidu.com)

Vị trí thành phố ban đầu của Lạc Hương cách nơi thiên thạch rơi xuống vô cùng gần, cho nên người biến dị rất nhiều, người không bị phóng xạ ảnh hưởng xác thực rất ít, cả thành phố đều không còn bao nhiêu. Mà thành phố Thượng Hải kỳ thật cách thiên thạch đã khá xa, phụ cận cũng không có thiên thạch gì rơi xuống, cho nên người sống sót nơi này mới nhiều như vậy. Còn có người cho rằng xác suất của những người ngày thường có tố chất thân thể cao hoặc là tố chất tâm lý cao không bị phóng xạ ảnh hưởng lớn hơn một chút, đây chính là nguyên nhân vì sao quân đội vẫn còn duy trì thực lực như cũ.

Dù loại tin tức chung quanh bay loạn, cũng không truyền bá trên nhiều web, Lạc Hương vừa xem vừa cảm thán, chẳng sợ tiến vào tuyệt cảnh, những nhân sĩ bất quãi này dù là hôn bất quãi cũng vẫn sẽ hùng lực thiêu đốt, vĩnh viễn không tắt.

Tình huống chân thực mọi người đều không biết, cũng toàn suy đoán, Lạc Hương chỉ nhìn xem, trong lòng lại âm thầm nghiệm chứng, lại phát hiện có quy luật vô cùng phù hợp, cũng không khỏi tin vài phần.

Chờ đợi khai đến bây giờ, tất cả mọi người đã thức dậy. Lạc Hương chuẩn bị cháo rau, đem đồ ăn chín mà ngày hôm qua mang về hâm nóng, xem như bữa sáng. Những đồ ăn như trứng gà thịt tươi bảo đảm chất lượng dài hạn tự nhiên không thể ăn luôn bây giờ.

Chờ ăn xong bữa sáng, tiếng xe cộ trên đường nhiều hơn, cũng nhìn thấy rất nhiều quân nhân lui tới, tựa hồ có chuyện trọng đại đang phát sinh.

Mà ở ngã tư đường cũng giới nghiêm, toàn bộ cư dân đều không được ra đường, nếu bị bắt được thì sắp xếp vào đội săn giết người biến dị, đi tiền tuyến đối kháng trực tiếp với người biến dị.

Nghe xong tin tức như thế, sắc mặt của ông nội Viên lập tức biến trắng, thì thào tự nói: “Tình huống xấu nhất vẫn xảy ra rồi. Ông trời quả nhiên công bằng.”

“Ông nội, ông biết đã xảy ra chuyện gì à?” Lạc Hương vẫn cảm thấy rất kỳ quái, cảm giác ông nội Viên và những người khác đều không giống nhau, bộ dạng ông dường như đối với một vài sự tình phát triển rất rõ ràng.

Ông nội Viên thờ dãi: “Ông tuổi trẻ thể yếu, được một đạo sĩ quê nhà coi trọng, kế thừa y bát của ông ấy, hiểu được một ít số mệnh thiên lý. Nhưng mà, kỳ thật mấy thứ này chính ông cũng không quá quan tâm tin tưởng. Mấy ngày trước trong lúc rảnh rỗi tính ra đại kiếp nạn thiên địa, cảm giác buồn cười, lại chưa từng nghĩ thật sự sẽ có loại chuyện này phát sinh. Buổi sáng ngày hôm qua ông lại tính thêm một lần, lại phát hiện thiên đạo hỗn loạn, cái gì cũng không suy tính ra. Điều này chứng tỏ...” Ông dừng một chút, “Trong trời đất có sự vật phát sinh thay đổi, quy tắc sắp gây dựng lại. Nghe nói, từ lúc thiên địa sinh ra tới nay, chỉ phát sinh qua một lần như vậy, một lần dẫn đến các tộc Hồng Hoang rút khỏi vũ đài của lịch sử, nhân tộc bắt đầu thịnh vượng phát đạt.”

Nhìn thấy bộ dạng tỉnh tỉnh mê mê của mọi người, ông nội Viên đành phải giải thích rõ ràng: “Điều này chứng tỏ chủng tộc mới sắp sinh ra, hoặc là cùng nhân tộc sống dựa vào nhau, hoặc là...” Ông nội Viên cũng không nói hết toàn bộ, nhưng tất cả mọi người đều hiểu được ý tứ này.

“Ý của ông nội là nói nhân loại sẽ bị diệt vong? Mà người biến dị thì sẽ thay thế vị trí của nhân loại?” Viên Gia Kỳ có chút không dám tin tưởng, cảm thấy đây tuyệt đối là luận điệu hoang đường nhất.

Lam Ba nhú mày, lắc lắc đầu: “Không hẳn, người biến dị không mạnh mẽ đến vậy.”

“Có lẽ...” Lạc Hương có chút sợ nói: “Bọn chúng còn có thể tiến hóa?”

“A, đừng, Hương Hương, cô đừng làm tôi sợ.” Tào Thượng kêu to, bộ dáng có chút muốn làm quái: “Bọn chúng đã rất lợi hại rồi, lại còn tiến hóa, tiến hóa nữa tôi làm người biến dị cho rồi!” Lời nói vô tâm của Tào Thượng, lại nhắc nhở Lạc Hương, dựa theo tác phong khởi điểm văn tận thể thì là giữa nhân loại xuất hiện người tiến hóa, mà trong người biến dị cũng sẽ có người năng lực tương ứng, sau đó chính là quá trình vạn hiểm bắt đầu chân heo cùng trời đầu đất đầu người đầu. Như vậy hiện tại chính là lúc người biến dị bắt đầu tiến hóa ư?

“Bản thân tôi cảm thấy, có lẽ chủng tộc mới không nhất định là người biến dị.” Lưu Hải chơi đùa con dao nhỏ gọt hoa quả trong tay, mái tóc nhuộm vàng bị anh ta cắt đi không ít, khí chất thư sinh có chút ngơ ngác không biết sao tiêu giảm rất nhiều, trở nên có chút kiên cường hơn. “Rất có thể là chỉ giữa nhân loại chúng ta sẽ sinh ra chủng tộc mới, tỷ như có được dị năng linh tinh, bây giờ còn chưa thể xác định. Người biến dị tiến hóa ra trí tuệ mới có thể được xưng là một chủng tộc, nhưng bọn chúng cũng không phù hợp với bản chất tiến hóa của thế giới, chúng nó có khả năng cắn nuốt tế bào cường đại, đối với số lượng gen khổng lồ của thế giới này là một uy hiếp rất lớn, tiến hóa tuyệt đối sẽ không đem toàn bộ lợi thế đều đặt ở trên một gen đơn độc, chỉ khi có tính đa dạng mới là hợp lý nhất. Nếu như thật sự có cái gọi là thiên đạo, nó tuyệt đối sẽ không lựa chọn người biến dị chỉ vì thay thế nhân loại.”

Ông nội Viên ngạc nhiên gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Lưu Hải vô cùng thưởng thức.

“Ha ha, ông nội, anh Lưu chính là thạch sĩ sinh vật di truyền, học thức vô cùng cao đấy.” Tào Thượng khoe khoang, như đang nói chính anh ta vậy.

“Vậy bây giờ bên ngoài loạn như vậy, chính là người biến dị bắt đầu biến dị lần thứ hai, cũng chính là đang tiến hóa à?” Lạc Hương bắt đầu lo lắng trong lòng, vốn còn tưởng rằng người biến dị lợi hại như vậy, căn bản sẽ không tạo thành uy hiếp cho cô. Hiện tại chứng nó tiến hóa, vậy người thường như cô có thể sống thế nào? Chẳng lẽ thực sự chỉ có thể cả ngày trốn chạy, giống như con chuột?

“Không cần quá lo lắng, hiện tại chúng ta ở trong này tình huống nào cũng không biết, phí sức đoán mò làm gì. Mọi người cũng đừng bị lão gia hỏa này lừa gạt, lúc còn trẻ ông ấy toàn đi gạt người thôi.” Bà nội Viên tuy cũng đầu đầy tóc bạc, nhưng là một người miệng mồm linh hoạt, tính cách mạnh mẽ, thấy không khí đều trầm xuống, tự nhiên đem toàn bộ sai lầm đều đặt ở trên người ông nội Viên, vì thế bà nín lấy lỗi tai ông nội Viên, trở về phòng lại dạy dỗ.

Không dám cười lớn ra tiếng, có điều ngay cả mẹ Viên cũng cúi đầu cười trộm, đám tiểu bối còn lại tự nhiên sẽ không ghen nữa. Hình tượng thần bí của ông nội Viên hoàn toàn sụp đổ.

Lạc Hương nhẹ nhàng thở ra, cảm giác, đại khái là ông nội Viên đang lừa gạt thôi.

Lạc Hương xem nhẹ trực giác mãnh liệt lúc bản thân nghe được từ tiến hóa, có lẽ, cô đã coi nhẹ lòng trốn tránh của bản thân.

Nhưng, tiến hóa thực sự chỉ là ảo tưởng không thực tế trong tiểu thuyết thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Xác Định Mục Tiêu

Lạc Hương vì không để cho mình nhàn rỗi, bắt đầu lo lắng làm chút chuyện. Tỷ như chuẩn bị lương khô, thu thập các loại đồ ăn.

So với đồ đóng gói, thì việc tồn trữ những thức ăn khác là một vấn đề. Rất nhiều thứ không thể để trong kho đông lạnh, mà kho ướp lạnh lại không bảo tồn được bao lâu, nhiều đồ như vậy không thu thập tốt, thì một tháng sau sẽ hư hỏng mất.

Cải trắng chế biến thành cải trắng cay thì thời gian tồn trữ sẽ tương đối dài, cũng dễ ăn hơn, hiện tại nhiều đồ ăn không hết như vậy, có thể lấy ra một phần ba để ướp chế. Tào Thượng bọn họ vor vét một đồng gia vị, ngược lại cũng có tác dụng lớn.

Cải xanh ướp chế thành dưa muối, đều chọn lựa những cải xanh khá lớn, nhỏ thì có thể ăn sống.

Trứng gà tạm thời không hỏng được, trước cứ mặc kệ, nhìn chút thịt tươi đặt ở trong kho đông lạnh cũng không thành vấn đề, nhưng ít cá tươi lại không thể để. Lạc Hương làm thịt cá, để lại mấy con buổi trưa làm canh cá, còn lại đều thái thành cá miếng, rắc đồ gia vị, bỏ vào lò nướng làm cá nướng từng miếng. Chỉ cần bịt kín lại thật kỹ, những miếng cá nướng đó có thể dự trữ được khá lâu.

Xử lý xong những việc này, Lạc Hương bắt đầu chuẩn bị bao lương khô.

Cũng không phải Lạc Hương buồn lo vô cớ, sau này sẽ phát sinh chuyện gì còn chưa biết, hiện tại chỉ có thể chuẩn bị trước một chút.

Ba lô được cắt từ vải bạt của lều vải du lịch làm thành, kim chỉ tìm được ở trong phòng người giúp việc. Năm ba lô lại thêm năm người đã có sẵn hẵn là đủ rồi, trong mỗi ba lô để bốn bình nước tinh khiết trước, một ít thịt bò khô, mấy khối socola. Nhưng chỉ mấy thứ này là không đủ.

Lạc Hương muốn làm một loại mì phở của vùng phương Bắc. Thời gian tồn trữ lâu nhất của loại mì phở này là nửa năm, ngoại trừ việc trong thời gian dài thì rất khó cắn ra, hương vị lại không hề biến đổi. Hơn nữa nó vô cùng mỏng, mang theo rất tiện, rất giống với bánh rán Sơn Đông cái tiến ở hiện tại, nhưng lúc làm nó thì không dễ mở, mà là phết một tầng mỏng lên trên bề mặt, đặt trên lửa hong chín, cuối cùng để ở đầu gió lạnh.

Làm gần hơn bốn trăm miếng, mỗi ba lô đều để vào năm mươi mấy miếng, đại khái có thể ăn bảy tám ngày.

Cá nướng làm xong phần lớn cũng bỏ vào trong ba lô, để thuận tiện Lạc Hương còn thả vào một cái nồi sắt nhỏ. Những nồi sắt nhỏ này vốn là cả bộ dụng cụ dùng để ăn lẩu, có hơn mười cái. Lạc Hương rất không khách khí nhét vào mỗi ba lô một cái. Vì tiết kiệm không gian, trong nồi thả thêm một ít muối, còn cả ít thịt vụn cô rang khô.

Còn lại chính là rau dưa. Lạc Hương lén từ trong không gian lấy ra không ít rau dưa khô nước, đều thu thập được ở trong siêu thị lúc trước. Hiện tại lấy ra nửa hẵn sẽ không có người nào hoài nghi, dù sao ngày hôm qua cô góp nhặt không ít đồ ăn vặt, có chút rau dưa khô nước cũng không thành vấn đề.

Cuối cùng ở trong mỗi ba lô lại nhét vào ít hoa quả không dễ hỏng là được. Ba lô để cho tiện vốn không làm to, hiện tại nhiều đồ như vậy vừa vặn nhét đầy.

Lúc mấy nam sinh vốn ở tầng hai xuống dưới xem xét Lạc Hương đang làm cái gì, đối với mười ba lô này lộ vẻ cảm khái: “Hương Hương, cô đây không phải làm ba lô chạy trời chết, mà là ba lô du lịch à. Sao cái gì cũng có cả vậy.” Mặc dù mọi người nói có chút trêu chọc, trên thực tế đối với hành động này của Lạc Hương vẫn rất cảm kích trong lòng. Dù sao thì chuyện gì cũng cần có chuẩn bị mới không đến mức trở tay không kịp.

Lam Ba cười nói với Lạc Hương: “Vừa rồi lúc cô chuẩn bị đồ dùng chạy trốn, mấy người chúng tôi đã thương lượng rất nhiều kế hoạch, cuối cùng quyết

định đến nơi của người biến dị tự mình nhìn xem. Tương đối phiền phức chính là hiện tại đường phố có giới nghiêm rồi, đi ra ngoài thế nào còn là một vấn đề.”

Lạc Hương cẩn thận suy tư một chút tỏ vẻ phản đối: “Chúng ta bây giờ căn bản không có bất luận tư cách gì để đối kháng với chính phủ, cho nên nếu quân đội đã giới nghiêm thì cứ ở lại trong nhà vẫn tốt hơn.”

Tào Thượng có chút cuồng: “Chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi chờ chết, mơ mơ màng màng cái gì cũng không biết như vậy à?”

Lạc Hương nhíu mày: “Ai nói phải ngồi chờ chết chứ? Kỳ thật trong khoảng thời gian hiện tại này là vô cùng quý giá, tự nhiên không thể mỗi ngày ăn no đi nằm ngủ, không có việc gì. Trước kia nền giáo dục chúng ta tiếp nhận đều là lấy văn làm chủ, sau này người thường muốn sinh tồn được, trừ việc phụ thuộc vào chính phủ, chính mình vẫn phải có chút vũ lực, bằng không căn bản là không thể sống yên. Người mạnh là vua chính là kết quả tất yếu. Trong khoảng thời gian này chính phủ cung cấp bảo hộ, còn phân phối thức ăn, đúng là thời gian để chúng ta tăng cường thực lực. Sao lại nói là ngồi chờ chết được? Huống chi cho dù chúng ta biết tình hình thực tế thì thế nào, không có thực lực, hết thấy đều là nói suông.”

Hiển nhiên lời nói của Lạc Hương đã đánh thức mấy người, xác thực, hiện tại đã không phải là quá khứ, có năng lực tự bảo vệ mình mới là trọng yếu nhất.

Lạc Hương gọi tất cả mọi người tới phòng sách, nơi đó có máy tính.

Trước kia Lạc Hương lên mạng cũng không có máy tính, mà là vài tài nguyên còn sót lại, có một số không bằng máy tính từ trong không gian phục chế lại.

“Buổi sáng hôm nay tôi đã thu thập tư liệu, có những phương pháp đều là rèn luyện khí lực, có lẽ trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có nhiều tác dụng, nhưng vẫn tốt hơn là cái gì cũng không làm. Còn những biểu diễn đao pháp kiếm pháp các loại, mọi người có thể học bao nhiêu thì học. Chúng ta bây giờ cũng không có huấn luyện viên.”

Mọi người sùng sốt nửa ngày, rốt cục Lưu Hải nói câu: “Hương Hương, có lẽ cô so với bọn tôi càng tinh táo hơn.”

Quả thực, mấy vấn đề này những người khác không phải không thể nghĩ đến, chỉ vì đột nhiên xuất hiện tận thế khiến mọi người đều như đang mộng, có lẽ việc mà mọi người đều muốn làm, là cố gắng chạy trốn, cố gắng tìm kiếm người sống sót, sau đó gắt gao ôm vào một chỗ, dựa vào lực lượng tập thể mà sống sót. Kỳ thật từ lúc chuyển phát sinh đến bây giờ, thời gian mới qua hai ngày, mọi người cũng không thật sự có chuyển biến trên tâm lý, vẫn lấy hình thức tư duy trước kia để suy nghĩ, không muốn tin tưởng tận thế sẽ thay đổi toàn bộ quy tắc, mà quy tắc cá lớn nuốt cá bé của giới động vật sẽ biểu đạt rõ ràng ở xã hội loài người.

Đây là lần đầu tiên mọi người nơi này tiến hoá, không phải trên sinh lý, mà là trên tâm lý.

Mọi người trầm mặc mấy phút, Viên Gia Kỳ rất tinh táo nói: “Tôi hiểu được một ít quyền pháp cùng đao pháp, là cha tôi trước kia học được ở quân đội. Tôi nghĩ những thứ này hữu dụng hơn so với trên mạng.”

“Ồ ồ, chẳng thể trách một mình cậu có thể đánh bốn người, thì ra là có võ nghệ trong người à.” Tào Thượng hiển nhiên đang nhớ lại dáng người anh dũng của Viên Gia Kỳ lúc ba người bọn họ gặp phải cướp bóc trước đó, nhiệt tình học tập võ nghệ đột nhiên tăng vọt.

“Nhưng hiện tại chúng ta không có vũ khí.” Lâm Dũng dừng một chút: “Nếu không tính dao thái.”

Mọi người cất lời anh ta, hiển nhiên không hề hòa theo câu nói hài hước nhạt nhẽo này.

Bản thân Lạc Hương ngược lại có không ít vũ khí, lại không thể lấy ra.

Tào Thượng không khỏi cảm thán: “Ài, anh trai Viên gia sao lại không phải là người yêu thích dao kéo vậy?”

Viên Gia Bùi cười khổ: “Thế nào mà tôi nằm cũng trúng đạn hả. Tôi lại không biết loại tình huống hiện tại này.”

Lưu Hải ngồi ở trên ghế tận lực suy nghĩ, năm sáu phút sau rốt cục hưng phấn lên: “Tôi nhớ ra rồi, trên đường chúng ta đi sưu tập vật tư trở về, tôi dường như nhìn thấy một cửa hàng quần dụng, cùng một quán ăn với một gian mặt tiền xem bói, chữ chiêu bài rất nhỏ. Có lẽ là thật sự.”

“Chúng ta bây giờ không ra ngoài được, trên đường tuần tra quá dày. Chỉ có thể chờ buổi tối.” Lam Ba cuối cùng gõ nhịp, cũng tiến hành phân công: “Hương Hương là nữ, hành động buổi tối cũng không cần tham gia, cô nghĩ biện pháp làm một ít bao có thể mang theo súng ống hoặc là những vũ khí như dao kéo, phải tiện lợi. Tiểu Dũng cậu phải chịu trách nhiệm quy hoạch lộ tuyến, Lưu Hải nói địa chỉ cho Tiểu Dũng, tốt nhất quan sát quy luật tuần tra một chút, để tiện cho buổi tối hành động. Anh trai Viên gia quen thuộc nơi này, cùng với tôi và cả Gia Kỳ buổi tối hành động.”

Tào Thượng trái chờ phải đợi phát hiện ra mình không có nhiệm vụ: “Ê ê, Tiểu Ba, còn tôi làm gì?”

Khỏe miệng Lam Ba lộ ra nụ cười mỉa: “Chúng ta ở nơi này thì cậu sẽ đạp xe ba bánh, cậu đương nhiên cùng hành động với bọn tôi.”

Viên Gia Bùi nhíu mày: “Mang theo xe ba bánh rất dễ dàng bại lộ.”

Lam Ba thờ dãi: “Nơi đó có bao nhiêu thứ chúng ta cũng không rõ ràng, nhưng dựa vào tay không của ba người chúng ta thì tuyệt đối không thể mang trở về. Đến lúc đó nếu thật sự bị phát hiện cũng không có biện pháp. Nếu kế hoạch tốt rồi, hẳn sẽ không xuất hiện vấn đề lớn.”

Lạc Hương nhìn bộ dáng mọi người hăng hái mười phần, không khỏi cảm thấy, tương lai cũng không phải một mảnh đen tối.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Tăng Cường Vũ Lực

Sau khi mọi người đã chuẩn bị tốt, nam sinh bọn họ đã sớm nghỉ ngơi. Lạc Hương thì lặng lẽ cầm lấy giấy bút bắt đầu thiết kế quần áo.

Đại khái hơn 10 giờ, số lần xe tuần tra ngoài cửa sổ dần dần ít lại, Lạc Hương biết thời gian không sai biệt lắm. Có lẽ người biến dị tuy sẽ tiến hoá, nhưng không tiến hoá quá nhiều. Ít nhất sau khi quân đội rối loạn một hồi, đã không chế được tình huống.

Lam Ba, Viên Gia Bồi, Tào Thượng và Viên Gia Kỳ cùng nhau hành động. Lưu Hải lại nhất định muốn đi theo, nói là anh ta nắm tương đối rõ ràng vị trí cửa hàng. Lâm Dũng cũng lo lắng, nói lộ tuyến là anh ta trù hoạch, nên rất quen thuộc. Cuối cùng huyền não mọi người cùng đi.

“Đây cũng không phải chơi xuân, nhiều người rất dễ bị chú ý.” Lam Ba tận tình khuyên bảo.

Một câu của Lưu Hải đã ngăn lại toàn bộ phản đối: “Dù sao các cậu đều mang theo một chiếc xe ba bánh lớn như vậy, còn sợ bọn tôi đi theo à?”

Lạc Hương thờ dãi: “Tôi thấy không bằng tất cả mọi người cùng đi đi, ngược lại để xe ba bánh này lại. Tốc độ nó quá chậm, tiếng động rất vang. Còn không bằng đi nhiều người chút mang sạch đồ về.”

Lam Ba cuối cùng bất đắc dĩ đồng ý.

Lạc Hương cũng không đi theo, bọn họ đều cho rằng đây là chuyện của đàn ông, phụ nữ cũng đừng vô giúp vui.

Lạc Hương cùng cha Viên cha Lâm ngồi chờ ở phòng khách, cô vừa may quần áo trong tay, vừa nghe hai vị trưởng bối trêu chọc, cái gì mà vợ hiền mẹ đảm, tiểu thư vạn năng linh tinh. Thông cảm cho tâm tình lo lắng của hai vị trưởng bối, Lạc Hương không tính toán. Đại khái qua gần ba giờ, ngoài cửa mới có tiếng động.

Lạc Hương chạy đi mở cửa, phát hiện mấy người có chút chật vật, thậm chí quần áo đều bị xé rách.

Sau khi mọi người buông đồ trong tay ra, phát hiện đồ đạc cũng không ít, rất nhiều vật phẩm quân dụng đều bị mang trở về, đủ loại dao kéo, dao găm, ống nhôm vân vân, thậm chí còn có mấy đồ nặng.

“Sao lại nào đến chật vật như vậy?” Cha Viên mở miệng hỏi.

Viên Gia Bồi cười khò: “Trên đường mấy người bọn con trở về gặp hai cảnh sát tuần tra, đánh nhau, có điều vì đêm đen, nơi đó không có ngọn đèn nào, phòng chừng không nhận ra. Hai cảnh sát đó tựa hồ cũng thừa lúc tuần tra ban đêm nói lỏng, đi ra bên ngoài lấy chút đồ về nhà. Cho nên mặc dù có chút khó khăn, nhưng trên cơ bản cũng không có vấn đề gì.”

Cha Viên gật gù đầu, nói câu: “Sớm nghỉ ngơi một chút.” Rồi xoay người lên lầu. Có điều sau đó lại nhẹ nhàng bay tới một câu: “Nếu lúc huấn luyện có vấn đề, có thể tới tìm cha.”

Cha Lâm thấy thế trên mặt lộ ra tươi cười: “Người này ấy mà, nhiều năm như vậy rồi, vẫn mạnh mẽ như vậy. Có điều các con có vấn đề gì thì cứ hỏi ông ấy, trước kia ở trong quân đội ông ấy chính là một cao thủ võ thuật đứng đầu. Chẳng qua về sau lại bị thương...” Cha Lâm thờ dãi: “Sau này ông ấy nghiêm khắc yêu cầu A Bồi như vậy, chính là hi vọng nó kế thừa y bát. Nhưng A Bồi trên thiên phú võ học cũng không khá lắm. Ngược lại về sau có Gia Kỳ học được một ít, nó mặc dù không để tâm nhiều, thiên phú cũng không tệ.”

Mấy người nghe đến những chuyện cũ năm xưa này, trái lại cảm thấy rất hứng thú, nghe được cha Viên lợi hại như thế, tâm tư học võ càng tăng lên.

Mấy người ăn chút thức ăn khuya mà Lạc Hương đã chuẩn bị rồi đi nghỉ ngơi. Lạc Hương cũng trở về gian phòng của mình.

Lạc Hương lại đi vào trong không gian, nơi đó không có ban đêm, Lạc Hương không muốn lãng phí thời gian, tới đó có thể trực tiếp làm quần áo.

Bởi vì không thể dùng máy may, chỉ có thể dựa vào thủ công, tiến triển tương đối chậm, có điều tốc độ chảy thời gian trong không gian so với bên ngoài thì chậm hơn một chút, cho nên thời gian vẫn tương đối đầy đủ.

Dùng suốt đêm, làm ra sáu bộ quần áo, nhưng vẫn chưa đủ. Tốc độ quả thực có chút chậm, bởi vì vật liệu dùng cũng là vải bạt, loại vải dệt này không co giãn mấy, vì thế không ảnh hưởng động tác, còn phải phồng to kích thước một chút, mà như vậy thì dễ dàng khiến quần áo trở nên biến dạng, lúc mặc sẽ

bị lỏng, điều này Lạc Hương phải tự học thành thạo. Bởi vì khó khăn khá lớn, tốc độ đương nhiên không nhanh hơn bao nhiêu.

Buổi sáng từ rất sớm đã bắt đầu có người tỉnh, Lạc Hương vừa mới ở trong không gian ngủ hơn hai giờ, nhưng lại không thể không rời giường. Phòng chừng bắt đầu từ hôm nay, mọi người phải huấn luyện rồi.

Trước nửa mặt chải đầu một chút, Lạc Hương tới phòng khách, đã thấy mẹ Viên rất hòa ái nói với mọi người cái gì đó.

“Chào buổi sáng, mọi người. Di Viên đang nói gì vậy?” Lạc Hương tự mình múc thêm một chén cháo, ngồi vào trước bàn ăn, hôm nay bữa sáng không tệ, còn có trứng chiên. Chút cà muối mà ngày hôm qua Lạc Hương làm đã ở trên bàn, xem chừng mùi vị cũng không tệ.

“Hương Hương, cháu thật rất lợi hại. Mấy thứ trong phòng bếp là cháu làm à? Ngày hôm qua đi còn đang lo lắng những thứ đó sẽ bị hỏng, không ngờ tới sáng nay dậy đã thấy cháu giải quyết tất cả rồi.” Mẹ Viên rất thích cô gái trẻ Hương Hương này, tay nghề tốt, suy nghĩ chu đáo, hơn nữa lại khá thông minh.

“Ngày hôm qua cháu không có việc gì, nên đi xử lý mấy thứ đó. Dù sao cũng là đồ mọi người tân tân khổ khổ tìm về, hỏng mất sẽ không tốt.” Hương Hương dừng đĩa: “Cháu còn chuẩn bị một ít bao lương khô, đồ bên trong tạm thời để hơn một tháng cũng sẽ không hỏng, nhưng đừng động vào. Vụn nhất có chuyện gì khẩn cấp có thể tạm ứng phó.”

Lam Ba cười cười: “Chúng tôi biết rồi. Hương Hương nhanh ăn đi. Để chúng ta bắt đầu huấn luyện. Dù sao, thời gian đại khái cũng không còn nhiều.”

Lạc Hương gật gật đầu, động tác trên đĩa cũng nhanh hơn.

Đêm qua vì quá muộn rồi, đồ thu thập được cũng không nhìn kỹ, hiện tại kiểm kê một lần, để phân phối.

Dao kéo tương đối trọng yếu, cho nên được lấy nhiều nhất, đồ nặng bởi vì nguyên nhân sức nặng, chỉ lấy bốn bộ. Mà những ống nhôm, công cụ bọc nhỏ khác cũng đều không ít, ít nhất mỗi người một bộ là đủ.

“Chúng ta chọn dao găm cùng lưỡi lê cho các vị trưởng bối phòng thân đi.” Hương Hương là người đầu tiên nghĩ tới chuyện này, mấy vị trưởng bối đối với cô không tồi, có đôi khi thái độ so với mấy tên tiểu tử thoỉ còn tốt hơn. Hơn nữa nhà có người già, như có bảo bối. Bọn họ đôi khi nghĩ mọi chuyện cẩn thận sâu xa hơn so với những người trẻ tuổi này.

Những người khác đều ngần ngừ, nụ cười của Viên Gia Bội lần đầu tiên không còn là cái loại ôn hòa chỉ nổi ở mặt ngoài: “Được rồi, tôi cũng quên mất.”

Sau đó từng người chọn lựa vũ khí chính mà mình trúng ý, để mọi người huấn luyện nhiều nhất.

Lạc Hương thử qua chút dao kéo, cuối cùng chọn một đôi lưỡi lê. Một cái là thanh mảnh kiểu kiếm phương tây, một bên mỏng manh mang theo lưỡi dao. Chiều dài của chúng cũng không quá dài, chỉ hơn nửa cánh tay một chút, sức nặng rất nhẹ, nhưng nhìn qua vật liệu, còn rất rắn chắc.

Lưu Hải nhìn Lạc Hương chọn đồ, rung mình một cái: “Hương Hương, cô quá âm hiểm. Hai thứ này đều dùng trong cách đánh cận thân, chủ yếu một kích chuẩn xác, sẽ không lưu lại bao nhiêu người sống.”

Hương Hương tròn trĩnh mắt, trừng cho ánh mắt quỷ dị của những người khác nhìn trở về: “Tôi không lợi hại đến vậy. Chỉ là hai thanh đao này tương đối nhẹ mà thôi, khí lực của tôi cũng không lớn, dùng chúng sẽ tương đối ít sức, cũng có thể kéo dài lúc tác chiến.”

Mọi người xem xét đồ mà mình chọn, đều cảm thấy tương đối dùng đắn.

Lam Ba và Lâm Dũng đều chọn đao hậu bối* nước Đức, sức nặng trong đao khá cao, có điều xuống tay cũng rất thoải mái.

(*: đao dày lưng)

Lưu Hải và Hương Hương đều lựa chọn lưỡi lê giống nhau, nhưng lưỡi lê lại không quá giống, chiều dài tương đối dài, mặt đao cũng dày, nhưng mở rãnh máu. Lạc Hương một đầu hắc tuyến, trình độ âm hiểm của thanh lưỡi lê ba cạnh này còn cao hơn cả cô.

Tương đối hiền hậu chính là Tào Thượng, lựa chọn đao chém lớn rất bình thường, sức nặng so với đao hậu bối nước Đức còn nặng hơn, nhưng mức độ sắc bén rất cao.

Cuối cùng là anh em Viên gia, Viên Gia Bội lựa chọn một thanh đao tổ hợp, chiều dài rất dài, lưỡi dao sắc bén, trên sống dao còn mang theo xước mang rô, lại là một thanh hung khí. Viên Gia Kỳ thì tương đối kì quái, vũ khí chính mà anh ta lựa chọn là đôi đao găm. Cũng có lưỡi dao hai mặt, chiều dài của đao găm xem như khá dài. Anh ta thấy tất cả mọi người đều kỳ quái, giải thích: “Bình thường tôi được luyện nhiều nhất là đao găm. Cũng tương đối thuận tay. Yên tâm, tôi biết dùng đao găm khá nguy hiểm, sẽ chọn một thanh dài để phụ.”

Vũ khí lựa chọn xong rồi, mọi người đi ra ngoài trời bắt đầu luyện tập.

Vì học cấp tốc, lúc Viên Gia Kỳ dạy mọi người đều là một vài chiêu thức được tinh giản không ít, sau khi rèn luyện động tác cơ bản thì không dạy những thứ khác. Sau khi cha Viên đến xem qua vài lần cũng tỏ vẻ đồng ý, nghĩ rằng hiện tại không còn bao nhiêu thời gian chỉ có thể học đến vậy.

Quả thực, để mọi người quen thuộc vũ khí đã tiêu phí thời gian gần một tuần, lúc này cách thiên thạch rơi xuống đã qua chín ngày.

Bạn đang đọc truyện *Ốc Đào Nơi Khô Cần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tiến Vào Khu Bắc

Bởi vì khoảng thời gian này mọi người đều không đi ra ngoài, cho nên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đều không nắm rõ ràng, nhưng thực hiển nhiên, hiện tại muốn một mình trốn đi cũng không được.

Buổi sáng hôm nay khi tỉnh lại, thành phố trầm lặng gần một tuần lễ lại lần nữa náo nhiệt lên. Quân đội phát thông báo xuống, mọi người đến khu Bắc tập hợp.

Mọi người ngay cả thu thập cũng không thể, trực tiếp phải đi.

Hiện tại tất cả mọi người đều cảm kích Lạc Hương đã chuẩn bị ba lô trước, mọi người nhanh chóng cầm một cái, mặc vào quần áo đặc chế cát kỹ vũ khí, rồi đi theo quân lính.

Trong đội ngũ đại đa số là dân chúng, đều chưa từng chịu qua huấn luyện quân sự, lúu rú tranh cãi ầm ĩ, hỏi thăm xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Quan quân phụ trách không chút thay đổi sắc mặt, không đưa ra đáp án gì, chắc có lẽ là người biến dị đột phá phòng tuyến đầu, hiện tại khu dân cư an toàn ban đầu không thể ở lại, tất cả mọi người phải đến khu Bắc để tị nạn.

Khu Bắc nơi đó có vài tin tức mơ hồ truyền tới, dựa vào kiến trúc ban đầu, mấy ngày nay tiến hành cải trang và xây dựng khẩn cấp, đã hình thành hệ thống phòng ngự quân sự, nghe nói chắc chắn như thành lũy.

“Lưu Hải, cậu nói xem là người biến dị tiến hoá lần hai à?” Lam Ba có chút bất an, tiến bộ của nhân loại tuyệt đối không chống được tốc độ tiến hoá của người biến dị, hiện tại thực lực của bọn họ đối phó được một vài người biến dị bình thường, nếu là người biến dị tiến hoá lần hai, vậy bọn họ chỉ có thể tùy ý để bị xâu xé. Lưu Hải nhún vai, tỏ vẻ chính mình cũng không biết. Nhưng đáp án này hiển nhiên là tình huống có khả năng nhất trước mắt. Phần lớn mọi người cũng bắt đầu bất an.

“Tình huống bây giờ không rõ, mọi người không cần quá bi quan.” Lạc Hương trấn an, tình huống này tự loạn trận cuộc không khác tự tìm đường chết. Bọn họ mang theo không ít đồ, còn có sáu vị trưởng bối cần phải bảo vệ, đồng thời nhất định phải cảnh giác người biến dị, để phòng những người thêm thường vật tư.

Bốn phía của khu Bắc sử dụng xi-măng chắc chắn, so với khu dân cư lúc trước cao hơn rất nhiều, tiến vào bên trong khu Bắc, phát hiện cả khu Bắc kỳ thực là một trụ sở rất lớn dưới đất, nhưng nhiều người sống sót như vậy muốn tiến vào hoàn toàn là điều không thể. Khăng định có một số người phải ở lại trên mặt đất, có điều người nào cũng biết, bên ngoài không an toàn bằng dưới đất.

Để biểu thị công bằng, tất cả mọi người sẽ phân nam nữ rút một số hiệu, sau đó sẽ dựa theo dãy số để sắp xếp vị trí cư trú.

Nghe quyết sách này, đám người sôi trào lên, tiếng chửi bậy không dứt. Dù sao hiện tại mọi người bị vây ở trong nguy hiểm, cảm giác an toàn vô cùng thấp, tự nhiên bản năng muốn ở cùng một chỗ với người quen.

Biện pháp trong lúc này cơ hồ là làm rối loạn mọi người ở cùng một chỗ. Lam Ba mấy người họ đều nở nụ cười lạnh, mục đích chính phủ làm như vậy tự nhiên rất đơn giản. Khiến cho những người không an phận ở trong khoảng thời gian ngắn không dám náo loạn, sau đó tùy bọn họ an bài. Tính kế thật hay!

Có điều một chính sách sau đó làm cho mấy người bọn họ đều sinh ra hi vọng. Chỉ cần có người có thể gia nhập đội ngũ thợ săn, có thể tiến vào khu vực nguy hiểm săn giết người biến dị, dựa vào công lao như số lượng anh giết được, tài nguyên mang về sẽ tính ra điểm cống hiến. Điểm cống hiến đến số lượng nhất định có thể đổi một gian phòng để ở, có thể đón người nhà hoặc là bạn bè của mình tới đó. Những điểm cống hiến này còn có thể đổi vật tư, vật tư bản thân thu thập được trừ việc nhất định phải nộp ba phần tư lên trên ra, phần còn lại có thể tự mình sử dụng. Trừ người thợ săn, còn những người khác cũng có thể dựa vào lao động của mình để đổi lấy điểm cống hiến, nếu không có điểm cống hiến, như vậy chính phủ chỉ có thể cho vay vật tư cơ bản nhất để sống.

Mọi người, bao gồm Hương Hương, đều hiểu được rõ ràng, quy luật sinh tồn của thế giới này đã thật sự thay đổi.

Đại đa số mọi người không hề suy nghĩ mà chấp nhận, bình thường không có khả năng phản kháng chính phủ, huống chi còn là tình cảnh này. Đội của Hương Hương phát hiện có phương pháp bảo vệ các vị trưởng bối nên cũng không oán trách. Về phần những người sống sót khác thế nào thì bọn họ cũng không thể trợ giúp được.

Đương nhiên những người đầu óc có chút không rõ ràng, một khốc hai náo ba thất cổ, lại bị xử bắn ngay tại chỗ. Quan quân phụ trách lạnh lùng nói một

câu: “Loạn thế dùng biện pháp mạnh. Người nào không thuận theo pháp quy, đánh chết ngay tại chỗ. Phải biết quân nhân chúng tôi đang ở tiền tuyến chém giết với người biển dị, những người không có bất kỳ công hiến nào thì cầm miệng cho tôi. Tài nguyên có hạn, sẽ không lãng phí lương thực trên những kẻ cận bã này.”

Tất cả mọi người đều an phận. Chỉ cần tinh thần không hoảng, tự nhiên biết nên làm như thế nào mới có thể sống tốt.

Toàn bộ những người muốn làm thợ săn sẽ không tham gia rút sổ, bọn họ sẽ được triệu tập đến địa phương khác.

“Các anh đi không?” Lạc Hương hỏi. Các vị trưởng bối hiện giờ có lẽ nhất định phải tách ra, chỉ khi mấy người bên này tham gia làm thợ săn kiểm điểm công hiến, mới có thể an bài tốt cho mấy vị trưởng bối. Ông bà Viên đều lớn tuổi, nếu không có người chiều cổ, rất dễ...

“Đương nhiên.” Viên Gia Bùi trả lời không chút do dự. Viên Gia Kỳ cũng gật đầu theo.

“Luôn không tìm được cơ hội quay về Bắc Kinh, người nhà của tôi còn ở bên đó. Nói không chừng đây là cơ hội. Vừa vận thử lưỡi lê của tôi một chút.” Lưu Hải cười rất nhẹ nhàng, tựa hồ anh ta muốn đi không phải là chém giết người biển dị, mà là đi thu gặt lương thực vậy.

Lam Ba cũng trả lời: “Tôi cũng phải nghĩ biện pháp quay về Bắc Kinh, có lẽ cha tôi sẽ bảo vệ tốt ông bà và mẹ.” Lời của anh ta không biết là an ủi mình, hay là thật sự không quá lo lắng, tin tưởng vào cha của mình.

Lạc Hương trấn an trong lòng, học giả thực sĩ tâm tư tinh tế, thiện lương lúc trước này, đã thoát khỏi tâm tính kẻ yếu, đi về hướng con đường của kẻ cường giả. Chỉ cần anh ta không chết, chỉ cần cho anh ta thời gian trưởng thành.

Tào Thượng tùy tiện: “Dù sao tôi cũng không có vướng bận gì, đi giết mấy tên biển dị này cũng coi như báo thù. Nhưng thật ra Hương Hương, cô cũng đừng có đi vô giúp vui.”

“Tôi và anh giống nhau đều không có vướng bận gì. Hơn nữa tốt xấu cũng luyện một thời gian rồi, không đi thử xem làm sao biết mình đã được chưa.” Lạc Hương cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới trốn tránh, tận thế này nếu không có chút thực lực, chỉ sợ cuối cùng ngay cả cận cũng sẽ không còn.

Lâm Dũng lại vẫn chưa nói gì, mãi đến khi ánh mắt mọi người đều nhìn về phía mình. Anh ta mới hơi do dự mở miệng: “Tôi... tôi không muốn đi. Cho dù là đi, cũng không phải hiện tại. Cảm giác cái đội ngũ gọi là thợ săn này chính là đội ngũ hi sinh. Bây giờ vẫn ổn thoả chút thì tốt hơn. Các cậu cũng suy nghĩ một chút rồi nói tiếp. Đừng quá vội vàng động.”

Tất cả mọi người đều không nói gì, cuối cùng Viên Gia Bùi mở miệng trước: “Vậy A Dũng cậu có biện pháp thì chiều cổ cho người già hai nhà chúng ta thật tốt. Kỳ thật cậu như vậy cũng tốt, coi như là con đường lui cuối cùng của chúng ta. Nếu chúng ta đều lên chiến trường rồi xảy ra chuyện gì, thì không còn người nào chăm sóc cho năm vị trưởng bối. Yên tâm, chúng tôi sẽ mau chóng kiếm một ít điểm công hiến để đổi chỗ ở.”

Lạc Hương biết Lâm Dũng là người rất thông minh, cũng biết càng là người thông minh thì gan càng bé. Loại gan bé này không phải nhát gan, mà là một loại tâm tính cẩn thận, nếu không nắm chắc phần lớn, thì sẽ không hành động. Tựa như lúc đầu ở trên đường chạy trốn Lạc Hương xuống xe thu dọn chướng ngại, Lâm Dũng kỳ thật rất đồng ý, nhưng lại không cùng làm chuyện như vậy, bởi vì anh ta cảm thấy rất nguy hiểm. Mà lúc thực hiện kế hoạch đi trộm thu thập vũ khí, anh ta đối với kế hoạch này rất chắc chắn, cũng không sợ hãi nguy hiểm mà không tham gia hành động.

Lạc Hương không có tư cách phê bình thái độ của anh ta đối với người hay vật, chỉ có thể nói vô cùng tiếc nuối. Lần săn giết này xác thực hết sức nguy hiểm, lại là mọi người nhất định phải tham gia. Đây là kết quả loài người thay đổi cách sống, là đường lối quy tắc để mọi người thích ứng tồn tại sau này. Đầu cơ trục lợi và chùn chân không tiến đều sẽ hủy diệt căn cơ để một người sinh tồn, cho dù hiện tại không gặp nguy hiểm, ai có thể bảo đảm ngay sau đó sẽ không có nguy hiểm gì. Dù sao nguy hiểm chưa bao giờ chào hỏi với anh. Cẩn thận quả thực có lợi đối với việc bảo toàn tính mạng, lại vô cùng bất lợi đối với việc bản thân tăng thực lực lên. Có thể anh ta sẽ sống rất tốt, có lẽ kế tiếp sẽ xuất hiện nguy hiểm vượt qua dự đoán, mà anh ta lại bất lực.

Cho nên một đoàn người phân làm hai đội, mấy người Lạc Hương ôm nhau chia tay với các trưởng bối, dưới ánh mắt của bọn họ, vỗ vỗ bả vai Lâm Dũng, để anh ta tận lực chiều cổ tốt trưởng bối, sau đó thì bước lên một con đường không thấy rõ.

Lúc này đây, rốt cuộc là sống hay là chết, là biến mất diệt vong hay là phá kén thành bướm?

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Tổ Chức Săn Giết

Người tham gia tổ chức săn giết không ít, nhưng so với số lượng người sống sót thì vô cùng thừa thớt.

Có chừng gần bốn năm trăm người tham gia săn giết, đại đa số là đàn ông trẻ tuổi, phụ nữ còn trẻ có số lượng đặc biệt ít ỏi. Có lẽ tuổi tác cũng là một hạn chế, không phải ai muốn làm thợ săn thì chính phủ cũng cho phép.

Có mấy điểm đang tiến hành ghi chép một ít thông tin thân phận, mọi người đều xếp hàng, lần này chính phủ cũng không tính cường chế an bài đội ngũ, mà dùng một phương thức đăng ký tự chủ, mỗi đội ngũ ít nhất sáu người, sau khi xếp tổ xong sẽ có số hiệu. Toàn bộ nhiệm vụ sẽ phát ở cột thông cáo bên kia, chủ yếu là thu thập vật tư, săn giết người biến dị cùng người tiến hóa trong đó, còn có một vài loại nhiệm vụ áp tải. Chờ nhiệm vụ hoàn thành xong, điểm công hiến lấy từ đơn vị phát cho đội ngũ.

Đội Lạc Hương vừa đúng sáu người, bọn họ đều quen thuộc nhau nên không muốn tổ đội với những người khác nữa. Vì thế báo cáo dựa theo nhân số ít nhất.

Những thợ săn khác đại khái cảm thấy người nhiều thì lực lượng lớn, nếu đội ngũ không có hạn mức nhân số tối đa, tự nhiên là có thể có bao nhiêu người thì tạo thành bấy nhiêu, cũng không phải không ai phát hiện khuyết điểm của việc nhân số đông, lại cảm thấy việc này ở trước tánh mạng thì không coi là cái gì. Mọi người đi ra làm thợ săn đương nhiên không chỉ vì chịu chết.

Cuối cùng nhiều người như vậy hợp thành hơn hai mươi mấy đội, đội ngũ lớn nhất có hơn năm mươi người, có hai đội sáu người ít nhất, hai đội tám người, còn lại chủ yếu đều trên mười người.

“Chúng ta thế này sẽ không chịu thiệt chứ?” Tào Thượng nhìn thấy người khác đều tụ thành một đám đông cùng một chỗ, cảm giác đội mình không đủ thực lực, vạn nhất bị người biến dị diệt sạch thì làm sao giờ?

“Yên tâm, nhân số ít mặc dù trên sức mạnh đánh ra có giảm, nhưng thực lực mỗi người chúng ta cũng không kém, hơn nữa nhân số ít tính linh hoạt lại tương đối cao, lúc phân phối tài nguyên cũng sẽ không xảy ra vấn đề cướp đoạt. Cho nên lúc đầu nhân số ít quả thực chịu chút thiệt thòi, về sau sẽ tốt hơn.” Lam Ba rất cẩn thận phân tích. Anh ta vẫn là đội trưởng, với tuổi của anh cả Viên gia cũng có tư cách làm đội trưởng, nhưng anh không có biểu hiện ý nguyện này, mọi người tự nhiên cũng ngầm thừa nhận Lam Ba là đội trưởng.

“Kỳ thật mọi người chúng ta đều sống chung trong thời gian ngắn, đã hiểu rõ nhau, cũng có một chút tín nhiệm, lần này chính phủ không cường chế an bài, đương nhiên hi vọng những người quen biết trước đó hợp tác với nhau, như vậy hiệu suất sẽ cao hơn rất nhiều. Nếu quy định nhân số ít nhất là sáu, đại khái bởi vì sáu người là tương đối đủ rồi. Như vậy, tiểu đội chúng ta kỳ thật rất có ưu thế.” Lạc Hương so với đàn ông càng thêm cẩn thận hơn, có thể từ phương diện chi tiết suy đoán ra rất nhiều thứ.

Sau khi bọn họ đăng ký xong, đến chính phủ bên kia lĩnh một chiếc xe cùng một ít đồ ăn và nước, vũ khí cũng có, nhưng chỉ có súng hai tay cầm cùng bốn thanh đao dài.

Toàn bộ đội ngũ đều dựa theo tỉ lệ như vậy lĩnh đồ, có điều ở phương diện xe cộ có thể có chút thay đổi. Tỷ như đội ngũ nhiều người chỉ lĩnh xe tải lượng chứa lớn, ít người đương nhiên có thể có xe jeep để ngồi. Đây là vật tư đầu tiên cũng là cuối cùng mà chính phủ cung cấp cho thợ săn, đồ sau này trừ một chút thức ăn mỗi ngày phân phối xuống, còn lại đều cần điểm công hiến để đổi.

Một vài nhiệm vụ cũng được dán lên, phụ cận rất nhiều tình huống đều được quân nhân bọn họ thăm dò rõ ràng rồi. Chẳng qua quân nhân không phải sát thủ, bọn họ vẫn cần nghỉ ngơi, cứ như vậy thì binh lực không đủ, cho nên thành lập tiểu đội thợ săn cũng là chuyện không thể nề hà.

“Chúng ta nhận nhiệm vụ gì?” Lạc Hương quét qua, những nhiệm vụ này tuy được treo ra, kỳ thật chỉ là một loại nhắc nhở, làm không được không bị trừng phạt, điểm công hiến đều căn cứ từ chiến lợi phẩm mang về.

Bảng nhiệm vụ bên kia có người phát cho mỗi tiểu đội một ít tư liệu, chính là bản đồ, một vài nhược điểm và phương thức công kích của người biến dị, chọn lọc khi thu hoạch vật tư, còn có cả trên người của người biến dị có những vật liệu gì có thể mang về, hữu dụng nhất chính là trái tim và hai bàn tay. Tuy không biết rốt cuộc có ích lợi gì, nhưng có thể đổi điểm công hiến.

Lạc Hương đối với việc này tương đối nghi hoặc, cũng rất nhạy bén cảm nhận được, chuyện này vẫn không nên biết thì tốt hơn.

Cuối cùng thì nhấn mạnh giới thiệu người biến dị tiến hóa.

Người biến dị tổng cộng tiến hóa hai lần, đương nhiên không phải toàn bộ người biến dị đều tiến hóa thành công. Cho nên hiện tại trừ bỏ người biến dị bình thường ra, còn có người tiến hóa cấp một cùng người tiến hóa cấp hai, phương hướng tiến hóa của chúng có rất nhiều, nhưng phần lớn là về tốc độ và lực lượng, trước mắt còn phát hiện một vài đặc thù của người tiến hóa, theo thứ tự là thân thể đứt gãy vẫn sống lại, chỉ khi chém rơi đầu mới có thể chết; nhục thể, thân thể mềm dẻo đến mức có thể cong thành một quả cầu nhỏ; không chế, có thể chỉ huy người biến dị bình thường; còn có một niệm không lợi hại nhất, người tiến hóa đó có thể không chế rất nhiều đồ vật, phần lớn khối lượng tương đối nhỏ, khoảng cách quá dài cũng sẽ mất hiệu lực, nhưng nó có thể không chế cát đá che giấu, không chế miếng sắt làm vũ khí công kích, đánh chết rất nhiều quân nhân săn giết đi trước.

Mà sau khi quân đội săn giết không ít người tiến hóa, phát hiện bên trong trái tim của bọn chúng sẽ ngưng kết ra một loại huyết tinh, là hình cầu. Cấp một chỉ nhỏ bằng đầu ngón út, cấp hai lại lớn hơn một vòng. Có đôi khi năng lực khác nhau cũng sẽ tạo thành hình dạng huyết tinh khác nhau, tạm thời tư liệu không đủ phân tích.

Loại huyết tinh này tựa hồ ẩn chứa một loại vật chất không rõ, nhà khoa học cần lượng huyết tinh lớn để nghiên cứu, nếu nghiên cứu thành công thì có thể tìm được nguyên nhân chúng biến dị, còn giải quyết triệt để những người biến dị này. Cho nên điểm công hiến của huyết tinh đó rất cao.

Lạc Hương nhìn đến đây thì có chút kinh ngạc, lại nghe được một số người hô nhỏ: “A, tinh hạch! Tinh hạch có thể làm cho chúng ta tiến hóa.”

Hiển nhiên nghĩ như vậy không phải chỉ một người, rất nhiều người đều xuất hiện biểu tình khát vọng trên mặt. Ở tận thế có được lực lượng cường đại thì đại biểu cho việc có thể cướp đoạt càng nhiều tài nguyên, có thể tùy tâm sở dục, không chịu an bài. Tự nhiên mọi người đều hy vọng có thể đứng ở đỉnh

núi, mà không phải dưới chân núi.

Lạc Hương bọn họ lại biết, lúc trước Lưu Hải đã phát hiện những người biến dị này mang theo gien chiếm đoạt, nếu không cẩn thận bị chúng bắt được cũng sẽ bị đồng hóa, huống chi là dùng vật liệu lấy từ trên người chúng xuống.

Những gia hỏa suy nghĩ không rõ ràng này hiển nhiên bị tiểu thuyết tận thế đầu độc rồi.

Nhưng lúc Hương Hương nghe đến việc nhân loại có thể tiến hóa, trong lòng có chút kích động, hiển nhiên trực giác lại đang nói cho cô biết, cách nhân loại tiến hóa có lẽ thật sự không xa, nhưng không biết là lấy một loại phương thức gì mà thôi.

“Chúng ta đi thôi.” Sau khi Lam Ba cùng Lưu Hải ở những tiểu đội khác thảo luận đã chọn xong nhiệm vụ. Là nhiệm vụ thu thập vật tư, ở một xưởng gia công thực phẩm cách khu Bắc phía đông có một ít thực phẩm được tồn trữ, số lượng không nhiều lắm, nếu số lượng nhiều thì nhiệm vụ này sẽ thuộc về bên quân đội mà không phải tiểu đội thợ săn.

Nhiệm vụ thu thập thực phẩm như vậy đếm được hàng ngàn, đều ở trên bảng nhiệm vụ, chỉ cần hoàn thành thu thập, nhiệm vụ này sẽ hủy bỏ.

Lạc Hương lúc đầu còn nghi hoặc: “Chỉ vài đội ngũ như này, nhiệm vụ nhiều như vậy làm đến năm nào?”

Lam Ba thì giải thích nói: “Trong số những người sống sót sẽ có vài người dần dần không chịu nổi chút lương thực cứu mạng do chính phủ tiếp tế, cũng sẽ gia nhập làm thợ săn. Đây đều là chuẩn bị vì đội ngũ phía sau.”

Lạc Hương đổi sắc mặt: “Vậy đại biểu chủ đi còn có ông bà bọn họ sẽ sống rất gian khổ?”

Viên Gia Bồi có chút áp lực trả lời: “Cho nên chúng ta nhất định mau chóng kiếm chút điểm cống hiến, cũng may đồ ăn chúng ta mang đến lúc mới đầu đều cho cha mẹ bọn họ rồi, chắc có thể tranh thủ được một thời gian.” Nói xong cười cười với Lạc Hương: “Hương Hương, lần này thật sự phải cảm ơn cô rồi, kỳ thật lúc cô chuẩn bị những bao lương khô này tôi còn cười thầm rất lâu đấy, phụ nữ đúng là phụ nữ, cái gì cũng đều nghĩ đến chỗ xấu, hiện tại xem ra, nếu không nhờ cô, cha mẹ tôi bọn họ nhất định sẽ chịu đau khổ. Cảm ơn cô.”

Lạc Hương đổi lời cảm ơn chân thành nghiêm túc như vậy có chút lóng ngóng tay chân: “Tôi kỳ thực thật sự không làm gì cả, anh không cần cảm ơn tôi đâu.”

“Được rồi, được rồi, đừng cảm ơn tôi cảm ơn lui. Chúng ta sớm kiếm được điểm cống hiến một chút, là có thể sớm tụ họp lại với ông nội Viên bọn họ rồi, cố lên.” Lam Ba thấy Lạc Hương có chút thẹn thùng, tốt bụng giải cứu cô.

Rất nhanh, đoàn người lên xe jeep, lại đến chỗ đổi vật phẩm dùng bốn thanh dao bầu vừa mới phân phối đến để cầm, đổi không ít dây thừng cùng với bọc lớn vật tư quân dụng, dùng để chứa vật tư thu thập được.

Tào Thượng ngồi ở phía trước, hưng trí rất cao hô to: “Chuẩn bị xong chưa, xuất phát!”

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Diệt Người Tiến Hóa

Ra khỏi cửa chính do quân đội hùng hậu gác, tất cả mọi người đều xốc lại tinh thần. Hiện tại bọn họ có thể chân chính đối mặt người biến dị, tùy thời đều có nguy hiểm bỏ mạng.

Có điều đoàn người cũng không trì hoãn thời gian quá nhiều, có đôi khi gặp phải người biến dị chặn đường cũng đều lái xe đi vòng qua, sẽ không xung đột.

Cũng may bọn họ luôn có vận khí tốt không gặp phải người tiến hóa, cho nên đại khái bốn giờ chiều bọn họ đã tới xưởng gia công thực phẩm kia.

Xưởng này không quá lớn, đồ gia công lại làm cho người ta rất vui mừng, đây là nơi gia công các loại thịt khô thịt ruốc, máy móc đã ngừng, nguyên liệu cũng chứa đựng trong tủ lạnh bên cạnh, mà đồ đã gia công xong chưa đóng gói, đặt ở trong tủ hàng hóa.

Tào Thượng cùng Lưu Hải chạy đi tìm xem có kho hàng hay không, những người khác thì lấy bao ra bắt đầu chứa đồ.

“Chúng ta cố gắng mang đi nhiều một chút, những đồ này dự trữ rất tiện, trừ đồ phải nộp lên trên, còn lại một phần tư có thể để làm lương thực dự trữ cho chúng ta.” Lạc Hương rất vui vẻ đem toàn bộ hàng hóa vào bao, bộ dáng đó chỉ hận không thể lại móc dài ra thêm hai bàn tay.

“Hương Hương, bây giờ chỉ có người thay đổi, không phải toàn bộ ruộng đất hoang mạc hóa, nơi chế biến đồ ăn hiện tại có chút khan hiếm, tương lai ỏn

định lại thì sẽ không còn việc gì.” Viên Gia Búi buồn cười nhìn cô gái bận rộn vơ vét, cô tựa hồ có chấp niệm tương đối lớn với đồ ăn, mỗi lần đều dốc hết sức trừ hàng, giống như chỉ sợ một giây sau toàn bộ thức ăn đều biến mất vậy.

Lạc Hương lần đầu tiên nghe được lời nói như vậy, ngăn người. Ở trong tiềm thức của cô, tận thế quan trọng nhất là hai thứ, đồ ăn và vũ khí. Đây rốt cuộc là nhằm lẫn lộn lại trong nhận thức trước kia của cô, hay là cảnh báo từ dự cảm trăm thứ trăm linh của cô? Chính cô cũng không phân rõ được.

“Lo trước khỏi họa thôi. Hiện tại mấy thứ này không quá khó tìm. Tương lai nhiều người, những vật tư đó đều bị vơ vét sạch sẽ, khi đó việc tìm đồ ăn sẽ khó khăn. Muốn kiếm điểm cống hiến chỉ có thể dựa vào việc săn giết người biến dị. Nên biết chính phủ không chịu trách nhiệm cho chúng ta cái ăn, mỗi ngày mỗi người chỉ được phân định mức có một chút như thế, chỉ đủ nhét kê răng, loại tiêu hao thể lực như chúng ta có thể không ăn no à? Khi đó chúng ta cũng chỉ có thể lấy điểm cống hiến quý giá đổi đồ ăn thôi, còn nuôi gia đình thế nào?” Lạc Hương nói năng hùng hồn đầy lý lẽ. Viên Gia Búi ở dưới ánh mắt xem cuộc vui của mọi người mà suy sụp.

“A...” Mọi người nhìn thấy không có nguy hiểm gì, không thể tránh khỏi việc thả lỏng cảnh giác, lại không ngờ lúc này nghe thấy Tào Thượng hét thảm một tiếng.

Mọi người buông đồ trong tay ra, cầm lấy vũ khí chạy qua hướng nơi đó.

Nhà máy này lúc trước dùng khóa giữ cửa, hơn nữa vốn không có một bóng người, lúc trước mọi người trong nhà máy tan tằm đều về nhà, cho nên sau khi Lạc Hương bọn họ đến, bên trong không có người biến dị. Lúc bọn họ tiến vào cũng đem cửa lớn một lần nữa khóa lại, vốn cho rằng nơi này thật sự không có nguy hiểm. Lại không ngờ tới sẽ gặp phải một người biến dị tiến hóa.

Tào Thượng dường như đã chém người tiến hóa kia một dao, chém đứt tay trái của nó, nhưng bản thân Tào Thượng tựa hồ bị đá thương tay phải cầm dao, dao cũng rơi ở trên mặt đất. Hiện tại cùng giằng co với người tiến hóa chính là Lư Hải, Lạc Hương nhìn thấy ánh mắt anh ta sắc bén, hai tay vững vàng, đột nhiên trong lòng có một âm thanh, anh ta trở nên không giống với lúc trước.

Người biến dị này là loại tốc độ, ánh mắt màu đỏ, giọng khàn gàn rú cùng với đôi móng vuốt thật dài, khiến cho không người nào có thể lại coi nó là nhân loại. Nó tựa hồ vì bị chém đau, rất tức giận, đang nghĩ ngợi ăn nhiều thịt tươi một chút bồi thường bản thân.

Tất cả mọi người vây quanh lại, Lạc Hương thì đưa lưỡi lê trong tay nắm thật chặt, tìm bắt đầu gia tăng tốc độ đập.

“Lư Hải, Tào Thượng bị cào rồi, ở đây để cho chúng tôi, anh đi nhìn cậu ta một chút.” Tuy rằng chính phủ cũng không cung cấp tin tức, người tiến hóa có thể lây nhiễm cho người khác hay không, nhưng dọc theo đường đi Lư Hải quan sát quân đội săn giết người biến dị, có chút không xác định cho ra một kết luận thế này: móng vuốt cùng với răng nanh của người tiến hóa tựa hồ không có gien chiếm đoạt. Nhưng phỏng chừng máu thịt vẫn sẽ có.

Không nghĩ tới nhanh như vậy mọi người đã có thể chứng thật kết luận này.

Tào Thượng cười khổ: “Anh Lư, tôi không sao, anh không cần tới đây. Vạn nhất thật sự biến thành người biến dị, tôi cũng không còn gì thương tâm. Mọi người đừng lo lắng.”

Lư Hải suy nghĩ một chút, cảm thấy hiện tại tuy săn giết người tiến hóa là việc khẩn cấp trước mắt, nhưng để anh ta buông tha cho một cơ hội quan sát người bị tổn thương do người tiến hóa cào, thì anh ta không bỏ được. Cân nhắc nhiều lần, anh ta vẫn đi chiếu cố Tào Thượng.

Anh ta vừa động, người tiến hóa cũng động. Tốc độ của nó rất nhanh, Lạc Hương cơ hồ không nhìn thấy quỹ đạo di động của nó. Mà Viên Gia Kỳ lại dùng dao găm chặn nó. Móng vuốt của người tiến hóa rất chắc chắn, chạm vào lưỡi dao găm gần như tóa ra hoa lửa.

Lạc Hương tận dụng thời cơ, nhanh chóng tiến lên. Lưỡi lê cô luyện tập không có chiêu thức gì, đều là động tác căn bản. Đâm, cắt, chấn, móc, đâm lại. Cho nên theo bản năng, tay phải của cô đâm tới yết hầu người tiến hóa, thuận thế lôi kéo. Tay trái thì rất thuận lợi đâm từ phía sau thất lưng tiến vào thân thể của nó.

Khi đó cảm giác thực huyền diệu, Lạc Hương cảm giác mình giống như một người ngoài, rất tỉnh táo chỉ huy thân thể của mình hành động, còn rất nhàn rỗi suy nghĩ đến cảm giác khi đâm vào.

“Ngang...” Người tiến hóa bị buộc nóng nảy, một đao cắt yết hầu của Lạc Hương không đủ khí lực, chỉ rạch bị thương làn da. Nhưng một đao đâm vào thất lưng thật sự là suýt muốn mạng của người tiến hóa.

Lực chú ý của người tiến hóa hoàn toàn bị Lạc Hương hấp dẫn.

“Hương Hương, cẩn thận.” Lam Ba cầm lấy đao nhảy lên trực tiếp chém xuống từ đỉnh đầu, Lạc Hương thấy thế, vội cúi người ngay tại chỗ lăn ra ngoài.

Đáng tiếc đầu người tiến hóa rất chắc chắn, quy luật này chính phủ cũng đã nói cho mọi người, hành động này của Lam Ba đều chỉ là vì cứu Lạc Hương mà thôi. Người tiến hóa bị chém vào đầu một đao, bởi vì đây là nhảy lên chém, lực đạo khá lớn, nó bị bức phải lui lại mấy bước, lại vừa vịn đến chỗ anh em Viên gia.

Lưỡi lê Viên Gia Búi tiến vào như rắn độc, góc độ xảo quyết đâm vào ngực người tiến hóa, mà dao găm Viên Gia Kỳ rất đúng lúc từ sau não đâm qua.

Người tiến hóa run rẩy vài cái, rốt cục cũng chết.

Một đám người không chú ý thi thể, mà nhanh chóng tới chỗ Tào Thượng xem xét.

“Anh Luru, thế nào?” Lam Ba có chút sốt ruột hỏi. Đây là lần đầu tiên tiểu đội làm nhiệm vụ, xảy ra chuyện như vậy, thật sự là đội trưởng anh suy nghĩ không chu toàn.

Luru Hải thở dài, lắc lắc đầu.

Sắc mặt của mọi người đều thay đổi, trong lòng lộp bộp rơi xuống. Tào Thượng lại càng lung lay sắp đổ, sắc mặt tái nhợt. Anh ta nói dù rộng lượng thế nào, trong lòng vẫn rất lưu luyến đối với sinh mạng.

Luru Hải “phì” cười ra tiếng. Lạc Hương phản ứng đầu tiên: “Được lắm, thực sĩ sinh vật vĩ đại của chúng ta, dám gạt bọn tôi.”

Tâm tình của mọi người chột cao chột thấp, giờ phút này biểu cảm đều chưa kịp thay đổi, lộ vẻ có chút vụn vặt.

“Thật sự là ghen chiếm đoạt lấy nhiễm, miệng vết thương trong thời gian hơn mười giây sẽ khép lại, ở bên ngoài da chảy ra máu, sau đó mạch máu bắt đầu nứt toác gây dựng lại, mạch máu sẽ mở rộng rất nhiều lần. Nếu miệng vết thương của Tào Thượng vẫn còn, thì chứng tỏ không có chuyện gì. Yên tâm, tôi lắc đầu chỉ muốn nói là không lây nhiễm mà thôi. Các cậu còn oan uổng tôi.” Ngữ khí ai oán của Luru Hải khiến tất cả mọi người đều đánh anh ta một quyền: “Cho anh dọa người này.”

Loại chuyện thu thập thi thể người tiến hóa này đương nhiên không phải Luru Hải không được, những người khác sau khi chứa đầy bao rồi vận chuyển lên xe, anh ta vẫn còn đang thu thập thi thể. Không, anh ta đã không chỉ là thu thập người tiến hóa, mà là giải phẫu cả người tiến hóa rồi. Lạc Hương để người khác lên xe trước, chính mình đi tìm Luru Hải.

Kho hàng của xưởng gia công này không lớn, nhưng đồ vật rất nhiều, đại khái còn một nửa số đồ tiểu đội không mang đi được, Hương Hương trước khi đi lạng lẹ thu thập xong, cô còn trộm đi một bộ máy gia công thịt ruốc. Kỳ thật thịt ruốc ăn rất ngon đó.

Rốt cục kéo được Luru Hải đang tiến vào giai đoạn nghiên cứu điên cuồng lên xe, thừa dịp sắc trời còn chưa tối, cấp tốc lái về căn cứ.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Trở Lại Khu Bắc

Ngày hôm nay thu hoạch không ít, động tác cũng mau. Đường về cũng không quá khó khăn, nhưng lúc sắp đến nơi thì gặp phải một đội thợ săn khác. Bọn họ đại khái mười mấy người, hai chiếc xe tải, thoát nhìn cũng phong trần vất vả, lại không thu thập được vật tư. Cũng có khả năng người ta đặc biệt săn giết người biến dị, không thu thập vật tư.

Nhưng bọn họ lại đứng ở giao lộ không nhường đường, mấy người Lạc Hương cũng rõ ràng. Đám người kia không có bản lãnh thu được kết quả tốt từ trong tay người biến dị, lại tính toán cướp bóc! ! ! Lạc Hương biết một ngày nào đó sẽ gặp phải chuyện thế này, lại không ngờ tới nhanh như vậy. Nhưng đám người kia thật sự có đầu óc à? Bọn họ ngay cả người biến dị cũng không giải quyết được, dựa vào cái gì cho là mình có khả năng cướp đoạt đồ từ trong đội ngũ có thể hoàn thành nhiệm vụ tìm vật tư khác? Sẽ không phải là bọn họ cho rằng người khác tìm được vật tư thuận tiện vì vận khí chứ?

Thói quen vào thời điểm máu chốt lại miên man suy nghĩ này của Lạc Hương không đổi được. Nhưng không biết cô nghĩ bừa mà lại trúng rồi!

Khiến người ta cười khổ không được chính là, đoàn người kia thật sự nghĩ như vậy, bọn họ cảm thấy tiểu đội này của Lam Ba chỉ có một chiếc xe jeep, còn là một tiểu đội sáu người. Mười mấy người bọn họ đều bị người biến dị ngăn trở về, còn bị thương hai người, tiểu đội này chỉ có vài người như vậy nếu không phải vận khí tốt, thì có thể tìm được một bao vật tư lớn vậy à?

Nếu đều nghĩ như vậy, đến đoạt thành quả lao động của người khác cũng không phải chuyện ly kỳ gì. Súng trong tay bọn họ vẫn có đạn.

Có điều lại không nghĩ tới có người cản bản sẽ không dự định dừng xe lại, dù có người đứng ở trên đường, ngăn chặn đường lại, nhưng đối phương hiển nhiên không quan tâm đến việc đâm chết vài người.

Lam Ba vốn đã chán ghét những tên gia hỏa không làm mà hưởng này, hơn nữa hiện tại Tào Thượng bị thương, tuy rằng Lạc Hương cầm thuốc cùng băng gạc quần lại, nhưng vẫn không xử lý cẩn thận được, cản bản không rảnh nói chuyện với đám người kia. Bọn họ không phải muốn chắn ở trên đường à? Nếu không sợ chết, thì thành toàn cho bọn họ thôi.

Trước kia dùng người chắn đường, mọi người không thể làm gì, hiện tại ai quản anh? Luru Hải lắc đầu. Chỉ số thông minh đã thấp đến không có hạn cuối rồi.

Lạc Hương nhú mày, động tác gia tốc của Lam Ba không có tổ chức, cô cũng không tin những người này sẽ thật sự đứng ở trên đường cho người ta

đâm.

Quả nhiên, trước khi xe đụng vào những người chắn đường một giây, bọn họ đều nhảy ra. Động tác đó lại linh hoạt vô cùng, hiển nhiên lúc trước đại khái đã làm không ít chuyện như vậy.

Một đội của bọn họ rất an toàn tiến vào khu Bắc, trực tiếp chạy đến Bộ Tiếp đãi đặc biệt tiếp nhận vật tư phụ trách đối điểm công hiến.

Nhân viên công tác của Bộ Tiếp đãi rất nhanh tới thu vật tư, đó là một cô gái còn trẻ tuổi nhìn qua rất tinh anh, cô ta gạch bỏ nhiệm vụ mà bọn họ đã nhận trong danh sách đồng thời cũng hỏi: “Mọi người muốn nộp toàn bộ vật tư lên trên hay là lưu lại một phần tư? Nếu như nộp toàn bộ lên trên, vậy có thể lấy được 300 điểm công hiến, nếu lưu lại một phần tư thì chỉ được 200.”

“Lưu lại một phần tư đi. Chúng tôi cũng phải ăn cơm.” Lam Ba nói.

Cô gái rất đồng ý nhìn anh ta một cái, điền xong danh sách: “Được rồi, đội ngũ 004 của mọi người trước mắt có 200 điểm công hiến. Nếu có yêu cầu, có thể đến chỗ Bộ Hoán đổi để đổi. Có điều, cá nhân tôi nhắc nhở, điểm công hiến sau này sẽ càng ngày càng khó kiếm.”

Lam Ba tỏ vẻ cảm tạ: “Cám ơn, chúng tôi sẽ chú ý.”

Đoàn người tới Bộ Hoán đổi để hỏi về vấn đề chỗ ở, đáp án lấy được là mỗi tháng một tòa biệt thự nhỏ mặt đất 10 người ở đổi 400 điểm, nhà bình thường diện tích 10 người ở là 200 điểm, dưới lòng đất chỉ có phòng hai người, mỗi tháng là 50 điểm, nhưng sáu gian phòng tạo thành một chung cư, tính an toàn cùng tính tư mật đều không tệ lắm.

Người của bộ Hoán đổi thấy bộ dạng khó xử của bọn họ thì đưa ra một vài đề nghị: “Mọi người là muốn ở cùng với người thân phải không. Kỳ thật mặc dù nói là 10 người ở, gian phòng hai người, thực ra mọi người chen chúc vẫn có thể ở được, chẳng qua không quá thoải mái mà thôi.”

Nơi này còn đưa ra giá cả của các loại đồ ăn vũ khí cùng vật phẩm nhất định phải tiêu hao, quý nhất chính là xăng. Một lít xăng cần 20 điểm.

“Chúng ta cần thuê không? Nếu thuê khu nhà ở bình thường trên mặt đất là đủ rồi, nhưng chúng ta có 13 người. Chẳng lẽ phải chen chúc cùng một chỗ?” Tào Thượng hỏi.

“Chờ chúng ta góp đủ 400 điểm thuê biệt thự nhỏ đi.” Lạc Hương suy nghĩ một chút: “Trước chỉ thuê một tháng, sau đó chờ chúng ta góp đủ điểm công hiến lại đổi chung cư dưới lòng đất. Hiện tại tính an toàn trên mặt đất hẳn không có vấn đề gì, mọi người ở biệt thự nhỏ còn thoải mái một chút.”

Cuối cùng tất cả mọi người đều gật đầu, cảm thấy như vậy không tệ.

Sau đó Tào Thượng lại hỏi: “Vậy đêm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đâu? Chúng ta ngay cả chăn đệm cũng không có.”

Người của Bộ Hoán đổi cười: “Yên tâm, tiểu đội thợ săn của mọi người căn cứ vào nhân số có thể lĩnh được lều trại sáu người dùng cùng chăn mền phù hợp. Nhưng mà...” Anh ta nhìn nhìn Lạc Hương: “Chỗ mọi người có một vị nữ sĩ, có vẻ không quá thuận tiện.”

Lạc Hương ngẩn người, kỳ thật cô đã có một khoảng thời gian không chú ý tới giới tính của mình rồi, cùng một đám đàn ông cùng nhau luyện đao, cùng nhau ăn cơm, cũng sắp quên mình là phụ nữ rồi.

Nhưng cô rất nhanh phản ứng lại: “Không sao, trong lều trại treo màn ngăn cách là được rồi.”

Người của Bộ Hoán đổi gật gù, đều giao đồ cho Lam Ba: “Như vậy, trừ những đồ này ra, mọi người còn cần gì không?”

Lam Ba có chút sốt ruột hỏi: “Chúng tôi bây giờ chỉ muốn biết, nếu ngày mai thuê một ngôi nhà xong, thì làm sao liên hệ với người nhà và đón bọn họ qua.”

Người của Bộ Hoán đổi mỉm cười: “Yên tâm, chỉ cần mọi người đưa ra đơn xin, tự nhiên sẽ có người xử lý mọi chuyện cần thiết. Xin hỏi còn có nghi vấn gì không?”

Lam Ba lắc đầu: “Không còn, cảm ơn.”

Người của Bộ Tiếp đãi thì vẫn mỉm cười như cũ nói: “Như vậy, chúc mọi người buổi tối vui vẻ. Hẹn gặp lại.”

Thợ săn có thể ở khu vực cố định lều trại dựng lều, đây là chuyện mà mọi người đã sớm biết. Dù sao không phải tất cả mọi người đều nguyện ý xài điểm công hiến để vào ở trong phòng. Hiện tại hoàn cảnh như vậy ở trong lều trại cũng không tồi.

Mấy người Lạc Hương bọn họ gần như không hề động qua lương khô trong ba lô đựng đồ, Lạc Hương thu thập đồ cùng chiến lợi phẩm ngày hôm nay để cùng một chỗ, từ bên trong tìm ra cái nồi nhỏ, bắt đầu từng bước treo ở trên lửa trại nấu nước. Nước sôi rồi, bỏ một ít gạo vào, thêm thịt muối cắt nhỏ cùng rau dưa khô nước, nấu một nồi cháo loãng. Sau đó xé chút mì phở đã hong khô, ngâm vào trong cháo. Cuối cùng ném một ít đồ gia vị. Mỗi người một nồi, nếu chưa no thì ăn một chút thịt ruốc thịt khô, đại khái cũng đối phó được.

Điều kiện có hạn, mọi người cũng sẽ không oán hận, chỉ có Tào Thượng có chút cảm thán: “Không có rượu uống thật tịch mịch. May mắn anh đây không hút thuốc lá, bằng không bây giờ còn chưa chết ngạt à.”

Lạc Hương ngược lại giặt mình nhớ tới, lúc trước trong không gian của mình cũng không thu nạp thứ thuốc lá này. Không biết ngày sau loại đồ này có thể rất quý hay không, dù sao lúc cơm còn không có để ăn, loại thuốc lá này sẽ được xem như là xa xỉ phẩm.

Mọi người ăn no, cũng không còn nơi để tắm rửa một cái, không phải là không có nhà tắm công cộng, nhưng mà hiện tại đã tám giờ tối. Nơi đó đã ngừng cung cấp nước. Mấy nam sinh không sao cả đến vòi nước bên kia tùy tiện gội nước lạnh để tắm, Lạc Hương thì tương đối đáng thương. Chỉ có thể chờ đến tối sau khi mọi người mệt đều đi ngủ mới tiến vào trong không gian rửa mặt chải đầu, thuận tiện ăn chút mì sợi chiên tương mà trước kia lưu lại. Có trời mới biết, mấy thứ trong nồi của cô là ít nhất, căn bản còn chưa ăn no, cũng may cô có thể ăn mạnh, cảm thấy mì sợi chiên tương hôm nay thật sự là vô cùng thơm.

Bởi vì cô ở trong một góc nhỏ dùng mảnh ngăn cách trong lều trại, ngược lại cũng khá kín, sau khi ăn hết mì cô lập tức đi ra, vẫn chưa ở lâu, tự nhiên không có người phát hiện ra cái gì.

Có lẽ sau ngày mai là có thể tiến vào trong biệt thự nhỏ rồi, mình cũng không cần đáng thương như vậy nữa. Lạc Hương ở trong chăn mềm nghỉ, nghỉ mãi, chỉ chốc lát sau cũng ngủ thiếp đi.

Ngày mai, còn đó, không phải ư?

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Bữa Sáng Hạnh Phúc

Buổi sáng sau khi rời giường, rất vui vẻ khi phát hiện trời đẹp. Lạc Hương dậy sớm hơn những người khác, dù sao cũng cần chuẩn bị bữa sáng.

Nếu trong đội ngũ đều là loại người như Tào Thượng, Lạc Hương dám dùng thêm đồ trong không gian, đáng tiếc, đội ngũ này trừ Tào Thượng, những người khác đều tâm tư kín đáo vô cùng, làm hại Lạc Hương chỉ động tác nhỏ cũng không dám động. Hiện tại vật liệu có hạn, mọi người cũng không thể quá soi xét. Trên bãi cỏ này còn có những lều trại khác, nhưng cách khá xa, còn có vài tiểu đội thợ săn tựa hồ vẫn chưa trở về, cũng có một số trực tiếp thuê nhà rẻ vào ở. Cho nên lều trại ở trong này không tính là nhiều.

Lạc Hương lấy thịt khô cùng một ít miếng cá nướng trong tay, hai thứ đồ này cô lấy không ít ở trong không gian, những người khác chắc chắn sẽ không đi chú ý số lượng của chúng nó, chỉ cần không quá mức, Lạc Hương có thể từ trong không gian lấy ra thêm chút nữa. Cho nên cầm hai thứ này, Lạc Hương quyết định đi xem có thể đổi chút đồ trở về không.

“Buổi sáng tốt lành. Tiên sinh. Tôi muốn hỏi một chút, mọi người bên này có đồ ăn không? Tôi muốn đổi chút chủng loại mà bên chúng tôi không có.” Lạc Hương chọn lựa một người đàn ông sáng sớm cũng đi làm bữa sáng, bộ dạng anh ta đại khái khoảng chừng hai mươi, cảm giác rất thanh tú.

Người đàn ông đó ngẩng đầu, tựa hồ có chút kinh ngạc. Sau đó anh ta phản ứng lại mới nói: “Chỗ này của chúng tôi chỉ có một chút gạo, rau dưa thật ra ngày hôm qua đã tìm được không ít, cũng để lại một chút. Các cô cần gì?”

Anh ta hiển nhiên thấy được thịt khô cùng cá nướng, cảm thấy đổi một ít cũng không tồi.

“Đương nhiên cần, đang thiếu hụt. Tôi là Mai Lạc Hương, còn anh?” Hương Hương vừa động tay chọn lựa rau dưa mình muốn đổi ra, vừa làm quen với người đàn ông đó.

“Tôi tên Sở Ninh. Tỷ lệ đổi là bao nhiêu?” Anh ta thoát nhìn điềm đậm dễ thân, lại cũng không phải là đèn càn dầu.

“Đồ của tôi là phơi khô, đương nhiên quý hơn chút. Hơn nữa hiện tại thịt thuộc loại hiếm có, như vậy mười đổi một?” Lạc Hương dùng công phu từ ngữ.

“Năm đổi một.” Giá từ trên trời rơi xuống, đối phương đương nhiên không phải kẻ ngốc, người khác nói cái gì thì chính là cái đó.

Mặc cả anh tới tôi đi, cuối cùng cũng định tỷ lệ đổi là tám đổi một.

Trao đổi đồ xong, Lạc Hương mang theo rau dưa cùng gạo mình chọn lựa trở về nấu cơm.

Lần này Lạc Hương không nấu cháo, hôm nay phải ở bên ngoài bốn ba một ngày, ăn cháo thì không thể được. Làm cơm, nhặt rửa rau dưa sạch sẽ, chạy đến chỗ Hoán đổi để đổi cái nồi lấy bốn năm chén đĩa, từ trong không gian cất khối thịt, thịt mỡ rán lấy mỡ, có thể dùng để xào rau, thịt ba chỉ dùng để kho tàu, thịt nạc thì thái xong chờ để dùng. Bận rộn hơn một giờ, đợi cho những người khác đều thức dậy, chờ bọn họ chính là một bữa sáng phong phú.

“Oa, Hương Hương, cô dùng cả vốn gốc à.” Tào Thượng thèm nhỏ dãi nhìn chằm chằm đồ ăn trên bàn, thịt miếng xào rau diếp, cải thìa cặn mỡ, còn có một chén lớn thịt kho tàu đỏ rực.

“Hôm nay phải ra bên ngoài làm nhiệm vụ, tất nhiên không được ăn cơm trưa, bữa sáng không ăn nhiều chút, thì không có khí lực. Mọi người tranh thủ thời gian mà ăn đi, chúng ta không thể quá lè mề. Đã có hai tiểu đội rồi đi rồi.” Những đội ngũ khác ngày hôm qua trở về muộn hơn so với mình bên này, lại đi sớm hơn bọn họ, rất chăm chỉ.

“Đừng sốt ruột.” Viên Gia Kỳ cầm nồi nhỏ của mình lên bắt đầu ăn cơm, một nồi cơm đối với đàn ông đang tuổi hai mươi mà nói, vừa vặn.

“Mùi vị không tệ. Không có cô chắc chúng tôi không biết làm sao, Hương Hương. Lam Ba và Lưu Hải đã đi đến bảng nhiệm vụ xem nhiệm vụ rồi, chúng ta ăn trước đi.” Anh cả Viên gia là một người có thể nhét đồ trong miệng lại không ảnh hưởng tới việc nói chuyện.

“Mấy thứ này đều là lấy thịt khô đổi lấy? Ờ, Tiểu Kỳ Kỳ, không cần ăn ác như vậy chứ.” Tào Thượng đại khái đã rất đói bụng, anh ta vốn có chút béo, có lẽ hai ngày này không được ăn cơm ngon, nên rất ham ăn.

“Tên gia hỏa đang liều mạng ăn cũng đừng có nhiều lời.” Viên Gia Kỳ là một người bên ngoài thì khốc ca, không nói chuyện nhiều, nhưng cũng không có nghĩa anh ta thực sự là một người như núi băng.

“Tôi là người bệnh đáng thương, nên ăn nhiều một chút là đúng.” Tào Thượng lấy một loại tốc độ rất nhanh ăn hết một phần tư thịt kho tàu, cơm cũng hết, nhưng rau dưa lại không ăn bao nhiêu.

Anh ta sờ sờ bụng mình: “No rồi. Cơ mà có chút khát.” Nói xong đáng thương nhìn Lạc Hương: “Hương Hương, có canh không?”

Lạc Hương nhìn cơm gần như chưa động tới trong nồi nhỏ của mình, liếc mắt: “Không có nồi. Dùng ít đồ nơi Hoán đổi tương đối tốt, mà đất muốn chết.” Sau đó nhìn cái nồi nhỏ sạch trơn của Tào Thượng nói: “Đi rửa sạch nồi đi, tôi đun nồi nước cho mọi người.” Rau dưa bên kia còn không ít chưa động tới, mình có thể lấy ra hai quả trứng gà, dù sao những đồ này là do mình đổi, bọn họ cũng không biết.

Tào Thượng đi rửa nồi, mà Lam Ba cùng Lưu Hải cũng đã trở lại, Lam Ba cá tính tương đối nghiêm túc, thấy đồng đội ăn cơm trước cũng sẽ không nói gì, nhưng Lưu Hải lại không hề khách khí: “Đáng giận, đám hỗn đản các cậu, lại có thể không chờ hai người bọn tôi. Đồ ăn đâu? Còn thừa chút vậy thôi á!?”

Hai anh em Viên gia ăn rất bình tĩnh, cũng không thèm quan tâm anh ta.

Lạc Hương đưa nồi nhỏ cho Lam Ba và Lưu Hải bọn họ: “Được rồi, ăn nhanh lên đi. Thế nào? Hôm nay nhận nhiệm vụ gì?”

Lam Ba tiếp nhận cơm của mình ăn: “Vẫn là thu thập thức ăn, lần này tôi chọn một cửa hàng nhỏ, hi vọng nơi đó có thể tìm được đồ có ích. Hơn nữa, thật sự chúng ta cần nhiều đồ ăn tồn trữ.” Nói xong nhìn Lưu Hải một cái, nhìn thấy anh ta khẽ gật đầu mới tiếp tục nói: “Lưu Hải ngày hôm qua đem chiến lợi phẩm mà chúng ta săn giết được nghiên cứu một chút, mặc dù không có công cụ chỉ có thể dựa vào suy đoán, nhưng vẫn cho ra một vài số liệu. Hôm nay chúng ta giao đồ này lên, anh ấy và những người phụ trách đã thử thăm dò, tựa hồ ảnh hưởng của phóng xạ cũng chưa hoàn toàn biến mất, giữa những người sống sót của nhân loại vẫn sẽ có không ít người phát sinh biến dị, nhưng loại biến dị này có thể là tốt, cũng có thể là xấu. Càng thêm tin tức không tốt là, thực vật và động vật đại khái cũng sẽ không may mắn thoát khỏi.”

“Nói cách khác, thức ăn của chúng ta sẽ phát sinh biến hóa? Đừng vậy chứ, tôi không muốn ăn đồ kỳ quái gì đâu.” Tào Thượng không biết trở về lúc nào, làm cho người ta buồn cười chính là, điều đầu tiên anh ta lo lắng lại là điều này.

Lưu Hải thế nhưng lại dùng đôi đũa trong tay: “Tôi lo lắng nếu như sau khi động vật biến dị có thực lực quá cao, như vậy chúng ta săn giết cũng rất khó khăn, nếu sau khi thực vật biến dị không bao giờ kết trái nữa, như vậy món chính của chúng ta đều sẽ chịu ảnh hưởng. Mà những sinh vật này một khi phát sinh thay đổi, thay đổi theo chính là hoàn cảnh trái đất, có lẽ cái loại hoàn cảnh này sắp không thích hợp cho nhân loại sinh tồn. Nên biết hoàn cảnh cuộc sống bây giờ của chúng ta diễn biến hơn mười tỷ năm mới gần như hoàn thiện, hiện tại lại giống như thời kì băng hà phát sinh thay đổi rất lớn, có thể tưởng tượng sẽ phát sinh những chuyện gì.” Giọng nói của anh ta thật thấp, mang theo một cảm giác trầm trọng, khiến toàn bộ mọi người nghe được đều có chút sợ hãi cùng nghĩ mà sợ.

“Được rồi, được rồi, mọi người ăn cơm đi.” Lạc Hương cầm cái nồi nhỏ mới rửa sạch lưu loét đặt lên trên lửa, lại thêm một ít củi——những mảnh đầu gỗ dường như là đồ bỏ còn sót lại khi xây dựng khu Bắc lúc trước, hiện tại bị chồng chất thành đống bên cạnh khu lều trại, mọi người muốn dùng thì mang về.

Nước sôi, cô đánh hai quả trứng vào, rắc chút vụn rau dưa, nêm xon đồ gia vị cũng coi như là một nồi canh.

Người khác đều trầm mặc, không nói gì, thấy động tác của Hương Hương, không khỏi thả lỏng trong lòng.

“Kỳ thật như vậy cũng không sao.” Lạc Hương thấy biểu cảm bọn họ đều thả lỏng, nên tiếp tục nói: “Tất cả mọi người đều bị vây trong hoàn cảnh như vậy, tất cả mọi người đều đang phấn đấu. Coi như hoàn cảnh sinh tồn trở nên gian nan thì như thế nào, sa mạc còn có ốc đảo tồn tại mà. Cho dù mảnh đất này bị lửa cháy thiêu hủy thành vùng đất khô cằn, chung quy cũng chỉ vì tích tụ chất dinh dưỡng cho sinh mệnh của mùa tiếp theo. Loài người chúng ta thông minh như vậy, lực thích ứng mạnh như thế, cuối cùng sẽ sống sót thôi. Nghĩ nhiều như vậy làm gì, chỉ cần mỗi ngày, mỗi ngày không buông bỏ, như vậy là đủ rồi.”

Lưu Hải nhếch mi, cười nói: “Nói rất đúng. Nhưng mà Hương Hương, cô muốn mỗi ngày đều xa xỉ nấu cơm cho chúng tôi như vậy à. Còn nấu canh, hiện tại cũng không phải là nấu cơm dã ngoại đâu.”

Lạc Hương dừng lại động tác đập đồng lửa của mình, bĩu môi: “Anh có thích ăn hay không?”

Nhưng hiển nhiên, không ăn mới là đũa ngọc.

Bóng ma ban nãy đã biến mất, tất cả mọi người đều ăn đến vui vẻ, dáng vẻ rất hạnh phúc. Trong lòng Lạc Hương không khỏi nghĩ, hạnh phúc là cái gì đây? Có lẽ một chút bữa sáng không thịnh soạn cũng có thể là bóng dáng của hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đào Nơi Khó Cần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Thực Vật Biến Dị

Đồ như lều trại không tiện mang theo có chút phiền phức, Lạc Hương cắn chặt răng, ném toàn bộ đồ vào lều trại, lại cài cửa lều trại lên, nếu có người thiết tình muốn trộm, vậy cũng không còn cách nào, dù sao chỉ còn một ngày này. Khuya nay thật sự sẽ có nhà ở rồi.

Lộ trình hôm nay của bọn họ khá xa, nguy hiểm cũng tương đối cao, nhưng đi kèm với nguy hiểm chính là có rất nhiều hồi báo.

“A, giàu to rồi này.” Tào Thượng vui vẻ toét miệng, lại không cẩn thận kéo tới miệng vết thương.

“Bốn người biến dị. Quả thực, còn có một đồng mí tôm, chúng ta đại khái có thể đổi được không ít điểm cống hiến.” Lưu Hải cười cười: “Quan trọng nhất là, chúng ta dẫn đầu trong việc xuất hiện cái gọi là người có dị năng trước. Đội trưởng Lam Ba, sau này mọi người phải nhờ nhiều vào cậu rồi.”

Lam Ba vào lúc mọi người sắp bị người biến dị vây quanh diệt toàn bộ thì anh ta kích phát ra dị năng, có thể thông qua không khí hình thành lồng bảo hộ, ngăn cách nguy hiểm ở bên ngoài lồng, đương nhiên cái lồng này có sức chống đỡ mạnh. Khi bốn người biến dị đồng thời công kích đến, chỉ kiên trì hơn mười giây thôi, nhưng chỉ cần chút thời gian này đã đủ để xoay chuyển thế cục.

Trong đó hai người biến dị là loại tốc độ, một là loại sức mạnh, một con còn lại là loại đặc thù, năng lực là Hợp thể, nó có thể hợp thể với bất kỳ một người biến dị nào khác, sau đó có thể tăng năng lực lên gấp đôi.

Đây là một trận chiến đấu rất gian khổ nguy hiểm giống như đi lại ở trên dây thép, gần như mỗi người đều bị thương, Lam Ba sau khi sử dụng dị năng sức chiến đấu giảm xuống nghiêm trọng, nếu không có Viên Gia Kỳ bùng nổ sức chiến đấu, đại khái sẽ chết mất một hai người.

Lạc Hương gãy xương cánh tay, lại dựa vào sức lực mạnh mẽ giết chết một người biến dị loại tốc độ, trong lòng rất sáng khoái, cảm giác mình rất cuộc cũng mở được tâm tính, thích ứng cách sinh tồn ở tận thế.

Nhưng, trên đường trở về, lúc mọi người mang theo tổn thương và cao hứng, Lạc Hương lại càng lúc càng bất an, không giống với tiểu thuyết điện ảnh về tận thế, tuy xuất hiện người biến dị, xuất hiện người có dị năng giữa loài người, hệ thống xã hội tồn tại hoàn toàn thay đổi, nhưng hoàn cảnh của nhân loại ở trái đất lại chưa thay đổi bao nhiêu, vậy đại biểu cho toàn bộ vấn đề cùng khó khăn hiện tại đều là tạm thời, chỉ cần nhân loại vừa thích ứng tình huống hiện tại, một lần nữa bắt đầu là điều tất nhiên, toàn bộ đều dựa vào việc thời tiết chưa thay đổi trên quy mô lớn, thực vật vẫn còn tươi tốt um tùm. Hiện tại, Lạc Hương lại phát hiện hình thái thực vật đã thay đổi.

Đương nhiên trong tự nhiên, có thứ thay đổi là điều nhất định, nhưng biến dị quy mô lớn như thế lại không có khả năng, vậy cũng chỉ có một loại tình huống, phóng xạ đối với động thực vật đều có ảnh hưởng, chỉ là thực vật hay động vật không hề biến dị nhanh, hiện tại, thời gian cũng qua lâu như vậy, chúng cũng bắt đầu biến hóa. Hơn nữa, Lạc Hương tính xác suất biến dị này, phát hiện xác suất biến dị thực vật cơ hồ cao tới 90%!

Thay đổi hệ thống thực vật cũng đại biểu cho sự biến hóa to lớn trong hệ thống thực vật, như vậy, nhân loại dùng cái gì để ăn? Điều kiện tất yếu để thực vật sinh tồn được thì phải kích thích chúng như thế nào?

Tim Lạc Hương bùm bùm nhảy lên, lại an tâm khi suy nghĩ đến không gian của mình. Bản thân, dù sao vẫn có đường lui cuối cùng.

Có lẽ không gian của cô có tác dụng lớn nhất không phải cung cấp cho cô thực vật dồi dào, mà là cho cô một loại ý lại trên tâm hồn, cho cô một loại hi vọng vĩnh viễn tồn tại.

Lần vất vả này đòi lấy một tòa biệt thự nhỏ, bọn họ cũng đón trường bối cùng Lâm Dũng, hiện tại tuy đồ ăn thuộc loại tài nguyên khan hiếm, chỗ bọn họ vẫn hết sức phong phú.

“Tôi muốn gia nhập với mọi người.” Lâm Dũng có chút ngượng ngùng nói: “Đồ ăn mà căn cứ cấp cho vô cùng ít ỏi, nếu không phải lúc trước mang theo một ba lô đựng thức ăn, thì sẽ đói bụng rồi. Hiện tại ở cùng với mọi người, cũng tương đối an toàn. Hơn nữa đội trưởng Lam Ba có dị năng, đối với chúng ta mà nói thì tính an toàn được nâng cao rất lớn.”

Mấy người Lạc Hương bọn họ cũng không giấu diếm cái gì, đều nói với các trường bối. Cha Viên gia tuy rằng cũng nói muốn gia nhập, lại bị ngăn cản.

“Hiện tại toàn bộ thợ săn của bọn họ đều dưới 40 tuổi, vậy chứng tỏ thứ bọn họ cần là tuổi trẻ lại có sức mạnh, tuổi tác quá lớn đại biểu lực sinh tồn rất thấp, chúng ta không thể mạo hiểm như vậy được.” Lưu Hải rất kiên quyết nói: “Chúng ta sẽ tích góp thêm một ít đồ ăn, nuôi sống mọi người không có vấn đề. Vấn đề hiện tại là, chúng ta cần kiếm nhiều điểm cống hiến chút, đổi xăng, súng ống, đồ ăn các loại, chúng ta đi Bắc Kinh bên kia.”

“Vì sao? Đi tìm người nhà của các cậu? Tình huống bây giờ loạn như vậy, không cần phải đi.” Lâm Dũng có chút bất mãn, quả thực, người nhà của anh ta đều ở đây, ngàn dặm xa xôi chạy đến Bắc Kinh vừa không có lợi, lại rất nguy hiểm, thật sự không có ý nghĩa.

“Bản thân tôi cảm thấy, chúng ta tốt nhất vẫn nên đi Bắc Kinh.” Lạc Hương xoay cổ, có chút không yên lòng.

“Hương Hương, cô lại vừa phát hiện ra cái gì?” Lưu Hải cùng Lam Ba đều tương đối coi trọng ý kiến của Lạc Hương, bởi vì cô gái này luôn từ một góc độ không ngờ đến phát hiện ra một vài vấn đề.

“Tốt nhất, chúng ta mau chóng mua thêm một chiếc xe vận chuyển được lượng lớn mà tính an toàn lại tốt. Sau đó tích trữ nhiều thức ăn một chút.” Hương Hương nói.

“Cô lo lắng nơi Thượng Hải này thiếu thức ăn? Quả thực, nơi này người còn sống sót tương đối nhiều, hơn nữa quân đội không ít, đồ ăn được xem như tài nguyên tương đối ít ỏi. Nhưng mà, nơi này thu nạp nhiều vật tư dự trữ như vậy, lương thực hẳn sẽ không thiếu. Hương Hương, cô đừng luôn cảm thấy đồ ăn trên thế giới sắp không còn nữa, đọc nhiều tiểu thuyết cũng không tốt.” Tào Thượng đang cắn thịt bò khô, sức mạnh của anh ta khá lớn, hiện tại cơm chiều không nhiều, trước ăn một chút gì đó lót dạ.

Thịt bò khô đều đặt ở trong lều trại, bọn họ rất may mắn không gặp phải bại hoại trực tiếp cướp bóc lều trại, đồ vật đều được bảo tồn, khiến Lạc Hương rất vui vẻ.

Lạc Hương có chút tâm tình suy giảm nói: “Mọi người phần lớn đều sinh ra ở thành thị, có thể không hiểu rõ đối với thực vật, đại khái cũng chưa từng chú ý qua những cỏ cây ven đường đi.” Cô bởi vì chịu chấn động tương đối lớn, nói chuyện cũng không sáng khoái giống như bình thường.

Nhưng Lưu Hải lại từ trong lời nói giống thật mà là giả không cẩn thận nghĩ tới điều gì, khiếp sợ nhìn Lạc Hương: “Hương Hương, cô đang nói đùa. Điều đó không có khả năng. Đáng lẽ không nhanh như vậy mới đúng.”

Lạc Hương lắc lắc đầu: “Chúng nó biến dị. Tuy rằng hiện tại mức độ biến dị không cao, nhưng mà...” Lạc Hương hít sâu một hơi: “Nhưng mà tỷ suất biến dị còn cao hơn nhân loại, khẳng định vượt qua 90%, đại khái có thể đạt tới 95%. Tôi sơ lược phương hướng biến dị qua một chút, chính là phần lá cây trở nên rất lớn, màu sắc hướng tới màu xanh thẫm, hệ rễ còn không xác định, có điều tôi đã phát hiện những thực vật không biến dị khác bắt đầu có lá cây biến vàng, hiển nhiên đã bị biến dị đoạt dinh dưỡng. Chúng nó chẳng qua là tranh với đồng loại bị biến dị, diệt sạch là điều tất nhiên.”

Tào Thượng vẫn không kịp phản ứng, có chút nghi hoặc hỏi: “Con người chúng ta còn biến dị, thực vật biến dị cũng không cần ngạc nhiên như vậy chứ. Chúng ta không phải đã sớm biết rồi à. Dù sao chúng nó cũng sẽ không động, thay đổi nữa cũng không lợi hại như người biến dị đâu.”

Lúc này những người khác đã phản ứng lại, Lâm Dũng liếc mắt: “Đồ ngọc, đồ chúng ta ăn phần lớn đều là thực vật trái cây, một khi chúng nó biến dị chúng ta sẽ không thể ăn. Hơn nữa hiện tại thực vật đều biến dị, có lẽ động vật chắc hẳn cũng không tránh khỏi, nói vậy chúng ta ngay cả thịt cũng không ăn được. Không có nguồn gốc đồ ăn, dựa vào chút lương thực dự trữ ban đầu, không kéo dài được bao lâu. Khi đó, loài người chúng ta cơ bản là xong rồi. Nếu thời gian thực vật biến dị chậm một chút, chúng ta sẽ có thời gian chuẩn bị, nói vậy không chừng còn có biện pháp giải quyết khác, hiện tại sự biến dị của thực vật đối với chúng ta mà nói ngược lại là một loại đã kích to lớn.”

Sau khi Tào Thượng nghe rõ, cũng hoàn toàn câm nín.

Không khí trong phòng khách rất trầm thấp, Lạc Hương nâng lên tinh thần: “Cho nên, chúng ta cần đến Bắc Kinh. Bắc Kinh nơi đó ngoại trừ là thủ đô, còn gần kho thóc lớn của bình nguyên DB, không tự gieo trồng giống với bình nguyên bên này của chúng ta, bọn họ nơi đó phần lớn là gieo trồng theo nông trường, sản lượng cao, hơn nữa phần lớn chuẩn bị lương khô dự trữ cho quốc gia, nếu so với nơi này thì thời gian kiên trì sẽ lâu hơn. Bất kể như thế nào, có thể thêm chút thời gian vẫn tốt hơn, có lẽ tương lai thực vật biến dị này có thể cho chúng ta càng nhiều vui mừng.”

Lưu Hải cũng từ trong tin tức kinh hoàng này lấy lại tinh thần: “Được rồi, những thực vật biến dị đó không nhất định theo hướng không tốt, tóm lại vẫn phù hợp quy luật tiến hóa sinh vật của thực vật. Chúng ta chỉ cần chống đỡ qua đoạn thời gian gian nan nhất này, nhất định sẽ có biện pháp giải quyết.”

Mọi người đã hiểu rõ tình huống hiện tại, tuy rất chán nản, nhưng lại lần nữa giữ vững tinh thần, nghỉ ngơi ăn cơm thật tốt, rồi bắt đầu chuẩn bị vì ngày mai. Hiện tại, không có thời gian lãng phí.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Nhiệm Vụ Khẩn Cấp

Khi Lạc Hương bọn họ từ trong giấc mộng tỉnh lại, đại khái là 7 giờ sáng. Các vị trưởng bối đã làm xong bữa sáng, còn chuẩn bị bữa trưa đơn giản.

Lam Ba và Luru Hải vẫn đi nhận nhiệm vụ, dù sao quy trình này bọn họ tương đối quen thuộc.

Những người khác thì chuẩn bị đồ cần thiết, Lạc Hương luôn cảm thấy đội mình tốt nhất lại chỉ có một chiếc xe, để tránh việc đem theo vật tư lãng phí, nghĩ nghĩ những đồ vốn nên đổi thành vật tư lại bỏ xuống, trong lòng cảm thấy rất rất đáng tiếc.

Lam Ba bọn họ nhanh chóng trở về, là chạy về.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tào Thượng mơ mơ hồ hồ hỏi, bởi vì trong toàn bộ mọi người thì anh ta ăn nhiều nhất, hơn nữa theo Lạc Hương ước chừng, sức ăn của anh ta luôn biến lớn, hiển nhiên sau này sẽ ăn được càng nhiều. Bây giờ trong miệng còn đang nhét bánh bao.

“Chúng ta lập tức lên xe đi. Thời gian không kịp, lên xe rồi nói với mọi người.” Lam Ba vung tay lên, chính mình cũng động tác luru loát cầm ba lô lên khỏi động xe.

Những người khác cũng đều không hỏi cái gì nữa, lập tức thu thập đồ đạc của mình lên đường.

“Ai, chờ tôi một chút nha. Bánh bao này...” Tào Thượng vác ba lô lên trên vai, hai bàn tay đều cầm một chiếc bánh bao, miệng còn ngậm một cái.

“Chậm một chút, phải cẩn thận nhé. Đồ không cần không sao, mấu chốt là phải an toàn trở về, biết không?” Di Lâm gia và di Viên gia đều làm mẹ, hiện tại con trai phải ra ngoài liều mạng, đương nhiên lo lắng. Tuy rằng rất muốn con không phải mạo hiểm, nhưng mà... Thờ dài, trước mắt loại tình huống này những người làm cha mẹ như bọn họ lại bất lực, cũng đã không thể bảo vệ con mình, chỉ có thể đau lòng nhìn chứng trái qua gió tanh mưa máu.

Trong sự dạn dò tha thiết, xe chậm rãi rời đi.

Hiện tại nhiều người như vậy, xe vốn đã chật lại càng chen chúc. Lạc Hương vốn muốn đề nghị thêm một chiếc xe, tình huống này xem ra là không có thời gian để nói, chỉ có thể để lần sau nhắc lại.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Vội vội vàng vàng như vậy.” Viên Gia Kỳ thuộc loại người ham ngủ, dậy sớm như vậy đối với anh ta mà nói là một loại tra tấn, giờ còn hành trình vội vàng như vậy lại có chút đau đầu.

“Buổi sáng hôm nay chính phủ bên kia tuyên bố không hạn chế nhiệm vụ khẩn cấp, cần lượng lớn hạt giống thực vật, tốt nhất là có thể dùng để ăn.” Luru Hải giải thích.

“Xem ra bọn họ cũng đã phát hiện ra thực vật biến dị.” Lạc Hương rất khẳng định, bản thân là người bình thường không hề vượt trội còn phát hiện ra, huống chi là các nhà khoa học cả đời tiếp xúc với việc nghiên cứu.

“Ừ, thật ra nhiệm vụ ưu tiên mà chúng ta có thể làm này, phần thưởng rất nhiều, cũng có ích đối với tình hình sau này.” Lam Ba trải qua thời gian ngắn đã bắt đầu trưởng thành lên, Lạc Hương cảm thấy anh ta làm đội trưởng rất thích hợp.

“Vậy chúng ta không có địa chỉ cụ thể, làm sao tìm được?” Lâm Dũng hỏi.

“Tôi đã nghiên cứu bản đồ lâu rồi, cũng hỏi các trưởng bối rất nhiều, bọn họ ở nơi này thời gian dài như vậy, so với bản đồ kia còn hữu dụng hơn.” Luru Hải nghịch ngợm nói: “Hơn nữa lúc trước còn có internet, tôi từng tra rõ ràng địa chỉ cụ thể của các công ty của thành phố Thượng Hải này, chủ yếu là siêu thị, cửa hàng tổng hợp, nhà xưởng thực phẩm, cửa hàng hạt giống vân vân. Hiện tại cần dùng tới rồi. Tôi nhớ rõ gần khu nhà của anh cả Viên gia có một cửa hàng hạt giống, trước đi đến đó nhìn xem.”

Mọi người đều tương đối tin tưởng trí nhớ của Luru Hải, Lạc Hương phát giác tuy anh ta chưa đến mức đã gặp qua là không quên được, nhưng rất nhiều thứ đều nhìn qua mấy lần là có thể nhớ kỹ. Khó trách có thể còn trẻ như vậy đã thi đỗ thạc sĩ.

“Kỳ thật khu nhà ban đầu của chúng ta cũng không thiếu đồ, lần này tới lấy đi. Tránh để lãng phí.” Lạc Hương đề nghị, cũng là chuyện thuận tiện, mọi người tự nhiên sẽ không phản đối.

Người biến dị dọc đường không nhiều lắm, Lạc Hương phát hiện bọn chúng tựa hồ cũng có chút kỳ quái, cảm giác giống như đang ủ rũ.

Trên đầu Lạc Hương xuất hiện từng chuỗi dấu chấm hỏi, người biến dị còn có thể sinh bệnh à?

Đại khái hai giờ đồng hồ, Lạc Hương bọn họ đến nơi, cũng rất thất vọng phát hiện, đối tượng mà chủ cửa hàng hạt giống này muốn kinh doanh là một số ít những người yêu thích gieo trồng, đại đa số đều là hạt giống tương đối hiếm, tỷ như hạt giống thảo dược, hoa, hạt giống trái cây, rất ít có thể ăn, có điều ánh mắt Lạc Hương lại bắt đầu tỏa sáng.

Những hạt giống có tên rõ ràng chiếm hơn một nửa, vì gia tăng tính thú vị, cửa hàng này càng nhiều là hạt giống chưa biết rõ, anh có thể gieo ra một nhúm cỏ, anh cũng có thể gieo ra một cây rau, thậm chí vì hoàn cảnh hay nguyên nhân gì đó mà anh đều không gieo ra được.

Lạc Hương tuy trước đó đã sưu tập rất nhiều thứ, nhưng so với thế giới này chỉ có thể coi như muối bỏ biển. Hiện tại những hạt giống ở đây, tuy chúng cũng có thể đã xảy ra biến dị, nhưng ở trong không gian Lạc Hương sẽ không sợ. Không gian chịu sự khống chế của Lạc Hương, cho dù mấy thứ thực vật này biến dị thành hoa ăn thịt người, Lạc Hương cũng không sợ.

Tuy đồ vật có ít chút, nhưng mọi người vẫn tính toán cầm túi nhựa thu thập những hạt giống này.

“Đừng dùng túi nhựa để đựng.” Lạc Hương nói: “Tận lực dùng túi vải đi, nơi này là cửa hàng hạt giống, khẳng định sẽ có. Hạt giống tuy còn thuộc thời kỳ ngủ đông, nhưng vẫn cần hô hấp. Để trong túi nhựa chúng sẽ bị chết ngạt.”

Những người khác hơi dừng, rất nhanh nhẹn thay đổi thành túi vải, tha thứ cho những đứa trẻ thành thị cả mười ngón tay không dính bùn đất đen này đi. Không biết thưởng thức tuyệt đối không phải lỗi của bọn họ.

Rất nhanh, mấy người Lạc Hương đã thu thập xong. Đương nhiên Lạc Hương sẽ không làm ra chuyện gì khác người vào lúc này, có điều trong lòng cô vẫn có chút ngứa, muốn nhìn một chút xem những hạt giống chưa biết rõ này là cái gì.

Trong tiểu lâu của Lạc Hương có rất nhiều tài liệu về phương diện thực vật, đều là vì lúc trước muốn xử lý tốt không gian nên mua về, tuy cuối cùng rất nhiều đồ đều không cần Lạc Hương tự mình xử lý, nhưng vẫn cần Lạc Hương phải cẩn thận quy hoạch. Vạn nhất trồng loại thực vật thủy sinh ở trên đất bằng, vậy thì chê cười rồi.

Sau đó vài người lại đến khu nhà lúc đầu dọn sạch đồ lên xe, cẩn thận chôn cất lên sẽ phát hiện kỳ thật đồ đạc vẫn rất nhiều, đặc biệt là đồ Lạc Hương ướp chế phơi khô, mang theo rất tiện, hương vị không tồi.

Không thể nói là không có thu hoạch, nhưng tất cả mọi người vẫn không hài lòng. Lam Ba nhìn đồng hồ nói: “Hiện tại vừa vặn giữa trưa, chúng ta ở trong nhà ăn cơm trưa trước, sau đó buổi chiều lại đi nơi khác tìm xem.”

Mọi người đều tự tìm chỗ ngồi, Lạc Hương cầm toàn bộ đồ tiện lợi đi hâm lại, thuận tiện đun thêm nước, dù sao uống nước ấm vẫn thoải mái hơn.

Lưu Hải đã đi phòng sách mở máy tính, lúc trước vì thu thập tư liệu, Lạc Hương tải rất nhiều thứ xuống, hiện tại không thể dùng mạng, máy tính vẫn có thể dùng. Trong tư liệu còn có một bản đồ rất chi tiết, đánh dấu rất nhiều. Lưu Hải chính là hi vọng có thể từ cái này tìm được chút gì đó hữu dụng.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đào Nơi Khô Cần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bắt Đầu Chém Giết

Xuất phát lần nữa, Lưu Hải đề nghị đến một kho dự trữ hạt giống ở vùng ngoại thành, bởi vì anh ta cũng không phát hiện ra cửa hàng hạt giống nào tốt hơn. Chung quanh thành phố cỡ lớn có rất ít nơi làm nông, ngã tư đường bình thường căn bản không có hạt giống gì. Nhưng vùng ngoại thành bên kia hẳn vẫn có nơi tồn trữ hạt giống, Lưu Hải nói chính phủ tổng cộng cho năm địa chỉ kho hàng tồn trữ loại nhỏ. Nhưng có lẽ những tiểu đội khác hẳn sẽ rất nhanh đến đó, hiện tại chỉ có thể thử vận may.

Lam Ba đồng ý: “Nếu chỉ có năm kho hàng, như vậy khẳng định sẽ xuất hiện tranh đoạt, chúng ta đi trước một bước cũng tốt.”

Lạc Hương nghĩ trước kia Lam Ba nhất định sẽ không nghĩ tới tình huống như vậy, lại có một ngày có thể ôn hoà nhã nhặn nói đến cướp bóc. Có lẽ đối với con người ở tận thế mà nói, những trời buốc như đạo đức, lương tâm đang dần dần giảm bớt, thẳng đến một ngày không còn tồn tại nữa, mà những mặt xấu như ích kỷ, cay nghiệt đang chậm rãi phát sinh, giống như những tia phóng xạ chính là dinh dưỡng của chúng nó, khiến chúng từ việc ẩn giấu sâu trong tâm hồn dần lan tràn thoát ra.

Quả nhiên, sau khi giết chết mấy người tiến hóa cấp một loại sức mạnh ở trên đường, đến được kho hàng hạt giống đầu tiên, đã có ba đội ngũ đang giăng co.

Đây là một kho hàng hạt giống rau dưa, đầy đủ loại giống, hơn nữa số lượng cũng không ít. Nhưng phải chia cho ba đội ngũ, lại không đủ.

Lạc Hương ở trong này thấy được người quen, chính là người con trai thanh tú lúc trước đã đổi thịt bò khô với cô, còn nhớ tên của anh ta là Sở Ninh. Hiện tại anh ta ở đây, hơn nữa còn ở hàng trước.

Lạc Hương nhớ rõ anh ta được sắp xếp nấu cơm, mặc dù có thể là do anh ta làm đồ ngon mới được phân đi nấu cơm, nhưng nhìn bộ dạng cẩn thận lúc trước của anh ta lại không giống, vậy tức là sức chiến đấu của anh ta thật sự rất nhỏ yếu, không có địa vị gì ở trong đội mới phải thế. Như vậy, tại sao hiện giờ lại xuất hiện tình huống như này đây. Anh ta rõ ràng biến thành người có địa vị tương đối cao.

Lạc Hương biết ba đội ngũ kia không để mấy người bọn họ vào trong lòng, mặc dù nhân số đội mình ít, nhưng cũng không nên xuất hiện tình huống như vậy chứ.

Trừ phi...

Lạc Hương nghĩ tới một khả năng, trừ phi trong những tiểu đội này đều xuất hiện người dị năng, tuy không biết những dị năng đó là gì, lại làm cho bọn họ

cảm giác mình nắm ở trong tay sức mạnh rất cường đại, chỉ cần phòng bị những người cũng có dị năng là được.

Lúc này Sở Ninh lại đi về hướng Lạc Hương: “Chào, Lạc Hương. Tôi có chút việc muốn bàn với các cô, thế nào?”

Đúng lúc này người đứng phía sau anh ta lại quát to: “Sở Ninh, anh làm gì vậy? Đừng tưởng rằng anh khác thường là có thể không nghe lời của đội trưởng. Thế giới này một mình anh sẽ không sống nổi. Coi chừng chúng tôi vứt bỏ anh. Dị năng yếu ớt đó thì có gì đặc biệt hơn người chứ! !”

Sở Ninh quay đầu lại vẫn rất ôn hòa cười nói như cũ: “Tôi không cảm giác mình tài giỏi gì, chỉ là nhìn thấy bạn bè cũ nên chào hỏi mà thôi. Phí Lượng, anh đừng xuyên tạc ý tứ của tôi thế.”

Kêu gọi phía sau anh ta là một người đàn ông với mái tóc dài khoảng chừng hai mươi, Lạc Hương liếc một cái đã không có hứng thú. Một gia hỏa vũ lực không có giá trị, lòng ghen tị nghiêm trọng mà có thể sống được đến bây giờ đã là đủ vốn rồi.

“Chào, Sở tiên sinh, tìm tôi muốn nói chuyện gì? Đổi đồ à? Chúng tôi bây giờ không mang vật tư gì cả.” Lạc Hương giả ngu, cô đại khái có thể đoán được Sở Ninh muốn kết đồng minh đối phó hai đội khác, có lẽ bởi vì anh ta có cá tính không hợp với người trong đội ngũ mình, không dám quá mức liều mạng để tránh bị mượn dao giết người.

“Lạc Hương tiểu thư thông minh như vậy, tự nhiên có thể nhìn ra được, coi như tôi bỏ danh trạng, tôi muốn gia nhập tiểu đội các cô.” Giọng anh ta thật thấp, chỉ Lạc Hương có thể nghe thấy.

Lạc Hương suy nghĩ hai giây, lập tức gật đầu. Có một người dị năng, vì sao không cần chứ.

Chờ Sở Ninh khẽ cười chân thành về tới tiểu đội lúc đầu của anh ta, Lam Ba hỏi: “Sao lại thế này, cô đáp ứng anh ta cái gì?”

Lạc Hương cười đến có chút thần bí: “Tôi đáp ứng hợp tác với anh ta, giải quyết hai tiểu đội khác.” Bây giờ còn cần phải hợp tác với tiểu đội của Sở Ninh, không thể lập tức trở mặt.

Có lẽ thế này có chút bất kính đối với đội trưởng Lam Ba đây, nhưng chuyện gấp phải vượt quyền, trong lòng Lạc Hương thầm sám hối vài giây.

Sở Ninh bên kia không biết bị anh ta kích động xuất kích thế nào. Người của hai tiểu đội khác cũng không phải kẻ ngu, nhìn thấy bên này giống như liên minh, bọn họ tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết, hai đội cũng liên minh lại, tình huống hiện tại chính là 2vs2, nhưng nhân số vẫn là bên Lạc Hương ít hơn.

“Mọi người đừng ngăn người, động thủ đi. Đội trưởng, chú ý an toàn của Sở Ninh, người khác tùy ý.” Một câu phía trước thanh âm khá lớn, một câu sau Lạc Hương gần như lấy âm lượng thì thầm để nói ra.

Lam Ba nghe âm thanh nhỏ đến mức khó có thể nghe kia, gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ. Có lẽ thông minh như anh ta cũng biết sự tình không phải chỉ đơn giản như hợp tác chia của.

Lúc này Lạc Hương đã biết dị năng của Sở Ninh, quả thật có chút yếu.

Dị năng của anh ta là điều khiển mảnh gỗ, nhưng mảnh gỗ chỉ có thể là chất môi giới, tỷ như mảnh gỗ bắt lửa, mảnh gỗ đang bốc cháy này anh ta không khống chế được, lại có thể khống chế lửa trên mảnh gỗ.

Hiện tại anh ta cầm một mảnh gỗ đốt lửa, điều khiển lửa bao trùm về hướng địch, thật sự có mấy phần phong phạm của pháp sư.

Dị năng yếu thì yếu, dùng tốt rồi phòng chừng cũng rất lợi hại. Hơn nữa hiện tại giờ mới bắt đầu, ngay cả người biến dị cũng có thể tiến hóa, nhân loại có được dị năng hẳn cũng có thể trở nên lợi hại hơn.

Đối phương cũng có người dị năng, hơn nữa còn không ít, có bốn người, đáng tiếc là dị năng không quá lợi hại, hai người tựa hồ là loại lực lớn vô cùng, chỉ hai người bọn họ đã ném bay hơn vài người, một người là tốc độ cực nhanh, đáng tiếc sức chiến đấu của người đó cũng không cao, có thể thấy được chỉ dựa vào dị năng chắc chắn sẽ không có bao nhiêu tác dụng, tóm lại bản thân phải luyện ra được bản lĩnh mới đáng tin.

Một người khác cũng là dị năng đặc thù, tuy thực dụng, cũng rất vô dụng, anh ta có thể ngưng tụ ra nước ở trên không trung, thế nhưng... Lạc Hương nhìn thấy anh ta ngưng tụ ra một quả bóng nước lớn bằng miệng chén, chậm rãi bay về hướng Sở Ninh, lại còn chưa gần người đã bị bốc hơi rồi. Có lẽ tương lai dù tình thế thế nào, cũng chỉ đến mức độ dim người chết đuối, suy cho cùng lực khống chế của anh ta với quả bóng nước quá yếu, ngay cả tốc độ cũng không có, thì giết người thế nào?

Lạc Hương gật đầu với đồng đội: “Lên đi.” Chính mình cũng cảm vũ khí tiến lên.

Đội của bọn họ có chỉ đạo chuyên nghiệp, thực lực còn cao hơn người bình thường khác rất nhiều, đánh ra cũng không nương tay lưu tình chút nào, Lạc Hương cho tới bây giờ đều đánh tới chỗ yếu nhất trên cơ thể người, cổ họng, thắt lưng bụng, gáy vằn vằn, Lạc Hương cũng không có thời gian để nghĩ có nên giết người hay không.

Đương nhiên, những người này cũng không phải người biến dị không có đầu óc, làm sao có thể dễ bị thịt như vậy, cho nên Lạc Hương tuy dùng chiêu thức giết người, lại bởi vì không đủ sức mạnh, chỉ thương tổn được người, không gây chết người.

Lam Ba cũng phô bày dị năng của mình, chuẩn bị lòng bảo hộ không nhìn thấy đi tới phủ lên một nhóm người đang quần áo vào bên trong, bọn họ không thoát ra được, chỉ có thể bị giam ở bên trong. Như vậy đối phương vốn chiếm ưu thế về nhân số cũng không tồn tại.

Đáng tiếc thời gian tồn tại lồng bảo hộ của Lam Ba quá ngắn, cho dù không ai công kích cũng chỉ có thể được nửa phần, nhưng khi nhìn bộ dạng kinh dị không chừng của đám người kia, Lạc Hương cảm thấy tác dụng uy hiếp của lồng bảo hộ này vẫn tương đối mạnh.

Đối thủ của Lạc Hương là hai tên đàn ông khổng lồ người khá lớn, tuy bộ dạng hung thần ác sát, kỳ thực từ biểu tình sợ hãi rụt rè của bọn họ xem ra, là một gổ đầu thêu hoa nhồi rom rạ, lúc đầu xông lên chống lại Lạc Hương, đại khái cảm thấy con gái dễ bắt nạt hơn, sau đó phát hiện chiêu chiêu của Lạc Hương đều là loại sức mạnh trí mạng, biểu tình vốn hung ác bắt đầu trở nên sợ hãi rụt rè, tay cũng bắt đầu run rẩy.

Lạc Hương cũng không thương cảm cho người nào, rốt cuộc bị cô nắm được cơ hội, trở tay đâm một cái, lưỡi lê ở tay phải tiến vào bên sườn một người trong đó, có thể là khí lực tay phải khá lớn, lưỡi lê bị giữ lại ở trên xương sườn. Một người khác cũng không có thời gian để lo lắng cho thương thế của đồng bọn, mà vui sướng vì lưỡi lê của Lạc Hương tạm thời khó có thể rút ra, anh ta lập tức cầm dao của mình vọt lên.

Đáng tiếc, trong tay Lạc Hương còn có một thanh bên tay trái.

Người nọ cảm thấy người bình thường tự nhiên là tay phải lợi hại hơn, tay trái chỉ dùng để phụ trợ, nhưng không biết, chiêu thức bên tay trái đều có góc độ xảo quyết, chiêu thức âm hiểm ngoài dự đoán mọi người, Lạc Hương phá lệ thích những chiêu thức bên tay trái, luyện tập vô cùng chịu khó, mặc dù khí lực vẫn yếu hơn tay phải, nhưng uy lực lại càng lớn.

Lạc Hương sẽ không ngây ngốc nhìn người đàn ông kia đánh đến, cho nên vút bỏ vũ khí bên tay phải, chỉ cầm lưỡi lê tay trái tránh đi. Mà trong nháy mắt hai người giao nhau, tay trái Lạc Hương như đột nhiên xuất hiện, đi tới vị trí cổ họng tên đàn ông đó, lợi dụng lực độ hướng về trước, hung hăng vạch cổ họng của anh ta ra.

Máu tươi ấm áp phun tung toé, Lạc Hương bởi vì vấn đề vị trí nên cũng không bị bắn đến, nhưng trên dao găm có máu tươi chậm rãi chảy xuống.

Lạc Hương chớp mắt, nhìn thấy máu tươi trên mũi dao, tựa hồ còn có thể cảm giác được xúc cảm lưỡi lê vạch ra thịt tươi, vốn cho rằng bản thân hoặc ít hoặc nhiều cũng sẽ có chút khô sở, lại không nghĩ đến cảm giác cả người càng lúc càng hưng phấn.

Chẳng lẽ trong tiềm thức mình thật ra là sát nhân điên cuồng khát máu? Có điều, vậy vậy dao găm, cũng không quá để ý, lại bắt đầu tìm kiếm mục tiêu.

Có thể giết người luôn tốt hơn bị người giết, có lẽ mình có thể một lần nữa tìm ra mục tiêu —— trở nên cường đại? Bằng không, nhân sinh thật sự rất nhàm chán.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Quyết Định Lộ Trình

Chém giết qua đi, bên Lạc Hương lại chiếm tiện nghi. Bởi vì không biết từ lúc nào Tào Thượng xuất hiện dị năng.

Lạc Hương cẩn thận tự hỏi, cảm thấy dị năng của Tào Thượng xuất hiện thật ra là có dấu vết để lần theo, bởi vì sức ăn của anh ta càng lúc càng nhiều, khí lực cũng càng lúc càng lớn, cho nên anh ta xuất hiện sức mạnh tăng trưởng dị năng. Tuy rất giống với hai người có dị năng loại sức mạnh bên đối thủ, nhưng hiệu quả ở trên người Tào Thượng với ở trên người bọn họ lại không giống nhau.

Đao chém lớn trong tay Tào Thượng cần khí lực lớn, hiện tại đao chém của anh ta ngay cả vũ khí của những người khác cũng có thể chém đứt, sau đó còn có thể không giảm thế đi mà chém tới trên vai, anh ta gần như là mỗi đao một tốc độ giải quyết đối thủ, đối phương không chết, lại mất đi sức chiến đấu.

Cứ như vậy, người trên tay bọn họ bên này còn rất ít.

Cuối cùng hai đội trưởng đối phương cảm thấy đánh nữa sẽ tổn thất nhân thủ, đều ăn ý rút lui. Lam Ba bọn họ nhẹ nhàng thở ra, nhưng cũng biết bên mình đã kết thù.

Điều này cũng chưa tính, hai đội kia rút lui, bên này Sở Ninh cùng với đội ngũ của anh ta náo loạn, lý do cũng quang minh chính đại: Lạc Hương bọn họ cứu mình, thì nên phân ra hai phần ba hạt giống.

Đội trưởng của Sở Ninh giậm chân: “Bọn tôi liệu chết liều sống, dựa vào cái gì mà bọn họ lấy phần hơn?”

Vì thế Sở Ninh phối hợp với Lam Ba Lạc Hương bọn họ, rất gọn gàng linh hoạt đoạt lại toàn bộ hạt giống. Thuận tiện giải quyết triệt để những người Sở Ninh không đối phó. Sở Ninh là loại người mặt ngoài điềm đạm, bên trong lãnh khốc cũng sẽ không lưu cho người oán hận mình được sống vui vẻ.

Sở Ninh cuối cùng nhìn bóng dáng lão đảo rời đi của đồng đội lúc đầu mà cười lạnh: “Gia hòa không phát triển đầu óc. Ngay cả một phần ba cũng không

muốn.” Sau đó anh ta quay lại, mỉm cười ân cần thăm hỏi: “Chào mọi người, tôi là Sở Ninh, sau này xin chiếu cố nhiều. Dị năng của tôi mọi người đều biết, nên không cần giới thiệu nữa. Vậy Lạc Hương, giới thiệu một chút về đồng đội với tôi đi.”

Lưu Hải mỉm cười thánh mẫu không thua Sở Ninh nói: “Vẫn cứ để tôi đi.”

Hiển nhiên, tên hồ ly khoác lên lớp da ôn hòa bắt đầu lần giao phong đầu tiên.

Lạc Hương tích cực giảm cảm giác tồn tại của mình xuống, để tránh thành bia đỡ đạn, dù sao Sở Ninh cũng được xem là do mình dẫn qua. Chuyện chưa được đồng đội khác đồng ý sẽ luôn làm cho người ta không thoải mái.

Trải qua ma sát, Sở Ninh lưu lại trong tiểu đội. Sau đó mọi người bắt đầu chứa hạt giống, chuẩn bị trở về.

Người biến dị nơi này đã bị quét sạch, nhưng thời gian cũng cách nhau tương đối dài rồi, cho nên bắt đầu có những người biến dị ở địa phương khác theo mùi vị đạo đến đây, bọn họ lại quét sạch một lần mới có thể yên tâm chứa hàng hoá.

Trên đường cũng không có bao nhiêu nguy hiểm, động tác trở về của mọi người vẫn tương đối nhanh, hạt giống trong nhà kho này đại đa số Lạc Hương đều có, những thứ không có cũng bị thu một ít vào không gian.

Ngoại trừ hạt giống, lần này còn tìm được một chiếc xe, là một chiếc xe tải nhỏ, xem chừng từng được cải tạo qua, mã lực* rất đủ, tốc độ không chậm, dường như chuyên môn dùng để vận chuyển khoảng cách ngắn, cho nên dung lượng của bình xăng không quá cao. Như vậy, toàn bộ hạt giống cũng có thể mang trở về, mà người cũng sẽ không phải ngồi chen chúc ở cùng một chỗ.

(*Mã lực: viết tắt là HP – horse power, là một đơn vị cũ dùng để chỉ công suất.)

Trở lại biệt thự nhỏ, Sở Ninh cười nói: “Ày, chúng ta còn rất giàu có nha, ở biệt thự cơ mà.”

“Không có cách nào, trong nhà có sáu người lớn tuổi, không thể tách ra không ai chăm sóc được.” Viên Gia Bội nói xong, cũng buông bao trong tay xuống, bắt đầu cởi bỏ khuy áo đi vào phòng tắm: “Một mỗi một ngày, tôi đi tắm trước.”

Lạc Hương hôm nay dùng rất nhiều khí lực, cả người đều đau, hiện tại các trường bồi đều ở đây, mình cũng thuộc loại nhân viên chiến đấu, không cần bận rộn nấu cơm. “Tôi mỗi, bây giờ trở về phòng ngủ một giấc, ăn cơm thì gọi tôi.” Lạc Hương duỗi lưng một cái.

Trở về phòng, Lạc Hương lập tức khóa cửa, sau đó vào không gian. Thoải mái khoan khoái tắm rửa trước, ăn chút canh thịt dê lấp dạ dày, ở bên ngoài thường xuyên tùy tiện ăn chút gì đó, thời gian cũng không cố định, như vậy rất tổn thương dạ dày. Lạc Hương từ sau khi mẹ bị bệnh mất, rất dễ bụng việc điều dưỡng bản thân, mà từ khi có không gian lại càng thay đổi hẳn.

Tuy tắm rửa xong tinh thần của mình cũng đã khôi phục không ít, nhưng vẫn mệt chết đi được, dù sao hôm nay đi từ sáng sớm, đến tối trở về vẫn luôn không ngừng việc. Nhưng Lạc Hương biết mình hiện tại còn chưa phải lúc nghỉ ngơi, phải nghĩ biện pháp loại những hạt giống lần này thu hoạch được ra. Vì phòng ngừa hạt giống biến dị, Lạc Hương đặc biệt tạo một khối đất, sau đó sử dụng lực khống chế thiết hạ hạn chế ở trên mảnh đất này, để thực vật trên mảnh đất này không thể vươn ra ngoài, cho dù là bộ rễ cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đứng ở địa điểm đã chỉ định.

Tiếp theo Lạc Hương tùy tùy tiện tiện vung những hạt giống thực vật xuống, dự định thật sự loại ra được cái gì rồi nói sau.

Sau đó Lạc Hương ra khỏi không gian nằm thẳng trên giường không có ý định nhúc nhích. Dần dần mơ màng ngủ mất.

Đợi đến ba giờ bắt đầu ăn cơm, cô chậm rãi đi ra, sau đó lại lần nữa xông vào tranh tắm. Dù sao mơ mơ màng màng ngủ ở trong chăn mềm, vẫn phải tỉnh lại.

Ăn cơm xong, Lam Ba gọi mọi người tụ lại thảo luận một chút tình huống cụ thể.

“Lần này chúng ta kiếm đủ điểm cống hiến. Cũng đủ để đổi được xăng cần thiết. Hơn nữa còn tồn không ít đồ ăn, kỳ thật, với tình huống trước mắt mà nói, lộ phí để chúng ta đi Bắc Kinh đã kiếm đủ rồi. Hiện tại vấn đề chính là, thật sự phải cùng nhau trải qua nguy hiểm mà mình không biết rõ để đi đến nơi đó à?” Lưu Hải thần nhiên nói.

“Tôi cảm thấy nơi này rất tốt, nguy hiểm cũng không cao, hơn nữa trong đội ngũ chúng ta còn có ba người dị năng.” Lâm Dũng đưa ra ý kiến của mình, hiển nhiên anh ta cảm thấy tình hình cuộc sống trước mắt rất tốt.

“Nhưng tương lai cuối cùng vẫn phải đi nơi đó. Ít nhất tôi và Lưu Hải là như vậy.” Lam Ba híp mắt, sau đó rất thần nhiên nói ra một câu: “Đương nhiên, hiện tại cũng có thể chuẩn bị một chút trước. Dù sao tới Bắc Kinh còn không biết rốt cuộc đang có tình huống gì.”

“Người Viên gia chúng tôi đều không có ý kiến, kỳ thật ở nơi nào cũng giống nhau. Đi Bắc Kinh cũng không tồi.” Anh cả Viên gia đại khái là đã thương lượng qua với những người khác trong nhà, cho nên đáp ứng vô cùng thoải mái.

“Tôi cũng không có ý kiến.” Lạc Hương và Tào Thượng đều trả lời như vậy.

Thực ra mọi người cũng không quan trọng việc ở nơi nào, nhưng tình hình này đương nhiên là có thể an toàn vẫn hơn, ở bên ngoài chạy tới chạy lui dù sao cũng nguy hiểm. Nhưng Lưu Hải và Lam Ba là nhân vật dẫn đầu không thể thiếu trong đội ngũ, bọn họ hiện tại muốn đi, hơn nữa có lý do rất chính đáng —— thực vật ở Bắc Kinh rất phong phú cùng với người nhà của bọn họ đều ở Bắc Kinh.

Như vậy những người khác kỳ thật không có lý do để phản đối, trừ phi mọi người hiện tại mỗi người đi một ngả.

Lâm Dũng vốn không quá nguyên ý lại trầm mặc. Mà Sở Ninh mới vào thấy mọi người đều nhìn anh ta, cười ‘hì hì’, ‘Tôi không có ý kiến, kỳ thật tôi rất vui về khi có thể đi Bắc Kinh đây. Chắc hẳn trên đường nhất định rất phấn khích.’

“Như vậy,” Lam Ba dừng một chút, “Quyết định thế đi. Lại ở thêm ba ngày làm công tác chuẩn bị. Hiện tại đều đi nghỉ ngơi đi.”

Đường xa xa xôi, ai có thể nghĩ đến tương lai sẽ phát sinh chuyện gì chứ

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đào Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Phân Tích Dị Năng

Lại một ngày nữa mặt trời mọc lên.

Lạc Hương nhìn thấy ánh mặt trời nhàn nhạt rất văn nghệ cảm thán một câu, đương nhiên, sau một giây cảm xúc vô dụng này đã bị cô ném vào thùng rác.

Tận thế cần vũ lực cường đại hơn, đồng thời cũng cần tâm hồn mạnh mẽ. Chỉ khi tâm hồn có mạnh có lực mới có thể chân chính chống chế tốt sức mạnh cường đại, bằng không, cùng với người biến dị thì có cái gì khác nhau đây? À ~~~ vẫn không giống, ít nhất lúc người biến dị ăn thức ăn cũng không biết vui vẻ.

Rời giường rửa mặt chải đầu, người dậy sớm nhất vẫn là mẹ Viên gia, Lạc Hương cảm thấy di truyền rất kỳ diệu, Lâm Dũng thích đầu cơ trục lợi đi đường tắt, mà mẹ của anh ta trông khá hiền lành, nhưng chuyện gì cũng không muốn làm, hiện tại lại có thể để một mình mẹ Viên gia làm bữa sáng nhiều người như vậy.

“Di Viên, cháu tới giúp dì.” Lạc Hương vén tay áo lên, “Di Lâm đâu?”

“Ài, đang khóc ở trong phòng đấy. Bà ấy không muốn đi Bắc Kinh, nơi đó không có gì cả, mà nơi này quen thuộc hoàn cảnh, trong lòng bà ấy vô cùng sợ hãi.” Mẹ Viên gia cắt những dưa chua mà lần này mang về, rất cảm khái: “Kỳ thật hôm trước không phải đã nói muốn đi rồi à, nhưng bà ấy cho rằng thực vật khuyết thiếu là một cái cớ, ngược lại là Lam Ba và Lưu Hải hai đứa đó muốn về nhà nên đã thêu dệt chuyện trấn an lòng người. Thói đời này, sợ hãi không giải quyết được vấn đề mà, bà ấy trốn tránh như vậy cũng vô ích, sao lại không rõ vấn đề này chứ.”

Lạc Hương từ trong rau dưa tìm ra một ít cà, sáng sớm ăn cháo rất dễ đói, cô muốn làm chút cà hộp(1). Thái rau hẹ, cùng thịt thêm dầu mỡ lửa lớn để xào, thả chút gia vị. Đem cà cắt thành miếng, sau đó từng miếng lại thái đôi ra, không thái đứt hoàn toàn, do đó ở giữa hai nửa có thể kẹp đồ, sau đó cho rau hẹ thịt băm nhét làm nhân, bỏ toàn bộ vào trong bột mì, hạ lửa cho cháo dầu lên chiên. Chờ mặt ngoài vàng óng, thì cà hộp này đã được rồi.

Thấy di Viên gia ở bên cạnh nhìn chăm chăm cô, Lạc Hương cười cười: “Dì đừng quản di ấy. Di ấy chỉ là bạn bè của dì, cũng không phải con gái dì. Quán được một lần, không quán được cả đời.” Cho nên, việc di nên làm là phân công việc cho di ấy. Để tránh bản thân đến làm sức lao động miễn phí. Mình là nhân viên chiến đấu mà.

Bữa sáng làm xong, đám lười kia cũng rời giường, bày tỏ dưa chua ngày hôm nay ăn rất ngon, cà hộp đủ vị, bữa sáng không tệ.

Di Viên gia ai oán nhìn hai con trai mình, con trai nhỏ luôn ngu ngốc, thì không tính đi, nhưng con trai lớn sao lại cũng hồ đồ thế? Hiện tại dựa theo phân tích của bọn chúng, tình hình còn không phải rất gay go rồi, nhanh chóng tìm vợ sinh con cũng không tính là khó khăn, càng về sau, hi vọng càng xa vời đó. Ngu ngốc muốn chết, cô gái tốt như vậy, tính cách ngoan, tay nghề giỏi, thân thủ tốt, nếu mình là nam, đã sớm xuất thủ. Còn có thể mặc kệ đến bây giờ? Không biết tình địch đã có một người rồi à?

Nếu Lạc Hương biết ai oán của mẹ Viên gia, nhất định sẽ cười nhạo cha Viên gia bảo vệ di rất tốt, lại có thể cho rằng Sở Ninh thích cô. Chẳng lẽ cô không biết, loại đàn ông như Sở Ninh này, mặt ngoài dịu dàng, bên trong lạnh khốc, thái độ làm người âm hiểm, trọng yếu nhất vĩnh viễn đều là bản thân. Quan trọng nhất là tâm tư ngoan độc lại có thể nhẫn nại, dính vào anh ta thì chờ xui xẻo đi.

Đương nhiên, đây chỉ là Lạc Hương dựa vào linh cảm cao siêu của mình cùng thời gian ở chung ngăn ngừa mà cho ra kết luận, nhưng Lạc Hương tin tưởng, bản thân đối với thứ có ác ý vô cùng miễn cảm. Không phải nói Sở Ninh có ác ý đối với cô, mà là nội tâm của anh ta đã tràn ngập cảm xúc tiêu cực, loại cảm xúc này thậm chí đã ảnh hưởng tới tâm tư miễn cảm của Lâm Dũng, làm cho anh ta lại lần nữa lùi bước, thậm chí đã vô ý thức đắc tội Lam Ba và Lưu Hải.

Có điều, Lạc Hương nâng mí mắt, tâm tình tốt của mình cũng bị ảnh hưởng đến. Cho nên, quân anh ta làm cái gì. Mọi người chẳng qua là hợp tác, chính là đều nương nhờ sức mạnh của nhau để sống sót mà thôi.

Lạc Hương cảm thấy sau khi mình tới Bắc Kinh cần phải tách ra khỏi những người này, không phải mình vong ân bội nghĩa, cũng không phải mình tự đại đến mức cảm thấy bản thân không gì không làm được, nhưng mà, nhieu này, Lạc Hương cảm thấy được sức mạnh cường đại quả nhiên là cần trả giá thật nhiều, tinh thần lực của cô càng lúc càng lớn mạnh, lại làm cho độ miễn cảm của tâm hồn cũng càng lúc càng cao. Hiện tại tiểu đội luôn không có chuyện gì cực kỳ bi thương phát sinh, cho nên cảm xúc tiêu cực trong tâm hồn mọi người vẫn tương đối ít, nhưng thời gian càng lâu, tình huống càng không tốt, ngay cả Lưu Hải ít tâm tư nhất cũng bắt đầu trở nên không ổn định. Điều này rất ảnh hưởng tới Lạc Hương, cô cảm thấy mình tốt nhất vẫn nên rời đi một thời gian.

“Hương Hương, hôm nay mọi người chúng ta muốn thảo luận một chút về chuyện dị năng. Cùng qua nghe một chút đi.” Lam Ba gọi Lạc Hương đang chuẩn bị thu dọn bát đĩa. Cho nên vài người đều đi tới sofa.

“Hiện tại để cho ba người có dị năng mở đầu trước đi.” Lưu Hải nói.

“Trước tiên là nói về tôi đi. Dị năng của tôi rất bình thường, chính là phát triển sức mạnh, kỳ thật cũng có chút dấu vết để lần theo, thời gian gần đây tôi ăn càng lúc càng nhiều.” Tào Thượng mở miệng.

Thấy mọi người gật gù đầu, Lam Ba cũng nói: “Dị năng của tôi là đột nhiên xuất hiện, chính là lần gặp phải nguy hiểm đó. Nếu sử dụng cái lòng này không thích đáng, chính tôi cũng sẽ bị thương, giống như lần đầu tiên, tôi dùng một lần sẽ không còn sức chiến đấu, nhưng sử dụng thích đáng thì hoàn toàn không có ảnh hưởng đối với bản thân. Nó cụ thể chính là bảo vệ và bao vây, phạm vi đại khái bảy thước, thời gian cần căn cứ vào tính công kích phải chịu.”

Thấy mọi người đều quay đầu chuyển hướng mình, Sở Ninh tươi cười không giảm: “Tôi rất giống với Lam Ba, cũng là lúc xuất hiện nguy hiểm thì có, khi đó tôi đang nấu cơm, có người đánh lén, sau đó lửa trại nổ mạnh lên biến anh ta thành lợn sữa quay. Tôi chỉ có thể không chế thứ tiếp xúc với đầu gối, nhưng không thể không chế đầu gối làm chất môi giới.”

Lạc Hương cẩn thận suy nghĩ: “Có thể có chút hệ căn bản, tỷ như những dị năng gia tăng tổ chất thân thể thì sẽ chậm rãi xuất hiện, tuy rằng nhìn qua không phải rất lợi hại, kỳ thật chỉ cần rèn luyện tốt rồi, cũng không tồi. Mà một vài dị năng đột nhiên xuất hiện không có kết luận, chỉ có thể nói chúng hẳn là có liên quan đến tinh thần lực đi.”

Lưu Hải tò mò: “Tinh thần lực? Nói thế nào?”

Lạc Hương nhẹ nhàng gõ ngón tay lên bàn: “Vào lúc nguy hiểm nhất xuất hiện dị năng, lúc ấy khác biệt duy nhất với bình thường chính là xuất hiện tâm tình dao động, sợ hãi, lo lắng, hay hận. Những cảm xúc này không chế được tinh thần lực nguyên bản, tôi gọi loại sức mạnh này là tinh thần lực. Như vậy truy theo căn nguyên thì tinh thần lực chính là nguồn gốc của dị năng.”

Mọi người không khỏi gật gù đầu, hiển nhiên nói như vậy rất hợp lý.

“Như vậy tinh thần lực cao, chung quy sẽ không giống với những người khác. Đội trưởng Lam Ba, anh và Sở Ninh trong các anh có cái gì... ừm... nói thế nào nhỉ, có cảm ứng gì không?” Lạc Hương hỏi.

Lam Ba cười khổ một cái: “Không có, cơ mà,” Mắt anh ta nhìn Lưu Hải: “Tôi không biết từ lúc nào thì có cảm giác với Lưu Hải. Cảm thấy anh ấy rất đặc biệt.”

“Áy áy, không phải chứ...” Tào Thượng kêu to: “Nói rõ ràng đi, như vậy quá ái muội rồi.”

Lưu Hải vỗ đầu Tào Thượng một cái: “Đừng quấy rối, nói chính sự. Tôi quả thực từ lúc lên đường đến Thượng Hải cũng có chút cảm giác mơ mơ hồ hồ, có điều, vẫn luôn không nghĩ ra là cái gì. Sau đi tới khu Bắc loại cảm giác này tựa hồ rất rõ ràng, tôi đối với nó lại không hiểu rõ, còn thiếu vài thứ nữa mới có thể tu bổ xong.”

Vị thực sĩ sinh vật lúc nói những lời này thậm chí có chút mơ hồ không rõ, hiển nhiên loại cảm giác này rất khó biểu đạt.

“Ta đối với Lưu Hải xác thực cũng có chút cảm ứng, tôi nghĩ việc này biểu lộ một vài tình huống. Đầu tiên có khả năng bình thường trước khi mọi người giác tỉnh thì đều có chút cảm giác, nhưng mà mạnh yếu bất đồng, thứ hai dị năng đặc thù dường như rất khó giác tỉnh, cần phải liều mạng, thứ ba Lưu Hải hiện tại hẳn là thuộc loại người bảo hộ rất cao, từ biểu hiện của anh ấy xem ra, dị năng của anh ấy hẳn là dị năng đặc biệt cường đại.” Biểu tình trên mặt Lạc Hương có chút nghiêm túc, trong lòng lại không biết đang chuyển những ý niệm gì trong đầu. Nói ra, Lưu Hải sắp giác tỉnh dị năng cường đại.

“Tôi đem dị năng tạm thời chia làm ba khối lớn, một là hệ cường hóa căn bản, Tào Thượng chính là hệ cường hóa sức mạnh. Loại này tương đối đơn giản. Hai là hệ đặc biệt giới hạn, cái này đại khái cũng có thể phân ra làm mấy loại hình, tỷ như đội trưởng Lam Ba chính là loại giới hạn bảo vệ, Sở Ninh loại giới hạn khống chế, đại khái còn sẽ có các loại khác như giới hạn công kích. Ba là hệ đặc biệt không giới hạn, tôi không rõ ràng lắm loại này có thể tồn tại hay không, nhưng một khi xuất hiện, bọn họ chính là cường giả tuyệt đối, một đám người có thể điều khiển sống chết của phần lớn người.” Lạc Hương biết lời nói hiện tại của cô có chút uy nghiêm rợn gáy, cũng biết bây giờ nói lời này kỳ thật phần lớn đều dựa vào suy đoán, nhưng cô cảm thấy vì chế trụ luồng điên cuồng sắp phá thân mà ra của Sở Ninh, tốt nhất vẫn nên treo lên trên đỉnh đầu một thanh lợi kiếm, để cho anh ta không tách khỏi sức mạnh của tiểu đội được.

Dù sao, hiện tại còn chưa đến Bắc Kinh.

Lạc Hương vốn không quan tâm phải ở lại nơi nào, có điều ngày hôm qua sau khi đi ngủ, trải qua một ngày chiến đấu mệt mỏi, tinh thần lực của cô tựa hồ đột phá tầm chắn, càng tiến thêm một bậc, khiến linh cảm của cô càng thêm nhạy cảm, cho nên, dường như trong tối tăm có cái gì đó đang nói với cô, rời khỏi Thượng Hải, rời khỏi Thượng Hải.

Nếu bản thân khi có khi không cái dự cảm mà chẳng biết tại sao lại nói mình rồi đi, Lạc Hương sẽ vẫn ngoan ngoãn rồi đi. Hiện tại chính là thuận nước đẩy thuyền thôi.

“Hương Hương, tuy cô phân tích vô cùng tốt, nhưng quá khoa trương rồi.” Tào Thượng không chút câu thúc giới tính nam nữ khoác cánh tay lên trên vai thơm, “Dị năng đối tất cả mọi người đều công bằng, tóm lại là phải không ngừng luyện tập mới có tác dụng. Cô nói cái dị năng không giới hạn gì kia, đó chẳng phải thần tiên rồi. Vậy còn ngốc ở nơi này làm gì chứ? Dứt khoát phá tan hư không xuyên đến dị giới cho rồi.”

Mọi người về mặt hắc tuyến nhìn Tào Thượng, cảm thấy người này phỏng chừng lại không biết liên tưởng đến nơi nào ở trong đầu rồi, suy nghĩ có đôi lúc quá phân tán, cũng không phải là chuyện gì tốt.

Có thể là lời của anh ta quá dừng mảnh, trong lúc nhất thời lại có chút nhạt nhẽo, cuối cùng vẫn là Tào Thượng tự sờ sờ mũi mình: “Ày, tôi nói có chỗ nào kỳ quái à? Làm gì mà đều nhìn tôi vậy.”

Mọi người phản ứng lại, tiếp tục thảo luận một chút nếu đi Bắc Kinh, trên đường cần phải chú ý chuyện gì, rất ăn ý bỏ qua vấn đề của Tào Thượng. Đương nhiên, cũng rất thuận tiện bỏ qua Tào Thượng bởi vì bất mãn mà hô to gọi nhỏ ở bên cạnh.

Gần mười giờ, mọi người lại ăn thêm chút gì, sau đó cầm vũ khí lên đi ra ngoài.

Bởi vì thực vật có thể không đủ, điểm cống hiến lại đều để đổi xăng, đám người bọn họ còn phải lại mệt nhọc vài ngày nữa.

Nhưng vào một ngày trước khi đi, tiểu đội đã mang về một người, một cô gái, một cô gái khiến sau này Lạc Hương hận đến nghiến răng nghiến lợi, cô ta chính là Thẩm Nhan vốn nên đi Bắc Kinh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đào Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thẩm Nhan Đến

Lạc Hương còn nhớ rõ tình cảnh khi bọn họ gặp gỡ Thẩm Nhan.

“Các cậu muốn đi Bắc Kinh sao?” Lời của cô ta mang theo một loại cầu xin cùng run rẩy, phối với bộ dáng không tầm thường của cô ta, lộ vẻ rất chọc người thương yêu. “Mang... mang tôi theo đi. Tôi ăn rất ít, sẽ không gây ra phiền toái, tới Bắc Kinh, tới Bắc Kinh tôi còn có thể trợ giúp các cậu, các cậu biết đấy, cha tôi là quan chức cấp cao ở Bắc Kinh, tới đó ông ấy nhất định có thể trợ giúp các cậu. Tôi từ trong điện thoại đã xác định rồi.”

Không muốn nói cái gì mà không động tâm với sắc đẹp trước mặt, Lạc Hương chưa bao giờ cho rằng đồng đội đều không háo sắc, không yêu thích mỹ nữ mãnh mai. À không, Lưu Hải còn chưa tỏ thái độ, Lâm Dũng nói: “Không sao, chúng tôi vẫn còn chỗ, chị Thẩm Nhan cùng chạy trốn tới đây với chúng tôi, mọi người giúp một việc không thành vấn đề.”

Vốn nghĩ đến chỉ một mình anh ta không có đầu óc như thế, lại không ngờ rằng đội trưởng Lam Ba cũng đồng ý. Mà anh ta gật đầu, những người khác cũng sẽ không tỏ vẻ phản đối.

Xem ra trong khoảng thời gian chia lìa này, đã khiến bọn họ quên mất cá tính nguyên bản của Thẩm Nhan. Có điều, nếu bọn họ đồng ý, Lạc Hương đương nhiên sẽ không tự làm mất mặt duy trì ý kiến ngược lại.

“Cô là Lạc Hương nhỉ? Tôi nghĩ tôi không nhớ lắm.” Thẩm Nhan thấy mọi người đồng ý mang cô ta theo, lập tức bắt đầu bắt chuyện với thành viên của đội ngũ, bản thân Lạc Hương cũng là nữ sinh nên đứng mũi chịu sào.

Lạc Hương gật đầu: “Thẩm Nhan, cô không phải ngay từ đầu đã trở về Bắc Kinh rồi à? Xảy ra chuyện gì mà lưu lại đây?”

Thẩm Nhan muốn nói lại thôi: “Tôi nói ra thì mọi người cũng đừng không tin. Nghe nói lần này mật độ thiên thạch cả nước đều rất cao, thành phố có thể thoát khỏi phóng xạ nghiêm trọng đại khái chỉ có ba mươi mấy nơi, cũng may chúng ta vận khí tốt, bất luận là Thượng Hải hay Bắc Kinh đều may mắn còn tồn tại. Nhưng mà, Thượng Hải bên này là căn cứ địa phía nam, có người thừa dịp thiên tai hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của chính phủ, tách Thượng Hải ra.” Cô ta dừng một chút: “Cho nên cha tôi không dùng được quan hệ ở chỗ này, tôi bị giam ở nơi đây.” Cô ta nói xong, tựa hồ còn bị thương: “Hu hu, tôi muốn cha mẹ của tôi.” Nước mắt giống như trân châu không tốn tiền kia rơi xuống.

Lạc Hương thờ dài, trên thể diện thấy cô ta mang đến tin tức hữu dụng, cho dù cô ta không tốt để ở chung cũng đành nhẫn nại. Về phần nói đến Bắc Kinh hỗ trợ, Lạc Hương cười lạnh trong lòng một tiếng, câu này hoàn toàn có thể coi là nghe chuyện cười.

Trong tận thế người có thể tồn tại sống sót thật tốt, cho dù là phụ nữ, cũng không thể coi thường.

“Được rồi, được rồi, đừng khóc, xem chúng tôi không phải đã đáp ứng mạng cô theo à? Hương Hương, cô ấy ở bên ngoài nhiều ngày như vậy, có lẽ những ngày qua không dễ chịu, cơm cũng chưa được ăn. Cô trước tiên mang cô ấy đi rửa mặt chải đầu, sau đó chúng ta ăn cơm chiều.” Lam Ba nói: “Tôi và Lưu Hải Tào Thượng đi nộp đồ hôm nay lên trước, đổi điểm thức ăn trở về, ngày mai...” Anh ta dường như có chút khó xử dừng một chút: “Không biết ngày mai rốt cuộc có thể thuận lợi rồi khỏi không. Có điều mặc kệ có thuận lợi hay không, ngày mai chúng ta nhất định khởi hành.”

Sở Ninh thấy thế đuổi lưng một cái: “A, tôi mệt mỏi, về phòng trước đây.” Khi đi ngang qua Lạc Hương thì ở bên tai cô nói nhỏ: “Ha ha, Hương Hương dường như rất không thích Thẩm Nhan nhĩ.” Sau đó cũng không chờ người khác phản ứng, thoải mái nhàn nhã rời khỏi phòng khách.

Tuy cảm thấy Sở Ninh từ điểm đàm luận lúc đầu trở nên càng ngày càng yêu nghiệt quý súc, nhưng Lạc Hương vẫn bị lời nói nhỏ bên tai của anh ta làm cho kinh sợ. Thì thầm cộng lõng, không biết đó là chỗ nấn cảm à, nổi hết cả da gà ra rồi. Đối với nội dung thì thẩm kia thì Lạc Hương không để ý nhiều, bản thân có thích Thẩm Nhan hay không đều là chuyện của mình, người khác quan không nổi.

Bởi vì không đủ phòng, Thẩm Nhan chỉ có thể ở cùng một chỗ với Lạc Hương, dù phiền muộn vì không thể tiến vào không gian, nhưng Lạc Hương vẫn làm hết phận sự chọn lựa ra một vài bộ quần áo mà bản thân chưa bao giờ dùng qua đưa cho Thẩm Nhan: “Đây là đồ lúc trước đi tìm đồ ăn tôi thu thập được, cô thay đi.”

Thẩm Nhan tuy rằng sắc mặt tiêu tụy, quần áo nhiễm bụi, lại vẫn không giảm đi nhan sắc xinh đẹp, hoàn toàn xứng đáng tiếng ‘Nhan’ này. Cô ta tắm xong rồi đi ra, Lạc Hương cũng không phải là mấy tên đàn ông ham thích sắc đẹp người ta, đối với một người mệt mỏi một ngày mà nói, tắm rửa quan trọng hơn so với ngắm mỹ nhân.

Khoá trái phòng tắm, Lạc Hương lách vào không gian, cô vốn không quen sử dụng phòng tắm công cộng với người khác, lúc này vẫn vào không gian tắm trước đi.

Mặc dù không gian không giống như trong tiểu thuyết, một giờ bên trong, một ngày bên ngoài, nhưng quả thực thời gian trôi qua có chậm hơn một chút, nhưng không nhiều lắm. Cho nên Lạc Hương rất nhàn nhã tắm xong, lại ăn chút hoa quả, mới chậm rãi đi ra.

Bởi vì tiếng nước, sẽ không xảy ra vấn đề gì. Cho nên Lạc Hương sáng khoái tinh thần cùng đi ra ăn cơm với Thẩm Nhan.

Khuya hôm nay không có chuyện gì, cho nên mọi người đi ngủ sớm, đương nhiên Lạc Hương tương đối đau khổ chính là nhất định phải đối mặt với Thẩm Nhan tận lực truy vấn vào buổi tối, tỷ như trong đội ngũ ai là người dị năng, ai có thân thủ lợi hại, còn có ai cá tính tốt chẳng hạn.

Lạc Hương bị cô ta quấy đến không thể ngủ được rất muốn học tập ngựa rống, kéo cổ áo cô nàng nói cho cô ta biết —— bà đây là người dị năng, dị năng không gian, bà đây lợi hại nhất, đôi lưỡi lê, bà đây thiện lương nhất, lại có thể đến bây giờ cũng chưa đá cô ra ngoài! !

Đương nhiên, bên trong mặc dù đang ngửa mặt lên trời thét dài, ở bên ngoài Lạc Hương vẫn phải khách khí, ôn hòa nhỏ giọng đáp lời với Thẩm đại tiểu thư, giới thiệu tình hình tiểu đội với cô ta.

Về phần Thẩm Nhan rốt cuộc có thể đi dây dưa ai hay không, nhún vai, ai gọi mình là nữ sinh, quan không được mà. Kỳ thật loại chuyện này chỉ cần không phát sinh ở trên người mình, thì vẫn không sao cả. Bản thân cũng không phải người của tiểu đội, phải che chở lãnh địa để phòng ngừa người khác xâm lấn.

Rốt cục, ngày rồi đi đã đến. Sáng sớm mọi người đều dọn dẹp đồ vật một chút, chứa vào trong xe. Sau đó, tất cả mọi người lên xe.

Xác thực, giống với dự cảm của Lam Ba, đi ra ngoài làm nhiệm vụ thì dễ dàng, nhưng mang người ra khỏi thành phố đến địa phương khác thì dường như rất khó.

Xe bị những binh lính bảo vệ cửa ngăn lại.

Lạc Hương biết, tiểu đội này nhân số không nhiều, còn có ba người dị năng, hơn nữa nhưng đội viên bình thường khác cũng có sức chiến đấu rất mạnh, cô nghĩ, nếu mình là lãnh đạo, mình cũng sẽ không buông bỏ lao động miễn phí như vậy.

“Vi sao chúng tôi không thể rời đi?” Lưu Hải so với những người khác mà nói, tương đối bình tĩnh, anh ta không ồn không náo, chỉ bình tĩnh hỏi.

“Nếu rời đi thì phải lưu lại toàn bộ vật tư, bằng không xin mời trở về đi.” Binh lính canh phòng mặt không chút thay đổi nói xong quy định, cơ hồ khiến mọi người tức giận đến giậm chân.

Thời điểm Lạc Hương còn chưa phản ứng được, đột nhiên lông tơ dựng đứng, nghiêng đầu thì chứng kiến nụ cười sòn gai ốc của Sở Ninh, rồi anh ta lấy ra một thanh dao gỗ, chỉ là một thanh dao gỗ nhỏ, dài bằng bàn tay. Sau đó anh ta lấy ra bật lửa châm lửa lên.

Một cỗ lửa lớn bùng lên, bao trùm về hướng binh lính. Những người khác chưa kịp phản ứng, Lam Ba và Lưu Hải đã lập tức giẫm xuống chân ga, phá tan sự bao vây của binh lính.

Tốc độ xe không chậm, sau khi lao ra cũng không dừng lại, mà lập tức tìm được đường cao tốc.

Lực lượng quốc gia rất mạnh, mà lực lượng vũ trang mạnh nhất của quốc gia chính là quân đội. Lạc Hương cho tới bây giờ không nghĩ tới có một ngày, bản thân sẽ thật sự phản kháng chính diện với quân đội.

“Chúng ta như vậy không sao chứ.” Lạc Hương do dự.

“Giá trị của chúng ta không tương đương cao đến như vậy.” Lưu Hải thở hắt ra: “Tỷ số người dị năng xuất hiện rất cao, gần như đến 30%, cho nên, chúng ta bây giờ cuộc chính là bọn họ không có thời gian và nhân lực đến truy kích chúng ta, chỉ cần qua một giờ nữa, chúng ta trên cơ bản sẽ an toàn.”

Còn lại một giờ, tất cả mọi người có chút lo lắng đề phòng, cũng may thật sự bị Lưu Hải đoán trúng, hiện tại những nhân vật lớn đó không có thời gian tới quản những nhân vật nhỏ bé như chúng tôi.

“Đa ~~~” Trên xe reo hò một trận, rốt cục, lộ trình gian nan đã đi được bước đầu tiên.

Một mở đầu tốt đại biểu cho cơ hội tiếp theo, cơ hội này có thể sẽ biến thành thành công.

Trong khoảng thời gian ngắn không ngừng trên cao tốc, phát hiện trên cao tốc càng chặt, nơi này phần lớn đều là một vài xác xe, hiển nhiên tai nạn xe cộ nghiêm trọng, còn có tốp năm tốp ba người biến dị du đang.

Tuy rằng cách ngày phát sinh tai nạn cũng không lâu, nhưng tất cả mọi người gần như đều giật mình như cách mấy đời, bộ dạng tan hoang của cao tốc giống như đã trải qua thời gian vài năm, kỳ thật, lúc này còn chưa đến một tháng.

Nếu không ai đuổi, mọi người dĩ nhiên là chậm chậm lái xe đi, hiện tại tình hình giao thông không tốt, đương nhiên không thể lái nhanh.

“Lúc chúng ta gặp được người biến dị tiến hóa, thì xuống dưới săn giết đi.” Lạc Hương đề nghị.

Tất cả mọi người nhìn Lạc Hương, hiển nhiên không rõ hành động này có dụng ý gì.

“Hiện tại người tiến hóa đều là cấp một, cấp hai, sau này nói không chừng bọn chúng sẽ tiến hóa nữa chẳng hạn, khi đó, huyết tinh của cấp một cấp hai không đến mức không còn, nhưng nhất định sẽ trở nên rất ít ỏi.” Lạc Hương chậm rãi nói: “Có đôi khi vật lấy hiếm quý. Huyết tinh hiện tại còn không biết có ích lợi gì, nhưng có lẽ không phải là thứ vô dụng, hiện tại tích trữ nhiều chút luôn không có chỗ xấu.”

Biểu tình của mọi người cũng theo đoạn nói chuyện này mà đổi tới đổi lui, cuối cùng như ngừng lại một loại biểu tình rất cổ quái.

Lạc Hương nghi hoặc, bản thân nói gì đó không đúng à?

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khó Cầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Người Bí Ẩn

“Ừm, tôi nghĩ, Hương Hương, chúng ta bây giờ không có thời gian làm chuyện này.” Thẩm Nhan nói: “Chúng ta chưa đựng đồ ăn đã không đủ, nếu dừng lại săn giết người biến dị thì quá nguy hiểm, còn nữa,” Cô ta nhìn nhìn mấy vị trưởng bối, “Nơi này còn có người cần phải bảo vệ, chúng ta không đủ nhân thủ.”

“Tôi cũng đồng ý với lời chị Thẩm.” Tào Thượng nói: “Chúng ta không có thời gian, có điều, Hương Hương cô nói cũng rất có đạo lý, nói như vậy, sau khi chúng ta đến Bắc Kinh lại bàn đến chuyện này là được.”

“Kỳ thật chúng ta không có khả năng không nghỉ ngơi ở trên đường, xuống xe vẫn sẽ gặp phải, cho nên, Hương Hương, cô không cần gấp gáp như vậy.” Lưu Hải nói.

“Được rồi.” Lạc Hương nhún nhún vai: “Là tôi quá sốt ruột.”

Kỳ thật vừa rồi toàn bộ vấn đề đều không phải là trở ngại gì khó có thể giải quyết, chỉ là bọn họ đều cảm thấy vật huyết tinh này không có tác dụng gì đi. Dù sao, các nhà khoa học đều không nghiên cứu ra cái gì, những người thường như bọn họ cảm huyết tinh thì có ích lợi gì đây.

Lạc Hương cười lạnh trong lòng, trái lại chính mình đã nhắc nhở, có nghe hay không là chuyện của bọn họ. Bản thân đương nhiên sẽ không vội vàng cảnh báo cho bọn họ.

Bởi vì thời gian ban đêm hệ số nguy hiểm sẽ cao hơn rất nhiều, cho nên tất cả mọi người đều đồng ý tìm nơi nghỉ ngơi.

Hiện tại những nơi đi qua trên đường đều tương đối đổ nát, đã không còn người nào, đại khái không có biến dị cũng đều chạy trốn tới một vài thành phố may mắn còn tồn tại rồi.

Bọn họ không dám vào thành phố, bởi vì trong thành phố phần lớn đều là người biến dị tụ tập, mật độ rất cao. Cho nên chỉ có thể ở vùng ngoại ô tìm một gian biệt thự ở.

Chung quanh căn nhà này đại khái có chừng mười mấy người biến dị bình thường, không có người tiến hóa, bọn họ rất dễ dàng dọn dẹp sạch sẽ, tất cả mọi người đều có chút thả lỏng tiến vào biệt thự.

Căn biệt thự này kỳ thật vẫn rất sạch sẽ, tựa hồ ngay từ đầu đã là một căn nhà mới chưa ai ở, cho nên cửa vẫn khóa như cũ, không có đồ gì bị phá hỏng.

Hiện tại phạm vi cảm giác tinh thần của Lạc Hương tương đối lớn, có thể bao phủ cả biệt thự, đại khái tìm kiếm một chút, không phát hiện cái gì, cũng không chú ý quá nhiều cái loại cảm giác không kiên định trong lòng mình.

“Mọi người chịu khó, bên này cắt nước, cũng không có điện, trước dùng đèn pin đi. Nhưng vẫn còn hai bình gas, có thể làm com chiều, hành động nhanh chút, dọn dẹp thì dọn dẹp, nấu com thì nấu com, ở nơi này nghỉ ngơi một buổi tối.” Lam Ba bắt đầu phân công công việc.

Nữ chuẩn bị com chiều, nam quét dọn phòng, thuận tiện kiểm tra cửa sổ các nơi, cũng gia cố, để phòng buổi tối có người biến dị ngửi thấy mùi vị tìm tới cửa, ngay cả cái để ngăn cản cũng không có.

Com nước xong, mọi người phân phòng ngủ. Phòng vốn rất nhiều, Lạc Hương muốn ngủ một mình, cố tình Thẩm Nhan lấy cớ sợ hãi tìm tới cô.

Lạc Hương ban ngày mệt chết rồi, rốt cuộc cho dù là vì an toàn của bản thân, cô cũng phải chú ý bốn phía, buổi tối vào gian phòng kia cũng có chút bất an, đương nhiên không muốn ngủ ở bên ngoài, khuya ngày hôm trước không được ngủ ngon, đêm nay tiếp tục không được ngủ nữa, cô sợ bản thân bùng nổ một cái, bầm thây Thẩm Nhan ra.

“Tôi không quen ngủ cùng người khác.” Lạc Hương nói rất rõ ràng, đáng tiếc có người da mặt đủ dày: “Tôi sợ hãi mà, lúc trước chúng tôi từng cứu Hương Hương cô mà. Hương Hương cũng không thể bởi vì buổi sáng tôi phản bác lời của cô mà lấy oán trả ơn chứ. Có điều tôi nghĩ Hương Hương cô thiện lương như vậy, nhất định không thể làm thế.”

Bà đây chính là bụng dạ hẹp hòi thế đấy! ! Cứu bà đây á? Cho dù là cứu bà đây cũng không phải cô cứu. Lại còn ân cứu mạng rất lớn, bản thân trên một đường này thậm trí giúp cũng đều trả sạch rồi, từng bước đều thay bọn họ suy nghĩ về phía trước, còn muốn mình làm gì nữa mới được?

Đương nhiên, Lạc Hương chẳng qua cũng chỉ là nhất thời xúc động phẫn nộ, hiểu được bản thân chỉ là giận chó đánh mèo, Thẩm Nhan nghĩ như vậy, không có nghĩa là những người khác cũng nghĩ như vậy.

Lạc Hương thờ dài, mở cửa ra, nghiêng thân, nhường cho người ta tiến vào.

“Hi hi, cảm ơn nha.” Thẩm Nhan nói: “A, gối đầu này của cô thật là thoải mái, nhường cho tôi đi. Tôi ngủ không có gối sẽ đau đầu.”

Lạc Hương gật gật đầu. Không phát hiện cái loại biểu tình đặc chỉ vừa lòng trên mặt Thẩm Nhan. Thật ra cho dù có nhìn thấy, Lạc Hương cũng sẽ không để trong lòng, tính toán với loại phụ nữ này thuần túy là hạ thấp chỉ số thông minh của mình. Từ lúc bắt đầu nhận biết cô ta, cô ta đơn giản là ích kỷ cùng cao ngạo không hợp thời, hiện tại, thời gian mới chỉ không đến một tháng, cô ta đã hoàn toàn trở nên ngu xuẩn. Kỳ vọng dựa vào đàn ông để sống sót, cho nên mới hỏi thăm chi tiết tình huống đội viên, kỳ vọng bản thân được bảo vệ lớn nhất, cho nên Lạc Hương cũng là phụ nữ sẽ thành đối tượng để cô ta đối phó.

Nhìn thấy cô ta không chút áy náy ngủ giường của mình, chần mèn của mình, gối đầu của mình, tức giận đến mức không nói ra lời. Tự nói với mình phải nhẫn nại, dù sao tới Bắc Kinh sẽ rời đi.

Lạc Hương hoàn toàn không muốn ngủ trên cùng một giường với cô ta, đành phải nằm tạm trên một cái ghế sofa ở trong phòng.

Cũng may lần này Thẩm Nhan chỉ tới ngủ, không nói những đề tài vô vị, Lạc Hương cũng chầm chậm ngủ mất.

ngủ phân cách tuyến

Đột nhiên, Lạc Hương tỉnh lại.

Thẩm Nhan vẫn ngủ như cũ, trong phòng im ắng, nhưng cái loại bất an đột nhiên tăng thêm này của Lạc Hương, biến thành một loại khiếp sợ.

Lạc Hương ngồi xuống, lắc mình vào không gian, uống một ly sữa, lại ra khỏi không gian.

Sau đó bắt đầu cẩn thận tìm tòi chung quanh rốt cuộc đang phát sinh chuyện gì. Tiếp đó cô kinh ngạc phát hiện, chung quanh biệt thự đều là người biến dị.

Việc này quả không bình thường, phải biết rằng, tốc độ người biến dị tập kết không nhanh như vậy, hiện tại mới mười giờ tối, bốn tiếng đã có thể tập kết được nhiều người biến dị như vậy, rất kì quái.

Cô lay tỉnh Thẩm Nhan: “Tỉnh, xảy ra chuyện rồi.” Thẩm Nhan tỉnh lại mơ mơ màng màng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Nhanh đi thông báo những người khác, bên ngoài biệt thự đều là người biến dị, thu dọn đồ đạc, chúng ta đi nhanh lên.” Lạc Hương vội vàng ra cửa phòng, đi thông báo những người khác.

Sau khi tất cả mọi người đều biết, lập tức bắt đầu thu dọn đồ đạc. Nhưng Thẩm Nhan lại vẫn chưa tới.

“Hương Hương, cô đi xem rốt cuộc cô ấy đang làm gì.” Lam Ba vội vàng dọn sạch đồ đạc lên xe, hiện tại người biến dị ngoài sân đã bắt đầu xao động bất an, đang cần xé cửa sắt.

“Được.” Lạc Hương đi phòng hai người bọn họ, lại không tìm thấy bóng dáng Thẩm Nhan.

“Cứu mạng, Hương Hương cứu mạng.” Lầu hai truyền lại tiếng gọi âm ỉ của Thẩm Nhan.

Lạc Hương nhú mảy, theo quán tính nhìn nơi đó một chút, lại không phát hiện có nguy hiểm gì xuất hiện. Có điều thấy Thẩm Nhan ôm chân, có lẽ cô ta bị trật chân.

Lạc Hương ghét bỏ cô nàng phiền toái này, lại tạm thời không thể bỏ cô ta lại, bằng không còn phải để người khác lãng phí thời gian tới đây, chỉ có thể mệt nhọc chính mình chút.

“Tôi tới đây, cô đừng sốt ruột.” Lạc Hương chạy tới, ngồi xổm xuống xem xét vết thương.

Lại không dự đoán được Thẩm Nhan ngẩng đầu nở nụ cười quỷ dị, đưa tay đẩy cô một cái: “Không có cô đại khái mọi người bảo vệ tôi sẽ càng dụng tâm hơn. Hy sinh vì tôi như vậy, cô cũng không thiệt.”

Lạc Hương lúc này mới phát hiện, đây là một ban công trồng hoa, thanh bảo vệ rất thấp, mình ngồi ngay cạnh, căn bản không chút sức lực. Kết quả chính là bị đẩy xuống tầng hai.

Chuyện đột nhiên xảy ra, Lạc Hương căn bản không kịp suy nghĩ, đã rơi vào trong hoa viên nhỏ của biệt thự, chỉ hét lên một tiếng, đã ngất đi. Lúc này mới hậu tri hậu giác nghĩ đến, nếu cao thêm chút nữa, bản thân đã có thời gian trốn vào không gian rồi.

Sau đó cô lại tỉnh, mơ mơ hồ hồ nghe được một vài tiếng nói chuyện: “Hương Hương không cẩn thận ngã xuống tầng, chân bị gãy, chúng ta đi không...” Tựa hồ là giọng nói của Thẩm Nhan lại bị Lưu Hải cắt đứt: “Chúng ta mau cứu cô ấy.” Sau đó lại là Thẩm Nhan thét chói tai: “Không còn kịp nữa, người biến dị tiến vào rồi...”

Dần dần có tiếng xe, có tiếng đánh nhau, còn có tiếng cần xé, Lạc Hương vốn đang mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, chỉ chốc lát lại hôn mê lần nữa.

Lạc Hương coi như không may, kỳ thật chỉ cần cô hơi thanh tỉnh một chút, là có thể không chế suy nghĩ của mình, trốn vào trong không gian, lại không ngờ sau khi bị người phản bội hãm hại, lần nữa gặp phải đồng đội vứt bỏ, chỉ có thể hôn mê, mặc cho số phận.

Có điều, ông trời chung quy sẽ không tùy tiện vứt bỏ cô.

Đại đa số người biến dị đều đuổi theo Lam Ba bọn họ rời khỏi, mà Lạc Hương rơi xuống ở hoa viên bị người biến dị còn lại tìm được cũng cần một chút thời gian, nhưng chỉ lát sau, biệt thự xuất hiện một người.

Anh ta mặc một quần đen sơ mi trắng thường thấy, cầm một thanh kiếm trong tay, một thanh kiếm chân chính, nhìn bộ dáng nó hàn quang sắc bén, còn là một thanh kiếm tốt. Hiện tại lại còn có loại kiếm này, thật sự là một chuyện vô cùng kỳ quái.

Người đàn ông đó cẩn thận ngửi ngửi mùi vị trong không khí, nhú mảy: “Có người?” Dừng một chút: “Sữa tươi... được rồi, vì nhìn thấy sữa tươi.” Sau đó cười lạnh một tiếng: “Về phần cái tên kia, không vội.”

Anh ta tựa hồ biết Lạc Hương ở nơi nào, trực tiếp tìm được cô, sau đó khiêng cô vào biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khó Cần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Làm Bạn Đồng Hành

“Cô đã tỉnh.” Lời nói thông thả không chút tình cảm nào khiến Lạc Hương đột nhiên tỉnh táo lại, mình chưa chết?

“Là anh đã cứu tôi?” Lạc Hương kiểm tra trạng thái bản thân mình một chút, phát hiện chân bị gãy đã được bó xương cố định tốt rồi, chính mình đang nằm ở trong biệt thự mà tối hôm qua đã nghỉ ngơi. Trước mặt mình là một thanh niên áo trắng quần đen cầm kiếm, tuy quần áo hiện đại, nhưng Lạc Hương lại như chứng kiến kiếm khách cổ đại từ bức họa của lịch sử chậm rãi bước ra.

“Thật có khí chất...” Đột nhiên phát hiện mình đem lời trong lòng nói ra, Lạc Hương mới xấu hổ cúi đầu. Mình sao lại ở trước mặt người này thả lỏng như vậy? Nghiêng đầu, là bởi vì nội tâm của anh ta ổn định cảm xúc, không không, là khoảng trống?

Linh cảm của Lạc Hương càng hiệu nghiệm, tiếp xúc với một số người lại càng phiền lòng, những cảm xúc tiêu cực của bọn họ rất dễ dàng ảnh hưởng cô, nhưng cô không thể một người đi trên một đường. Cũng giống như nam chủ của “Tôi là huyền thoại(1)”, khi một người cô độc sẽ rất đáng sợ, sẽ tìm mọi cách làm vài việc, mãi đến cuối cùng rốt cuộc chịu không nổi thì hòng mất.

Lần này cái loại cảm xúc u tối của Thẩm Nhan không phải Lạc Hương không cảm thấy, chỉ là không nghĩ tới nó liên quan đến cô mà thôi. Giận chó đánh mèo, tùy hứng, trốn tránh, tự lừa gạt mình, mỗi một loại đều là phương thức bảo vệ nội tâm mình, chẳng qua Thẩm Nhan lại chiếm giữ toàn bộ.

Về phần những người khác thấy chết mà không cứu, Lạc Hương cảm thấy đây là chuyện thường tình của con người, thời điểm nguy hiểm mà không lượng sức mình thì chính là ngu xuẩn, chứ không phải thiện lương. Những đồng đội thông minh kia của mình cũng sẽ không làm chuyện thánh mẫu, một đồng đội nữ bị thương, còn gãy chân, đã không có thân thủ cao siêu, lại không có dị năng, tự nhiên không có giá trị để mạo hiểm. Dù sao an nguy của bản thân vẫn là quan trọng nhất. Ngày hôm qua bị người biến dị vây quanh vốn là chuyện rất kỳ quái, phỏng chừng tính nguy hiểm cũng rất cao, đối với loại chuyện muốn chết này, Lạc Hương cho tới giờ sẽ không quá khắt khe với người khác ở phương diện này.

Đương nhiên, nên như thế, mặc dù vậy, có cơ hội Lạc Hương tự nhiên sẽ trả thù Thẩm Nhan. Ví dụ như ở trong không gian xây một gian phòng đen nhỏ, nhốt người vào bên trong, phỏng chừng không bao lâu thì... cúi đầu sám hối hai giây, Lạc Hương quyết định khi rảnh lập tức thực hiện kế hoạch gian phòng đen.

“Ê, cô gái, phát ngốc gì vậy?” Anh chàng trẻ tuổi kỳ quái thấy biểu cảm không bình thường khi Lạc Hương tỉnh lại, nhìn không được đặt câu hỏi, còn không khỏi lo lắng có phải bản thân đã cứu về một cô ngốc rồi không.

“A a? À, thực xin lỗi, tôi đang nhớ lại một chuyện. Cảm ơn anh đã cứu tôi. Tôi là Mai Lạc Hương, ân nhân anh đây?” Tuy rằng hơi đau, nhưng nhìn thấy quần áo của người đàn ông này không nhiễm một hạt bụi, khuôn mặt không chút thay đổi, bộ dáng khí thế nổi bật, quan trọng nhất là tâm tư anh ta không chút gọn sóng sợ hãi, không bị tiêm nhiễm nội tâm đen tối. Cho nên, cơ hồ lần đầu tiên Lạc Hương nhìn thấy anh đã chuẩn bị bám chặt lấy anh, trực giác nói cho cô biết, người trước mắt này thích hợp với cô. Đương nhiên, thích hợp ở phương diện nào thì hiện giờ cũng đừng trông cậy vào gia hỏa EQ thấp như Lạc Hương đây có thể lập tức suy nghĩ cẩn thận được.

“Trác Hiên.” Trong tay anh cầm một bao thịt khô, là đồ mà tối hôm qua bọn họ chạy đi chưa kịp thu thập. “Đồng đội cô vứt bỏ cô. Có điều, cô cũng không cần hối hận, mấy người bọn họ bị tên kia theo dõi rồi.”

“Tên kia?” Lạc Hương nghi hoặc.

“Là một người thao túng gần đây, tiến hóa cấp ba. Rất khó đối phó.” Anh dừng một chút: “Trên người cô có vị sữa tươi. Không phải đồ hộp.”

Người này có mũi chó à... Lạc Hương kinh sợ kinh ngạc kinh dị kinh hách rồi.

“Cô cũng có dị năng không gian.” Anh tựa hồ hoàn toàn không cần Lạc Hương trả lời, bản thân có thể cho ra kết luận.

Lạc Hương căn bản không có thời gian để tiêu hóa mấy tin tức này, ngây ngốc nhìn bí mật của mình cứ như vậy bị người trước mắt nhận định.

“Sau này cô phải chịu trách nhiệm cung ứng sữa tươi cho tôi, đến khi nào không còn hàng tồn.” Anh dường như muốn cho Lạc Hương một nụ cười thiện ý, lại không làm ra được: “Trong lúc cô bị thương tôi sẽ phụ trách an toàn của cô.”

Đôi mắt đen nhánh của anh yên lặng nhìn Lạc Hương, Lạc Hương không tự chủ được gật đầu. Sau đó nửa câu anh cũng không nói nhiều mà rời phòng.

Vừa rời về mặt của anh ta không thay đổi phải không, phải không, tâm tình vui mừng mà cô cảm nhận được là giả, giả thôi... Lạc Hương tựa hồ bị đá kích đến mức đầu óc rút lại, vẫn không nắm bắt được nội dung trọng điểm trong câu nói mới rồi.

Có điều dùng đồ ăn đổi lấy an toàn, mua bán này rất không tồi. Dù sao đối phương cũng biết dị năng không gian của mình rồi. Cơ mà, vừa rồi anh ta nói gì nhỉ? Cũng có?

Trong lòng Lạc Hương đột nhiên cảm thấy hứng thú, lại thật sự có người tiến hóa ra dị năng phụ trợ hệ không gian tồn trữ. Việc này thật sự là làm cho người ta hưng phấn mà.

“Đi nhanh đi.” Trác Hiên tiến vào, trực tiếp dùng kiểu ôm công chúa ôm Lạc Hương đi ra ngoài.

Lúc đầu Lạc Hương còn có chút không quen, có chút ngượng ngùng, sau khi đi được vài bước thì sắc mặt thản nhiên, không chút gọn sóng. Chỉ là một cái ôm công chúa, có gì kỳ lạ.

“Chúng ta đi chỗ nào.” Lạc Hương hỏi.

Trác Hiên cúi đầu nhìn cô một cái, cũng không nói gì thêm, trực tiếp đi đến bên chiếc xe ở ngoài tường.

Đặt Lạc Hương ở chỗ ghế phụ trên xe, anh ngồi trên ghế lái bắt đầu lái xe rời đi.

“Trác Hiên, chúng ta sống ở chỗ này không an toàn? Người tiến hóa ngày hôm qua có thể còn đến à?” Lạc Hương chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi.

“Ừ. Nó rất thông minh. Bọn tôi đã đấu sáu ngày rồi, ngày hôm qua nó vừa mới tiến hóa đến cấp ba.” Trác Hiên đánh tay lái.

“Vậy chúng ta...” Lạc Hương còn chưa nói xong, đã bị Trác Hiên lạnh lùng nhìn thoáng qua, Lạc Hương thức thời lập tức ngậm miệng.

Lạc Hương phát giác phương hướng bọn họ đang đi cũng hướng tới Bắc Kinh, nhưng lại là tiến vào thành phố Nam Kinh.

“Thành phố này còn có người sống sót à? Thoạt nhìn dường như rất yên tĩnh.” Lạc Hương tò mò, cô gần như không biết tình huống của những thành phố khác ở bên ngoài.

“Đừng nói nhiều. Nam Kinh cũng không phải những nơi khác.” Trác Hiên châm chọc nói. Đây là lần đầu tiên Lạc Hương nghe ra được cảm xúc từ trong lời nói của anh.

Lạc Hương không tiếp tục truy vấn, ở chung một thời gian ngắn ngủn, khiến Lạc Hương trên cơ bản hiểu được cá tính của Trác Hiên, có chút lãnh khốc, có chút ít lời, cảm xúc tương đối ít, rất thích ứng cuộc sống khản trương giết chóc.

Càng không có đồng đội thích hợp. Lạc Hương nhận định trong lòng.

Đương nhiên, Lạc Hương không phải không nghĩ tới mình có phải quá dễ dàng tin tưởng người khác rồi không, có điều, cô càng thêm tin tưởng vào trực giác của mình.

Cảm giác đầu tiên là quan trọng nhất.

“Hey, Trác Hiên đẹp trai, anh đi đâu đấy?” Một chiếc xe thể thao đỏ rực chạy tới, ngăn ở phía trước xe bọn họ.

Trác Hiên tựa hồ đen mặt, có điều vẫn đáp thẳng xe.

“(⊙ o ⊙) A! Anh lại có thể dẫn theo em gái, trời ạ, tin lạ nha.” Trên xe đi xuống một người đàn ông mặc quần áo bó sát người, trên vai vác một cái súng bắn tia. Lạc Hương lần đầu tiên nhìn thấy đàn ông có mái tóc đỏ chói lọi, cảm giác người đàn ông này thật sự là một loài động vật làm cho người ta khó có thể hiểu rõ, lại có người mặc áo đen quần đen, nhưng nhuộm tóc ngang vai màu đỏ sáng rực! ! Quá nữ tính rồi.

“Em gái, tên là gì vậy?” Bên cạnh anh ta đi tới một cô gái rất xinh đẹp: “Tử Thượng, anh đừng có quyền rũ bạn gái người ta nhé, Trác Hiên sẽ tức giận.” Sau đó cô nâng cho Trác Hiên một cái mị nhãn: “Đừng không, anh Trác Hiên ~~~” Đen mặt không chỉ Trác Hiên, Lạc Hương cũng đen —— cô gái này là người nào đây?

“Cút.” Trác Hiên một lần nữa đạp xuống tăng tốc, tiếng trượt của bánh sau xe rất chói tai.

“Chẳng lẽ mỗi lần anh nhìn thấy đội tổ hợp tuần nam mỹ nữ chúng tôi đây cứ nói thẳng một từ cút vậy à? ~~~~~ thật là khó sở quá đi.” Tử Thượng kia còn làm tư thế ôm trái tim, khiến loại mặt than núi băng như Trác Hiên cũng nhịn không được giật giật khóe miệng.

Hiển nhiên Trác Hiên biết không thể nói chuyện được với hai người này, lập tức chuyển xe rẽ qua, đi đường vòng.

Lạc Hương vẫn luôn không cơ hội nói chen vào, bây giờ nhìn thấy tình huống này, cũng ngoan ngoãn ngậm miệng, có vẻ như Trác Hiên vừa mới bị hai người kia trêu chọc.

Qua đoạn đường, Trác Hiên mới giống như cảnh cáo nói một câu: “Sau này cách hai người biến thái kia xa một chút.” Sau đó anh khẽ dừng: “Dị năng không gian tồn trữ của cô so với những người khác càng vĩ đại hơn, có thể bảo đảm chất lượng, cho nên đừng nói cho bất luận kẻ nào.”

Đại khái qua nửa giờ, bọn họ cuối cùng cũng tới. Trác Hiên ôm cô xuống xe, đi tới một viện tử rất kiên cố.

“Đây là nơi tạm thời, ta còn phải ở chỗ này một thời gian.”

“Tôi hiểu, sẽ không gây ra phiền toái cho anh.” Lạc Hương nhìn viện tử này diện tích không lớn, có chút cổ xưa, mặc dù xây dựng bằng xi-măng, lại mô phỏng tứ hợp viện, chủ viện tổng cộng bốn gian phòng, một phòng bếp, một sảnh đường, hai phòng ngủ. Thiên viện tạm thời không nhìn ra là cái gì, dường như là dùng đồ công cụ cùng tạp vật.

“Gian phòng bên phải kia là của cô. Hiện tại, trở về phòng nghỉ ngơi. Tôi muốn đi ra ngoài.” Anh ôm Lạc Hương đến trên giường trống, cũng rất dứt khoát rời đi, hiển nhiên anh cho rằng hiện tại Lạc Hương có dị năng không gian thì cái gì cũng không thiếu.

Đúng thật là một người thông minh lại tự phụ mà.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thịt Heo Biến Dị

Trong phòng không có đồ vật gì, chỉ có một giường gỗ, một tủ sách, mấy cái ghế. Thậm chí không có đồ gì có thể thể hiện ra hơi thở thời đại này, giống như cổ đại mà chỉ có ở trên TV mới có thể nhìn thấy.

Lạc Hương ngồi ở trên giường, chân của cô đã được nắn lại xương rồi băng bó, nhưng bây giờ vẫn có chút đau. Một ý nghĩ chợt loé lên, một chậu nước xuất hiện ở trước giường, linh tuyến trong không gian là thuốc trị thương rất tốt, để bản thân chịu ít đau, Lạc Hương cảm thấy vẫn nên ngâm chân thì hơn.

Chờ Lạc Hương tháo bỏ băng, ngâm chân xong, Trác Hiên cũng đã trở lại. Anh vác theo một thứ trở về, Lạc Hương không thấy rõ đó là cái gì.

“Trác Hiên, đó là cái gì?” Lạc Hương mở cửa sổ ra, ngồi ở trên giường nói chuyện với vị ít nói nuôi người tạm thời này.

“Heo biến dị.” Dao găm trên tay anh lột da rất nhanh, chia tách, lóc xương: “Thứ này có thể ăn.” Dừng một chút: “Chỉ là hương vị không tốt.”

Lạc Hương kinh hãi: “A, theo lý thuyết hiện tại hẳn vẫn còn có các loại đồ thịt tươi lạnh chứ, cho dù không còn cũng sẽ có thức ăn khác mà. Ăn thứ này quá nguy hiểm.”

Trác Hiên cũng không lập tức trả lời, mà ở trong sân bắc bếp than —— Lạc Hương đã hoàn toàn bình tĩnh —— bắt đầu nấu cơm trưa. Nước sôi, bỏ thịt vào, thêm chút muối, chín rồi, vớt ra.

Lạc Hương nhìn chén đĩa trước mắt đứng nước lועet thịt, đầu óc chỉ có một ý niệm, đây mới là cuộc sống tận thế, đúng không, đúng không. Lần đầu tiên đối với hành vi ăn vụng của mình sản sinh ra cảm giác sám hối vô cùng, thân ở trong phúc mà chẳng biết phúc chính là nỗi lo người như bản thân mình.

“Hương vị không tốt, không ăn, đói bụng.” Trác Hiên ăn rất bình tĩnh, giống như ngay từ đầu anh đã ăn thứ như vậy.

Lạc Hương hít sâu, nước lועet thịt cũng không phải thuốc độc! ! Bản thân còn có thể không ăn phải không, bất kể thế nào vẫn thả muối đã.

Chỉ là mới xé miếng đầu tiên nhét vào trong miệng đã bị Lạc Hương phun ra: “Phi phi... đây là thịt heo gì vậy, vừa chua vừa đắng, còn có chút thối, hỏng mất rồi.”

Trác Hiên vẫn không nhanh không chậm tiếp tục ăn: “Thịt biến dị, đều là hương vị này.” Tựa hồ không đủ đã kích: “Chế phẩm thịt ướp lạnh của Nam Kinh bên này đều tiêu hao sạch sẽ rồi. Thức ăn khác bị bang phái lớn thao túng. Ta đang ở thời kì mấu chốt, không thể phân tâm. Cho nên, trước mắt đây là thứ duy nhất chúng ta có thể ăn. À, quên, còn sữa tươi của cô nữa.”

Lạc Hương cho tới bây giờ chưa từng thấy qua Trác Hiên nói câu nào dài như vậy, tựa hồ trong lời nói còn mang theo một chút oán niệm, Lạc Hương rốt cục hiểu được, thì ra nhược điểm của tòa núi băng kiểm soát than này là đồ ăn à ~~~

Có điều, cái gì gọi là thời kì mấu chốt? Tò mò...

Lạc Hương tự nhiên sẽ không để cho bản thân lâm vào tình cảnh ăn loại thịt này, để cô sống ủy khuất như thế còn không bằng một đao chém cô đi, đối với mỹ thực cô cũng có chấp nhất không thua bất luận người nào.

“Tôi có thức ăn tồn trữ, chúng ta không cần ăn loại đồ khó ăn này.” Nói xong, Lạc Hương lấy ra một vài món đã làm trước kia: sườn xào chua ngọt, canh gà nấm hương măng đông, rau diếp xào cùng một ít nộm com.

Trác Hiên hỏi: “Lượng tồn trữ trong không gian của cô rất lớn?” Lạc Hương chỉ lo dùng bữa, cũng không nghĩ lại: “Ừm, lớn vô cùng. Làm sao vậy?”

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua Trác Hiên, tuy rằng biểu cảm không có biến hóa gì, Lạc Hương lại dường như từ trong ánh mắt của anh nhìn ra một ít nghiền ngẫm. Đánh cái giạt mình: “Có vấn đề gì à? Đây là dị năng của tôi.” Cô cẩn thận lục tìm trí nhớ một chút: “Không phải anh nói anh từng gặp qua dị năng không gian à? Dị năng này của tôi có gì kỳ quái.”

“Loại dị năng không gian tồn trữ ở Nam Kinh có bốn, một cái không gian lớn nhất là 100 mét vuông, không thể bảo đảm chất lượng, tốc độ thoái rữa của thức ăn ở bên trong cùng với trong không khí bình thường là giống nhau.” Trác Hiên rất lưu loát ném thịt heo biến dị mà mình nấu vào thùng rác, rửa chén đĩa bằng nước ao bên kia một chút, rồi lập tức xối com, bắt đầu ăn không chút khách khí.

Lạc Hương bởi vì nguyên nhân đau chân, không ăn bao nhiêu. Nhưng lúc nghe thấy có bốn người dị năng không gian, tâm tình bắt đầu vui mừng, cho dù tương lai bản thân không cẩn thận bại lộ, cũng sẽ không trở thành mục tiêu công kích.

Trác Hiên tự nhiên sẽ không ở chỗ này ngồi chơi một giây đồng hồ nào, sau khi anh com nước xong, lấy một loại giọng điệu rất bình thường muốn hai cốc sữa tươi, sau khi uống xong thì đi quanh viện tử kiểm tra biện pháp an toàn.

Khiến Lạc Hương kỳ quái chính là gian tiểu viện tứ hợp này tựa hồ bị người biến dị hoàn toàn quên lãng, cũng không có thứ gì mò tới cửa, về sau Lạc Hương cẩn thận quan sát, Trác Hiên sẽ ở chung quanh tiểu viện tử rải lên một vài thứ, mấy thứ này sẽ làm người biến dị khác không gây rối nơi đây.

Kiểm tra xong biện pháp an toàn, Trác Hiên lái xe ra ngoài. Lần ra ngoài vào giữa trưa là tìm đồ ăn, như vậy lần này lại là vì cái gì đây?

Chỉ là hai người bọn họ gặp nhau chưa đến một ngày, còn chưa tới quan hệ thân mật hỏi hành tung nhau như vậy, nhưng Lạc Hương ngồi ở cửa sổ có

chút u buồn, thời gian nửa ngày bản thân đã bị người ta biết rõ nhiều bí mật như vậy, bí mật không gian gieo trồng thật sự có thể bảo vệ được bao lâu?

Góc nhìn Trác Hiên phân cách tuyến

Trác Hiên lái xe, không biết là đi tìm người biến dị tiến hóa giao hoạt, hay là đi tìm người dị năng có chút vô dụng để luyện tập.

Trác Hiên là truyền nhân cuối cùng của một môn phái bí ẩn. Tuy không biết trên thế giới này còn có bao nhiêu môn phái võ lâm lưu lại truyền thừa, nhưng Trác Hiên đại thể hiểu rõ, hẳn là không nhiều lắm. Hồng Thất Nhất Thời của Thiếu Lâm cũng chỉ để lại di tích với số lượng không nhiều, mà những công pháp chân chính trụ cột nhất lại bị thiếu sót, khiến hiện tại bọn họ chỉ còn khung rỗng mà không có thực lực.

Môn phái của Trác Hiên bắt nguồn từ võ lâm Phong Đại Thịnh triều Đường, mà hưng thịnh đến Tích Nhược Phú Nhiều triều Tống, coi như là một môn phái tương đối cổ xưa, sở dĩ có thể truyền xuống từng đời thì công lao thuộc về môn phái Khai Sơn Thủy Tổ.

Sau khi Khai Sơn Thủy Tổ được sáng lập từng nói: mỗi đại chương môn đều phải sao chép di tích của môn phái ít nhất một lần và tìm kiếm một chỗ cất giữ, về sau dùng tranh làm căn cứ truyền cho chương môn tiếp theo.

Tuy môn phái từng mấy lần bị diệt môn, nhưng sẽ luôn có người may mắn tìm được di tích mà bắt đầu một lần nữa, tuy không nhất định giống tên, nhưng chung quy vẫn sử dụng võ công của môn phái này.

Một chi cuối cùng chính là một nhánh của Thanh Mạt, trong lúc vô tình tìm được một nơi, biết được cực khổ vất vả, đã nói: “Từng có rất nhiều tên, nhưng thanh danh không hiện, không bằng gọi là phái Vô Danh.” Truyền tới Trác Hiên, đã là truyền nhân cuối cùng.

Trác Hiên được sư phụ nhận nuôi từ nhỏ, mặc dù sư phụ là đại sư võ thuật, nhưng tính cách bảo thủ, cuộc sống có chút cứng nhắc, Trác Hiên tự nhiên đã quen cuộc sống như thế. Võ công này tuy gọi là võ công, lại không giống cái dạng không gì không làm được như trong tiểu thuyết, nội khí cũng có, nhưng cái gọi là nội lực vạn năng chỉ là thứ vô văn, nội khí vốn là một luồng khí tinh thuần bên trong cơ thể người, chủ yếu dùng cho việc tăng lực bạo phát cho thân người trong nháy mắt, đường khí đường khí, đường chính là một luồng khí. Chiêu thức võ công cũng không có gì thần kỳ, thậm chí không hề có hai dạng với những chiêu thức truyền dạy trên internet, vậy vì sao họ không luyện ra được cái gì? Đó chính là công phu trụ cột nhập môn cơ bản nhất.

Tỷ như rèn luyện nội kinh thể nào, tu luyện cơ bắp ra sao, tiến hành hô hấp kiểu gì vân vân, những điều này đều là yếu điểm của nội khí nhập môn, nếu không có nội khí chống đỡ, nhiều chiêu thức hơn nữa cũng chỉ là gổi thêu hoa.

Lần này trời đất biến đổi lớn, sư phụ đã có thể mơ hồ khai thông khí thiên địa đột nhiên đột phá, sau đó lưu lại một câu: Sau khi tìm kiếm truyền nhân thì buông tay rời đi.

Trác Hiên tuy cũng từng đi học, lại quái gở vô cùng, mục tiêu nhân sinh không gì ngoài đột phá cảnh Tiên Thiên. Cho nên, khi người biến dị tiến đến, anh vẫn luyện võ mỗi ngày, chẳng qua về sau nhiều hơn một nhiệm vụ hằng ngày là gia tăng kinh nghiệm đối địch, đối tượng luyện tập có đôi khi là người biến dị, có đôi khi là người dị năng.

Anh thích sữa tươi, đặc biệt sữa tươi chưa chế biến, bởi vì sư phụ từng mang anh đi thảo nguyên, hoài bão bao la, để tránh võ công dù tinh tiến, cảnh giới lại càng không hơn, sữa tươi nơi đó lộ ra hương vị thuần phác, rồi lại làm cho người ta lưu luyến không thôi.

Buổi sáng ra ngoài, vì sữa tươi nhất về một cô gái kỳ quái, Trác Hiên không thể nói rõ đây là cảm giác gì, chỉ là có chút vui mừng cho rằng: “Có người ở cùng mình, không tồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Có Người Bệnh Đến

Cơm nước xong nghỉ ngơi trong chốc lát Lạc Hương quyết định chỉnh đốn nơi này một chút, dựa theo lời Trác Hiên nói, bọn họ còn phải ở lại nơi này một thời gian. Đối với tình huống vừa đen đui lại bị thương của Lạc Hương hiện nay mà nói, trừ việc sửa sang lại phòng ở, cũng không có chuyện gì để làm.

Lấy đồ giống như mền trải ra, lại bày một bình hoa, tiện tay cắm lên một ít hoa tươi. Một lần nữa lấy ra một cái bàn có độ cao thích hợp đặt ở đầu giường, để người đi đứng không tiện như mình có thể để một ít đồ vật, tỷ như máy tính chẳng hạn.

Mình không thể trốn vào trong không gian, bởi vì không biết khi nào Trác Hiên trở về. Vạn nhất quên thời gian thì không xong.

Lấy laptop ra, đáng tiếc nơi này không có điện, chỉ có thể dùng pin. Lạc Hương thoải mái dựa vào đệm dựa mềm mại, đặt laptop ở trên bàn máy tính nhỏ, vui vẻ ở trên giường xem phim. Ày, xem cái gì đây? Resident Evil(1)? 2012(2)? Tôi là huyền thoại? Kinh biến 28 ngày(3)?

Cuối cùng quyết định vẫn xem Ngày kinh hoàng(4).

Nhìn thấy băng tuyết vô biên vô hạn kia, Lạc Hương vừa ăn khoai tây chiên, vừa thở dài, may mắn ha, may mắn, hiện tại không xuất hiện loại thiên tai không thể kháng cự này, chỉ là nhân loại bị biến dị mà thôi.

Từ phim tận thế tìm được cảm giác cân bằng, Lạc Hương quyết định kéo dài tâm tình vui mừng, cho nên lại tìm một vài tiểu thuyết để giết thời gian.

Hiện tại, đại khái toàn bộ thế giới, có tâm tư đọc tiểu thuyết cũng chỉ còn lại một mình cô.

Lấy ra một ít hoa quả, làm thịt nguội, rải lên salad, Lạc Hương cảm thấy mình tốt nhất vẫn nên tồn trữ thêm chút đồ, bây giờ vẫn còn có vài thứ chưa hết hạn, Thẩm Nhan cũng nói qua thành phố trên cả nước tránh được nguy cơ chỉ có 32 nơi, siêu thị của những thành phố khác nhất định còn chưa bị dọn sạch, những địa phương đó hẳn mọi người sẽ không đi, như vậy nếu cô đến đó, chắc hẳn vẫn còn cơ hội thu thập thêm chút đồ.

Nhưng hiện tại chỉ có thể nghĩ mà thôi, chân cô bị thương, Trác Hiên dường như còn định ở lại đây. Chỗ này hẳn là nơi anh đã từng ở, viện phụ phía tây là gian tạp vật cùng kho lương thực, viện phụ phía đông là một phòng yên tĩnh luyện công, Lạc Hương từ cửa sổ có thể nhìn ra đại thể. Gia đình bình thường sẽ không có kiểu phòng này, hơn nữa phong cách bố trí viện này, rất giống cá tính Trác Hiên.

“Thùng thùng” có người đang gõ cửa, Lạc Hương kì lạ.

“Ê ê, Trác đại hiệp có đây không? Mở cửa đi, Thủy Tang bị thương rồi, anh ra đây cứu chữa một chút đi.” Là giọng nói của một người đàn ông xa lạ, Lạc Hương không dám mở cửa, chỉ có thể giả bộ mình không tồn tại.

“Chắc giờ này cậu ấy đi ra ngoài rồi, không ở đây.” Là giọng nói của một người đàn ông xa lạ khác.

“Sẽ không đâu, tôi nghe Từ Thượng nói, ngày hôm qua anh ta dẫn theo một cô gái trở về, chẳng lẽ hôm nay còn có thể ra ngoài?” Giọng nói của người đàn ông nói chuyện trước có chút nghịch ngợm, nghe qua là một người thoải mái.

Lạc Hương bắt đầu đi, tiếng đập cửa vẫn tiếp tục. Cô thu những đồ không tiện nhìn thấy như máy tính hoa quả lại, xuống giường, nhảy một chân ra ngoài mở cửa.

“Ai vậy?” Sau khi Lạc Hương mở cửa, phát hiện có ba người, một thanh niên hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, mặc quần áo cao bồi, tóc ngắn bay rối, tướng mạo cũng không tầm thường. Có lẽ chính là người đàn ông nói chuyện đầu tiên.

Bên cạnh là một người bình thường gần ba mươi, là loại ném ở trong đồng người cũng tìm không ra. Còn có một cô gái sắc mặt tái nhợt, không biết cô ta làm sao bị thương, có điều xem ra rất đau, người đã ngất đi rồi. Hiện tại đang dựa vào người trẻ tuổi kia.

“Cô chính là cô gái mà Trác Hiên mang về đây? Cũng bình thường thôi mà.” Anh ta tựa hồ nhìn ra Lạc Hương phòng bị, “Ai, đừng lo lắng, tôi là bạn của Trác Hiên, Thái Từ Niên. Đây là bạn tôi Đoàn Liên, bị thương chính là Thủy Tang. Chúng tôi đến tìm Trác Hiên chạy chữa.”

“Vây, mọi người vào đi.” Lạc Hương do dự có nên để cho bọn họ tiến vào hay không cũng không phải sợ bọn họ là người xấu, mà là Trác Hiên dường như không thích người lạ vào căn phòng này, anh cũng không coi người nào là bạn bè cả. Buổi sáng cái người Từ Thượng kia còn không phải chọc vào anh. Lạc Hương vừa nhảy đi vào, vừa nói: “Tôi đi đứng không tiện, cũng không thể chiêu đãi mọi người. Mọi người cứ ở phòng khách chờ Trác Hiên đi. Sơ suất rồi.”

Nói xong cô chỉ chỉ vị trí phòng khách: “Phòng khách ở bên này.”

Thái Từ Niên khoát tay: “Không sao, tôi từng tới nơi này vài lần, biết chỗ đó mà.”

Ngược lại Đoàn Liên rất có phong độ thân sĩ: “Tiểu thư, cô cần tôi đỡ không?”

Lạc Hương quay đầu lại nhìn nhìn anh ta, nở nụ cười: “Không cần, đường ngắn mà.”

Vào phòng, Lạc Hương cũng không để ý đến bọn họ nhiều, bây giờ cô tạm thời còn chưa muốn tiếp xúc với quá nhiều người, hơn nữa, hai người này nhìn có vẻ tốt, kỳ thật tâm lý phòng bị nghiêm trọng, từ trong ánh mắt cùng hành động tiềm thức cũng có thể thấy được, Lạc Hương tự nhiên không muốn đi mặt nóng dán mông lạnh.

Ngồi ở trên giường, Lạc Hương ngắm nhìn bốn phía cũng không phát hiện ra thứ gì để làm, đành phải lấy ra bản đồ cả nước, bắt đầu nghiên cứu, tỷ như chung quanh Nam Kinh có thành phố nào lớn có thể thu thập được nhiều vật tư chẳng hạn. Dù sao vì chuyện giữ bí mật không gian gieo trồng, cô không thể chỉ lấy không thêm được. Hiện tại cách đột biến đổi lớn mới một tháng, lại thêm thời gian bản thân dưỡng thương, những chỗ này rất nhiều đồ vật đại khái còn chưa qua kỳ hạn bảo đảm chất lượng, có thể sử dụng.

Qua chừng nửa giờ, Trác Hiên vẫn chưa về, ngược lại Thái Từ Niên chạy vào hỏi có đồ nấu nước không, cô gái đang bị thương kia khát nước.

“Anh qua phòng bếp bên kia nhìn thử xem, nồi nấu nước hẳn là có, nhưng muốn nấu nước chỉ có thể dùng bếp than, nơi này không có điện, cũng không có bếp gas.” Lạc Hương cơ bản đã xem qua phòng bếp.

“Cám ơn.” Thái Từ Niên chạy đi nấu nước. Lạc Hương bị quấy rầy như vậy, hiển nhiên không còn tâm tư tiếp tục xem bản đồ. Không có việc để làm,

cô tự nhiên bắt đầu chờ đợi Trác Hiên sớm trở về một chút.

Khoảng chừng nửa giờ sau, tiếng Trác Hiên lái xe mới xuất hiện ở trong sân. Lạc Hương cũng không đi ra xem, chỉ ngồi ở trong phòng.

Trác Hiên vừa mới vào phòng đã bị Thái Tử Niên kéo lại: “Trác Hiên, mau đến nhìn Thủy Tang xem, tay cô ấy bị chặt đứt.”

Trác Hiên liếc nhìn cô gái kia một cái một cái: “Đồ mang đến rồi chứ.”

Biểu tình trên mặt Thái Tử Niên nháy mắt suy sụp: “Ta đều là bạn tốt, không thể nọ à.”

Trác Hiên gật đầu: “Có thể. Gấp đôi.”

Thái Tử Niên thoáng chốc như oán phụ, nhìn nhìn biểu cảm đóng băng vạn năm không thay đổi của Trác Hiên, chỉ có thể nói với Đoàn Liên: “Anh Đoàn, anh lên trên xe lấy đồ ra đây.”

Lạc Hương tò mò, tựa vào cửa sổ xem rốt cuộc là vật gì.

Sau lại phát hiện là một khối thịt ướp lạnh khoảng năm sáu cân, hiển nhiên dưới tình huống như vậy thuộc loại hàng hoá đắt hàng.

Thì ra Trác Hiên chữa trị là muốn thu phí. Quả nhiên, bản thân lại nghĩ anh quá thánh phụ rồi.

Nửa giờ sau, Trác Hiên mang theo thịt tiến vào, mà ba người kia đã đi trước. Đem thịt cho Lạc Hương: “Thu lại. Tôi đói bụng rồi.”

Lạc Hương hắc tuyến.

————— xếp đồ ăn phân cách tuyến —————

Lạc Hương ăn không ít hoa quả thịt nguội, tạm thời thì một chút cũng không đói bụng, cho nên đang uống canh. Canh xương.

Xương chân heo thượng hạng, thả trên nửa con vịt già, măng, nấm cây chề(5), bạch quả(6), mớ lửa lớn, để lửa nấu trên bốn năm tiếng, một nồi nấu thành nửa nồi. Bỏ mỡ, canh hương vị thơm nồng, giàu dinh dưỡng, vô cùng thích hợp cho người gãy chân như Lạc Hương uống.

“Anh có đội ngũ không?” Lạc Hương cảm thấy Trác Hiên đang gặm dê nướng toàn bộ dường như tâm tình không tệ? Dê nướng hơn hai mươi cân đã hết hơn phân nửa. Lạc Hương quyết định nói một ít chuyện với anh.

“Cần đội ngũ làm gì.” Trác Hiên hiển nhiên chưa từng suy nghĩ về chuyện đội ngũ.

“Anh xem, tôi từ một thành phố biển đi nghiêm trọng trốn ra được, ở nơi đó góp nhặt rất nhiều vật tư, tuy hiện tại chân bị thương, nhưng thân thủ của tôi cũng không kém. Cho nên, tôi có thể đi theo anh không?” Lạc Hương có thể nhìn ra năng lực của Trác Hiên tuyệt đối rất cao, nhìn anh có thể một mình một người sống được tự tại như vậy là biết. Hơn nữa, quan trọng nhất là, tâm linh Trác Hiên rất cường đại, từ anh, Lạc Hương gần như không cảm giác được cảm xúc tiêu cực nào, điều này giống như việc đang ở trong một thế giới hoang dã khắp nơi là đầm lầy, đột nhiên gặp được một ốc đảo, khiến Lạc Hương không muốn rời khỏi.

“Chúng ta bây giờ không phải cùng một chỗ à.” Một câu nói thản nhiên của Trác Hiên, rất thần kỳ trấn an Lạc Hương, cô ngậm miệng im lặng uống canh của mình.

Có lẽ chỉ một câu như vậy, trong cuộc sống sau này, đã đem hai người bọn họ chặt chẽ cột lại với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ốc Đảo Nơi Khó Cần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Cuộc Sống Hàng Ngày

Gần đây Trác Hiên quả thật rất vui vẻ.

Đương nhiên, trên mặt Trác Hiên không có biểu tình gì. Người nào cũng có thể phân ra được sự khác nhau giữa thịt thối của động vật biển đi với những mỹ thực mà Mai Lạc Hương tồn trữ.

Gần đây anh thật sự không có tâm tư nào trên những việc bình thường này, anh đang vào giai đoạn đột phá Tiên Thiên Hậu Thiên, lại cố tình gặp phải đại kiếp nạn của thiên địa, sự phụ ngược lại mượn cơ hội này vượt qua chướng ngại, tiến vào Tiên Thiên, thế nhưng anh lại không nắm lấy thời cơ, chỉ có thể dừng lại ở đỉnh phong Hậu Thiên.

Song điều này không có nghĩa là anh thích những hương vị khó ăn của thịt động vật biển đi.

Ăn xong anh nghỉ ngơi trong chốc lát, sau đó vào trong viện luyện công phu một lúc, anh ngoài luyện công phu tên Phụng Thôn Gian*, bất luận là binh khí gì đều có thể sử dụng, mà phạm vi bao phủ của binh khí thì không người nào có thể xâm phạm. Là một loại chiêu thức võ công công thủ vẹn toàn. Mà nội khí của Thôn Vân Quyết thì yêu cầu tư chất tương đối cao. Thôn Vân Quyết này chủ trọng nhất chính là nội tức liên tục không ngừng, cho nên sau khi tu luyện thành công nội khí hùng hậu, có thể giữ cho không suy kiệt thời gian dài. Nhưng lực độ bạo phát không đủ, có điều rất tương xứng với chiêu thức của anh.

(*: Trong một tác vũ trụ)

Một lòng tinh tiến. Anh vẫn chưa tu luyện võ thuật khác, nhưng sự phụ anh sở dĩ đột phá Tiên Thiên khó khăn chính là do võ thuật pha tạp, cho nên bình thường lúc ra chiêu cũng kiến thức qua các chiêu thức khác.

Sau đó chính là kiến thức Đông y mà người tập võ cần biết, bất luận là dưỡng sinh, nối xương, ngoại thương vân vân anh đều phải học, dù sao võ giả nếu muốn có thành tựu, giai đoạn đầu không dựa vào thuốc thì rất không khả thi.

Bản thân tập võ nhiều năm như vậy, đã sớm không ngừng đột phá cảnh giới, vượt qua chính mình trở thành mục tiêu, đã thành một loại quán tính của cuộc sống, cho nên, mặc dù tận thế khó khăn, anh cũng không buông tha.

Cực tuyệt vũ khí nóng, từ chối sống tự tập, khước từ đội ngũ, đây là khiếu nại của một võ giả đỉnh cấp.

“Này, Trác Hiền, anh luyện lâu lắm rồi, ăn chút hoa quả đi, bổ sung thêm lượng nước.” Bên cửa sổ một cô gái nhìn lên quang minh chính đại kia hiển nhiên không biết võ giả ghét nhất loại tình huống này, có điều sự môn bọn họ không kiêng kị, cho nên Trác Hiền cũng không quan tâm.

Nhưng mà hoa quả? Bản thân vẫn ưa thích sữa tươi hơn một chút. Không biết cô có thể làm ra một ít đồ ngọt từ sữa không?

“Tôi thích sữa tươi.” Trác Hiền chưa bao giờ biết cái gì gọi là khách khí, rõ ràng bản thân ăn nhiều như vậy, cô gái kia lại không hề đau lòng, có thể thấy được đồ cũng không ít. Nhưng đồ có nhiều hơn nữa cũng có ngày ăn hết, đợi chân cô tốt rồi, phải đến thành phố bị bỏ hoang khác thu thập vật tư.

Mình còn cần tìm thêm chút dược liệu dự trữ, thuốc men trong tận thế quá mất.

————Thượng Đế chấm dứt góc nhìn phân cách tuyến————

“A, lại là sữa tươi, anh uống không ngán à?” Lạc Hương bây giờ nghe đến sữa tươi đã no rồi, “Tôi sẽ làm chút đồ ngọt từ sữa, anh ăn không?”

Không biết có phải là ảo giác không, Lạc Hương cảm thấy khóe miệng Trác Hiền dường như nhếch lên 3 độ.

Nhất định là ảo giác rồi.

Uống xong hai cốc sữa Lạc Hương lấy ra, Trác Hiền không thay đổi sắc mặt đi phòng luyện công, vừa rồi là chiêu thức, Lạc Hương nghĩ lần này có thể muốn luyện nội công chẳng hạn, cô rất có ánh mắt đóng cửa sổ lại, lại lấy máy tính ra bắt đầu đọc tiểu thuyết, chơi trò chơi. Hiện tại sắc trời còn sớm, cô lại là một người bệnh, ngày mai không cần dậy sớm, hiện tại tự nhiên tiếp tục kéo dài chút thời gian, chơi một lúc.

Trước khi đi ngủ, Trác Hiền còn chưa trở về phòng, Lạc Hương vào không gian, làm chút trứng chiên với Sandwich, nấu chút tương chua ngọt cùng cháo gạo, lại làm phần mì lạnh đặt trong hộp cơm, sau đó để những đồ này lên trên bàn ở phòng khách.

Cho nên, ngày mai dậy muộn cũng sẽ không có người nào quấy rầy rồi.

Hạnh phúc cọ cọ chần mèn, ngửi mùi hoa thơm trên chần, một ý niệm cuối cùng trong đầu Lạc Hương chính là có thể dùng hoa khô làm thêm nhiều túi hương hơn nữa. Làm quà rất tốt.

Chờ đến ngày hôm sau Lạc Hương tỉnh lại, mặt trời đã treo trên cao, Trác Hiền đương nhiên không ở nhà, dù không biết người đàn ông này đi ra ngoài rồi cuộc làm cái gì, có điều Lạc Hương tạm thời sẽ không tự tìm mất mặt đi hỏi. Đưa mắt nhìn cái bàn trong phòng khách, cháo đã ăn xong rồi, chỉ chưa bát không. Sandwich không còn, hộp cơm cũng không thấy.

Duỗi chân, mặc dù Lạc Hương biết còn chưa thể đi đường, nhưng nó đã bắt đầu phục hồi rồi.

Lạc Hương lấy ra chút cháo gạo cùng bánh nướng đã tồn trữ trước kia, tùy tiện ăn vài thứ. Thu thập xong bát đĩa, bắt đầu nâng cảm lên bắt đầu suy nghĩ bản thân muốn làm cái gì.

Tuy tận thế tiến đến, chính mình vẫn kỳ vọng có thể có cuộc sống nhàn nhã làm công việc tìm đủ loại hoa trước kia, không có việc thì lên mạng, nhàn chán thì đi du lịch, lên giường chút giống hiếm có trân quý, hơn nữa chính mình có không gian, cuộc sống như thế không phải việc khó.

Nhưng hiện tại Lạc Hương phát giác, có những việc giống nhau làm vào thời gian khác nhau, cảm giác vẫn không giống nhau.

Ví dụ như hiện tại, bản thân đọc sách xem phim chơi trò chơi tuy rất vui vẻ, nhưng sau khi chơi xong lại có một loại cảm giác chột dạ, nghĩ tới nghĩ lui, đại khái là Lạc Hương cảm thấy người khác đang cố gắng sinh tồn, bản thân lại ở trong này hưởng lạc cuộc sống, có chút hổ thẹn thôi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lạc Hương rút cuộc lại dấy lên ngọn lửa phản đấu —— mình không thể luôn chơi đùa, cũng phải cố gắng nhiều, đi nhiều chút, hiểu nhiều chút về thế giới hoàn toàn mới này.

Có điều lập tức lại nhụt chí, hiện tại đi đứng không tiện, vẫn để chậm rãi đi.

Nhớ tới thời gian trước mình ném vào không gian vài hạt giống kia, Lạc Hương quyết định đi xem. Dù sao cũng là hạt giống trải qua phóng xạ, tóm lại vẫn có chút không giống nhau.

Tiến vào không gian, Lạc Hương phát hiện hạt giống này đã lớn lên rất tươi tốt, mặc dù không biết rốt cuộc có bao nhiêu mầm, nhưng Lạc Hương đại thể ước chừng một chút, hẳn là không ít.

Cẩn thận kiểm tra xem, Lạc Hương kinh ngạc phát hiện, những thực vật này đích xác bắt đầu biến dị, nhưng dường như loại biến dị này bị ước thúc, chỉ thiếu tính công kích, mà lực sinh mệnh lại cường đại lên. Vốn từ khát vọng của chính thực vật mà khuất phục hoàn cảnh, những thực vật này cũng không nở hoa, dựa theo tốc độ sinh trưởng của không gian, thực vật bình thường đã sớm kết quả mới đúng, hiện tại bọn chúng tuy nhiên lại vẫn là thân thể cùng lá cây lớn, chút xíu nụ hoa cũng không có dấu hiệu nở.

Lạc Hương tạm thời còn chưa rõ ràng mấy thực vật bên ngoài biến dị như thế nào, nhưng hiển nhiên thực vật trong không gian này tuy biến dị lại bị không gian khống chế, biến dị không hoàn thành đầy đủ.

Trong đầu Lạc Hương hiện lên một ý niệm, nhưng không kịp bắt lấy. Luôn cảm giác mình nên bắt đầu làm chuyện gì đó. Không nghĩ ra được coi như xong.

Lạc Hương hái một ít lá cây đặt ở trước mũi ngửi ngửi hương vị, cùng hương vị của thực vật bình thường có chút khác nhau, bọn chúng dường như nhiều hơn chút mùi tà khí thơm ngọt. Lạc Hương tuy cảm thấy những thực vật này không tốt, nhưng tin tưởng chúng nó không thoát khỏi được sự khống chế của không gian, nên quyết định hoàn toàn ngăn cách nơi này, coi như ruộng thí nghiệm.

Lạc Hương vào trong tầng hầm ngầm của tiểu lâu ở không gian đông lạt tây tìm, rốt cục ở trong một góc nhỏ lấy ra một cái xe lăn, đã quên bỏ nó vào như thế nào. Hiện tại vừa vặn thích hợp với cô.

Mang cả xe lăn đi ra, Lạc Hương rốt cục không cần mệt mỏi nhảy một chân nữa, có thể ra vào dọn dẹp phòng ở một chút, kiểm tra xem xét địa hình. Quan sát từ xa cùng với cẩn thận nhìn xem rất khác nhau.

Lạc Hương lượn mấy vòng ở trong góc phòng để than phát hiện ra đồ nguy hiểm.

Một đồng huyết tinh.

Lạc Hương chỉ vào mấy thứ này mà khoe miệng co giật. Hơn nữa lại nhận ra mình bây giờ đang ở chung với người cường đại.

Lạc Hương tìm một cái bọc nhỏ, đem chứa những huyết tinh này. Cẩn thận kiểm tra một chút, Lạc Hương phát hiện có chừng gần trăm huyết tinh, trong đó người tiến hóa đặc thù cấp một cấp hai chiếm hơn phân nửa, còn lại mới ít người tiến hóa tốc độ với tiến hóa sức mạnh cấp hai, còn có mấy chục viên hình dạng đặc thù, Lạc Hương không nhận ra được.

Trừ huyết tinh, còn có một vài thứ hình hột, không nhiều lắm, đại khái bảy tám dạng, hình dạng đều tương đối quy tắc, là hình bầu dục.

Lạc Hương cẩn thận suy nghĩ, có thể là những thứ trong đầu của động vật biến dị, lần trước lúc Trác Hiến giết heo biến dị, dường như từ trong óc heo lấy ra đồ gì đó tiện tay ném đến nơi đây.

Mặc kệ hữu dụng hay vô dụng, Lạc Hương đều thu chúng nó lại.

“Cô làm gì đấy?” Sau lưng đột nhiên xuất hiện thanh âm, Lạc Hương hoảng sợ, quay đầu phát hiện Trác Hiến không biết từ khi nào đã trở lại, đầy người đều là vết bẩn, Lạc Hương vẫn là lần đầu tiên chứng kiến bộ dáng chật vật này của anh.

“Tôi nhìn thấy bên này có vài huyết tinh, nên đến thu lại.” Lạc Hương từ trong không gian lấy ra một ít quần áo, “Anh mặc quần áo 180 nhĩ. Đi tắm rửa một cái trước đi. Những quần áo này đều là đồ mới.”

Trác Hiến gật gật đầu, không nói thêm cái gì, mượn quần áo rồi đi.

Lạc Hương đẩy xe lăn trở lại phòng khách, bắt đầu bày ăn ra.

Chờ Trác Hiến tắm rửa xong, đã không còn nhìn thấy chật vật lúc đầu nữa, Lạc Hương thật sự có chút bận tâm: “Anh không bị thương chứ?”

Trác Hiến ngồi xuống, tiện tay ném cho Lạc Hương một viên huyết tinh, lại có thể lớn hơn những viên mà Lạc Hương đã thấy qua, là hình trái tim đỏ, Lạc Hương lần đầu tiên thấy loại huyết tinh này.

“Anh lại đi săn giết người tiến hóa à?” Lạc Hương nhíu mày: “Đây là cấp ba ha.”

“Lúc trước vậy công các cô chính là nó.” Trác Hiến tuy vẫn không có biểu cảm gì như trước, Lạc Hương lại cảm thấy anh dường như rất hưng phấn.

“Hiện tại người tiến hóa cấp ba có bao nhiêu? Chúng nó tiến hóa quá nhanh rồi?” Lạc Hương có chút lo lắng, tốc độ tiến hóa của nhân loại tuyệt đối không đuổi kịp những người biến dị chúng nó, sau này chẳng phải là sẽ gặp họa à.

Trác Hiên liếc nhìn cô một cái: “Trí tuệ của chúng nó không cao, năng lực mạnh nữa cũng không đáng lo. Lần săn giết hôm nay này chỉ do ngoài ý muốn, nó còn mơ hồ nhớ rõ sự tình trước kia, trí tuệ rất cao, năng lực là khống chế người biến dị khác, thậm chí đã khống chế mười mấy người tiến hóa, rất khó đối phó.”

Lạc Hương nghe xong giải thích của anh, ngược lại sùng sốt, đây là lần đầu tiên Trác Hiên kể lại với cô chuyện bên ngoài.

Lạc Hương nhẹ nhàng mỉm cười, cảm giác giữa bọn họ, ở chung không lâu, nói chuyện không nhiều, khoảng cách lại càng ngày càng gần.

Trác Hiên ăn cơm, dường như nhớ ra cái gì, đi trở về phòng, sau đó lấy ra một cái bình sứ, ném cho cô: “Dùng loại thuốc cao này, sớm khỏi một chút chúng ta có thể rời nơi này.”

Lạc Hương không nhận ra đây là thuốc cao gì, nhưng cô rất rõ ràng, thực vật biến dị, đại biểu cho hệ thống thuốc Đông y cũng hỏng theo, hiện tại muốn luyện chế loại thuốc trị thương này hiển nhiên không thực tế. Vật trân quý như vậy anh lại có thể lấy ra, nên có qua có lại mới toại lòng nhau sao?

Có điều trong lòng Lạc Hương càng nghĩ về khuynh hướng kỳ thật anh đối với cô vẫn rất quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tập Võ Lân Nữa

Đối với Lạc Hương mà nói, cuộc sống yên tĩnh rất nhanh đã trôi qua, có nước linh tuyến không gian cùng thuốc trị thương của Trác Hiên, hai người phối hợp lại khiến hiệu quả sử dụng tựa hồ đặc biệt tốt, đại khái mười hai ngày sau, chân Lạc Hương đã khỏi hẳn. Có điều cô không dám lập tức nói tốt rồi, mà kéo dài tới hai mươi ngày mới tỏ vẻ hoàn toàn khỏi hẳn.

Lạc Hương không hề đi ra ngoài, chính cô cũng có chuyện gì cần thu xếp. Không giống với quy luật tổng kết trước kia, không có sinh tử huyền quan, dị năng của cô cũng thức tỉnh.

Có điều dị năng của cô thuộc loại vô dụng, giống với không gian, hữu dụng bảo mệnh, không đã thương địch thủ được. Cô phát hiện dị năng của cô có liên quan đến tinh thần lực lúc trước, quy luật này thật không sai.

Một loại dị năng của cô là dò đi trong nháy mắt. Khoảng cách dài ngắn phải xem cô hao phí bao nhiêu tinh thần lực, hơn nữa có đôi khi khoảng cách dài quá cô sẽ không thể khống chế được, cũng như cùng tùy cơ truyền tống quyền trực trong truyền thuyết. Lúc thực nghiệm thì xuất hiện chuyện nguy hiểm không cần thận di động tới trong đoàn người biến dị.

Mà một loại dị năng khác của cô xuất hiện vô cùng đột nhiên, đúng là cô có hai loại dị năng, đây mới là trọng điểm. Cho đến nay, cô chỉ gặp qua bản thân có hai loại dị năng. Mà Trác Hiên cho tới bây giờ cũng chưa từng nói qua bên ngoài xuất hiện người hai dị năng. Một loại kỹ năng khác này còn là kỹ năng bảo mệnh, cùng cái lòng của đội trưởng Lam Ba lúc trước có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, cô có thể đem tinh thần lực bám vào trên thân thể, tránh bị ngoại thương, có thể là bởi vì nguyên nhân thể tích tương đối nhỏ, màng bảo hộ này của cô có năng lực chống tấn công rất tốt, dưới công kích của người biến dị có thể kiên trì nửa giờ! !

Cùng lúc đó, cô và Trác Hiên ở chung cũng càng ngày càng tốt, đối với Trác Hiên mà nói, có thể có người thu xếp việc vặt là chuyện rất thư thái, anh có thể toàn lực đánh vào cảnh giới Tiên Thiên.

Lạc Hương rất rõ ràng, chuyện không gian không lừa được Trác Hiên, việc cô xuất hiện dị năng tự nhiên cũng không lừa được. Có thể bởi vì Trác Hiên cách cảnh giới Tiên Thiên chỉ còn một bước, đối với rất nhiều khí tức tương đối mẫn cảm, cho nên bởi vì cảm giác Lạc Hương quả thực không tệ, mới yên tâm ở cùng một chỗ với cô. Lúc Lạc Hương xuất hiện dị năng, tự nhiên khí tức có chút không giống, Lạc Hương biết anh nghi hoặc, lại cảm kích anh không hỏi tới.

“Chân của cô tốt rồi.” Trác Hiên nhìn Lạc Hương làm thủ công ở trên ghế sofa mới thêm trong phòng khách rất khẳng định nói: “Chúng ta thu dọn một chút, hai ngày nữa rời khỏi Nam Kinh, đi phố mới.”

“Phố mới? Nơi đó có gì đặc biệt à?” Lạc Hương dừng việc trong tay lại, cô đang gỡ vải làm quần áo cho Trác Hiên.

Việc này thì có gì buồn cười, được rồi, Lạc Hương thừa nhận, loại chuyện may quần áo này đích xác rất vợ hiền mẹ đảm. Nhưng những quần áo bình thường Trác Hiên không thích mặc, hiện tại cũng không mua được loại quần áo luyện công gì đó.

Quan trọng nhất là, Lạc Hương phát hiện điều bộ Trác Hiên thích loại hình vợ hiền mẹ đảm này. Tỷ như, Lạc Hương từ trong không gian lấy mỹ thực ra trên khoé miệng Trác Hiên cong 3 độ, thời gian liên tục nửa giây, mà Lạc Hương tiêu hao đồ ăn thành phẩm sạch sẽ, nên không thể không sử dụng bếp than để nấu cơm thái rau, nhìn trên bàn trên khoé miệng Trác Hiên cong 5 độ, thời gian liên tục dài đến 3 giây. Quần áo sửa chữa thủ công của cô, anh tương đối quý trọng, sẽ không tùy tiện phá hỏng rồi ném đi, mà giặt sạch sẽ cầm lại để cô xử lý.

Lúc cảm thấy anh khó chịu, lại đồng thời cảm thấy thực đáng yêu, Lạc Hương không tự giác nghĩ anh rất tốt.

Hệ thống cung cấp điện của thành phố này kỳ thật còn tồn tại, nhưng lượng điện dường như chỉ có thể cung cấp cho khu vực rất nhỏ, cho nên vừa đến buổi tối, chỗ tư hợp viện này của Lạc Hương bọn họ cũng chỉ có thể sử dụng nến.

Lạc Hương cũng đã quen những ngọn nến mờ tối này, ánh nến lung lay chỉ chiếu sáng trong phạm vi không đến 3 mét, lại ở trong bóng đêm giữ vững ánh sáng của mình.

“Đêm nay cô bắt đầu tập võ với tôi.” Trác Hiên vừa lòng nhìn quần áo mới vừa mặc vào trên người mình, rất bình tĩnh nói.

Lạc Hương khẽ dừng tay, không thể nói rõ là cảm giác phức tạp gì.

Tuy chưa từng bị Trác Hiên huấn luyện qua, nhưng từ cá tính thái độ ngày thường của anh để xem, quần áo Lạc Hương tự tay thiết kế, may thành đường như đã đổi tới một người đủ để khiến người yếu đuối trở nên mạnh mẽ.

Lạc Hương từ tận thể tới nay quả thực chưa từng trốn tránh, cũng rất tích cực muốn trở nên mạnh mẽ, nhưng không thể không nói, bởi vì không gian tồn trữ, cô chưa bao giờ từng bắt buộc bản thân trở nên mạnh mẽ. Kiên trì, một vừa hai phải mới là tôn chỉ của cô.

Hiện tại huấn luyện viên Trác Hiên hiển nhiên không phải người như vậy, anh đối với bản thân cũng vô cùng hà khắc, so với những người dị năng còn không biết liều mạng hơn mấy lần, thường xuyên tìm kiếm cơ hội đánh trận sinh tử.

Trác Hiên không để ý tới Lạc Hương sẽ nghĩ như thế nào, chỉ nâng cằm lên: “Đi, đem đao pháp trước kia cô từng học qua diễn luyện một lần.”

Tuy rằng kinh ngạc Trác Hiên chưa bao giờ thấy cô sử dụng song kích, vì sao biết cô học chính là đao pháp, nhưng Lạc Hương vẫn ngoan ngoãn vào trong viện thể hiện một lần.

Trác Hiên lắc đầu: “Kỹ thuật lưỡi lê của cô sử dụng không được, tuy loại kỹ thuật lưỡi lê này truyền từ trong quân đội ra cũng không tệ, có điều cho dù tinh giản cũng không thích hợp với cô. Những chiêu thức tôi dạy này phải nhớ thật kỹ.”

Hai người một học, một dạy. Một người là cao thủ võ học, một người có dị năng trí nhớ vượt qua người thường, sau khi đối gần mười cây nến, Lạc Hương trên cơ bản rốt cuộc có thể tập ra.

Trác Hiên gật gù đầu: “Cô lớn tuổi rồi, không thể học tập nội khí, có điều chiêu thức này sau khi luyện tốt, cũng không tồi. Hướng chỉ cô dường như lại giác tỉnh dị năng.” Anh cũng không đợi Lạc Hương trả lời, mà trực tiếp đi phòng luyện công tiếp tục tu luyện của mình.

Lạc Hương ngờ ngạc đứng ở trong viện, hai hàng lông mày nhíu chặt, tựa hồ đang tự hỏi chuyện gì.

Ánh trăng trên bầu trời dường như không vì trái đất dị biến mà ảm đạm, ngược lại càng thêm lộ vẻ thanh thúy như ngọc, sáng tỏ như đèn.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai Lạc Hương đã rời giường, có điều Trác Hiên tựa hồ đã ra ngoài. Một ít bánh ngọt còn dư đặt ở phòng bếp không thấy, có lẽ anh tùy tiện ăn một chút rồi ra cửa.

Lạc Hương hiện tại biết Trác Hiên ra ngoài, chưa tới cơm trưa là sẽ không trở về, nếu mang theo hộp cơm, thì cơm trưa cũng sẽ không trở về, mà phải chờ tới chạng vạng. Cho nên cô tự nhiên yên tâm lớn mật tiến vào trong không gian. Cô tiến vào tìm đồ.

Đây là cô đột nhiên nghĩ đến, cô thích thu thập một ít đồ vật, tỷ như những mảnh sứ vỡ đồ cũ lại không đáng tiền, bởi vì cô thích cảm giác lịch sử lắng đọng lại trên mấy thứ này, khiến cô cảm thấy mình thật sự có thể chạm đến dấu chân lịch sử. Nhưng đồ cổ chân chính hoàn hảo cô mua không nổi, chỉ có thể mua chút đồ chơi nhỏ hư hao hoặc là không biết rõ. Ngoài đồ sứ đồ gỗ linh tinh gì đó, còn có thi họa cùng sách cổ. Thi họa trên cơ bản là giả hoặc không có tiếng tăm, cô cảm thấy dễ nhìn, giá không đắt thì mua về. Mà sách cổ đều đào ở trong chợ ra. Hoặc chỉ là một hai trang giấy, hoặc rất nhiều thẻ tre, hoặc rất nhiều sách có chữ viết đều xem không hiểu không biết là thật hay giả.

Trong đó có một bộ sách Lạc Hương từng nghiên cứu qua. Lúc ấy Lạc Hương còn nghĩ đây đại khái là những người đó làm giả tùy tiện viết vài thứ đi lừa tiền, ngay cả hình vẽ cũng không đẹp. Kiểu chữ trên sách ngược lại rất giống chữ tiểu triện, có tranh minh họa, là vài thực vật không rõ, nhưng chữ chỉ có mấy người biết, Lạc Hương cảm thấy đồ này chính là giả. Tỷ như giới thiệu được viết bên trên, giáp thiên phục, vị buồn nôn, lớn sau cơn mưa, dựa vào rễ xanh dài. Tranh minh họa nhìn qua như cây nấm, nhưng Lạc Hương cho tới bây giờ chưa thấy qua một cây nấm nào rễ dài ba cái ‘tán nhỏ’.

Lạc Hương cẩn thận lật xem quyển sách này, sách rất dày, giấy rất mỏng, cũng nhìn không ra là công nghệ gì. Lạc Hương còn nhớ rõ, lúc trước mua quyển sách này thuần túy là bị chủ tiệm lừa dối, cái gì mà tu chân văn minh thất lạc linh tinh. Bản thân lại hơi thích, giá cũng hơn mười vạn, lúc ấy mới vừa bán một ít phong lan, lại không dùng tiền làm gì, nên bỏ ra mua sách.

Lạc Hương nhìn nhìn thực vật mọc rậm rạp trên ruộng thí nghiệm trong không gian, hít vào một hơi. Tuy rất nhiều bộ dáng còn không giống, nhưng những cây bên kia đã có bóng dáng từ tranh minh họa trên sách.

Tay đang cầm sách cổ vĩ đại, Lạc Hương lần đầu tiên xuất hiện sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Giết Người Rời Đi

Dù chưa từng nghĩ tới rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến cho thiên thạch rơi xuống, nguyên nhân gì gây ra biến dị, và nguyên nhân gì dẫn tới tiến hóa, không chỉ có tiến hóa của người biến dị, mà còn có tiến hóa của chính nhân loại. Tất cả mọi người đều coi những nguyên nhân này là do phóng xạ.

Mà Luru Ba cũng từng nói qua, lúc đầu trong thân thể người biến dị mang theo virus chiếm đoạt, có thể cắn nuốt toàn bộ tế bào bình thường, cho đến khi toàn bộ tế bào đều biến thành giống chúng. Nếu phỏng đoán như thế, vậy thì căn bản không giải thích rõ lý do tiến hóa. Tránh được tia phóng xạ đã xem như may mắn, nếu vậy tiến hóa lại bởi nguyên nhân gì.

Lạc Hương đang nhớ lại những lời ông nội Viên gia từng nói, thiên đạo đã rối loạn, mà lần xuất hiện trước là lúc các tộc Hồng Hoang biến mất, nhân tộc xuất hiện.

Lạc Hương lúc đầu từng lớn mật suy đoán, có lẽ kết quả lần này không chỉ là tia phóng xạ giờ trở quý, còn có sự hỗn loạn của thiên đạo. Loại chuyện thiên đạo gây dựng lại này khiến cho không người nào có thể lý giải, nhưng Hồng Hoang trong thần thoại, nhiều giống loài kỳ diệu, năng lực thần kỳ như vậy, đại khái là biểu hiện khi dị năng tiến hóa hoàn toàn đi.

Nhưng thiên đạo vốn có gây dựng lại với tia phóng xạ cùng lúc xuất hiện, tia phóng xạ làm hại các loại sinh vật trên trái đất biến dị, người sống sót rất ít ỏi, mà thiên đạo khiến cho bọn họ tiến hóa cường đại, còn thực vật trong không gian hoặc nhiều hoặc ít nhận lấy dinh dưỡng từ không gian, biến dị của phóng xạ không tốt bị áp chế, mà biến dị của thiên đạo không tính là xấu lại tăng cường, nên mới có bóng dáng của thực vật trên bộ sách này.

Tuy không biết bộ sách cổ hiện tại xem ra rất không tầm thường này rốt cuộc được bảo tồn đến nay như thế nào, nhưng Lạc Hương biết, hơn mười vạn đồng tiền kia xem như đáng giá. Có lẽ bởi vì sự tồn tại của phóng xạ, sách này không có nhiều giá trị, nhưng tóm lại có chút hiểu biết vẫn hơn.

Lạc Hương rốt cuộc cũng biết bản thân trước kia luôn cảm giác nguyên nhân không làm cái gì, mặc dù hoàn cảnh thay đổi lớn, nhưng mình vẫn có thể bắt đầu nghiên cứu, không phải ư? Xã hội hiện đại có thực lực như này không phải là từng đòi nghiên cứu mà phát triển lên à?

Nhưng cô lại bắt đầu u buồn, nếu như những loài động vật thật sự cường đại giống như thời kỳ Hồng hoang, vậy cuộc sống sau này có thể trôi qua như thế nào đây.

Dứt bỏ những suy nghĩ phiền não này, Lạc Hương thu lại sách, chữ tiểu triện cô không nhận biết nhiều, nhưng vẫn sẽ có người nhận biết được.

Ra khỏi không gian, Lạc Hương bắt đầu chuẩn bị cơm trưa, mới vừa làm xong, Trác Hiến đã trở lại, “Thu dọn đồ đạc, mau, chúng ta phải rời đi.”

Lạc Hương vội vàng chạy đến gian phòng của mình, đem đồ vật đều thu lại, sau đó mấy thứ như nệm trong kho, than trong viện cũng không buông tha, cuối cùng đồ ở phòng bếp cũng bị Lạc Hương thuận tiện mang đi hơn phân nửa.

Đợi đến lúc rời đi, ngay cả đồ ăn mới làm để ở trên bàn Lạc Hương cũng thu cả.

Chờ Lạc Hương lên xe, được Trác Hiến khen ngợi một tiếng: “Có một không gian đúng là thuận tiện. Này cho cô. Nhận lấy.”

Nói xong anh ném qua một túi vải nhỏ, là Lạc Hương tiện tay may cho anh đựng huyết tinh. Lạc Hương mở ra nhìn nhìn, phát hiện không phải huyết tinh, mà là tinh hạch màu trắng ngà.

“Đây là đồ kỳ quái gì vậy?” Lạc Hương thu đồ này vào, đặt ở trong bao chuyên để mấy thứ này.

“Trong đầu của người dị năng.” Trác Hiến băng quơ nói một câu, lại làm cho da đầu Lạc Hương run lên: “Người dị năng... trong đầu?” Trời ạ, cái thể đạo gì thế này, Trác Hiến anh ta lại có thể...

Trác Hiến đánh giá trên dưới cô mấy lần: “Việc này có gì kỳ lạ, tôi giết người dị năng cũng không phải lần một lần hai, có điều lần này tương đối tò mò, nên giải phẫu mấy người mà thôi.” Lạc Hương thấy bộ dạng anh không thêm quan tâm, vốn nên cảm thấy chuyện này rất tà ác, nhưng cũng cảm giác dường như không có gì lớn. Lý trí cho rằng loạn giết người là không đúng, trên tình cảm lại cảm thấy cũng không có gì, Lạc Hương còn kém ngồi trong góc tường —— bản thân rốt cục chân chính tiến hóa thành người tận thế rồi sao!!

Kỳ thật đây chính là chênh lệch giữa tổ chất tâm lý.

Những người vô pháp vô thiên, có một số giống như Trác Hiến, từ nhỏ sẽ không được dạy giết người là không đúng, cho nên đối với anh mà nói bình

thường không giết người chỉ là cảm thấy phiền phức.

Cũng có một số là bị đè nén quá mức, ánh sáng tâm linh bị cảm xúc u tối che lấp, hoàn toàn lột xác biến thành kẻ giết người không có gánh nặng, nhưng bọn họ giết người chẳng những không tiết chế, thậm chí sẽ xuất hiện hiện tượng thích giết chóc. Cũng có một số tuy giết người lại không lạm sát. Một loại là lý trí bảo giết người không sai, nhưng lại không qua được cửa ải tâm lý, cuối cùng áp lực quá mức, hỏng mất. Một loại khác giống như Lạc Hương, lý trí biết giết người không tốt, tâm lý lại không có bao nhiêu gánh nặng. Loại người trước tâm tư yếu ớt, miễn cảm, cho thêm nhiều thời gian nữa cũng vô dụng, không bỏ gánh nặng xuống được, kết cục đã định, không phải tinh thần điên cuồng, chính là phòng tuyến tâm lý sụp đổ hoàn toàn sa đọa thành kẻ thích giết chóc. Loại phía sau lại chỉ cần cho thêm một thời gian ngắn thì sẽ không sao cả, bọn họ bảo trì lý trí cùng kiên trì, lại không bị chúng nó trôi buột.

“Không phải chúng ta còn phải ở lại thêm vài ngày nữa à?” Lạc Hương có chút khó hiểu với lần rời đi vội vàng này.

Trác Hiên dùng một loại ánh mắt nhìn đồ ngốc để nhìn Lạc Hương: “Mấy người mà tôi giết kia đều có đội ngũ. Hơn nữa...”

Trác Hiên còn chưa nói hết, Lạc Hương ở trong lòng đã bỏ sung xong rồi —— hơn nữa anh còn đem bọn họ giải phẫu đi.

“Không phải anh rất lợi hại sao?” Lạc Hương bắt mắt ánh mắt nhìn đồ ngốc của anh, nhin không được châm chọc một câu.

“Bọn họ biết chỗ tôi ở, cũng biết tôi mang về một cô gái. Kẻ thù ở Nam Kinh của tôi tương đối nhiều, một thân một mình đương nhiên không sợ.” Trác Hiên phóng xe với tốc độ tám mươi yard, ý vào bản thân nhanh tay lẹ mắt, một chút cũng không lo lắng đụng phải cái gì, ở trong thành phố phóng đi, thậm chí gặp phải người biến dị cũng sẽ từ khe hở giữa bọn chúng để cướp đường mà ra.

Lạc Hương không châm chọc được Trác Hiên, ngược lại bị Trác Hiên phản kích. Lạc Hương không nói gì nữa, mà ngoan ngoãn ngậm miệng, để Trác Hiên chuyên tâm lái xe.

Có lẽ bọn họ hành động rất nhanh chóng, cho nên cũng không có người đuổi theo bọn họ. Có điều, từ trong chuyện này để lộ ra tin tức, Lạc Hương cảm giác đi theo vị Trác Hiên chuyên độc hành này, ngày sau này sẽ rất đặc sắc, rất đặc sắc...

Phố mới là mục tiêu đã định, có điều Lạc Hương thuộc số ít những người mù đường, là loại chỉ có bản đồ, không có dấu hiệu kiến trúc thì không biết đường đi. Cho nên, sẽ không quan tâm vấn đề lộ tuyến, tùy tiện Trác Hiên đi thế nào cũng được.

Đến nơi đây thì không thể không nói một chút phố mới rốt cuộc là một thành phố như thế nào. Trác Hiên lúc trước đã tìm hiểu qua tin tức, cũng nói qua với Lạc Hương.

Theo người trốn ra từ phố mới miêu tả, phố mới cũng thuộc khu lấy nhiễm mức độ nặng, không trốn ra được mấy người, cho nên vật tư linh tinh được bảo tồn rất tốt, phụ cận nó cũng không có căn cứ cỡ lớn nào cho người sống sót, cho nên tạm thời rất nhiều đồ đều chưa bị động đến.

Hơn nữa phố mới nơi đó có trung tâm thảo dược.

Phố mới phát triển chính là bởi vì trung tâm thảo dược, phía đông nó là căn cứ gieo trồng thảo dược cỡ lớn, phía tây là rừng rậm, thuộc loại một trong những rừng rậm nguyên thủy lớn nhất thế giới với thảm thực vật phong phú, diện tích rộng lớn. Thảo dược bên trong vô cùng dồi dào. Lạc Hương từng vào trong này thu thập đủ loại thực vật, địa điểm tìm kiếm phong lan cũng phần lớn là ở trong này.

Hoàn cảnh địa lý đặc thù, phố mới từ lâu đã có hoàn cảnh kinh tế đặc thù, cho nên trung tâm thảo dược nơi này có lượng tồn trữ hẳn là rất nhiều, có một số ông chủ về phương diện thảo dược vì lượng tiêu thụ cùng danh tiếng, cũng sẽ đến nơi đây mở cửa hàng.

Mà Trác Hiên cũng cần dược liệu.

Bản lĩnh chế thuốc của anh không tệ, thảo dược cần thiết sau khi bản thân tiến vào cảnh giới Tiên Thiên cũng không ít, nhưng lại đều rất quý báu, trước kia chỉ có thể vào trong rừng rậm tự mình đi hái lấy, hiện tại à, có thể quang minh chính đại vơ vét, bản thân còn mang theo bên mình một kho hàng đi động. Bao nhiêu cũng không chê nhiều.

Nhưng mà, thành phố dựa vào rừng rậm này, thật sự đơn giản như thế ư?

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khó Cần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Lần Đầu Hợp Tác (1)

Hiện tại trong thành phố này không có một bóng người, đồ bỏ đi ở khắp nơi trên đất, xe hỏng, báo chí bay loạn, cùng những chai lon bị gió thổi qua thì dễ dàng lăn đi, ngược lại có vài người biến dị chậm rãi du đãng ở trên đường, kỳ thực chúng không có trí tuệ, đối với chúng mà nói chưa hẳn đã không

phải chuyện tốt. Nếu như thanh tỉnh, lại luôn muốn ăn thịt tươi, mà thịt tươi này còn chính là thịt người, vậy mới bị kích.

Lúc này, đột nhiên một đám động vật biến dị, chân trở nên vừa dài vừa to có bề ngoài giống như con thỏ trước kia chạy qua, người biến dị lại cảm thấy rất hứng thú đối với những con thỏ biến dị này, bọn chúng đuổi theo con thỏ.

Có điều hiển nhiên đuổi theo cũng vô ích, người cho dù có biến dị, cũng không chạy qua được con thỏ cũng biến dị. Giống loài có khởi điểm không giống nhau, khả năng tăng trưởng biến dị cũng không giống nhau.

“Bọn chúng không phải không ăn đồng loại à? Đều là biến dị, vì sao người biến dị lại đi bắt thỏ biến dị?”

“Phương hướng biến dị của bọn chúng không giống nhau. Gien biến dị của nhân loại cùng với gien biến dị của động vật khác là không cùng một dạng, bọn chúng ăn thịt thỏ biến dị cũng có thể đạt được năng lượng, mà ngón sạch đồng loại, chỉ có thể lãng phí.” Trác Hiên cẩn thận nhìn xe, sợ nơi này đột nhiên chạy ra cái gì, lại dừng đỗ xe. “Những điều này là tư liệu do các nhà khoa học ở các thành phố cho ra, hầu như những người của căn cứ người sống sót đều biết.” Anh dừng một chút, “Tôi nghe được bọn họ nói chuyện nên biết đến.”

Lạc Hương nghiêng đầu đi cười trộm, người này cũng không giống như cái gì cũng không quan tâm như biểu hiện bên ngoài.

Chỉ là, rốt cuộc thì khi nào tia biến dị mới chấm dứt đây, Lạc Hương cảm giác, ảnh hưởng của phóng xạ không phải là ảnh hưởng tốt gì, mà ảnh hưởng của thiên đạo lại chỉ khôi phục diện mạo vốn có của trời đất, đây là một loại biến hóa liên tục lâu dài mà chậm rãi, nếu không phải do lần này phóng xạ biến dị, thì lần thiên đạo gây dựng lại này hẳn không có bao nhiêu người cảm thấy mới đúng.

“Chúng ta bây giờ sẽ đi đâu?” Lạc Hương nhìn Trác Hiên lái xe rẽ bảy ngoặt tám, lập tức choáng váng.

“Yên tâm, nơi này tôi rất quen thuộc.” Trác Hiên trước kia thường đến nơi đây mua dược liệu, cũng sẽ đi vào trong rừng rậm nguyên thủy phụ cận luyện tập, cho nên ở thành phố này anh vẫn tương đối quen thuộc. “Chúng ta cần đi đến một con phố bán thuốc Đông y.”

Vì tiêu thụ và danh tiếng, toàn bộ tiệm thuốc nơi này đều mở cửa hàng cùng một chỗ, như vậy dù cạnh tranh quyết liệt, nhưng chỉ cần dược liệu của ông không có vấn đề, chung quy sẽ có sinh ý.

Đi tới những tiệm thuốc gần đó, Lạc Hương đại thể cảm giác một chút, phát hiện chung quanh không ít người biến dị.

Trác Hiên để cô ngồi ở trên vị trí không được cử động, bản thân thì xuống xe bắt đầu đối phó người biến dị ẩn núp trong một cửa hàng.

Cũng may dường như đều là người biến dị bình thường, không có người tiến hóa, cho nên thời gian tinh lực hao phí cũng không nhiều. Lạc Hương cũng ra cửa, đi theo phía sau Trác Hiên.

Ngăn tủ để dược liệu đều rối loạn, Trác Hiên chỉ vào những dược liệu này: “Cô đem những dược liệu hỗn loạn ở nơi này phân ra để chứa, đừng trộn lẫn với những dược liệu khác đã được phân ra.”

Rất nhanh, hàng trữ của tiệm thuốc này trên cơ bản đã bị quét sạch, Trác Hiên bắt đầu hoạt động dọn dẹp nhà tiếp theo.

Không thể không nói, hễ quét là sạch mới là một loại thái độ của những người trong tận thế, ở thời đại mà cái gì cũng đều khuyết thiếu, bất luận thứ gì hữu dụng cũng trở thành của cải của anh, không chỉ nói đến những vật phẩm cụ thể có thể nắm vào trong tay, có một số thứ vô hình cũng sẽ trở thành đối tượng để đoạt lấy.

Tuy nhìn qua rất nhẹ nhàng, tốc độ tựa hồ cũng không quá chậm, nhưng trên thực tế tốc độ cũng không nhanh như vậy. Nhà đầu tiên trên con đường này bọn họ gặp phải chỉ là người biến dị bình thường, không có nghĩa là nhà tiếp theo sẽ không gặp phải loại tiến hóa. Mà vận may hôm nay dường như vừa rồi đã dùng hết toàn bộ.

Bọn họ rất không may gặp phải động vật biến dị.

So với người biến dị, thậm chí là người tiến hóa, những động vật biến dị này càng thêm đáng sợ. Dù sao con người có một phần rất lớn sức mạnh đến từ suy nghĩ, chỉ có một phần nhỏ là thuộc loại tứ chi, mà động vật thì tương phản với người, bọn chúng theo bản năng là chiếm đa số, mà trí tuệ thì rất ít.

Cho nên người mất đi trí tuệ không đáng sợ, mà dã thú mất lý trí lại cực kỳ khó chơi.

Bọn họ gặp phải còn là một trong số ít thợ săn đứng đầu giới động vật—— báo. Báo có rất nhiều loại, mà con trước mắt này hiển nhiên nguyên thân là báo hoa nhiệt đới khó chơi nhất. Tốc độ có lẽ kém hơn báo săn thảo nguyên, nhưng độ nhanh nhạy, tốc độ leo trèo đều thuộc loại đỉnh cấp. Ngoại hình của báo biến dị lớn hơn mấy vòng, móng vuốt rất dài, dường như không thu trở về được, ánh mắt cũng có chút hung tàn, đại ra. Mức độ da lông cứng rắn nâng cao không ít, tất cả đều lộ rõ thực lực cường đại của nó.

“Lạc Hương lui về phía sau, nơi này giao cho tôi.” Kiếm của Trác Hiên đã cầm ở trong tay, anh chưa bao giờ quá mức phân tán, hướng chỉ ở nơi nguy cơ mai phục từ phía này. Cho nên tốc độ phản ứng của anh tương đối nhanh, kiếm cầm trong tay, anh đương nhiên là có tự tin đã bại con báo biến dị này.

Có điều, sau mấy lần giao thủ ngắn ngủi, Thân hình vốn thả lỏng của Trác Hiên đã bắt đầu căng thẳng.

Thực lực của con báo hoa biến dị này mạnh hơn người tiến hóa cấp bốn anh từng giao thủ, điều này chứng minh nó đã cấp năm. Đây là lần đầu tiên Trác Hiên gặp phải đối thủ cường đại như vậy.

Kỳ thật nếu nói về độ linh hoạt, Trác Hiên cùng con báo này đều không kém bao nhiêu, thế nhưng con báo này lại có thể mượn sức mạnh dị năng, có đôi khi Trác Hiên đã tính tốt quỹ đạo của mũi kiếm, chiêu thức rõ ràng có thể thương tổn được đối phương lại bị con báo này dừng lại một chút trên không trung, thoát được.

Hiên nhiên là một đối thủ khó chơi.

Sau khi kiếm Trác Hiên cùng móng vuốt báo mãnh liệt va chạm một lần, Trác Hiên đầu tiên thu hồi kiếm, lựa chọn thủ thế.

“Lạc Hương, đi vào trong xe, cố gắng đứng ra ngoài.” Trác Hiên hiển nhiên tính toán dùng toàn lực, đương nhiên không thể phân lòng chiếu cố Lạc Hương.

“Này, tôi không phải tiểu thư yếu đuối chưa gặp qua trường hợp này đâu.” Lạc Hương hiển nhiên không thích phương thức che chở này của Trác Hiên, tuy trong lòng cũng không phải không có cảm xúc cao hứng.

Trác Hiên nhú mày bót thì giờ liếc nhìn cô một cái, không hề ngăn cản cô. Lạc Hương lấy vũ khí của mình ra, hiện tại dị năng cô dùng không quá quen thuộc, chỉ có thể cứu mạng. Cho nên, chỉ có thể xuất ra song kích của mình.

Có điều, báo biến dị hiển nhiên không đem Lạc Hương để vào mắt, vẫn nhìn chằm chằm Trác Hiên. Hai bọn họ thăm dò nhau vài lần, lại bắt đầu triển đấu.

Báo biến dị không hổ là thú săn có bản năng cường đại, nó không ngừng chạy, tần suất công kích rất cao, cho dù không gây thương tổn người ta cũng không ngừng tiêu hao thể lực đối thủ, khiến đối phương tiến vào kỳ mỗi mết. Có lẽ báo biến dị cũng không biết ý nghĩa của việc làm như vậy, nhưng bản năng cường đại lưu truyền trong huyết mạch sẽ nói cho nó biết làm như thế nào là tốt nhất.

Lạc Hương sử dụng song kích thử tính công kích hai lần, lại phát hiện tốc độ phản ứng của mình không theo kịp, quả nhiên, nếu không luyện tập từ nhỏ, căn bản không có khả năng đấu với đối thủ mạnh đã biến dị đến cấp năm này.

Lạc Hương đối với tình huống như vậy đã dự tính trước, chỉ là không nghĩ tới cấp năm lại mạnh như vậy. “Trác Hiên, nó thực sự chỉ ở cấp năm à? Có lẽ, nói không chừng là cấp sáu, chỉ là chúng ta không nhận ra được.”

Trác Hiên hiện tại không phân ra được tâm tư tán dóc với cô, căn bản không đáp lời. Anh bắt đầu vận khí, tăng lên tốc độ vận hành nội khí của mình, tốc độ của anh bắt đầu tăng lên đột nhiên, động tác đã nhanh đến mức không nhìn rõ bóng dáng.

Hiện tại Trác Hiên bắt đầu chiếm thượng phong, báo biến dị bị thương, nhưng hiển nhiên tốc độ khép lại của nó rất nhanh, những tổn thương không quan trọng đối với nó căn bản không có ảnh hưởng gì.

Có điều những tổn thương này khiến nó hoàn toàn cuồng nộ. Nó bắt đầu hét dài, Lạc Hương bị rống thiếu chút nữa chấn động mà ngã đi.

Chỉ là bọn họ rất nhanh biết được vì sao nó hét dài, lại có thể đưa tới một con báo biến dị nữa. Tim Lạc Hương đập rộn lên, lần này thật đúng là phiên toái.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đào Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Lần Đầu Hợp Tác (2)

Lạc Hương mặc kệ hiện tại di chuyển có dẫn tới chú ý hay không, lập tức chạy đi trốn vào trong xe ô tô bị hỏng gần đó. Thân thủ của cô đối phó với người tiến hóa cấp ba còn miễn cưỡng, gặp phải cấp năm nhiều lần thì gây rối quấy nhiễu, mà gặp phải hai cấp năm, ở nơi này thuần túy là đồ vô dụng gây cản trở.

Dị năng của cô tuy xuất hiện, nhưng xác suất thành công rất thấp, chính xác là ghi chép sử dụng tương đối thấp, ngược lại thường xuất hiện một vài hiệu quả làm cho người ta dở khóc dở cười. Mà bây giờ Trác Hiên đang ở giai đoạn chuyển tâm đối địch, cô căn bản không dám xông vào hỗ trợ.

Chỉ có thể ở trong này im lặng chờ đợi, chờ vạn nhất Trác Hiên không chống lại nổi, thì dùng đến dị năng không quá khuôn phép kia. Vạn nhất, vạn nhất dị năng đều không được, không phải còn có không gian à. Bại lộ thì bại lộ, loại người nửa ngày không lên tiếng, thích nhất đọc lai đọc vãng, đây trong đầu đều là võ đạo như Trác Hiên, cho dù có biết, chắc chắn cũng sẽ không mở miệng. Kỳ thật anh đã biết rồi, sau khi bọn họ ở chung vẫn luôn thoải mái.

Đáng tiếc, Trác Hiên không hề cho Lạc Hương cơ hội người đẹp cứu anh hùng.

Anh tuy rất chặt vật, nhưng tình huống cũng không phải tuyệt cảnh hoàn toàn. Ít nhất trong thời gian ngắn, hai con báo biến dị này không đánh giết được Trác Hiên.

Anh chưa bao giờ là kẻ yếu trong khốn cảnh.

Kỳ thật Trác Hiên không quá am hiểu về công phu khinh thân, thế nhưng anh lại vô cùng tinh thông Phương Thốn Quy Tật*. Ý tứ chính là khoảng cách lớn anh không chạy nhanh được, nhưng ở trong một không gian phạm vi nhỏ lại muốn thương tổn anh là điều vô cùng tốn công. Cái này có liên quan với ngoại công Phương Thốn Gian mà anh tập được, cùng phạm vi giống nhau, ở trong một tác vuông này, anh chính là người nắm giữ hết thảy.

(*: Lăn tròn trong một tác vuông)

Vào lúc con báo biến dị thứ hai xuất hiện, Trác Hiên ý thức được, nếu phân tâm, không dùng hết toàn lực thì không được.

Lập tức ý thức được không còn tâm tính tùy tiện đánh báo biến dị lúc trước, sau khi trải qua kỳ hạn hơn mười ngày, anh rốt cục lại một lần nữa tiến vào hình thức chiến đấu chân chính.

Xem ra hai con báo này so với người biến dị tiến hóa hệ không chế có trí tuệ rất khó đánh kia còn nguy hiểm hơn. Kiểm pháp chậm rãi xuất ra, Trác Hiên bắt đầu khiêu khích, tính toán dự định tấn công trước.

Hai con báo hiện tại không có bao nhiêu chỉ số thông minh, tự nhiên sẽ không quản đây rốt cuộc là cạm bẫy hay là dụ địch, nếu đối phương khiêu khích, lập tức không khách khí đồng thời động thủ.

Dù có dị năng gió, hai con báo hành động tương đối tự nhiên, nhưng ở trong vòng một thước quanh thân Trác Hiên, vẫn sẽ bị kiếm chém bị thương. Dẫn dắt hai con báo cũng thông minh, không còn công kích sát người nữa.

Trác Hiên vào một khắc này, tựa hồ đã tiến vào một loại tâm cảnh đặc thù, chuẩn xác, bình tĩnh, gọn sóng không sợ hãi, giống như hết thảy thế gian đều ở trong bàn tay mình, không chỗ nào không tha.

Anh có thể cảm giác được trời đất rộng lớn vô ngần, có thể cảm giác được ngôi sao bị ánh mặt trời che khuất, có thể cảm giác được tiếng gió nhỏ bé nhất trong không khí. Anh dường như có thể một kiếm chế mặt đất, chém phá gió mát, phong tỏa mưa phùn.

Giờ phút này Trác Hiên không ý thức được mình đã bước chân vào cảnh giới Tiên Thiên luôn tâm niệm niệm, chỉ say mê mặc kệ bản thân đắm chìm ở trong cảnh giới này. Anh hiểu được thời gian ở trong ý cảnh này càng dài, đối với anh lợi ích càng lớn.

Có điều, dễ nhận thấy hai con báo trước mắt đây sẽ không ngừng nghỉ, chúng có lẽ không còn linh khí vốn có như trước khi biến dị, lại vẫn tuân theo bản năng huyết mạch của động vật, vào lúc đối mặt địch nhân cường đại, có thể lựa chọn sức mạnh tập thể. Cho nên hai con báo bắt đầu ăn ý hợp tác.

Một con phụ trách công kích, một con quấy nhiễu phòng ngự, một con gặp phải nguy hiểm, một con xông vào cứu giúp, trong lúc hỗ trợ cho nhau, thực lực thể nhưng có thể gia tăng rất nhiều, tuyệt đối không phải hiệu quả một thêm một.

Kiểm trong tay Trác Hiên rất sắc bén chống lại móng vuốt hai con báo, nhưng không thể trước gãy những vuốt thú cứng như sắt thép này.

Tuy rằng vũ khí gì anh cũng đều có thể dùng, nhưng quen thuộc nhất vẫn là kiếm. Thanh kiếm này dù không phải là thập đại danh kiếm thiên cổ gì, nhưng cũng là thứ tốt cùng truyền xuống với bí tịch môn phái. Thanh kiếm chém sắt như chém bùn không nhiều, nhưng tuyệt đối cũng sẽ không ít, cho nên sắc bén không phải tiêu chuẩn duy nhất trở thành kiếm tốt, tỷ như thanh kiếm này thuộc loại miễn cưỡng sắc bén lại lợi hại vô cùng.

Thiết kế, là tinh túy của một thanh kiếm, tài liệu, là thân thể một thanh kiếm, nhưng, chỉ khi được đúc mới là linh hồn của một thanh kiếm.

Thanh kiếm này tên là ‘Huyền Tiêu’ chính vì được đúc siêu phẩm thoát tục mới có thể từ trong vật phẩm trở hết tài năng. Nó bởi vì đúc mà có linh hồn.

Đương nhiên loại chuyện này chỉ có loại người trong đầu chỉ chứa võ đạo như Trác Hiên mới có thể cảm giác được, suy cho cùng cũng đã bước vào Tiên Thiên, mức độ nhận cảm đối với một số đồ vật tăng lên rất nhiều. Thấy ngọc thạch tốt, sẽ cảm nhận được hơi thở thư thái, thấy người biến dị sẽ như chứng kiến một đồng hủ thi, thấy người tiến hóa thì phát hiện mức độ mục nát của người tiến hóa tỷ lệ nghịch với cấp bậc của bọn chúng, cấp bậc càng cao, mức độ mục nát càng thấp.

Cho nên cảm kiến Huyền Tiêu, trong đầu Trác Hiên hiếm khi tò mò những chuyện ngoài võ đạo. Biến dị rốt cuộc đại biểu cho cái gì. Tại sao cấp càng cao, lại càng không mục nát? Chẳng lẽ phát triển đến cuối cùng, người biến dị này sẽ một lần nữa tiến hóa thành sinh vật ư? Hiện tại cái loại tàn ra mùi thịt thối này Trác Hiên là tuyệt đối không thừa nhận chúng nó là sinh vật.

Có điều hai con báo tựa hồ bị Trác Hiên đánh đến tức giận, chúng nó gầm nhẹ, dường như đang khai thông tương hỗ nhau, rất nhanh hai con báo lại duy trì bước đi giống nhau, đánh về phía Trác Hiên.

Hành động của chúng quả thực chính là lấy một đổi một. Trác Hiên chỉ có thể sát thương một con trong đó, mà một con khác sẽ dùng răng nanh hung hăng cắn yết hầu Trác Hiên. Trác Hiên tự nhiên sẽ không làm việc ngốc gì, trường kiếm khẽ giương, chém xuống đầu một con báo trong đó, tự nhiên cái đầu cứng rắn của chúng nó không có việc gì, mà Trác Hiên thì nương theo lực phản tác dụng nhanh chóng lui về phía sau, thoát khỏi phạm vi đánh giết của báo.

“Chúng mày rất thông minh, rất quả quyết nhì.” Trác Hiên quyết định không cố kỵ nữa, chẳng sợ bị thương cũng phải nhanh chóng bắt hai con báo này,

thể lực của anh không phải vô hạn, mà nếu hai con báo mệt mỏi thì có thể luân phiên nghỉ ngơi, so về sự chịu đựng anh sẽ không chiếm không được gì.

Nội khí chuyển động, kiếm vũ vũ rung động, dường như đang hưng phấn vì chủ nhân sắp đánh một hồi đại chiến. Trác Hiên lựa chọn một đầu báo có thực lực hơi yếu chút để đột phá, Từ Khí Đông Lai—— chiêu này được xem là chiêu thức liều mạng, không phải chiêu thức anh tu tập, lại là một chiêu mà sư phụ anh yêu thích, tốc độ nhanh, có khí thế cùng đoạn tuyệt một đi không về, đầu báo này tuyệt đối không thể né ra.

Quả nhiên, đầu báo kia bị Trác Hiên chém ra thành hai nửa từ đầu tới đuôi, nhưng Trác Hiên cũng bị con báo còn lại cắn eo.

Trước khi Trác Hiên sử dụng chiêu này đã biết chắc chắn sẽ bị thương, đương nhiên không kinh ngạc, nhưng lại bị chuyện phía sau kinh trụ.

Bên ngoài thân thể của anh dường như xuất hiện một tầng lá mỏng, bảo hộ thân thể anh, nhưng thời gian tầng lá mỏng này xuất hiện rất ngắn, chỉ chặn được con báo ba giây đồng hồ, gần như sắp bị con báo kia cắn chặt phá vỡ. Có điều ba giây ngắn ngủn cũng đủ để Trác Hiên thoát ra.

Lạc Hương thở phào nhẹ nhõm, nhưng lập tức lông tơ đều dựng lên. Tầng bảo hộ của cô dùng ở trên thân người khác hiệu quả giảm phân nửa, nhưng không nghĩ tới chỉ có thời gian ngắn ngủi như vậy, rốt cuộc con báo biến dị kia dùng bao nhiêu lực khí để cắn vậy trời, nếu thật sự bị cắn, Trác Hiên dữ nhiều lành ít rồi.

Kỳ thật Trác Hiên luyện thể nhiều năm như vậy, thân thể so với người bình thường cứng rắn không ít, bị cắn dù sẽ bị thương, nhưng cũng không khoa trương đến vậy.

Chết một con, còn lại một con có lợi hại nữa cũng không được. Rất nhanh đã bị Trác Hiên giải quyết.

Trác Hiên móc ra thú hạch trong đầu chúng nó, ném cho Lạc Hương bên cạnh: “Vừa rồi là dị năng của cô? Rất hữu dụng.”

Lạc Hương đắc ý ngẩng cao đầu: “Đương nhiên.”

Không nên trách Lạc Hương hưng phấn quá độ, những ngày qua, nhìn thấy những chuyện của Trác Hiên, Lạc Hương cũng sắp mất hết tự tin rồi, người ta lợi hại như vậy, mà bản thân vô dụng thế này, là một người hi vọng bản thân hữu dụng một chút, hiện tại có thể được Trác Hiên chính mồm thừa nhận, tự nhiên có chút đắc ý.

Trác Hiên ở ngoài mặt cũng không tỏ vẻ quá nhiều đối với chuyện bản thân bước vào Tiên Thiên, mà tiếp tục đi sưu tập dược liệu, nhìn thấy Lạc Hương vẫn đứng nguyên tại chỗ: “Còn không mau đi.”

Thu lại tâm trạng, Lạc Hương đi theo phía sau Trác Hiên, nhớ tới một kiếm anh chê dọc con báo biến dị kia, chỉ cảm thấy an toàn vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Lại Đến Một Con

Bởi vì Lạc Hương cũng không nói không gian không thể thêm được nữa, mà Trác Hiên từ sau khi bước vào Tiên Thiên, đối với khí tức của Lạc Hương càng cảm thấy nhạy cảm, có điều, anh cho tới bây giờ không phải là loại người lắm mồm. Nếu Lạc Hương không chủ động nói, anh tự nhiên cũng sẽ không chủ động hỏi.

Bọn họ tiếp tục vơ vét dược liệu trên con đường này, chờ khi dược liệu thu được tương đối, Trác Hiên mang theo Lạc Hương bắt đầu thu thập những đồ khác. Lần này Lạc Hương cũng không chỉ thu thập thức ăn, những đồ khác cũng đều không bỏ qua, quả thực giống như đàn châu chấu, cứ như vậy bọn họ đại khái đã dọn sạch đồ của nửa thành phố.

Hiển nhiên sống chung một chỗ với Trác Hiên trong thời gian dài, không có bao nhiêu tính cảnh giác, dù sao Lạc Hương vẫn cảm thấy sống chung với Trác Hiên rất thả lỏng, thoải mái. Cho nên cô quên mất Trác Hiên vẫn luôn nghĩ rằng cô có dị năng không gian, nên lượng tồn trữ của không gian là có hạn. Đến lúc nhớ ra, thì đã chậm.

Lạc Hương miễn cưỡng cười cười với Trác Hiên: “Ha ha, đồ chúng ta thu được như hơi nhiều.”

Trác Hiên nhìn cô một cái, cũng không dong dài nhiều.

Trầm mặc ba mươi giây, trong lòng Lạc Hương rơi lệ đầy mặt chỉ có thể tìm đề tài nói chuyện: “Trời sắp tối rồi, chúng ta nghỉ ngơi ở đâu?”

Trác Hiên từ trên xe lấy ra bản đồ, chỉ chỉ: “Nơi này.”

Đó là khách sạn cao cấp nhất của thành phố này, Từ Quán Thám Hiếm cấp năm sao. Mặc dù tên giống như khách sạn hạ đẳng của tư gia hết thời, kỳ

thật là một khách sạn rất đặc sắc.

Trừ bỏ trang trí đồ gỗ vô cùng có phong cách, thì chất lượng phục vụ, và các phương diện của nó cũng không tệ, còn có tiết mục bảo tồn hấp dẫn phần lớn khách gốc——Thăm hiểm rừng nhiệt đới.

Bởi vì phổ mới gần kề rừng rậm, mà trong khu rừng rậm này có khu săn bắn do chính phủ tạo ra, hạng mục săn bắn rất được hoan nghênh, món ăn dân dã trong đó tuy thuộc về nhân công chăn nuôi, nhưng cũng không giảm bớt thú vui săn bắn. Mà thăm hiểm rừng nhiệt đới trừ việc săn bắn, còn có tiết mục thăm hiểm thật sự, có điều bởi vì việc đó có chút nguy hiểm, cho nên đều phải ký tên dưới hợp đồng mới có thể tiến hành, nhưng người thích mạo hiểm rất nhiều, người tham dự thuê nhà cũng không thiếu.

Bởi vì những tiết mục đặc biệt này, lại thêm đủ loại phục vụ như được thiện, được dục* lợi dụng nguồn tài nguyên phong phú, khiến cho khách sạn này mới chỉ có mười mấy năm đã tiến đến cấp năm sao. Mà thành công truyền kỳ như vậy khiến cho người mộ danh đến càng nhiều.

(*: được thiện – ăn những đồ làm từ lá thuốc, được dục – tắm bằng nước lá thuốc)

Hiển nhiên Trác Hiên ngoài mặt không có gì cũng không phải hoàn toàn không có tâm tò mò, Lạc Hương không nghĩ tới anh chọn nơi này.

“Nơi này cách quá gần khu dân cư, không có vấn đề chứ?” Bọn họ mỗi lần đi ra đều phải tận lực tránh khu dân cư, nơi đó người biến dị rất nhiều, tuy cũng không nhất định sẽ gặp nguy hiểm, nhưng cẩn thận một chút vẫn hơn.

“Đi thôi.” Trác Hiên người này rõ ràng không đem lời nói của Lạc Hương nghe vào trong tai, ném người ta vào ghế lái phụ, sau đó khởi động xe, dựa theo lộ tuyến trên bản đồ bắt đầu đi tới.

Thành phố này không có một bóng người.

Đây là cảm giác của Lạc Hương trên đường tới đây, sắp đến buổi tối rồi, ngay cả con dơi cũng ra ngoài bay loạn, cũng có vài con chim thừa dịp trời chiều, run rẩy cánh bay trở về sao huyệt. Thế nhưng trong một bức tranh xinh đẹp thế này, lại khuyết thiếu con người với thân là nhân vật chính.

Chỉ có người biến dị, người biến dị dờ dẫm mà mục nát.

Lạc Hương nháy mắt mấy cái, thu thập xong tình cảm vô dụng đột nhiên tràn ra, quay đầu nhìn Trác Hiên.

Tuy thời gian ở chung không phải rất nhiều, nhưng Lạc Hương vẫn luôn cẩn thận quan sát người đàn ông này, anh không có nhiều tật xấu, chỉ thích tập võ, nhưng có đôi khi cũng sẽ có một ít yêu thích nho nhỏ, tỷ như thích sữa, thích đồ ăn ngon, thích thu thập một ít vũ khí, trong không gian của cô có thể có không ít vũ khí lạnh cô quái như vậy, Lạc Hương rất nhiều thứ thậm chí còn không nhận ra.

“Này, Trác Hiên, vì sao anh muốn đến khách sạn đó.” Lạc Hương vì nguyên nhân bản thân đột nhiên xuất hiện thương cảm, hiển nhiên là không có việc gì làm dẫn đến nhầm lẫn. Vậy chỉ có thể tìm chút việc để làm, mà rõ ràng việc có thể điều tiết tâm tình tự nhiên là nói chuyện với anh rồi.

“Nơi đó có thực đơn.” Trác Hiên thân nhiên trả lời một câu, sau đó lại không có đoạn dưới.

Lạc Hương cảm thấy thật bị kịch, những lời này cô biết, thế nhưng thực đơn cùng với khách sạn cấp năm sao có quan hệ gì à, có quan hệ gì không?

Trác Hiên vươn tay trái đến trước mặt Lạc Hương, chỉ dùng tay phải lái xe: “Tôi đói bụng.”

Lạc Hương hít một hơi thật sâu, đem tiếng gầm rú đột nhiên đến bên miệng mình nén trở về. Sau đó cầm một ít thịt nướng ra đưa cho anh ăn. Trác Hiên dù không nói rất thích ăn thịt, nhưng Lạc Hương từ số lượng mà anh ăn trong ngày thường có thể thấy được, có thể là bởi vì luyện võ tiêu hao thể lực tương đối nhiều, cho nên anh thích ăn đồ có nhiệt lượng cao.

Những thịt nướng này là Lạc Hương đặc biệt làm lương khô để ăn trên đường, dù sao khi đó ăn chút nước canh linh tinh sẽ tương đối bất tiện.

Trác Hiên cầm thịt nướng ăn chọt dừng lại một chút, hiển nhiên hiểu được đạo lý cần người miệng mềm: “Tôi nơi đó cô sẽ biết.”

Mặc dù không có lời giải thích rõ ràng, nhưng nói như vậy hiển nhiên đã khiến Lạc Hương bớt giận đi một ít.

“Xẹt xẹt...” Đột nhiên trần xe xuất hiện tiếng động, dường như có vật gì rơi vào trần xe, hơn nữa móng vuốt còn giữ ở xe không buông tay.

Lạc Hương rất tự nhiên tiếp nhận thịt nướng mà Trác Hiên đã ăn được một nửa, thu vào trong không gian, cũng giúp anh cầm tay lái.

Còn Trác Hiên thì mở cửa xe, từ cửa xe chui ra ngoài, kiểm tra xem trên trần xe rốt cuộc là vật gì.

“Chít chít.” Một loại tiếng kêu tương tự với tiếng con chuột nhỏ truyền đến, một bóng trắng dùng một loại tốc độ rất nhanh chạy trốn vào trong xe.

Trác Hiên lại một lần nữa trở lại trong xe, cũng khóa cửa xe lại.

Lạc Hương lúc này mới có thời gian nhìn xem tiến vào là thứ gì.

Chỉ thấy một động vật nhỏ màu trắng ngồi ở trên ghế da phía sau, đang tò mò nhìn bọn họ, trên móng vuốt còn có một miếng xương, Lạc Hương nhìn kỹ,

đường như là vừa rồi ăn thịt nướng. Trác Hiên có ném ra.

Hiên nhiên đây là một động vật bị thịt nướng hấp dẫn tới.

“Nó là động vật biến dị à?” Lạc Hương hỏi Trác Hiên. Trác Hiên gật đầu.

“Không thể nào. Nó rất lạnh lợi, cũng rất thông minh này.” Lạc Hương có chút không dám tin, rõ ràng rất thích con vật đáng yêu màu trắng này.

“Tôi không biết nó cụ thể ở cấp mấy, có điều khẳng định đã ngoài cấp tám.” Trác Hiên từ sau khi tiến vào Tiên Thiên, đối với khí tức những thứ này lại càng thêm mẫn cảm, cho nên chỉ cần có năng lực không cao hơn bản thân quá nhiều, trên cơ bản đều có thể đoán được thực lực. Mà động vật nhỏ mặc dù là thể biến dị, nhưng không phải thể biến dị do phóng xạ. Mà giống như Hương Hương, chịu sự hấp dẫn của thiên đạo mà tiến hóa.

Lạc Hương há to miệng: “Anh, anh đừng gạt người nhà. Vậy nó quá lợi hại rồi.”

Trác Hiên hiếm khi giải thích: “Nó giống với những người tiến hóa thành người dị năng giữa nhân loại, thuộc loại ban đầu vẫn chưa biến dị, rồi sau đó lại xuất hiện dị năng. Con này phỏng chừng trước khi thiên địa đại biến cũng là dị thú, vượt qua những ngày đầu, sau đó bắt đầu tiến hóa, cấp bậc rất cao, dị năng tạm thời còn không rõ ràng lắm là cái gì. Mà hai con báo vừa rồi giống như người tiến hóa giữa những người biến dị, thuộc loại động vật biến dị không tốt.”

Lạc Hương rốt cục đã hiểu rõ những việc này, sau đó đã bắt đầu trên chộc động vật nhỏ rồi, cầm một khối thịt nướng: “Hắc hắc, tiểu tử đi theo chị đi, đi theo chị sẽ có thịt để ăn nhá, một mình mày rất dễ bị người khác ăn mất đấy. Đến đây... ừ, gọi mày với tên gì đây?”

Trác Hiên im lặng lái xe, thỉnh thoảng nhìn Lạc Hương dụ dỗ động vật nhỏ, lúc thái quá thì giải cứu một chút, nếu như con lớn mình còn bắt được, vậy con nhỏ dường như năng lực không tệ, đương nhiên cũng không cần khó dễ.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đào Nơi Khô Cần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Gặp Phải Quái Vật

Cuối cùng không biết là trên người Lạc Hương có mùi vị rất dễ chịu, hay là bị thịt nướng câu dẫn, động vật trắng nhỏ này chấp nhận cái tên ‘Tiểu Điện’ siêu cấp không có phẩm chất.

Bọn họ chừng sau nửa giờ, đã đến khách sạn có danh tiếng kia.

Khách sạn từng huy hoàng mà bận rộn, hiện tại lại trống rỗng, dù vẫn tồn tại không ít, hiển nhiên lúc trước bắt đầu biến dị, mọi người nơi này quá đông nên tạo thành.

Lạc Hương và Trác Hiên lái xe đi vào, bắt đầu cẩn thận phòng bị người biến dị. Có điều, chẳng biết tại sao, người biến dị chung quanh đây vô cùng ít, nửa ngày cũng không gặp được một tên.

“Sao lại thế này?” Lạc Hương có chút bất an.

Trác Hiên nhíu mày: “Vận khí không tốt, gặp phải người tiến hóa hệ khổng chế rồi.”

Lạc Hương cẩn thận nhớ lại: “Đây chính là nguyên nhân vì sao lúc trước đoàn người chúng tôi đến gian biệt thự kia, không hề có người biến dị nào? Bởi vì có người biến dị hệ khổng chế?”

“Loại người biến dị này rất khó đối phó, phiền toái vô cùng. Có điều...” Trác Hiên đột nhiên ngừng xe lại: “Ta chỉ tới nơi này lấy vài thứ, không cần chống lại nó.”

Trác Hiên đương nhiên sẽ không tự tìm phiền phức, nếu chỉ một mình anh, đấu với người tiến hóa cũng không có ý kiến gì, hiện tại có thêm một Lạc Hương ở bên cạnh, đây cũng không phải là động vật biến dị, mà là người tiến hóa có chút trí tuệ. Nó nhất định biết nên đối phó ai trước, quả hồng đều phải tìm quả mềm để nắm.

Bọn họ xuống xe, Trác Hiên mang theo cô không phải đi khu nhà ở, mà là khu quản lý.

Lạc Hương nghi hoặc, anh rốt cuộc tới nơi này làm gì? Tìm thực đơn à?

Có điều, Trác Hiên quả thực không nói sai, cô rất nhanh sẽ biết.

Bọn họ tới là phòng làm việc của tổng giám đốc, nơi đó có một vali tài liệu bí mật, bên trong có rất nhiều văn kiện cơ mật. Trong đó còn có cách điều chế được thiện, cách điều chế được dục của khách sạn này.

Trác Hiên nâng cằm, để Lạc Hương thu đồ lại. Lạc Hương lật giờ, phát hiện xác thực đều là cách điều chế rất tốt. Không khỏi nghi hoặc, rốt cuộc Trác Hiên làm sao biết nơi này có cách điều chế.

“Sư phụ tôi rất thích đồ ăn nơi này, đáng tiếc, quá mắc. Không tới được mấy lần.” Trác Hiên nghĩ nghĩ, nói một câu.

Lạc Hương lúc đầu không kịp phản ứng, sau lại cẩn thận suy nghĩ, thì ra Trác Hiên và sư phụ anh đều thêm nhỏ dải cách điều chế ở nơi này, đã sớm đến gần qua một chút. Lạc Hương không nói gì, võ công cao thủ đều vô pháp vô thiên như vậy, không kiêng kỵ gì à.

Tổng giám đốc khách sạn này là một kẻ có tiền vô cùng mê luyện thuốc Đông y, cả một tầng cao nhất đều là địa bàn của ông ta, trừ văn phòng nơi này. Còn có một thư phòng rất lớn, có rất nhiều sách cổ cùng sách thuốc hiện đại, gần như đều là thuốc Đông y Trung y. Lạc Hương vốn đã muốn nghiên cứu một chút về phương diện này, lấy dùng để tương lai nghiên cứu thực vật sau biến dị. Nơi này còn có hiệu thuốc, thu vào đều là một số dược liệu tương đối hiếm có trân quý, đại khái đây là thứ mà Trác Hiên thực sự muốn. Dù sao, nếu chỉ là cách điều chế được thiện, được dục, bản thân Trác Hiên hẳn không phải là hoàn toàn không biết.

Nếu bọn họ đã tìm được đồ rồi, tự nhiên không ở lại chỗ này lâu, vốn nên lập tức bắt đầu rời đi. Có điều Lạc Hương luyện tiếu những đồ trang trí nơi này. Khách sạn này vì một số khách hàng có yêu cầu đặc biệt, cũng có nhiều khu vực đều là phong cách châu Âu xa hoa, Lạc Hương ở trên TV đã từng thấy qua, thêm muốn đã lâu, đương nhiên không chịu cứ tay không như vậy mà rời đi.

“Chúng ta đi ‘Hoa viên châu Âu’ lấy chút đồ, được không?” Lạc Hương khẩn cầu.

Trác Hiên dừng một chút, gật gật đầu. Lạc Hương vui rạo rức đi theo sát anh.

Kỳ thật đường trong này vẫn còn rất dài, bọn họ đành phải trở lại trên xe, lái xe đi qua.

Trang trí kiểu Tòa thành Mộng ảo khiến Lạc Hương trông thấy mà thèm, cô rất tham lam thu rất nhiều đồ trang trí vào trong không gian, mà ở khu vực phòng bếp đơn độc cỡ lớn nơi này, Lạc Hương còn phát hiện nhà kho xây theo, làm cho cô lấy được rất nhiều nguyên liệu nấu ăn cùng đồ gia vị khác với trước kia.

Có điều, ngay lúc Lạc Hương đang rất vui vẻ vơ vét, Trác Hiên thay cô chặn một người tiến hóa. Trác Hiên cũng là lần đầu tiên nhìn thấy người tiến hóa như vậy.

Nó trốn ở trong hoa viên của khu vực ‘Hoa viên châu Âu’ này, dị năng đại khái là dung hợp. Trác Hiên nhìn thấy bộ dạng giống như quái vật kia, lần đầu tiên có cảm giác ghê tởm.

Nó rất giống một bãi nhựa cao su, đem những thân thể không trọn vẹn dính cùng một chỗ, hợp thành một hình thù khổng lồ kỳ quái gì đó. Còn cả người chảy nước mũi, Trác Hiên cảm thấy, Lạc Hương đang hưng trí bùng bùng mà chứng kiến thứ này nhất định tâm tình sẽ giảm xuống triệt để đến đáy.

Trác Hiên cũng không lập tức động thủ, mà nhảy lên chỗ cao, bắt đầu cẩn thận quan sát, vật này nhất định có nhược điểm hoặc là điểm trung tâm, bằng không võ công lợi hại nữa đối với thương tổn của nó cũng sẽ không quá lớn.

Nhìn hồi lâu, Trác Hiên cảm thấy tim nhược điểm của quái vật này đúng là tim khó chịu cho hai mắt của mình, cái thứ nho nhỏ trên đầu vai tên là Tiểu Điện gì đó, Trác Hiên cảm thấy nó mà đánh cùng thứ này, vừa không gia tăng kinh nghiệm, cũng không có ích đối với võ thuật của mình, Trác Hiên đương nhiên không muốn từ tìm phiền phức.

Như vậy, chỉ cần chờ Lạc Hương thu thập xong, chạy lấy người là được rồi.

Trác Hiên hiếm khi có ý niệm nhân hạ trong đầu, lại không ngờ quái vật kia cũng không chỉ đặt người như vậy lác lư ở trước mắt mình, nó lại có thể phân tách ra một bộ phận, sau đó bộ phận bị tách ra kia di động về hướng Trác Hiên.

“Ha, Trác Hiên, thu thập xong rồi, ta đi thôi. Anh ngồi trên đó làm gì?” Lạc Hương đang trong hưng phấn, còn chưa phát hiện ra tình huống khác thường.

Trác Hiên nhìn nhìn về hướng quái vật kia.

Lạc Hương lúc này mới quay đầu nhìn, sau đó không tới hai giây, cô động thân một cái, trốn ở phía sau Trác Hiên.

“A a, ghê quá, sao lại có thứ ghê tởm như vậy.” Lạc Hương vượt ngực, áp chế cảm giác ghê tởm trong lòng. Sau đó cùng ngồi lên nóc phòng với Trác Hiên để nhìn xem.

Đúng vậy, chỗ cao mà Trác Hiên chọn chính là nóc phòng dễ xuất hiện nhất trong kịch võ hiệp. Lạc Hương khinh bỉ nhìn anh. Bọn họ vừa mới trộm, à không, là lấy đồ của nhà người ta, mới không bao lâu, đã ngồi trên nóc phòng rồi.

“Này, vật nhỏ, mày nói xem chúng ta có phải không nên làm chuyện xấu không. Sao cái thứ ly kỳ cổ quái này cũng đụng phải rồi.” Lạc Hương lại trêu chọc Tiểu Điện, Tiểu Điện vội vàng dùng hai chân trước đề xuống đầu mình.

“Xem ra lúc đầu chúng ta đã đoán sai. Thi có thứ thế này, không phải người tiến hóa hệ không chế.” Lạc Hương nhìn thấy thứ kia đã dán lên trên tường,

định bò lên trên, trong lòng lại bắt đầu khó chịu, thứ này thật sự là quá ghê tởm.

“Đợi một chút.” Trác Hiên đột nhiên cầm kiếm, có điều lại hơi dừng, hướng tới Lạc Hương nói: “Cô lấy vũ khí cho tôi. Huyền Tiêu cô bảo quản trước đi.”

Lạc Hương cầm dao đưa cho anh, sau đó thu Huyền Tiêu vào không gian. Kỳ thật, anh là không muốn cầm bảo bối Huyền Tiêu của mình đi chém vật kia, đúng không, đúng không.

Tuy dao này không phải là danh đao gì, cũng không phải kiếm mà Trác Hiên quen dùng, nhưng uy lực phát huy ra ở trong tay anh cũng không nhỏ.

Trác Hiên dường như nhìn ra nhược điểm của quái vật kia, anh vừa đi lên chính là cắt một chỗ thịt thối dính cùng nó, sau đó, từng tảng một, rốt cục vật kia lộ ra bộ mặt thật bị bao vây ở dưới tầng tầng tàn thi, bởi vì vấn đề khoảng cách, Lạc Hương không thấy được Trác Hiên làm như thế nào, không đến nửa phút, anh đã hoàn toàn giết chết cái thứ kia, ngay cả huyết tinh của người ta cũng đào ra.

Lạc Hương nhìn nhìn độ cao nóc phòng, chỉ có thể lại một lần nữa sử dụng dị năng, xuống dưới.

Sau khi vật kia đã chết, chính là một đồng thịt thối lớn không có người khống chế, mặc dù bởi vì nguyên nhân dịch nhòn còn chưa tản ra, nhưng cuối cùng cũng sẽ không động. Bộ phận đang bò tường kia cũng rút xuống.

“Ày, chúng ta đi nhanh đi. Đều do tôi không tốt, không nên tới nơi này.” Lạc Hương lời kéo Trác Hiên nhanh chóng rời đi.

Trác Hiên chỉ sững sờ đi theo sát cô, mà ánh mắt lại vẫn đặt ở trên cái nắm tay của Lạc Hương.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đào Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Phòng Tổng Thống

Lạc Hương lên trên xe, thu lại viên huyết tinh của người biến dị mà Trác Hiên đặt ở trước xe vào.

Trác Hiên hiện tại đã hoàn toàn khôi phục, nhìn cô lại thu đồ vào như thu bảo bối, rốt cục hỏi: “Lấy thứ này để làm gì?”

Lạc Hương kì quái: “A? Anh không biết? Tôi thấy anh chất một đồng ở trong sân, còn tưởng rằng anh có biết chứ.”

Trác Hiên trầm mặc, anh có một thói quen rất không tốt, bất luận là đánh với ai xong, anh sẽ luôn mang chút chiến lợi phẩm trở về. Tỷ như huyết tinh của người biến dị tiến hóa, hạch não của động vật biến dị, thậm chí hạch não của người dị năng nhân loại, đều là như vậy. Quan trọng nhất là, chiến lợi phẩm của người khác đều thích để chỗ tốt, còn anh thì cứ mang về là được, tùy tiện để nơi nào đó thôi.

Có điều loại chuyện này, Trác Hiên chắc chắn sẽ không nói.

Cũng may Lạc Hương đã quen với sự trầm mặc của Trác Hiên, cũng không thèm để ý Trác Hiên có trả lời hay không. Cô nói tiếp: “Kỳ thật tôi cũng không biết, chỉ là trực giác nói với tôi nó hẳn rất hữu dụng. Cho nên, thu lại cũng không có hại.”

Trác Hiên tiếp tục trầm mặc. Lần này anh hoàn toàn không nói gì.

Tiểu Điện cảm giác mình bồn ba mặt nhọc, cần gấp thịt nướng để ăn ừ, từ trên vai Trác Hiên đi xuống, cọt vào trong lòng Lạc Hương.

Thấy Tiểu Điện lấy lòng đem hạt giống cà phê mà bản thân không biết tìm được ở nơi nào ra như hiến vật quý, Lạc Hương rất rộng lượng tha thứ hành vi bỏ chủ của nó, cầm chút thịt nướng thưởng cho nó.

“Trác Hiên, chúng ta bây giờ sẽ đi đâu?” Lạc Hương thu xếp Tiểu Điện xong, phát hiện Trác Hiên cũng không lái xe đi ra ngoài, mà vẫn ở bên trong khách sạn này.

“Nơi này có rất nhiều khu biệt thự độc lập, phong cách khác lạ, được coi là phòng Tổng thống của khách sạn này, bình thường có tiền cũng không thuê nổi. Chúng ta đi mở mang kiến thức.” Trác Hiên ở trước mặt Lạc Hương, dần dần lời nói cũng nhiều hơn, tuy vẫn không có biểu cảm gì như trước, nhưng Lạc Hương đã có thể từ những chỗ khác của anh phán đoán tâm tình anh.

“Hơn nữa công tác phòng hộ nơi đó tương đối tốt đúng không?” Lạc Hương nhớ tới trước kia anh ở bên ngoài phòng rải bột phấn, lòng hiếu kỳ của Lạc Hương lại nổi lên: “Vậy bột phấn trước kia mà anh rải ở bên ngoài phòng là cái gì vậy?”

Trác Hiên nhìn đường, cũng không quay đầu lại, nhưng vẫn nói một câu: “Cô sẽ không muốn biết đâu.”

Lạc Hương ghen một ngụm máu nóng ở ngực, đây không phải là chọc vào hứng thú của người ta à, lại có thể trả lời vấn đề như vậy. Đáng ghét quá đi.

Rất nhanh, bọn họ tới khu phòng Tổng thống. Nơi này đều là biệt thự một cửa một sân, hơn nữa phong cách của từng biệt thự cũng không giống nhau, có thể là vì để cho khách ở càng thoải mái, xanh hoá tương đối tốt, Lạc Hương cẩn thận nhìn kỹ những thực vật này, phát hiện tốc độ biến dị của thực vật dường như vẫn tương đối chậm, ít nhất còn chưa thay đổi đến mức người ta hoàn toàn không nhìn ra hình dáng trước đó.

Bọn họ cuối cùng chọn một tòa phong cách Tinh Linh.

Tuy Tinh Linh là một chủng loại được hư cấu ra, nhưng hiện tại đã phát triển ra văn hóa tộc loại đặc biệt của bọn họ, phong cách kiến trúc, thói quen âm thực, bất kể như thế nào, bọn họ ở trong thế giới giả thuyết, đã được coi là thanh danh lừng lẫy. Ngôi biệt thự này có ngoại hình kỳ lạ, màu sắc được quét thành hình ảnh ngôi nhà trên cây, ban công đều xây dựng ở trên thân cây, mái ngói nóc nhà đều có hình dạng lá cây, mà tạo hình của đèn đều là loại cỏ đèn lồng, nhưng hiện tại không có điện, mà mặt trời cũng đã xuống núi, cái bầu không khí kỳ huyền mông lung này không cảm giác ra được.

Lạc Hương đại thể nhìn bốn phía, phát hiện cũng không có người biến dị. Đối diện với Trác Hiên, anh cũng gật gật đầu, Lạc Hương biết nơi này thật sự không có nguy hiểm gì.

Hoan hô một tiếng, cô và Tiểu Điện cùng nhau xông vào trong phòng, khóa cửa bị Lạc Hương bỏ qua, thuận di của cô có thể trực tiếp vượt qua chướng ngại vật, có điều chướng ngại vật càng nhiều, xác suất thành công càng thấp. Mà Tiểu Điện, nó vẫn luôn xuất quỷ nhập thần, Lạc Hương hoàn toàn không biết bản lĩnh của nó, nhưng một cánh cửa thì không phòng được nó.

Lạc Hương từ bên trong mở cửa lớn ra, có chút hưng phấn nói với Trác Hiên: “Nơi này bảo tồn vô cùng tốt, không có đồ gì bị phá hư. Chỉ là không có điện, thật sự tiếc nuôi nha.”

Trác Hiên cũng không lập tức đi vào, mà từ trong bao lưng của mình móc ra một bao bột phấn, giao cho Tiểu Điện: “Đi. Rải một vòng.”

Tiểu Điện hít hà, cái đuôi phe phẩy, sau đó không tình không nguyện chạy đi.

Trác Hiên biết hiệu quả của bột phấn này đã không còn hữu dụng, lần sau tuyệt đối phải thay đổi.

Đi vào rồi khóa cửa lại, Trác Hiên nghĩ nghĩ, nói với Lạc Hương: “Đi theo tôi.”

Bọn họ vẫn chưa lên lầu, mà tìm cửa vào dưới tầng hầm, sau khi Trác Hiên mở ra, thấp lưng đi vào.

Sau đó Lạc Hương phát hiện một bộ hệ thống phát điện khá lớn.

“Nơi này vì an toàn của khách, toàn bộ cửa sổ đều là đặc chế, hơn nữa đặc biệt phân phối một bộ hệ thống phát điện riêng.” Anh mở công tắc, máy phát điện vận hành. Rất nhanh, đèn đã sáng lên.

“Máy phát điện nơi này dùng cái gì để phát điện?” Lạc Hương tò mò, ba bộ máy phát điện kia của cô là dùng năng lượng mặt trời, những máy phát điện khác cô còn chưa được thấy qua.

“Địa nhiệt. Nơi này rất nhiều suối nước nóng, nhưng độ ẩm rất cao, có thể làm nơi tắm tương đối ít, nhưng dùng để phát điện thì không tồi.” Trác Hiên do dự một chút, vươn tay kéo lại Lạc Hương đang chảy nước miếng, kéo cô ra khỏi tầng hầm.

“Anh trước tiên đi tắm rửa một cái đi. Tôi đi chuẩn bị cơm chiều. Ha ha, tôi còn chưa từng được ở khách sạn cấp năm sao đâu, huống chi là phòng Tổng thống.” Lạc Hương đẩy Trác Hiên, “Nhớ lúc tắm rửa thêm chút nước ấm đấy, đừng luôn tắm nước lạnh.”

Cô nhanh chóng đi vào phòng bếp, không đợi Trác Hiên trả lời, đã quen anh kiệm lời ít nói rồi, Lạc Hương vốn không phải nói nhiều lại trở nên nói nhiều hơn.

Có điều lưng cô lại không thấy được ánh mắt Trác Hiên đang nhìn bóng dáng cô. Đương nhiên, nói không chừng có nhìn thấy cô cũng không biết sao lại thế ấy.

Khóe miệng Trác Hiên nở một nụ cười, mặc dù có chút gian xảo, nhưng lại có mị lực làm cho người ta thần hồn điên đảo.

Cho nên nói, núi băng cười, khuynh quốc khuynh thành.

Lạc Hương dự định thể hiện tay nghề, cũng bắt đầu suy nghĩ có nên thăng thấn về vấn đề không gian gieo trồng của mình đối với Trác Hiên hay không. Kỳ thật thăng thấn cũng không sao, với sự thông minh của Trác Hiên khẳng định không bao lâu có thể tự mình phát hiện. Nhưng bản thân nói ra khỏi miệng, cùng với việc anh phát hiện lại là hai chuyện khác nhau.

Lắc lắc đầu, quyết định chuyện này khuya hôm nay sẽ nói sau. Trước giải quyết vấn đề cơm tối, buổi trưa Trác Hiên không ăn, buổi chiều ăn chút thịt nướng còn bị Tiểu Điện cắt ngang, cơm chiều đương nhiên phải làm thật nhiều.

Hiện tại tinh thần lực của cô càng ngày càng mạnh, trước kia từ tầng hầm tiểu lâu lấy đồ còn phải tìm cẩn thận, hiện tại gần như có thể nghĩ một chút là lấy được rồi.

Cẩn thận suy nghĩ thực đơn một chút, quyết định làm ít canh tía tô, nướng thịt cừu rắc hồ tiêu, lạp xưởng phơi khô nướng với khoai tây nghiền(1), tiếp tục làm hai phần mì xào hải sản(2), hơn nữa trong không gian còn có Tiramisu(3), phối với chút rượu đỏ. Một ít com Tây là được rồi.

Bên này đồ ăn mới làm hai phần, Lạc Hương lại phát hiện Tiểu Điện đã chạy tới, còn lấy móng vuốt ôm mình, dường như muốn mang mình đi nơi nào.

“Tiểu Điện, làm cái gì vậy? Chị đang bận làm bữa tối cho mày ăn đó.” Dụ dỗ Tiểu Điện, lại phát hiện thái độ của Tiểu Điện rất kiên quyết.

Đành phải đi theo nó, nhưng không ngờ nó dẫn cô tới lầu hai, còn vào một phòng. Lạc Hương lúc đầu không để ý, sau mới phát hiện, đây là phòng Trác Hiến chọn. Vậy anh, còn đang ở trong phòng tắm tắm rửa mà!!

Lạc Hương đỏ mặt chạy ra, “Tiểu Điện, mày rốt cuộc muốn làm gì hả? Lại có thể, lại có thể...” Nhỏ giọng trách cứ sùng vật nhà mình, Lạc Hương quyết định chuyện này nhất định không thể để cho Trác Hiến biết.

Lại không ngờ lúc này giọng nói của Trác Hiến truyền đến.

“Hương Hương, tôi quên lấy quần áo cho cô.” Giọng anh vốn rất lạnh lùng sau khi ngâm trong nước, dường như có chút không giống với lúc trước, Lạc Hương vốn đã rất đỏ mặt, lại càng đỏ hơn. Tự nhiên không phát hiện xung hô của Trác Hiến đã biến hóa. Lúc đầu anh nói chuyện với cô chưa bao giờ gọi tên, về sau quen thuộc rồi thì gọi Lạc Hương, hiện tại à... mọi người hiểu được ha.

“A... à..., thực xin lỗi tôi quên mất chuyện này. Đợi chút, tôi lấy ra đây.” Lạc Hương lục trong kho, rốt cục đem mấy bộ quần áo mới làm kia ra, mà quần áo bên ngoài, cô còn trữ rất nhiều.

Xuyên qua khe cửa phòng tắm, cầm quần áo đưa tới, Lạc Hương phát hiện cửa phòng tắm bằng thủy tinh mờ đục kia thật sự rất đòi phong bại tục ~~~ cô rất xấu hổ nhắm hai mắt, lại chịu không nổi chạy ra ngoài.

Trác Hiến nhận lấy quần áo nghe tiếng chạy trốn của người nào đó, nhìn Tiểu Điện xông vào phòng tắm ngâm mình ở trong nước nóng, dùng cái tay tôn quý xoa xoa đầu nó, khen một câu: “Không tệ.”

Tiểu Điện rất thoải mái bơi trong nước, hưởng thụ lời khen ngợi.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Ở Chung Với Nhau

Đội Lạc Hương bày xong bữa tiệc kiểu Tây cho tối hôm nay, Trác Hiến cũng đã mặc quần áo đi xuống.

Lúc Lạc Hương làm quần áo cho anh, đều sẽ cố ý lựa chọn kiểu dáng thoải mái lại không vướng chân vướng tay, ví dụ như lần này đưa cho Trác Hiến áo T-shirt không tay dùng vải cotton, còn quần thì chọn spandex* có độ đàn cao làm quần dài, Lạc Hương nhìn vóc dáng của người nào kia đang thể hiện vô cùng thích thú khi mặc bộ quần áo cô làm, không khỏi lại nhớ tới trong lúc vô tình ở bên ngoài phòng tắm đã nhìn thấy bóng người xuyên qua kính thủy tinh mờ đục...

(*: Elastane, vùng bắc Mỹ người ta gọi là Spandex, tại các quốc gia khác được gọi là Elastane, là sợi nhân tạo có độ đàn cao. Loại sợi này tương tự như cao su, tuy nhiên chắc chắn và bền hơn. chủ yếu được dùng làm quần áo có độ co giãn cao hoặc vừa vận ôm lấy cơ thể. Các loại này thường là quần áo thể dục thể thao, đồ lót, vớ tất.)

Có điều Lạc Hương cũng không hoàn toàn bị sắc đẹp mê hoặc, hiện tại trên mạng còn thiếu những tuần nam để trần à? Mặc dù một bên là hai chiều, một bên là ba chiều, nhưng nhìn vào cũng không khác biệt nhau là mấy. Rất nhanh đã thu ánh mắt thường thức của mình lại: “Tắm xong rồi? Vậy mau qua đây dùng cơm đi.”

Trác Hiến đương nhiên không bỏ qua ánh mắt trong một thoáng của Lạc Hương, có điều anh vô cùng rõ ràng, có một số việc sót ruột sẽ không có tác dụng.

Gật đầu, bước đi nhàn nhả, đến trước bàn ăn.

Không thể không nói, nhà ăn nơi này rất có phong cách, ánh sáng mờ tối, nền thơm được đốt lên, kiểu dáng đồ ăn tinh mỹ, cùng với khăn trải bàn gọn gàng sạch sẽ, phối với com Tây Lạc Hương làm, cùng hoa tươi có mùi hương dễ chịu mà cô cắm vào, đây quả thực chính là pháp bảo duy nhất trong truyền thuyết, mà mỗi cô gái đều chờ mong, để đàn ông theo đuổi phụ nữ, rất rõ ràng—— là bữa tối dưới ánh nến!!

Đáng tiếc, người chuẩn bị bữa tối hoàn toàn không ý thức được hành động của cô rốt cuộc có bao nhiêu ái muội, mà cái người còn lại hưởng dụng bữa tối thì đang trừng đồ ăn trước mắt, tuy không tỏ vẻ bất mãn, nhưng vẻ mặt của anh đã đủ để nói cho mọi người biết—— đại gia anh không thích đồ ăn

hôm nay!

Có thể thấy được, hoàn cảnh có lẽ mận hơn nữa, đối với hai người này chính là người mù bỏ rơi đôi mắt.

Trác Hiên là nhân sĩ yêu nước tiêu chuẩn —— mặc dù thời đại này nói yêu nước có hơi lỗi thời chút —— nhưng anh quả thật là một người yêu thích văn hóa cổ điển Trung Quốc. Đúng vậy, yêu nước này không phải đặc biệt đề cập đến việc yêu một quốc gia nào, mà là yêu thích dân tộc này. Biểu hiện cụ thể, anh tinh thông võ thuật cổ truyền, y thuật, ngôn ngữ, thích đồ ăn Trung Quốc, thích nghiên cứu tranh chữ cổ, vô cùng bài xích những sự vật từ bên ngoài, tỷ như ngày hội, ẩm thực, đồ dùng. Mà Lạc Hương tổng kết không sai, anh thật sự là một người vô cùng cứng nhắc.

Rõ ràng để anh ăn cơm Tây, anh sẽ mất hứng.

Lạc Hương nhìn cả buổi, không rõ rốt cuộc mình làm sai chỗ nào. Nhìn sắc mặt Trác Hiên, trong lòng không khỏi ừ ừ khuất.

“Làm sao? Đồ tôi nấu không thể ăn?” Không thể ăn thì anh cũng đừng ăn! ! Lạc Hương cầm con dao ở trên miếng cừu nhỏ cắt tới cắt lui, cắt miếng thịt xong bản thân cũng không ăn, mà là tiện tay ném cho Tiểu Điện.

Trác Hiên do dự một chút, sau đó cầm dao nĩa lên: “Không. Nhanh ăn đi.” Sau đó anh dùng một tốc độ nhanh đến mức không thấy rõ bóng dáng tách xương với thịt cừu ra.

Lạc Hương thấy mặc dù phương thức ăn của anh có chút quý dị, nhưng mặc kệ là nguyên nhân gì, anh đều không soi xét. Lạc Hương rất hài lòng. Bắt đầu ăn đồ của mình.

Bữa tối lần này kết thúc tương đối vội vàng, Lạc Hương cũng chưa dám cùng anh trao đổi nhiều. Song nghĩ đến nước tắm ấm nóng, giường lớn Kingsize ấm áp mềm mại, Lạc Hương quyết định tắt cả những việc khác để nghỉ sau, bản thân cứ ngủ một giấc thật thoải mái trước đã.

Lạc Hương cảm thấy không hổ là phòng Tổng thống của khách sạn cấp năm sao, trang hoàng thoải mái thanh lịch, những đồ dùng trong nhà đều rất tinh mỹ, ngủ ở trong phòng thế này thực hưởng thụ.

Tuy tiêu lâu trong không gian của cô cũng rất thoải mái, nhưng luôn ở một chỗ có đôi khi sẽ cảm thấy quá quen thuộc mà bớt chút cảm giác kinh hi. Bởi vậy, nghề du lịch phát triển không phải là chuyện gì kỳ lạ, tất cả mọi người đều không thích thứ đã hình thành thì không thay đổi.

Lạc Hương hiện tại rất ít phiền não, đương nhiên chất lượng giấc ngủ rất tốt, hơn nữa hoàn cảnh nơi này cũng không tồi, lại không cần lo lắng buổi tối có nguy hiểm gì chạy tới đánh lén, cô rất thoải mái ngủ một buổi tối.

Ngủ phân cách tuyến

Sáng ngày thứ hai tinh dậy, cảm thấy sáng khoái trước nay chưa có, ngày hôm qua lên đường vội vàng, khăn trương thu thập vật tư, còn gặp phải động vật biến dị kích thích, trời sắp tối còn đụng phải quái vật ghê tởm muốn chết, mức độ phấn khích của một ngày cao như thế, làm cho người ta mệt mỏi không chịu nổi.

Vui vui về về rồi giường rửa mặt chải đầu, đổi một bộ quần áo thoải mái mặc ở nhà, Lạc Hương quyết định hôm nay nhất định phải thuyết phục Trác Hiên ở nơi này nghỉ ngơi một ngày, sau đó vì gia tăng độ thuyết phục, cô bắt đầu chuẩn bị bữa sáng.

Kỳ thật Trác Hiên nhìn vào là một người lãnh tính, nắm rõ tính nết của anh thì rất dễ thân cận. Cơm Tây đem qua tuy nhìn đẹp mắt, ăn không tồi, nhưng dường như không được lòng Trác Hiên, có lẽ đồ cổ hủ nhà anh không biết được đường thành như thế nào rất khinh bỉ đồ ăn kiểu tây đang lưu hành hiện thời. Mặc dù những món thịt nướng đều ăn, nhưng những thứ khác trừ rượu gần như không động. Lạc Hương ghi nhớ điểm này trong lòng —— bài xích cơm Tây, quyết định sau này anh mà chọc mình khó chịu, thì nấu cơm Tây cho anh ăn! !

Bữa sáng kiểu Trung kỳ thật khá phiền phức, khí trời tuy không quá nóng, nhưng nhiệt độ cũng rất cao, ăn mì ống nóng hổi thì không được.

Chỉ nên uống chút cháo, tốt nhất là cháo rau, sau đó thêm chút thịt rước, trứng gà cuộn, một bữa sáng cũng coi như phong phú.

Suy nghĩ xong thực đơn, Lạc Hương bắt đầu chuẩn bị, mà Trác Hiên lúc này đã rời giường bắt đầu luyện công buổi sáng. Anh lại tuần tra bốn phía một lượt, xác nhận hoàn toàn không có gì nguy hiểm, sau đó ở trong vườn hoa nhỏ luyện công phụ một lát, khai thông gân cốt, chờ đến khi thấy thời gian không sai biệt lắm, mới trở về biệt thự.

Cũng không phải hai người tâm hữu linh tê, phối hợp ăn ý, mà trong thời gian Lạc Hương bị thương bọn họ đều làm việc nghỉ ngơi như vậy, nói đúng ra là thời gian Trác Hiên làm việc và nghỉ ngơi, còn Lạc hương chỉ phối hợp mà thôi.

“Chúng ta ở trong này nghỉ ngơi một ngày được không?” Lạc Hương cầm thìa chọc cọng rau trôi nổi trong bát cháo của mình, thấy Trác Hiên không giống như tối qua chỉ ăn mỗi thịt cừu, mà mỗi món đều nếm qua. Cô cảm thấy tâm tình Trác Hiên bây giờ hẳn không tồi, nên tính hỏi thử.

“Hừ?” Trác Hiên dừng lại đưa trong tay: “Chúng ta vốn phải ở chỗ này một thời gian. Tôi muốn vào trong rừng tìm chút đồ.”

Thìa trong tay Lạc Hương cứng lại, té ra buổi sáng hôm nay mình lấy lòng là hoàn toàn uống phỉ à?

Trác Hiên thấy biểu tình cứng nhắc của Lạc Hương, không khỏi hoàn toàn ngừng đầu nhìn cô: “Cô sẽ không phải cho rằng tôi mất khí lực lớn như vậy tìm nơi này, lại chỉ ở một đêm đây chứ.” Ý tứ xem thường chi số thông minh của cô nồng đậm trong mắt.

Lạc Hương nghiêng răng nghiêng lợi, thăm đánh cái người tên là Trác Hiên trong lòng: người xấu, người xấu, người xấu khi dễ người ta, đánh chết anh, đâm chết anh...” Trên mặt lại rất đáng thương: “Tôi... tôi chỉ hỏi thôi, không biết kế hoạch của anh mà.” Sau đó lại thấp giọng nói thăm một câu: “Anh chưa bao giờ nói với tôi, đều là tôi chủ động hỏi anh, lúc hỏi anh anh còn thừa nước đục thả câu, toàn đánh đổ người ta.”

Trác Hiên trên mặt thản nhiên, trong lòng lại cảm thấy thì ra trêu đùa Lạc Hương còn thú vị hơn việc trêu chọc Tiểu Điện không biết nói chuyện, mà việc tối qua cô làm một đồng corn Tây khiến cho người ta khó có thể nuốt xuống kia mình còn chưa quên đâu. Có điều, người đều có cực hạn, quá mức sẽ phản lại, cho nên Trác Hiên khoan hồng độ lượng dùng ngữ khí dịu dàng vô cùng hiếm thấy nói một câu: “Vậy sau này có chuyện gì có thể hỏi rõ ràng trước, tôi sẽ không ăn em.” Giọng nói của anh vốn không phập phồng, lại xoay chuyển ở một chữ ‘ăn’ này, Lạc Hương tuy không cảm giác cụ thể được, lại theo bản năng rung mình một cái, cảm thấy ngữ khí khi nói những lời này của Trác Hiên rất kỳ quái.

Bữa sáng chợt trở nên náo nhiệt, bóng ma về bữa tối ngày hôm qua tiêu tan dần, bầu không khí giữa hai người lại khôi phục bộ dáng ban đầu.

Trác Hiên ở trên bàn cơm ăn hết sữa chua tiêu thực, nói với Lạc Hương: “Hương Hương, em lấy một phần sách thuốc đã thu thập được ra đây.”

Lạc Hương còn đang phân đầu với sữa chua, không giống với Trác Hiên chỉ ăn sữa chua nguyên chất, cô thêm vào phần của mình không ít miếng hoa quả tươi, cho nên ăn cũng chậm hơn một chút.

“Ừm, ừm, anh muốn xem những thứ đó à?” Cô lục lọi từ bên trong đại khái gần trăm quyển sách mang ra: “Thế này đủ chưa?”

Thấy Trác Hiên gật đầu, cô cũng không quản, tiếp tục vùi đầu ăn sữa chua.

“Em ăn xong có thể tự mình tìm một vài việc để làm, ba ngày sắp tới chúng ta sẽ không có việc gì. Em có thể tự do sắp xếp thời gian.” Trác Hiên chọn khoảng bốn quyển sách, còn lại ra hiệu cho Lạc Hương thu vào.

“Ừm? Anh không phải muốn vào rừng tìm đồ à?” Lạc Hương ngẩng đầu hỏi.

“Đó là thời điểm đặc biệt, hiện tại thời gian còn chưa tới, không vội.” Trác Hiên tựa hồ không định đọc sách ở nhà ăn, mang theo sách lên tầng, mà trước khi rẽ, lại nhắc nhở Lạc Hương một câu: “Những chiêu thức mà tôi dạy cho em còn nhớ rõ, đúng không?”

Lạc Hương rốt cục ném phải hậu quả của việc vừa ăn vừa nói chuyện, cô bị sặc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hai Bên Như Nhau

Lạc Hương vốn muốn thừa dịp mấy ngày này nghỉ ngơi, đem tiểu thuyết vốn chưa xem hết đọc thêm một ít, lại tìm vài tận thế văn, để cảm thụ hoàn toàn những tuyệt vọng phản bội vân vân, rèn luyện năng lực thừa nhận tâm lý của mình thật mạnh. Lại không ngờ phải đi luyện võ.

Có điều, ngắm lại bộ dạng mình ở trước con báo nhỏ biến dị hoàn toàn không có năng lực chống cự, Lạc Hương suy sụp. Nhưng mà, cô quyết định buổi tối hôm nay nói một chút về chuyện không gian với Trác Hiên, ngày hôm qua bởi vì về mặt anh không đứng lắm, nên cô không dám nói. Vậy thì hiện tại mình có thể vào trong không gian, đúng không? Không cần sợ bị phát hiện nữa.

Lúc Lạc Hương quyết định đem bí mật này chia sẻ với Trác Hiên, tâm tình của cô rất phức tạp. Cũng không phải không tin nhiệm, không biết vì sao, độ tin tưởng của cô đối với Trác Hiên rất cao, mà là thoải mái và không cam lòng. Thoải mái là bởi vì sức nặng của bí mật này đã có người chia sẻ cùng mình, còn không cam lòng... cô không biết là nguyên nhân gì mới dẫn đến loại tâm tình này, phỏng đoán có lẽ là không cam lòng bản thân dễ dàng đem bí mật quan trọng như vậy chia sẻ với anh, trên một mức độ nhất định có cảm giác xấu hổ vì bị nhìn thấu.

Tiến vào không gian, đầu tiên là thu hoạch những cây trồng đã trưởng thành, tiếp tục gieo xuống ít giống, công việc này mấy năm gần đây đã làm rất quen rồi.

Sau đó lên trên núi hái lượm chút lâm sản bổ sung vào kho, cuối cùng đến khu thí nghiệm bị cách ly để nhìn xem, thấy chúng trừ việc ngày càng tươi tốt ra, vẫn chưa xảy ra vấn đề gì, cô không chú ý tới nữa.

Trở lại tiểu lâu ngồi hai mươi phút, chờ tâm tư của mình ổn định, lại cảm lấy vũ khí, bắt đầu diễn luyện của mình.

Thời gian luôn vội vàng trôi qua, đặc biệt là lúc chuyên tâm làm một việc. Chờ Lạc Hương cảm thấy rất mệt ngừng lại, thì bên ngoài đã sắp đến giữa trưa rồi, thời gian trong không gian nếu so với bên ngoài thì chậm hơn một chút, có thể thấy được Lạc Hương luyện trong khoảng thời gian không ngắn.

Dừng lại đi tắm rửa, trước tiểu lâu của cô có suối nóng đảm lạnh, có điều vì bảo vệ môi trường, cô chỉ xách nước vào trong tiểu lâu tắm. Suối nước nóng

thật sự rất thoải mái, ngâm một lát, trên cơ bản đã không còn cảm giác mệt mỏi gì.

Ở trong không gian tùy tiện chuẩn bị đồ ăn thường ngày cho hai người, cảm nôi com điện nấu com, Lạc Hương cầm com cho buổi trưa ra khỏi không gian.

“Ăn com đi, Trác Hiên.” Lạc Hương bày biện bát đĩa.

Kỳ thật nhà khá lớn, tiếng động giữa tầng trên tầng dưới nghe không quá rõ ràng, có điều tinh thần lực của Lạc Hương rất mạnh, Trác Hiên là người luyện võ, tai thính mắt tinh đương nhiên cũng không thành vấn đề.

Chưa được bao lâu, Trác Hiên từ trên tầng đi xuống, trong tay vẫn đang cầm một quyển sách, đợi đến lúc đi ngang qua phòng khách, tiện tay đặt ở trên bàn trà.

Đây chỉ là hành động rất bình thường, Lạc Hương tựa ở trên cửa nhà ăn nhìn thấy, lại đột nhiên cảm thấy vô cùng ấm áp.

Tận thế như này còn có thể tìm được kích thích giác quan hưởng thụ, có thể tìm được kích động yêu đương, ngay cả không tách không rời, đạt đến sống chết quý giá cũng có thể tìm được, nhưng muốn ấm áp lại khó khăn như thế.

Nó không chỉ cần hoàn cảnh cuộc sống ổn định không lo nghĩ, còn muốn người có thân ở trong đó giỏi trong sinh tồn, và cảm tình tràn ngập trong đó có thể có rất nhiều loại, nhưng sự tin tưởng cơ bản nhất lại chắc chắn phải có. Muốn đạt được tin tưởng không khó, khó chính là phần tin tưởng này vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Có điều hiện tại quan trọng nhất không phải điều này, Lạc Hương hiếm khi động đến EQ mà bản thân vạn năm không sử dụng đến —— cảm tình tràn ngập bên trong sự ấm áp này rốt cuộc là tình cảm gì.

Lạc Hương biết mình giỏi về việc nhà, cho nên bất luận là ở trong đội ngũ trước kia, hay là ở cùng một chỗ với Trác Hiên, đều thích xác định vị trí của bản thân ở nơi hậu cần. Nhưng lúc ở cùng với Lam Ba bọn họ, chính mình cho tới bây giờ lại chưa từng dụng tâm đến như vậy.

Mà ở cùng một chỗ với Trác Hiên lại ti mi chu đáo, lúc đầu cô tìm cái cớ cho mình là —— bản thân muốn ôm chặt lấy đuôi Trác Hiên, đương nhiên phải lấy lòng anh; về sau thì lại cảm thấy là vì tình cảm đồng bạn giữa hai người; còn hiện tại thì sao? Minh thật sự chú ý là bởi vì tình hữu nghị của hai người ư? Trước kia mình cũng có vài bạn bè khác giới, đối với bọn họ có từng hiền lành như vậy không? Tự tay làm quần áo thoải mái, hao phí tâm tư chuẩn bị thực đơn, chia sẻ với anh bí mật lớn nhất đời người...

Lạc Hương có chút không dám suy nghĩ tiếp.

“Phát giác gì vậy?” Trác Hiên tiến vào phòng ăn thấy Lạc Hương còn dựa ở trên cửa, rất tự nhiên kéo cánh tay cô, mang cô ngồi vào chỗ.

Lạc Hương lấy lại tinh thần, nhìn gương mặt Trác Hiên. Tim đột nhiên đập nhanh hơn, ở trong đáy lòng cô động chính mình: không phải là khuôn mặt núi băng thôi à, cho dù là kiểu mình thích nhất, không phải là võ công cao cường chút sao, mặc dù là loại bề ngoài bộc phát trị giá vũ lực mà mình thường thức nhất, không phải là...

Con người nhỏ bé trong lòng Lạc Hương đang ôm đầu hối hận, thì ra trước khi đầu óc mình nghĩ rõ ràng, thì trái tim đã có lựa chọn tốt nhất rồi à?

Ngay lúc Lạc Hương đang yên lặng rồi rầm, Trác Hiên đã muốn nắm chắc cơ hội làm vài chuyện. Anh thổi mấy sợi tóc bên tai Lạc Hương: “Mau ăn com đi, đừng ngăn người nữa. Buổi chiều tôi lại hướng dẫn em một ít kỹ xảo đánh nhau.”

Lạc Hương giống như phản xạ có điều kiện bắt đầu ăn com, về mặt lại nghiêm túc trống rỗng, ngay cả cà om tương mà bình thường mình thích ăn nhất cũng không động đến, ngược lại ăn không ít rau diếp xào tỏi.

Trác Hiên hứng thú nhìn cô, có ý xấu gặp một đĩa thức ăn bốn tới bên miệng Lạc Hương, cô cũng rất thuận theo ăn hết.

“Hương Hương, em rốt cuộc đang nghĩ gì thế? Có chuyện gì khó khăn có thể nói với tôi.” Trác Hiên bón mấy lần, thấy cô vẫn chưa phản ứng, không dám đùa nữa, ngược lại lo lắng cô thật sự có chuyện.

“À? À, không có việc gì. Tôi chỉ là có một vấn đề muốn làm rõ ràng mà thôi. Lần này Lạc Hương tinh táo lại tựa hồ có gì đó không giống với lúc trước, giống như có được mục tiêu, càng trở nên kiên định.

Trước khi Lạc Hương tinh táo lại Trác Hiên đã thu hồi biểu cảm thoải mái của bản thân, lại bảo trì về mặt không chút thay đổi như trước kia của mình. Tuy rằng nghi hoặc Lạc Hương rốt cuộc đang suy nghĩ chuyện gì, nhưng anh không phải loại người bá đạo đến mức nhất định phải nắm trong tay hết thấy.

Lạc Hương bắt đầu thần chí thanh tỉnh ăn com, ăn được khoảng chừng ba phút, cầm đũa gấp món ăn cách Trác Hiên xa nhất, sau đó có chút do dự bỏ vào trong bát anh.

Dù đũa không run, về mặt cô cũng không có biểu cảm gì, nhưng Trác Hiên vẫn được thấy được rất rõ ràng vành tai đỏ bừng trốn ở phía sau tóc.

Trác Hiên vui vẻ hiếm thấy, thậm chí anh còn muốn nở nụ cười thật tươi, để biểu thị bản thân thật sự rất hưng phấn.

Có điều, anh chỉ dùng đũa một chút, ăn hết đồ ăn, sau đó nói một câu với Lạc Hương: “Hương Hương... món này nấu hơi mặn.”

Hương Hương muốn lật bàn phân cách tuyến

Không dễ dàng gì Lạc Hương mới thẹn thùng ã ã ã, sau khi cân nhắc hơn thiệt đủ kiểu, rốt cục cố lấy dũng khí, muốn học tập các tiền bối trong tiểu thuyết, bắt lấy một ngọn núi băng hàng thật giá thật, không nghĩ tới trận chiến mở màn bất lợi, gấp đồ ăn muốn biểu thị quan tâm, lại bị soi xét, đồ ăn nấu không ngon.

Có điều, Lạc Hương cảm thấy, nếu đã biết người này cứng nhắc, không biết biến báo*, lại rất ngốc, căn bản không hiểu tâm tư con gái, vậy mình cần gì tức giận không đầu với anh như vậy. Vẫn nên nói chính sự đi.

(*: dựa theo tình hình khác nhau, thay đổi một cách vô nguyên tắc)

“Trác Hiên, em có chuyện rất quan trọng muốn nói.” Lạc Hương thấy Trác Hiên ăn uống no đủ, ngồi ở trên ghế sofa phòng khách lật sách, có chút không yên.

Thăng thản với một người khác bí mật lớn nhất của mình, Lạc Hương cảm thán, bản thân thật sự không phải dũng cảm bình thường đâu.

“Ừ, em nói đi.” Trác Hiên cũng không ngắt đầu, nhưng trong lòng lại rất tò mò, Lạc Hương rốt cuộc muốn nói chuyện gì.

“Anh biết em có không gian rất lớn đúng không?” Lạc Hương nuốt một ngụm nước miếng.

“Ừm, gặp em lần đầu đã biết. Tôi nghĩ thấy vị sữa tươi mới có thể tìm được em.” Trác Hiên lúc này lại ngắt đầu lên, anh ý thức được chuyện Lạc Hương nói dường như thật sự rất trọng yếu.

Lạc Hương hít sâu một hơi, tự nói với mình không cần vì loại chuyện này mà tức giận, không phải là tham ăn ngược lại cứu mình một mạng à, đây là chuyện tốt, chuyện tốt tràn ngập vận may.

“Kỳ thật không gian của em không chỉ có thể chứa đựng vật phẩm, thời gian đứng yên, nó thật ra là một thế giới bản thu nhỏ, có thể gieo đủ loại cây trồng. Trước khi trời đất biến đổi lớn em đã có được nó.” Lạc Hương vẫn chưa giới thiệu cụ thể, bởi vì cô định mang Trác Hiên đi vào xem tận mắt.

Trác Hiên nhìn chằm chằm cô, sau đó cười khò một tiếng: “Tôi chỉ mơ hồ cảm giác được trên người em có dị bảo gì đó, không nghĩ tới là Tu Di Linh Thiên.”

Lần này đến phiên Lạc Hương ngây dại, cô vốn cho là Trác Hiên sẽ chấn động, lại không ngờ rằng, Trác Hiên kinh ngạc thì có kinh ngạc, lại cho cô tin tức càng kinh ngạc hơn.

Tu Di Linh Thiên? Đây là tên không gian của cô ư?

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Tu Di Linh Thiên

“Tu Di Linh Thiên không phải là bảo vật gì, cũng không phải dị năng, mà là thiên phú.” Trác Hiên cẩn thận nhớ lại, “Tôi đại khái lúc còn rất nhỏ, ở kho lưu trữ sách của môn phái chúng tôi đã từng thấy qua một vài ghi chép rất ít ỏi. Ngược dòng thời gian ba trăm năm, môn phái chúng tôi từng một thời cực thịnh, theo ghi chép thì chương môn lúc đó của môn phái là một người có được thiên phú Tu Di Linh Thiên. Ông sử dụng Tu Di Linh Thiên gieo trồng ra rất nhiều thảo dược hiếm có. Học võ cần rất nhiều thảo dược, bất luận là đặt nền móng, hay là tăng cao tiềm lực, lượng thảo dược cần dùng đều rất nhiều. Nghèo học văn, giàu học võ, chính là đạo lý này. Bước đầu tiên đường khi* chính là được thiện, bước thứ hai là được dục, bước thứ ba còn lại là đan dược. Nội khí của mỗi môn phái là khác nhau, phương thuốc cũng bất đồng. Đây mới là nguyên nhân võ thuật xuống dốc, trên trái đất dược liệu hiếm có trân quý mà phẩm chất tốt càng ngày càng ít, luyện võ cũng càng ngày càng khó.”

(*: phương pháp tu luyện của các đạo sĩ thời xưa)

Lạc Hương nghe mà có chút sững sờ, lần đầu tiên cô nghe Trác Hiên nói chuyện khí vũ hiên ngang đến vậy, lần đầu tiên chứng kiến trên mặt anh xuất hiện chút ít biểu tình, đương nhiên, cũng là lần đầu tiên nghe anh nói nhiều câu như thế, trước kia anh luôn tích chữ như vàng.

“Khi đó vị chương môn kia của chúng tôi dựa vào Tu Di Linh Thiên mang toàn bộ môn phái lên đến đỉnh phong, có thể thấy được sự lợi hại của Tu Di Linh Thiên này. Càng không nói đến hiện tại đang ở nơi tận thế.” Sắc mặt Trác Hiên có chút nghiêm khắc, Lạc Hương hiểu được những lời mà anh chưa nói ra, đương nhiên là thứ này không được tùy tiện nói cho người khác biết nữa.

Lạc Hương liếc mắt, mình cũng không phải kẻ ngốc. Loại chuyện này dù nói lung tung khắp nơi, cũng chỉ nói cho anh nghe mà thôi. Chẳng lẽ trong lòng anh không cảm động mà khen cô được à?

Có điều Lạc Hương tưởng tượng bộ dáng cảm động của Trác Hiên một chút, lập tức rung mình một cái, tỏ vẻ, anh vẫn như bình thường là được rồi, được rồi.

“Em biết việc này rất trọng đại, sẽ không tùy tiện nói lung tung.” Lạc Hương thấy Trác Hiên nhìn chăm chăm vào cô, chỉ có thể gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

“Bởi vì tò mò, người chương môn này từng sử dụng năng lực trong tay đi thăm dò vài chuyện, ngược lại tìm được ghi chép ở trong điển tịch của một quyền Đạo gia, thiên phú này trên cơ bản là cứ ba trăm năm xuất hiện một người, nhưng về sau, người chương môn này trong một lần quyết đấu vô lâm đã chết đi, cũng không còn người nào quan tâm chuyện này nữa, đồng thời toàn bộ môn phái cũng theo đó mà sụp đổ, nhận lấy thương tích nghiêm trọng, từ đó không gượng dậy nổi, nhiều lần gặp họa diệt môn. Cho nên chuyện không gian của em đối với những người khác mà nói là có ích không hại, không được tự ý dùng nó để cứu giúp người khác.” Trác Hiên lo lắng, không thể không nêu một ví dụ để chứng minh.

Trác Hiên hiểu rõ Lạc Hương dù không phải là người lương thiện gì, nhưng cũng không phải là kẻ đại gian đại ác, cho nên khó bảo đảm cô sẽ không vì cứu người mà bại lộ không gian của mình. Đây rõ là Trác Hiên quan tâm sẽ bị loạn, kỳ thật ở chung với nhau, cô cũng không cố làm ra vẻ, tỏ rõ thái độ chỉ quét tuyết trước cửa nhà mình. Nếu là trước khi thiên địa đại biến, đối với loại người này anh dù không chán ghét, nhưng cũng lười phản ứng, dù sao ở trong lòng Trác Hiên, có thể lọt vào mắt anh cũng chỉ có hạng người thực lực cao cường. Không dám xen vào việc của người khác đại biểu cho không có lòng tin vào thực lực của chính mình, ngay cả thực lực của bản thân cũng không tin tưởng, anh đương nhiên sẽ không đặt vào trong mắt.

Hiện tại à, đồ gì đương nhiên cũng là nhà mình tốt. Giờ phút này ích kỷ của Lạc Hương ngược lại khiến lòng anh vui mừng, suy cho cùng một người vợ không biết tự lượng sức mình luôn cảm giác mình nên làm chưa cứu thế dù thế nào cũng sẽ không so được với một người vợ chuyên tâm chiều chuộng chính mình, cái gì cũng không cần quan tâm quá mức. Cái từ độc quyền này, có đôi khi lại vô cùng được người hoan nghênh.

Cái gì? Chưa kết hôn đã gọi vợ là không được? Chẳng lẽ ôm cũng bế rồi, cô còn muốn gả cho người khác à? Từ khoảng khắc hiểu rõ tâm ý bản thân, trên người Lạc Hương cũng đã đánh dấu toàn bộ nhãn hiệu “Trác Hiên” rồi, mà trong khoảng thời gian ngắn chắc chắn sẽ không mất hiệu lực.

Lạc Hương không hiểu được trong lòng Trác Hiên đang chuyển những ý niệm gì, nhưng cô nghe hiểu ý kiến của Trác Hiên.

Giống với phân tích lúc trước của cô, một không gian mang bên mình sẽ không vĩnh viễn tồn tại đối với nơi tận thế này mà nói, có lẽ trong khoảng thời gian ngắn sẽ có ích, nhưng lâu dài lại có tai hại rất lớn, mà tận thế vốn rất mỏng manh sẽ không chịu được sức ép như thế, cũng không giao nổi đại giới như vậy. Lạc Hương vốn không định bại lộ không gian quyết định giấu không gian của mình càng thêm kín.

“Em hiểu, trừ anh ra, trên thế giới sẽ không có người thứ 3 biết được.” Lạc Hương thận trọng cam đoan, tuy Trác Hiên rất lợi hại, nhưng hai quyền khó địch bốn tay, nếu Tu Di Linh Thiên này bại lộ, ai cũng không bảo hộ được cô.

“Trác Hiên, anh muốn vào xem một chút không?” Sau khi Lạc Hương bị thuyết giáo cả buổi trời, cuối cùng cũng nhớ ra chính sự. Mà Trác Hiên sau khi dừng lại, cũng phát giác bản thân lại lải nhải lâu như vậy, có chút không được tự nhiên hiếm thấy, nhưng là một người người tập võ, tự nhiên không thể dễ dàng lộ ra biểu cảm như vậy, cho nên mặt anh vẫn là mặt than như cũ.

Nghe được lời mời của Lạc Hương, anh bình tĩnh gật đầu, kỳ thật trong lòng sao có thể nửa điểm tò mò cũng không có chứ.

Lạc Hương lười kéo tay Trác Hiên ý niệm trong đầu tiến vào không gian. Sau khi Trác Hiên có chút không quen lấy lại bình tĩnh, mới cẩn thận xem xét diện mạo của không gian này.

Bên cạnh là đồng ruộng, khắp nơi đều là trái cây rau dưa, rất có cảnh tượng bội thu. Xa một chút chính là đồng cỏ, đủ loại súc vật thảo nguyên đều có, chủng loại phong phú, Trác Hiên hiểu được, sữa tươi mà mình uống mỗi ngày đại khái được sản xuất ra từ nơi này. Sau đó là núi cao, cây cối sum xuê, thường thường cũng có vài động vật chạy ra, mà Lạc Hương giới thiệu, trong núi lớn cô góp nhặt được không ít thảo dược, ít nhất những giống có trên sách đều được gieo trồng. Cảnh sắc sau núi cao nhìn không đến, Lạc Hương dẫn anh tới đỉnh núi, tự nhiên có thể nhìn xuống toàn cảnh. Vài ngọn núi vây quanh một hồ nước rất lớn, là hồ nước ngọt, bên trên không chỉ có cá đang nhảy ra mặt nước, còn có những loài chim sống dưới nước bay tới bay lui.

“Nơi này của em trái lại rất náo nhiệt.” Trác Hiên nhìn thấy những con chim đang bắt cá, cũng không rõ lắm rốt cuộc là loài chim gì.

“Hi hi, những loài chim này đều là những con chim bị thương mà em nhặt được, có một số là do trong quá trình di chuyển không cầm cự được, có một số là đánh nhau bị thương, có những con là bị người làm hại, khi đó chúng nó sắp chết, em sẽ thừa dịp người khác không chú ý cho chúng nó vào không gian.” Lạc Hương hiển nhiên đắc ý với hành động lúc trước của mình, hiện tại những con chim này không có thiên địch, liều mạng sinh sản, cô chán ăn trứng gia cầm, có đôi khi sẽ lựa chút trứng chim hoang dã có hương vị khá ngon để ăn.

Còn phía sau núi là hồ nước mặn, nối liền với hồ nước mặn là biển lớn mênh mông. Từ lúc không gian thăng cấp tới nay, không gian trở nên khá lớn, trong đó biển khơi trở nên rộng lớn hơn trước kia rất nhiều, không thấy được bờ.

“Nơi này em thu nhặt được những thứ gì?” Trác Hiên tò mò. Dù sao thủy sản dễ thu thập, nhưng giống loài trong biển rất nhiều, thu thập thế nào chính là một vấn đề.

“Những thứ trong hồ nước mặn và biển kỳ thật đều không xài tiền.” Lạc Hương nhớ tới hành động lúc trước của mình: “Những thứ trong hồ nước mặn kia là em đặc biệt đi hồ Thanh Hải* du lịch, ngay cả nước đựng cũng thu lại một bao tròn. Trong biển cũng không khác mấy, chẳng qua tuy mỗi mùa đều đi nơi đó thu lại, nhưng mấy năm nay thứ thu được so với biển khơi chân chính vẫn là quá ít. Có điều, những cá biển em thích em đều không bỏ qua một loài nào.” Lạc Hương nói xong chợt nhớ tới cá ngừ—— chính mình vì thu thập loại cá này đã phí không ít khí lực, chỉ chờ ở bên cạnh một vài người câu

cá biển mới tìm được cá ngừ còn sống.

(*: Hồ Thanh Hải (tiếng Trung: 青海湖, bính âm: Qīnghǎi hú) hay hồ Koko Nor (từ tên gọi trong tiếng Mông Cổ) là hồ lớn nhất Trung Quốc và còn là hồ nước mặn lớn thứ hai thế giới sau Hồ Muối Lớn ở Mỹ.)

“Hôm nay chúng ta ăn cá ngừ đi. Em làm cho anh ăn.” Lạc Hương nói gió chính là mưa, lập tức bắt đầu phóng xuất tinh thần lực. Tinh thần lực của cô ở trong không gian có thể bao trùm cả không gian, tiếp đó lấy ra một con cá ngừ còn sống đang loạn nhảy, lớn hơn cả cánh tay người.

Sau đó cô cực kỳ hưng phấn lắc mình trở về tiểu lâu, bỏ quên Trác Hiên ở đỉnh núi.

Trác Hiên vốn đang nhìn con cá rất lớn rất lớn kia đến gần người, còn chưa kịp phản ứng, Lạc Hương cũng đã rời khỏi.

Trác Hiên nhìn nhìn núi đá bên chân, quyết định thừa dịp cơ hội này, đi nhiều một chút, tỉ mỉ xem xét một chút trên núi này rốt cuộc có những thứ gì.

Một đường đi tới, Trác Hiên phát hiện nơi này có rất nhiều thứ bộ dạng đều không phù hợp lẽ thường, mặc dù không có thực vật tương sinh tương khắc sinh trưởng cùng một chỗ, nhưng có vài thực vật không thích hợp sinh trưởng gần nhau, chúng nó có tính địa bàn rất nghiêm khắc, vấn đề đó ở nơi này lại không hề xuất hiện. Có nhiều thứ không thích hợp môi trường ẩm áp, ở nơi này lại tươi tốt um tùm, mà mấy ngọn núi cách núi tuyết duy nhất quá xa, độ cao cũng không kém, Trác Hiên tạm thời không thể nhìn thấy. Trác Hiên không hề động đến những dược liệu thoạt nhìn làm cho người ta rất thích kia, đại khái cũng đoán ra không gian này có hiệu quả sinh trưởng gia tốc, được linh của những dược liệu này đã sắp trăm năm rồi, tuyệt đối được xem là thuốc tốt.

Chờ Trác Hiên từ trên đỉnh núi tới giữa sườn núi, Lạc Hương mới tìm đến, chỉ là diễn cảm rất nịnh hót: “Ha ha... Trác Hiên, bữa tối em đã... làm xong. Em mang anh quay về ăn cơm, thuận tiện nhìn xem tiểu lâu của em.”

Trác Hiên cười như không cười, hiện tại đối diện với Lạc Hương, anh dường như càng thêm thả lỏng, mặc dù không có biểu cảm, nhưng cảm xúc trái lại dao động rất nhiều. “Không dám làm phiền.”

Lạc Hương coi như mình có nghe không hiểu, mang theo Trác Hiên về tới tiểu lâu.

Tiểu lâu làm bằng gỗ, có khí tức cổ điển vô cùng nồng đậm, Trác Hiên lần đầu nhìn thấy đã thích: “Lưu lại cho tôi một gian phòng.”

Lạc Hương vốn muốn khoe bài trí trong tiểu lâu không khỏi cứng ngắc lại, sau đó hồi hận, bản thân từ nay về sau thật sự có tư mật gì cũng không còn.

Có điều...

Lạc Hương gãi gãi đầu, hai người thân cận nhất, hoàn toàn không có bí mật, nghĩ đến cô và Trác Hiên sẽ biến thành loại bí mật này, cô sao lại không uể oải, không khó chịu, ngược lại dâng lên một cổ ngọt ngào đây?

Chẳng lẽ yêu thích của mình đối với anh đã đến loại tình cảnh tiến vào trạng thái ‘cô dâu chờ gã’ rồi à?

Lắc lắc đầu, ném ý nghĩ quỷ dị của bản thân ra khỏi đầu. “Trác Hiên, anh muốn xem suối nóng tắm lạnh không. Đúng rồi, gần đây còn có dòng suối nhỏ, đầu nguồn là núi tuyết —— chính là ngọn núi quanh năm tuyết đọng, cuối nguồn là sông lớn nối liền hồ nước ngọt kia. Giữa lòng con suối nhỏ này ở trên một quãng Ngọc Thạch, lại đều là nước tuyết, chất nước tốt lắm.”

Trác Hiên thấy cô nói rất thú vị, nên một mình một người đi qua nhìn.

Lạc Hương thì đứng ở trong tiểu lâu tiếp tục chuẩn bị bữa tối. Bởi vì Lạc Hương phát hiện, pizza là món Tây, đại gia Trác Hiên chắc chắn không muốn thấy thứ này, Lạc Hương đành phải gạt anh đi, một lần nữa chuẩn bị cơm chiều.

Cá ngừ không dùng hết, Lạc Hương thái cá thành miếng, làm thành từng miếng cá nướng, quét tương và nguyên liệu, đặc biệt ngon miệng. Lấy xương cá hầm canh, cá biển nấu với đậu hũ rất ngon. Lại làm chút rau dưa, bữa tối này xem như đã chuẩn bị tốt.

Lạc Hương so sánh hai bên, một là miếng cá nướng thơm ngào ngạt, một là pizza có chút ngấy, Lạc Hương không hề lưu luyến ném pizza vào tầng hầm tiểu lâu.

Trác Hiên rất nhanh đã trở về, nhìn đồ ăn trên bàn, khoe miệng nâng lên.

Lạc Hương ngậy người một hồi, trong đầu lại không biết ngựa thần lướt gió tung mây thế nào nghĩ tới một từ hình dung từng đọc trong tiểu thuyết.

Kiểm thân khẽ cười.

Đúng vậy, từ hình dung này. Lạc Hương cảm thấy, cái từ này chính là dùng để hình dung Trác Hiên vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tiểu Đội Lưu Lạc

Đi dạo quanh không gian xong, đã là buổi tối, Trác Hiên bảo Lạc Hương tận lực giảm bớt số lần một mình tiến vào không gian. Trác Hiên cho rằng như vậy đối với cô mà nói, không phải là chuyện gì tốt.

“Tâm tính, đối với bất luận kẻ nào mà nói đều rất trọng yếu. Nếu em quá mức ý lại không gian, thì vĩnh viễn cũng chỉ có thể sống ở trong thế giới của mình, cho nên phải có người ở cùng mới không có cảm giác cách xa thế giới như vậy, cũng sẽ không chệch khỏi thế giới hiện thực.” Trác Hiên dùng một chút: “Em sử dụng nó không có gì đáng trách, nhưng không thể tùy tiện mặc kệ nó mang đến ảnh hưởng tiêu cực đến tâm tính của em”

Lạc Hương ngoan ngoãn gật đầu, cảm thấy Trác Hiên nói điều này xác thực không sai, có điều không biết có phải là ảo giác hay không, cô cảm giác lời nói này có chỗ nào không đúng lắm.

Trác Hiên rất thân thiện vỗ đầu của cô: “Tôi lên tầng đây. Em cũng đi ngủ sớm một chút. Ngày mai tôi sẽ kiểm tra tình hình rèn luyện của em. Ngày một chúng ta phải đi vào rừng. Không thể lơ lửng.” Anh vốn không có ý định mang Lạc Hương vào rừng, anh đi tìm đồ mà lúc trước sư môn của anh lưu lại, những đồ này có tác dụng lớn đối với anh. Hiện tại trong rừng không biết đã nguy hiểm hơn trước kia bao nhiêu lần, chính anh đi là bất đắc dĩ, căn bản không thể chiếu cố đến Hương Hương, nhưng nếu hiện tại đã biết Hương Hương có một không gian, dù không có ích cũng có thể trốn ở bên trong. Trác Hiên thì không sao cả, chỉ là muốn mang người theo bên cạnh, tự mình trông chừng.

Lạc Hương có chút bất mãn Trác Hiên vỗ đầu cô giống như vỗ cún, lại không kịp phản kháng, chỉ có thể thầm bực bội, có chút khó chịu quay về phòng ngủ. Mãi đến lúc đang ngủ, bộ dạng nghiêng rằng nghiêng lợi, còn thầm thì nói mơ kia giống như muốn cắn chết người nào đó đang sống sờ sờ.

Đôi mắt mở ra, một buổi tối đã trôi qua rồi. Lạc Hương giãy dụa rời giường, tiến vào không gian.

Tuy rằng Lạc Hương quyết định nghe theo ý kiến Trác Hiên, nhưng có một số thói quen rất không dễ bỏ. Huống chi chỉ tới đó để ngây ngốc một lát, hẳn không có quan hệ gì mới đúng.

“Chào buổi sáng.” Lạc Hương thấy Trác Hiên đã xuống lầu, lên tiếng chào hỏi: “Anh chờ chút, bữa sáng xong ngay đây.”

Trác Hiên gật đầu: “Không vội. Tôi ra bên ngoài kiểm tra một chút.” Không phải cứ có phòng hộ là có thể lơ lửng, anh thỉnh thoảng sẽ đi ra bên ngoài tuần tra một lượt, có đôi khi cũng sẽ gặp phải một số người biến dị tiến hóa năng lực không tệ để luyện tập.

Trác Hiên ra ngoài, Lạc Hương bắt đầu nấu cháo, bánh trứng chiên, lần này cố ý muốn cho Trác Hiên nếm thử đồ mới, cô dùng trứng chim thay thế trứng gà. Hương vị hẳn sẽ không tệ.

Lại lấy đậu phụ thối đã làm lúc trước rán lên, mặc dù buổi sáng ăn đồ dầu mỡ không tốt lắm, nhưng rất thơm, thỉnh thoảng mới ăn một lần chắc sẽ không sao.

Trác Hiên dạo qua một vòng, tuy không phát hiện người tiến hóa, trái lại chứng kiến thực vật chỉ mới qua hai ngày, đã có biến hóa rất lớn, có lẽ hiện giờ thực vật biến dị rất lợi hại. Việc đi vào trong rừng không thể kéo dài được nữa.

Về tới đây, phát hiện Hương Hương đã chuẩn bị xong bữa sáng, dù không phải đồ ăn phong phú mười mấy kiểu, nhưng Trác Hiên lại cảm thấy so với cuộc sống trước kia của mình, không biết đã hạnh phúc đến mức nào rồi.

Không thể không thừa nhận, anh yêu Hương Hương, nhưng đồng thời cũng yêu mỹ thực của Hương Hương.

Tiến hành bữa sáng vui vẻ, bọn họ lại bắt đầu luyện tập võ thuật, Lạc Hương ở trong không gian đã luyện tập qua, trong lòng nắm chắc tự nhiên không hề bối rối, tuy rằng không có nhiều tiến bộ, nhưng ít nhất không quên toàn bộ.

Vốn đang có chút đắc ý, bản thân tốt xấu cũng coi như có chút thân thủ, nhưng sau khi so chiêu với Trác Hiên, Lạc Hương hoàn toàn tỉnh lại từ trong mộng đẹp.

“Quá kém cỏi! Em cho là em đang ở nhà? Em cho rằng em có không gian rồi nên cái gì cũng không cần lo à? Mục đích nhân sinh của em đâu? Ý nghĩa sinh tồn của em đây? Em, không thể chỉ dựa vào người khác, dựa vào không gian, dựa vào vốn ban đầu trước kia, thực lực giống như nước chảy, không tiến tất lui. Câu này em hẳn đã nghe qua rồi chứ.” Trác Hiên cho tới bây giờ đều lạnh như băng, cho tới bây giờ đều rất thờ ơ, Lạc Hương lần đầu tiên chứng kiến anh phát hỏa. Mặc dù là lừa có thể đồng chết người, lại làm cho Lạc Hương có chút cảm giác muốn rơi lệ.

Trác Hiên cũng quan tâm cô, đúng không.

Có điều, cô cũng thu lại tâm tính bởi vì cuộc sống quá an nhàn, mà thả lỏng, Trác Hiên nói không sai, trong khoảng thời gian cô dưỡng thương cộng thêm có Trác Hiên bảo hộ này quá buông lỏng rồi.

Trác Hiên nhìn thấy Lạc Hương nghiêm túc lại, trong lòng nhẹ nhàng thở ra. Minh cũng không phải muốn buộc cô trở nên mạnh mẽ, chỉ là trong thế giới này ai có thể cam đoan bản thân vĩnh viễn bất bại, vạn nhất mình xảy ra chuyện gì, như vậy Lạc Hương hiện tại bắt đầu thói quen ý lại anh thì phải làm

sao.

Cho nên, bảo vệ cô là một chuyện, buông thả cô lại là một chuyện khác.

Thời gian rất nhanh đã trôi qua, mặc dù Lạc Hương biết đây là một loại hình thức bảo vệ cô của Trác Hiên, nhưng cũng có chút khó chịu giọng điệu giáo huấn của anh. Lấy cớ bản thân mệt mỏi, cự tuyệt làm cơm trưa, chỉ ném ra pizza của ngày hôm qua, nói là ăn thứ này để chống đói.

Trác Hiên đen mặt cả buổi cuối cùng vẫn ăn pizza, buổi chiều huấn luyện Lạc Hương càng thêm nghiêm khắc.

Cuối cùng bữa tối Trác Hiên nhìn thấy cơm Tây đầy bàn.

Quả nhiên, bất luận là Trác Hiên hay là Lạc Hương, đều có tính khí vuốt thuận lông mà.

Cuộc giằng co lần này kết thúc lúc nửa đêm, cuối cùng với việc khoe miệng Lạc Hương nổi nhọt mà chấm dứt. Chuyện này chứng minh, đứa trẻ ăn quen đồ Trung thanh đạm, thì đừng tùy tiện tiện tiện giằng dỗi người khác mà ăn cơm Tây trừ thịt vẫn là thịt kia, sẽ bị nhọt.

————— Lạc Hương miệng đầy nhọt ngủ không được lăn lộn khắp giường phân cách tuyến

Ở trong không gian và linh tuyến, nấu canh Đông y thanh nhiệt, hơn nữa đi dạo khắp nơi trong không gian, tinh thần sáng khoái ngủ một giấc, giằng co nửa đêm nhọt mới lặn xuống.

Lạc Hương rũ đầu, quyết định không trẻ con tính toán náo loạn với Trác Hiên nữa. Hôm nay, cũng không phải là ngày nghỉ ngơi, bọn họ nhân rồi ba ngày, nên thỏa mãn rồi. Như lời Trác Hiên nói, bởi vì cô có không gian, cho nên có quyền lợi nghỉ ngơi vài ngày, nhưng không thể đà điều cả đời.

“Đi thôi.” Trác Hiên thu thập xong đồ, đồ muốn dùng thì vác ở trên vai, đồ tạm thời không dùng đến thì ném cho Lạc Hương.

Lạc Hương rất thoải mái, trên người cũng không mang bao nhiêu thứ, chỉ đeo một cái ba lô nhỏ, hai cái lưỡi lê thì cắm vào trong vỏ đao bên hông. Mà hai người bởi vì đi vào trong rừng, Lạc Hương lục ra một ít quần áo làm bằng vải bạt, đều là áo dài quần dài. Còn giày thì là giày da trâu, coi như có võ trang đầy đủ. Tuy như vậy có chút nóng, nhưng thể này cũng an toàn hơn, trong rừng chỉ cần sơ sẩy một chút cũng sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng.

“Lên xe. Đừng ngậy người nữa. Chúng ta cần phải đến bờ sông trước khi mặt trời lặn, bằng không chỉ có thể ngủ trên tàng cây.” Trác Hiên khởi động xe, Lạc Hương cuối cùng quay đầu lại nhìn thoáng qua nơi này.

“Trác Hiên,” cô quay đầu nhìn Trác Hiên chuyên chú: “Em vĩnh viễn cũng sẽ nhớ rõ nơi này.” Nhớ rõ bản thân ở nơi này lần đầu tiên phát hiện tình yêu mà mình vẫn luôn không gặp được, nhớ rõ bản thân ở nơi này trải qua ba ngày âm áp mà nhân nhả, nhớ rõ bản thân ở nơi này kiên định mục tiêu nhân sinh sau này.

“Đi thôi, chúng ta xuất phát.” Thu thập xong tâm tình, Lạc Hương bắt đầu dứt bỏ sầu não. “Đúng rồi, Trác Hiên, chúng ta rốt cuộc đi khu rừng sương mù làm gì? Anh muốn thảo luận trân quý gì à? Đồ trong không gian của em tuy không tính là đầy đủ, nhưng phần lớn vẫn sẽ có, anh nói cho em một chút xem, em tìm thử.”

Trác Hiên tránh thoát một chiếc xe báo hồng ở giữa đường, quẹo vào một đại lộ: “Tôi chỉ đi lấy đồ của sư môn.”

Lạc Hương hiểu kỳ, vốn định hỏi tới cùng, nhưng ngẫm lại mình cứ chờ đến nơi thì sẽ biết. Không cần phải tự tìm việc không vui.

Đại khái nửa giờ sau, bọn họ sắp vào khu chung quanh rừng rậm kia. Mà lúc này, Lạc Hương phát hiện, lại có xe từ một con đường khác cùng đi tới.

Trác Hiên bình ổn lái xe, trong mắt đã có một tia thú vị. Lạc Hương cũng có chút nghi hoặc, khu vực này, lại có người mạo hiểm tới đây, rốt cuộc là những người nào vậy.

Ở một trạm xăng dầu nơi đó, Trác Hiên nhìn đồng hồ đo xăng, quyết định dừng lại thêm xăng.

Mà chiếc xe kia cũng dừng lại theo. Từ trên xe đi xuống bốn người mặc quân trang.

Lạc Hương không có cảm giác gì, nhưng Trác Hiên lại căng cứng thân thể trong nháy mắt — trong bốn người này lại có cao thủ nội khí!!

“Chào hai người.” Đi đầu chính là một người đàn ông sắc mặt hơi đen, thân cao khoảng 180, bộ dạng trên dưới ba mươi tuổi, hai tay bắp thịt căng phồng, tuy không phải chưa từng luyện qua nội khí, lại là cao thủ ngoại công, không phải loại nửa bình nước đôi nghề giữa chừng như Lạc Hương là có thể so với.

Lạc Hương gật đầu: “Chào mọi người.” Không có biện pháp, lúc này Trác Hiên đang cùng một trong bốn người của đối phương luyện mắt, không có thời gian để ý những người khác.

Chứng kiến ánh mắt lo lắng của Lạc Hương, một người có làn da trắng nhất trong bốn người cười cười: “Bạn cô cũng là cao thủ nội khí? Ha ha, người anh em họ Trương của tôi đây cũng vậy, bọn họ đang anh hùng luyện tiếu anh hùng. Tiểu thư họ gì? Tôi tên là Đỗ Minh.”

“Tôi là Mai Lạc Hương. Mọi người sao lại tới nơi này? Hiện ở trong rừng động vật biến dị hết sức lợi hại, thật sự quá nguy hiểm.” Lạc Hương biết mấy

người trước mắt không phải là người xấu gì, cũng không có tâm tư xấu xa. Hơn nữa, Lạc Hương khó hiểu liếc nhìn một người có vóc dáng thấp tránh ở sau lưng ba người, khuôn mặt của cậu ta bị mũ che khuất.

Người nam thanh niên kia... có sự thuần khiết khiến cho người ta không tự giác thân cận. Loại cảm giác này không chỉ tồn tại ở tận thế, cho dù là xã hội chưa bị sụp đổ trước kia cũng làm cho người ta lưu luyến.

“A? Nguy hiểm như vậy à. Vậy các cô chỉ có hai người, còn cô nữa một cô gái như vậy, sao cũng chạy đến nơi đây? Sống ở căn cứ người sống sót không tốt à?” Người đàn ông được gọi là Đỗ Minh tựa hồ cảm thấy Lạc Hương không tự giác điều tra người con trai kia, không để lại dấu vết chặn tầm mắt của Lạc Hương.

“Ha ha, cũng đừng xem thường tôi, tôi là người dị năng đó.” Lạc Hương cũng không giấu diếm việc này, người dị năng hẳn sẽ càng biến càng nhiều, không có gì ngạc nhiên mới đúng.

“Đỗ Minh. Đi thôi, đừng nói nhảm nữa.” Gia hòa có vóc dáng cao mặt đen sẫm nói một câu, còn nhét nam thanh niên có vóc dáng thấp nhất kia vào buồng xe.

Lạc Hương liếc Trác Hiên vẫn đối mặt với người khác một cái, sờ sờ cằm, trong lòng kỳ lạ tại sao mình lại nhận định cái người có vóc dáng thấp kia là một bé trai, dù sao ngay cả khuôn mặt cũng không thấy qua, không phải à.

“Bọn họ là tiểu đội lưu lạc.” Trác Hiên ở bên cạnh nói câu: “Bọn họ rất lợi hại. Em không nên đi trêu chọc.”

“Cái gì gọi là tiểu đội lưu lạc?” Lạc Hương theo Trác Hiên lên xe, phát hiện hiện tại biến thành xe của bọn họ đi theo người ta.

“Như chúng ta vậy.” Xe phía trước gia tốc, Trác Hiên cũng không để ý, vẫn lấy một loại tốc độ không nhanh không chậm đi theo.

Lạc Hương cũng đại thể hiểu rõ những tiểu đội không dựa vào bất luận thế lực nào, bao gồm cả lực lượng căn cứ người mạo hiểm mà một mình phiêu lưu thì được xưng là tiểu đội lưu lạc.

“Bọn họ dường như cũng rất bảo hộ nam thanh niên thấp nhất kia.” Lạc Hương thú vị nói: “Trác Hiên anh có biết nguyên nhân không?”

Trác Hiên rốt cục chuyển qua cái đầu tôn quý của anh, nhìn chằm chằm Lạc Hương, thẳng đến khi Lạc Hương lỏng toạ dừng đứng lên mới bỏ qua: “Còn có nguyên nhân gì được, đơn giản chính là lý do tôi bảo vệ em.”

Lạc Hương thật lâu cũng chưa lấy lại tinh thần.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: có người nói sau khi Hương Hương gặp được người nào đó đã bạch rồi, nhưng thật ra là tác giả không am hiểu viết truyện tình cảm, che mặt... Sau khi sửa đổi dần ý, mặc dù tiểu đội bên này nhiều điểm mập mờ không thay đổi, nhưng về sau sẽ không xuất hiện nhiều hơn, xóa sạch không ít phần diễn của tiểu đội, tranh thủ sớm ngày lên kinh, tiến vào kịch tình chủ chốt.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Khu Rừng Sương Mù

Hai chiếc xe một trước một sau dừng ở lối vào rừng. Nơi này là nơi giao gần nhất giữa khu rừng sương mù và đường giao thông, cũng là một tuyến đường mà các nhà thám hiểm thường đi.

Lạc Hương rất thích phong cảnh nơi này, tuy rằng cảm giác màu xanh biếc lay động đầy mắt, gió nhẹ thơm ngát phả vào mặt đã không còn tồn tại, thay vào đó là màu xanh thâm pha màu đen có chút quỷ dị, mang theo ít mùi kích thích, cẩn thận phân biệt lại không phân ra được rốt cuộc trong gió có mùi gì. Có lẽ nhìn ở bên ngoài không thấy gì khác biệt, nhưng người nhạy cảm lại có thể cảm giác được bầu không khí có chút trầm lắng, nguy hiểm.

“Này, hai người đi theo chúng tôi làm cái gì?” Hướng tới Lạc Hương bọn họ thét hỏi là một người đàn ông đầu tóc có chút rối tung, anh ta chính là người luôn cùng Trác Hiên nhìn không vừa mắt. Theo Trác Hiên quan sát, tuy rằng tu vi so ra kém mình, nhưng đã là một đối thủ hiểm có rồi. Sau khi người biến dị tiến hóa, động vật biến dị, người dị năng, rốt cuộc đưa tới cho mình một đối thủ tương đồng, Trác Hiên có chút khó xử, bản thân đối với trái cây nhỏ ít ỏi này, hoặc nhiều hoặc ít có chút không đành lòng xuống tay.

“Chúng tôi chỉ cùng đường với mấy người thôi. Mong mọi người đừng đa tâm.” Lạc Hương có chút đau đầu, bốn người này xem ra rất không dễ chọc, cô lo lắng sẽ xảy ra xung đột, cho nên trong quá trình kết giao luôn biểu hiện vô cùng nhuông nhịn, người khác khiêu khích cũng sẽ không để ý tới.

“Văn Bác, câm miệng!” Đội trưởng có màu da đen sẫm kia lập tức ngăn cản đối phương có tình gây sự, sau đó anh ta quay đầu nói với Lạc Hương: “Thực xin lỗi, đây là lỗi của đội viên nhóm tôi, chúng tôi sẽ dạy dỗ lại cậu ta.”

“Đội trưởng, sao lần nào anh cũng thế vậy? Bây giờ không ở trong quân đội, không cần nghiêm túc như vậy chứ.” Trương Văn Bác hiển nhiên không hiểu rõ sự kiên trì của đội trưởng rốt cuộc là vì cái gì, có lẽ tận thể đến rồi, mấy người bọn họ là địa phương quân đội đóng quân, thật vất vả trốn thoát khỏi khu tai họa nặng, đội trưởng vẫn tìm đến quân đội rồi dần thân vào đó thì quên đi, còn luôn làm một vài chuyện không có ý nghĩa, tỷ như không cho phép người của tiểu đội bọn họ giết người lung tung, không cho phép người của tiểu đội bọn họ ý thế hiếp người.

“Cho dù là tận thể thì thế nào?” Vu Khôn lạnh lùng nói: “Chính chúng ta nhất định phải bảo vệ cho điểm mấu chốt cuối cùng của đạo đức, bằng không có gì khác biệt với súc sinh? Đừng tưởng rằng sống sót chính là chỉ mỗi thân thể còn sống, nếu tâm đã chết rồi, thân thể sống nhiều năm hơn nữa cũng vô dụng.”

“Đội trưởng, anh thiện lương quá mức rồi.” Trương Văn Bác rõ ràng không thể tiếp thu kiểu giải thích này, “Tôi cho là việc mình làm được, thì đi làm, suy nghĩ của những người khác thì có quan hệ gì với chúng ta.”

“Năng lực của chúng ta bây giờ rất nhỏ, cũng không thể giúp đỡ những người khác, nhưng ít nhất không thương tổn đến họ, cách làm này là sai ư?” Vu Khôn bị quân đội giáo dục tẩy não nhiều năm như vậy, tính cách bản thân lại có chút cố chấp, tự nhiên sẽ không cho rằng mình sai.

Nhìn thấy bọn họ cãi nhau ồn ào, Lạc Hương im lặng xoa trán, mình và Trác Hiên thật sự là không thu hút nha. Có người ngoài ở bên, bọn họ còn cãi nhau ồn ào đến vui vẻ được.

Nhưng nghĩ lại, ý nghĩ hiện tại của Vu Khôn chính là trạng thái tâm lý còn tồn tại ý tốt của những người này.

Bọn họ cũng không phải muốn cứu vớt toàn bộ những người gặp nguy nan trên thế giới này, chỉ là nhìn thấy sẽ muốn quan tâm. Cũng biết tốt nhất không nên tùy tiện gieo rắc lòng đồng tình của mình tâm ra ngoài, dù sao cũng luôn có một số người lấy oán trả ơn, nhưng nhiều năm giáo dục nói cho bọn họ biết, thấy chết mà không cứu là không đúng, chỉ có thể cứu những người lại đi chờ đợi có người đến cứu đồng thời là người tốt.

Lương lự giữa cứu và không cứu, điểm mấu chốt của đạo đức rốt cuộc nên để ở đâu, trong lòng không có kết luận. Và mâu thuẫn cũng vì vậy mà sinh ra.

Vu Khôn so với người khác càng khó làm hơn một chút, bởi vì anh ta là một quân nhân.

Sau khi người bình thường mâu thuẫn, căn cứ vào kinh nghiệm của bọn họ, sẽ tự động chia làm mấy loại người. Có một loại là vượt qua chướng ngại tâm lý, khi thì sẽ mềm lòng, khi thì lại hoàn toàn lạnh nhạt, rốt cuộc làm thế nào đều xem hoàn cảnh ra sao, cứu được người sẽ cảm giác mình rất cao thượng, không cứu được người cũng sẽ không có cảm giác chịu tội gì. Một loại khác chính là đi theo hướng cố chấp, bất luận là hy sinh bản thân cũng muốn cứu người, hay là hy sinh người khác cũng muốn cứu mình, đều được coi là cố chấp. Một loại nữa chính là hoàn toàn biến chất, cho rằng trừ mình ra những người khác đều không phải người đáng giá để tin nhiệm, hận không thể trừ mình ra còn lại đều chết hết đi. Loại này đã thuộc loại cách việc sụp đổ không xa. Nhưng vô luận thay đổi thế nào, phương hướng tâm tình của bọn họ đều là hướng tới phương hướng phát triển bản thân có lợi, đây là tiềm thức bảo vệ chính mình. dongnghi

Mà Vu Khôn mặc dù là quân nhân, nhưng cũng không nhất định kiên cường hơn những người bình thường ở chỗ nào. Muốn Vu Khôn vượt qua chướng ngại tâm lý rất khó, anh ta đối với việc xây dựng nhận thức cách sống của mình đã lý giải vị trí nhân sinh của bản thân, anh ra cho rằng mình là quân nhân vào thời khắc nguy hiểm phải đứng cầm đứng ra, nếu phủ định lòng cứu trợ của anh ta, chẳng khác nào xóa bỏ ý nghĩa tồn tại của anh ta.

Ở tận thể, cái loại lý niệm nhân sinh bình thường vô dụng này ngược lại trở nên quan trọng, nó là một loại hi vọng và động lực tồn tại. Cho nên Đỗ Minh thông minh giáo hoạt nhất trong đội bọn họ từ đầu tới cuối đều bảo trì trầm mặc. Bởi vì anh ra hiểu được tâm tính này của đội trưởng là không đúng, nhưng không cách nào thay đổi anh ấy, bởi vì không thay đổi tuy rằng bất lợi với sinh tồn sau này, mà thay đổi thì sẽ lập tức phá hủy tín niệm của đội trưởng.

Như vậy anh ta dù thông minh cỡ nào, đối với loại đề khó giải này chỉ có thể bảo trì trầm mặc.

Lạc Hương đương nhiên không biết việc này, nhưng sau khi nghe bọn họ cãi nhau, cô vẫn có chút bội phục phẩm chất Vu Khôn. Có điều ngoài bội phục, càng nhiều là bất đắc dĩ. Không phải xem thường, không phải châm chọc, mà là bất đắc dĩ. Giống như đối với Nhạc Phi(1), người anh hùng yêu nước lưu danh thiên cổ, nhưng cảm giác của người lý trí chân chính đối với ông lại vô cùng phức tạp. Ông trung tâm đền nợ nước không sai, ông trung quân tự vận cũng không sai, mọi người đều rất bội phục những hành động này của ông, nhưng những việc này cộng lại lại làm cho người ta hận sự cố chấp của ông vô cùng. Vì một hôn quân mà buông tha cho sinh mệnh, rất không đáng, nếu thân thể lưu lại còn hữu dụng, nói không chừng lại là một truyền kỳ, mà lịch sử cũng phải sửa lại rồi. Bất đắc dĩ chính là, Nhạc Phi sở dĩ là Nhạc Phi, trừ bỏ tinh trung đền nợ nước, cũng bởi vì quân muốn thần chết, thần không thể không chết.

Vu Khôn chính là cho người ta cái cảm giác này, cảm thấy anh ta có nguyên tắc, rồi lại cảm thấy như vậy rất ngốc. Cuối cùng chỉ có thể còn lại bất đắc dĩ không ảnh hưởng toàn cục.

“Anh Khôn...” Cậu trai rất thấp kia lần đầu tiên lên tiếng, cũng không mềm mại ngọt ngào như trong tưởng tượng của Lạc Hương, ngược lại mát lạnh giống như sơn tuyết, nghe xong tựa hồ toàn bộ con tức trong lòng đều sẽ biến mất không thấy gì nữa.

“Lý Liên Hoa, cậu lại dựa vào đội trưởng để ngủ? Đồ đầu heo nhà cậu.” Trương Văn Bác vừa mới rồi còn cùng đội trưởng thảo luận nhân sinh rất kịch liệt thấy Lý Liên Hoa nói chuyện, lập tức thay đổi vị lực chú ý.

“Khụ khụ...” Lạc Hương đang xem cuộc vui đến vui vẻ, hoàn toàn bị cái tên Lý Liên Hoa đánh sét xuống.

“Chúng ta đi thôi.” Trác Hiên cau mày nhìn bốn người này, lại có thể không chú ý đến mình lâu như vậy. Đại gia Trác Hiên khó chịu, tuy rằng rất muốn độ sức cùng tên họ Trương kia, thử nghiệm thực lực của bản thân rất cuộc tăng trưởng bao nhiêu, nhưng anh cũng sẽ không tự làm mất mặt. Người ta cũng không để ý đến mình, còn ngây ngốc ở đây làm cái gì.

Lạc Hương mặc dù còn muốn tiếp tục xem bọn họ, lại ngoan ngoãn đi vào trong rừng với Trác Hiên. Tuy rằng giữa bốn người bọn họ hoặc nhiều hoặc ít sẽ có chút vấn đề, sẽ có chút khác nhau, nhưng chỉ cần cái người tên Lý Liên Hoa kia còn ở đó, hẳn sẽ không có vấn đề gì. Lạc Hương cảm thấy đây mới thực sự là tiểu đội trên ý nghĩa, ồn ào náo loạn nhưng sẽ không thật sự mang thù. Không giống cô lúc trước, chưa bao giờ tranh cãi, cho dù có ý kiến không hợp cũng đều thôi lui từng bước, ở mặt ngoài thì cười cười, cảm thấy mọi người bình an vô sự. Mà khi nguy hiểm tiến đến, thì không chút do dự buông tha cho đồng bạn, thậm chí không có một chút cố gắng.

Đã lâu như vậy rồi, Lạc Hương rốt cục vẫn nhớ tới màn hãm hại khó hiểu kia, mặc dù biết lúc ấy bởi vì chính bản thân bọn họ gặp nguy hiểm, thuộc loại tự thân khó bảo toàn, lại thêm lí do thoái thác của Thẩm Nhan, vứt bỏ mình là chuyện bình thường, nhưng mình vẫn sẽ khó chịu.

Có điều nhìn nhìn Trác Hiên, Lạc Hương cảm thấy, Tài ông mất ngựa nào biết không phải phúc, mình cần gì phải trách móc nặng nề quá mức, làm bản thân càng thêm khó chịu. Bây giờ không phải là có Trác Hiên rồi ư.

Hai người bọn họ đi bộ vào rừng, nơi này là bên ngoài, hoặc nhiều hoặc ít vẫn có một số con đường mòn, không khó đi.

Lạc Hương nhìn rừng cây thưa thớt, bày tỏ với Trác Hiên, hoàn toàn không muốn cứ dựa vào hai chân đi đến bờ sông như vậy. Trong rừng không thể lái ô tô con, nhưng trong tay mình có xe mô-tơ hai bánh.

Bởi vì đi mô-tơ, tốc độ tiến quân của hai người rất nhanh, hai giờ chiều đã tới được đích, dùng bờ sông để nghỉ ngơi buổi tối.

Trác Hiên có kinh nghiệm cuộc sống trong rừng rất phong phú, mà Lạc Hương cũng không phải hoàn toàn không hiểu, cô từng theo đội tới nơi này tìm phong lan. Cho nên điều kiện tuy có sơ sài chút, hai người ngủ cũng không tệ.

“Trác Hiên, vì sao tối qua không cho em ngủ ở trong không gian chứ?” Lạc Hương cầm dao, chém cây cối hai bên, mở ra một con đường nhỏ có thể đi.

“Không gian quá an nhàn, nếu luôn ngủ ở trong đó, tính cảnh giác sẽ giảm xuống.” Trác Hiên đang xem bản đồ, nơi anh muốn tìm là nơi mà trước kia tuổi còn nhỏ đã từng tới, hơn nữa trong khu rừng này cứ một ngày đổi một bộ dáng, nếu không biết đường đi, sợ là tìm cả đời cũng không tìm thấy địa điểm.

Lạc Hương nghe xong, cũng cam chịu loại lo lắng này là đúng, không tiếp tục nghĩ ngợi lung tung nữa.

Mà ở giữa trưa ngày thứ hai, Trác Hiên phát hiện bọn họ đại khái lại đụng phải đội ngũ bốn người kia.

“Không nghĩ tới chúng ta rất có duyên. Lại có thể gặp lại nhau trong khu rừng rộng lớn thế này.” Mở miệng nói chuyện chính là Trương Văn Bác, anh ta cho rằng một nam một nữ này không phải là người gì tốt, nói chuyện tự nhiên không khách khí, hơn nữa vừa mới bị đội trưởng nói cho tức đầy một bụng, đương nhiên muốn phát tiết xuống đối thủ này. Nhưng ngay sau đó anh ta nghĩ tới một chủ ý: “Này, cái người kia, anh cũng tập võ à. Đấu với tôi một trận đi.”

Trác Hiên ngược lại không nhiều lời, vũ khí cũng không cần, trực tiếp tay không đấu võ với Trương Văn Bác. Kỳ thật anh đã sớm ngửa tay không nhận được rồi, thực lực của đối thủ không tệ, đối với anh mà nói không thể tốt hơn.

Bởi vì Trác Hiên muốn kiểm tra một chút thực lực của mình bây giờ rốt cuộc cao bao nhiêu, cho nên lúc bắt đầu vẫn chưa xuất toàn lực, mà tính thăm dò chậm rãi thêm sức mạnh.

Lúc này thiếu niên họ Lý có cái tên cổ quái kia lại đột nhiên lên tiếng: “Anh Đỗ Minh, đây chính là yêu tinh đánh nhau mà anh đã nói với em à? Ba người có thể đánh không? Em cũng đánh, có được không?”

Hai người đang so đấu tựa hồ động tác đều cứng đờ, sau đó lại tiếp tục, cũng không để ý tới lòng nhiệt tình của thiếu niên Liên Hoa.

Đỗ Minh trái lại cười vô cùng vui vẻ: “Em bây giờ còn nhỏ, vẫn không thể tham gia yêu tinh đánh nhau được, chờ em lợi hại hơn chút nữa là được.”

“À.” Thanh âm của thiếu niên tựa hồ có chút mất mát, lại ngoan ngoãn không vọng tưởng tham gia luận võ nữa.

“Mọi người đến nơi này để tìm cái gì à?” Lạc Hương nhìn hồi lâu, tuy rằng phương diện võ thuật của cô không quá tinh thông, nhưng ai mạnh ai yếu vẫn phân được rõ ràng, thấy Trác Hiên vẫn chưa rơi xuống thế hạ phong, cô bắt đầu tò mò.

“Nói cho các cô biết cũng không sao, dù sao cũng không phải là bí mật lớn gì, mọi người sớm muộn gì cũng sẽ biết. Chúng tôi là đến săn giết dã thú biến dị cấp sáu. Liên Hoa cần thú hạch của thú biến dị cấp sáu để lên cấp. Còn hai người vì sao vào đây?” Đỗ Minh châm điếu thuốc, rất kiên nhẫn trả lời vấn đề. Anh nhìn ra được Trác Hiên là một cao thủ rất lợi hại, mà Lạc Hương cũng thừa nhận mình là người dị năng, trở mặt với bọn họ rất không có lợi. Anh cũng không keo kiệt mấy tin tức này.

“Lên cấp dị năng?” Lạc Hương kinh ngạc. Việc này bắt đầu lúc nào?

Chương 37: Săn Giết Cấp Sáu (1)

“Ừm, dị năng có thể lên cấp. Nhưng không chỉ cần huyết tinh cao hơn mình một cấp, mà còn cần hạch não động vật cao hơn mình một cấp. Hơn nữa mấy thứ này cần phải giao cho các giáo sư hợp thành, làm thành thuốc mới được.” Nếu đã nói rồi, Đỗ Minh cũng không ngại nhiều lời hơn.

“Vậy vì sao chúng tôi không có một chút tin tức nào?” Lạc Hương kì quái.

Chuyên dị năng phân cấp bậc mọi người đều biết, mặc dù tiêu chuẩn phán xét có hơi khác nhau, nhưng trên đại thể đều không sai biệt lắm. Dị năng có thể lên cấp lại chưa từng nghe ai nói qua, mọi người đều cho rằng, khác biệt nằm ở chỗ mọi người dùng dị năng có thuần thực hay không, có xảo diệu hay không.

“Chính là viện đặc kỹ Bắc Kinh mới nghiên cứu chế tạo thành công vào bốn ngày trước. Hiện tại chỉ có quân đội cùng số ít cấp trên ở Bắc Kinh là biết, hai người không biết cũng rất bình thường.” Đỗ Minh lúc này cảm thấy hành động tiếp tục nhập ngũ của đội trưởng cũng không phải hoàn toàn không có ích, ít nhất tin tức bên mình khá linh thông.

“Vậy nghiên cứu ở nơi khác có tiến triển không?” Lạc Hương hỏi.

“Cấp bậc dị năng qua cấp năm, hiện tại Bắc Kinh cũng chỉ có sáu người. Nơi khác mặc dù không biết, nhưng những địa phương đó trình độ khoa học kỹ thuật có hạn, nếu không ngoài ý muốn hẳn là không nhanh được như vậy.” Đỗ Minh hừ một tiếng: “Đám ngu xuẩn đó đến lúc này vẫn còn tranh giành quyền lợi, lại có thể tách Thượng Hải ra, thực sự cho rằng Bắc Kinh kém nơi đó?”

Lạc Hương rất sáng suốt không nói tiếp, hiện tại cuộc chiến nam bắc hẳn càng thêm kịch liệt, dù sao tài nguyên có hạn, đương nhiên người có địa vị càng cao sống càng thoải mái. Bây giờ còn không tranh, thì phải tới khi nào? Hơn nữa hiện tại tách ra cũng không chỉ có mình thành phố Thượng Hải.

Trác Hiên bọn họ rốt cục cũng đánh đủ, Trương cao thủ vốn kiêu ngạo nóng nảy giờ phút này có chút ừ ừ, hiển nhiên đã bị Trác Hiên chà đạp một phen.

“Anh mạnh hơn tôi.” Trương Văn Bác cũng không phải là người không chịu thua, mặc dù có chút không cam lòng, nhưng vẫn rất thân thiện thừa nhận mình thua.

Trác Hiên cũng không đáp lời, mà là hướng về Lạc Hương gật đầu, ý bảo cô đuổi theo: “Chúng ta còn có việc.”

“Như vậy, hẹn gặp lại. Cảm ơn mọi người nói cho chúng tôi biết những việc kia.” Lạc Hương có thể cảm giác được, kỳ thật mục đích bọn họ tới không chỉ để săn giết động vật biến dị cấp sáu, hẳn là còn có chuyện khác. Lạc Hương đối với những việc này không có hứng thú, tự nhiên không muốn nghĩ sâu.

“Hẹn gặp lại.” Lý Liên Hoa cũng lên tiếng. Cậu không nói chuyện nhiều, dường như hiểu được bản thân thường xuyên nói ra những lời làm cho người ta dở khóc dở cười, dần dà, cậu ở trước mặt người ngoài sẽ trở nên trầm mặc.

Lạc Hương nhìn thấy Vu Khôn vẫn luôn lặng lẽ đứng ở bên người Lý Liên Hoa, lần đầu tiên cảm thấy, có lẽ sự thiện lương của người đàn ông này cũng không nhất định là chuyện xấu.

“Chẳng qua là bèo nước gặp nhau, không cần để ý nhiều.” Trác Hiên chờ Lạc Hương, chạy xuyên qua rừng cây. Thấy Lạc Hương sau khi rời khỏi bốn người kia có chút không yên lòng, nên mở miệng an ủi. Nhưng rất nhanh, gặp phải đoạn đường lầy lội, bọn họ chỉ có thể lại lần nữa thu xe lại, sử dụng hai chân đi đường.

“Em chỉ là cảm thấy, mấy người bọn họ cũng không tệ lắm.” Lạc Hương nắm góc áo Trác Hiên, để anh mang đi đường, tiết kiệm thể lực của mình, thể lực của cô kém Trác Hiên rất nhiều, nếu muốn đuổi kịp bước tiến của anh, chỉ có thể mượn chút sự giúp đỡ của anh.

“Đáng tiếc nơi này phương hướng mơ hồ, bằng không dùng dị năng của em để đi cũng không tồi.” Dị năng thuần di của Lạc Hương có chút hạn chế, di chuyển trong khoảng cách dài phải có địa điểm cụ thể, hơn nữa địa điểm này tốt nhất là cô phải nhớ được rõ, như vậy xác suất thành công tương đối cao. Mà di chuyển cự ly ngắn ít nhất phải trong phạm vi tinh thần lực của cô bao trùm, như vậy sẽ tương đối chính xác.

Trác Hiên ngồi xổm xuống, đột nhiên nói một câu: “Tôi công em” Lạc Hương bị dọa cho hoảng sợ.

Đi lại giữa rừng cây cùng đất bằng phẳng là không giống nhau, Lạc Hương tuy rằng thể lực không tệ, lại có Trác Hiên ở phía trước mở đường, nhưng thể lực mà cô hao phí vẫn rất nhiều. Chỉ là, Trác Hiên không phải đã nói không thể quá mức ý lại người khác à?

“Không, không cần đâu, em còn chịu được.” Hiện tại mới đi hơn bốn giờ, trong lúc đó còn nghỉ ngơi mười mấy phút, Lạc Hương cảm thấy phải công người khác nữa thì sẽ rất mệt mỏi.

Trác Hiên đứng lên nhìn cô, xác định không phải đang gắng gượng, đành gật đầu: “Uống ngụm nước, nghỉ ngơi một lúc.”

Trác Hiên đương nhiên biết lên đường như này quá mức vất vả, nhưng anh có thể cảm giác được, gần đây có một thứ rất nguy hiểm. Trước khi gặp được tiểu đội bốn người kia trong rừng rậm còn có chút động tĩnh, nhưng sau khi bọn họ tách ra, đi lâu như vậy, bốn phía lại không có một âm thanh nào, hiển nhiên là có gì nguy hiểm nên không dám phát ra tiếng vang. dongnghicac

Cho nên nhất định phải mang Lạc Hương rời khỏi khu vực này, bọn họ hiện tại ở ngoài sáng, thứ kia ở chỗ tối vạn nhất đánh lên, ngay cả chút phương pháp phòng ngự cũng không có. Trác Hiên tuyệt đối không khoan dung bất kỳ thứ gì thương tổn đến Hương Hương.

Nhưng quanh đi quẩn lại, Trác Hiên phát hiện không được bình thường. Bọn họ dường như đã tiến vào một mê cung, hai người đi cả buổi trời, lại vẫn trở về điểm ban đầu.

Mà Lạc Hương giờ phút này cũng phát hiện không đúng: “Chúng ta lạc đường rồi?”

Trác Hiên cảnh giới bốn phía: “Chung quanh hẳn là có một cường địch. Mê cung có thể là kỹ năng của nó.”

Lạc Hương nhìn tình huống này, có chút không xác định mình nên trốn vào không gian tránh gây cản trở, hay là lưu lại cùng ngăn địch thì tốt hơn. Lúc trước còn có thể nhìn thấy rõ rệt là vật gì, lần này lại hoàn toàn không thấy bóng dáng địch nhân đã bị vây khốn.

Không đợi Lạc Hương làm ra phán đoán, hai người lại gặp lại tiểu đội bốn người kia. “Xem ra chúng ta thật sự có duyên nhỉ.” Nói chuyện vẫn là Trương Văn Bác, chỉ là mặc dù lời nói giống nhau, nhưng ngữ khí khác nhau, nên cảm giác mang đến cho người ta tự nhiên cũng khác nhau. Lần trước lời nói châm chọc của anh ta dẫn tới chút dlay dlay của Trác Hiên, lần này cảm thán ngược lại được Lạc Hương trả lời: “Không phải có duyên, mà là chúng ta đều thành đồ ăn trong bát kẻ khác rồi.” Lạc Hương cười khô, xuất sư bất lợi, cô vốn cho rằng hành động lần này tuy rằng sẽ gặp phải vài động vật biến dị, nhưng chắc sẽ không nhiều, như vậy tự nhiên sẽ không có nguy hiểm gì. Nhưng không ngờ lại xuất hiện tai họa, gặp phải loại tình huống này.

“Xem ra quả thật là cạm bẫy.” Đỗ Minh cẩn thận dò xét một lượt, rồi kết luận.

“Em đi điều tra xem, mọi người chờ một chút, đừng tùy tiện chạy đi nha.” Thiếu niên Lý Liên Hoa tựa hồ là một lính trinh sát rất không tệ, tuy bộ dáng có hơi ngốc, nhưng thân thủ lưu loát, hơn nữa cậu ta hẳn là có dị năng cấp bậc rất cao. Quả nhiên người ngốc có phúc ngốc mà.

Rất nhanh cậu ta đã trở về, có điều sắc mặt lại tái nhợt xông vào trong lòng Vu Khôn, thanh âm run rẩy: “Là con nhện... con nhện rất lớn... Nó có mười hai cái chân, hoa văn trên lưng giống như là một khuôn mặt mỹ nhân! !”

Mê cung, đích xác rất giống thủ pháp con nhện bắt giữ con mồi.

Có điều dị năng của Lý Liên Hoa lại có thể bỏ qua mê cung này trực tiếp tìm được chính chủ, cũng không đơn giản đâu.

Nếu đã biết là vật gì, trong lòng mọi người cũng nắm rõ hơn. Lạc Hương và Trác Hiên không có ý kiến gì, nhưng trong tổ bốn người này lại có chút kích động, bọn họ muốn săn giết động vật biến dị cấp sáu, con nhện này đã tự đưa mình tới cửa, mặc dù không biết cụ thể cấp bậc, nhưng xem ra khẳng định không thấp.

Cuối cùng, sáu người quyết định hợp tác với nhau, săn giết thứ này, dù sao con nhện kia sẽ phun tơ, sẽ có dị năng, nói không chừng sẽ có độc, đây chính là chỗ vô cùng khó đối phó.

Cuối cùng quyết định, do Lạc Hương có năng lực chạy trốn mạnh mẽ nhất, những người khác thì coi đúng thời cơ, tận lực truy đuổi giá trị thương tổn cao nhất trong chớp mắt, cần phải đánh gục con nhện trước tiên, tránh để nó kịp phản ứng.

Lạc Hương do Lý Liên Hoa dẫn đầu, phát hiện thì ra một trong những năng lực của cậu ta là truy tung, ở trong phạm vi nhất định, căn cứ vào mùi lưu lại, có thể bỏ qua bất luận nguy trang gì tìm được chính chủ. “Cậu mang tôi đến gần đó là được rồi, bằng không tới gần bị nó phát hiện thì cậu sẽ bị nguy hiểm.” Lạc Hương kỳ thật rất thích Lý Liên Hoa, tuy rằng tên của cậu ta có chút kì quái, nhưng lại là cậu bé rất tốt.

“Không sao. Em sẽ cường hóa, không sợ nó.” Lý Liên Hoa cười cười, hiện tại cậu ngược lại không sợ nữa.

Không biết biến thân siêu cấp là nói đùa hay là dị năng của cậu, Lạc Hương cũng không còn khí lực đi tò mò. Bởi vì cô rốt cục tận mắt nhìn thấy con nhện khổng lồ ghê tởm kia.

Con nhện này vốn là nhện mặt người, hình thể cũng không lớn, hoa văn trên lưng cũng không tà dị như vậy. Nhện mặt người vốn rất nhỏ, màu xanh nhạt, trên lưng có hoa văn màu nâu nhạt, giống như là mặt người già, vì vậy mà được gọi là nhện mặt người.

Còn con nhện này tuy rằng cũng là nhện mặt người, lại toàn thân hồng đen xen nhau, hoa văn vốn chỉ tương tự một chút với mặt người lại biến thành môi hồng mi đen, càng giống như mặt mỹ nhân. Con nhện vốn tám chân biến dị thành mười hai chân, trên mỗi chân đều có lông tơ giống như cây kim.

Nó đang ăn mồi, phương thức ăn mồi trái lại không thay đổi, một con vật thoát nhìn giống như con nai đã bị nọc độc nó làm hôn mê, hơn nữa thân thể đã bắt đầu nhũn ra, giống như quả bóng nước. Con nhện kia cầm ống hút vào thân thể thức ăn, tựa như hút nước trái cây ăn con vật kia chỉ còn một lớp da.

Lạc Hương nháy mắt mấy cái, tựa hồ đang cân nhắc bản thân có thể bỏ cuộc nửa đường không. Cái thứ cường hãn như thế, đám người bên mình có thể chọc giận nó không...

Lý Liên Hoa bên cạnh thì ngược lại, dường như nổi sợ hãi lần đầu tiên chứng kiến con nhện đã trôi qua, giờ phút này đang tò mò nhìn nó ăn mồi: “Nó

thật ra khá tốt, làm như vậy da lông vẫn toàn vẹn không bị phá hỏng.”

Lạc Hương giật giật khoe miệng, phát hiện thiếu niên này quả thực không phải người thường có khả năng hiểu rõ. “Cậu lúc đầu không phải rất sợ nó à?”

“Anh Vu nói, chúng ta là quân nhân, không thể sợ mấy thứ này. Em đây sẽ không sợ.” Lúc Lý Liên Hoa nhắc đến Vu Khôn thì giọng nói của cậu có chút ngọt ngào, có chút ỷ lại.

Lạc Hương mặc dù từ miệng Trác Hiên biết quan hệ giữa bọn họ, có điều cô vẫn luôn cảm giác mình chỉ đang ảo tưởng! ! Câu nói này xem như đã nói rõ, cứ xem như thế đi! Cô sợ bản thân không làm rõ ràng tình huống, vạn nhất giữa bốn người này đều không có gì, chỉ là quan hệ bạn bè bình thường, mình chẳng phải là tự mình đa tình?

Thật vất vả xác định quan hệ giữa mấy người này, cô lại có ưu sầu mới: Vạn nhất Trác Hiên căn bản không biết tình cảm vượt qua tình bạn giữa mấy người này, mà chỉ thuận miệng nói vậy, kỳ thật chỉ là tình bạn bè thì sao đây?

Lạc Hương thở dài, cảm thấy vẫn nên đối phó với con nhện ghê tởm này trước rồi nói sau.

“Cậu đi ra chỗ bọn họ mang bọn họ tới đây đi. Để cho chúng ta động thủ.” Lạc Hương hít sâu một hơi, bắt đầu cẩn thận quan sát bốn phía, để chính mình sử dụng thuận di.

“Ừm, chị cẩn thận.” Lý Liên Hoa gật đầu, chui vào lùm cây, rất nhanh đã không thấy tăm hơi.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Săn Giết Cấp Sáu (2)

Lúc tinh thần lực của Lạc Hương phát tán ra ngoài, đột nhiên có chút ngưng trệ. Mà lúc cô còn chưa kịp phản ứng, con nhện kia đột nhiên bò rất nhanh về hướng cô.

Lạc Hương tròn tròn mắt, mình trốn rất kỹ rồi, tại sao lại bị phát hiện chứ?

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Lạc Hương cũng không quản gì khác, trực tiếp thuận di rồi khỏi, miễn cưỡng tránh thoát tơ nhện mà nó phun tới.

Lạc Hương thấy mấy người khác chưa đến, động tác của con nhện kia lại nhanh chóng vô cùng, cảm thấy tự nhiên có chút sợ hãi lo lắng, đầy trong đầu đều là chạy trốn chết thế nào, trái lại không còn lòng dạ nào để nghĩ đến những thứ khác.

Có điều, sau khi liên tục thuận di mấy chục lần, tinh thần lực Lạc Hương có hơi kém đi, cô bắt đầu cân nhắc xem bản thân có nên mạo hiểm một lần không, chỉ chịu đánh không trả lại cũng không phải là tác phong của cô.

Từ bên hông rút song dao ra, Lạc Hương thuận di đi tới trên lưng con nhện, mặc dù thuận di nhiều ít cũng sẽ có chút sai sót, nhưng việc này cũng không ảnh hưởng đến động tác của Lạc Hương.

Bởi vì ở giữa không trung, Lạc Hương mới vừa dừng lại đã bắt đầu rơi xuống, dao này cũng rất chuẩn xác cắm vào lưng con nhện.

Lạc Hương không dám dừng lại lâu, không đợi bản thân rơi hẳn xuống, đã lại thuận di né ra.

Lưng nhện bị thương, nhưng vết thương nhỏ ấy đối với nó mà nói thì không coi vào đâu cả. Ngược lại con dao cắm ở trên lưng chưa rút ra kia, khiến nó khó chịu nổi giận.

Kết quả của việc con nhện bạo phát chính là nó phun độc. Bụng của nó hóp xuống, mà trong không khí thì tràn ngập vô số hơi nước, những hơi nước này nhìn qua không quá rõ ràng, nhưng Lạc Hương tận mắt thấy những thực vật bên kia khô héo đi thì biết, đó là sương kịch độc.

Lạc Hương không khỏi may mắn trực giác của mình, trước khi con nhện phun sương độc, cô dựa theo trực giác của mình tiến vào không gian. Nếu không, dù có thuận di cô vẫn sẽ bị những sương độc có thể trôi theo gió kia gây độc. Lạc Hương bên này tránh được một kiếp, mấy người nơi Trác Hiên đã có phiền toái.

Vốn Lý Liên Hoa mang theo bọn họ đi mai phục, tính toán để một người chờ tìm được sơ hở trực tiếp thu thập con nhện kia. Nhưng không ngờ con nhện kia lại có thể phát hiện ra chỗ ẩn thân của Lạc Hương, mà sau khi Lạc Hương chạy thoát mấy lần, vốn sắp dẫn con nhện kia vào trong bẫy rập, lại không nghĩ Lạc Hương bị đuổi đến nóng nảy, cho nó một dao, con nhện đó cũng không phụ sự mong đợi của mọi người mà bạo phát.

Nó vừa bạo, Lạc Hương thì không sao cả, lại khổ mấy người mai phục, bọn họ lại đang ở trong phạm vi sương độc. Cũng may Lý Liên Hoa mặc dù hơi

tiểu bạch, lại là đứa trẻ rất thông minh, hơn nữa dị năng của cậu ta có ba loại, công thủ đủ cả, nhân tiện truy tung, phối hợp lại thực lực cũng rất cường đại.

Mà năng lực thủ hộ trong này có thể dùng để phòng bị sương độc xâm nhập. Dị năng này kỳ thật rất mạnh, có thể hấp thụ không khí thành đủ loại hình dạng, nhưng cũng có một số hạn chế, thứ nhất là thời gian tồn tại ngắn, chỉ có ba mươi giây, thứ hai là phạm vi rất nhỏ, chỉ có phạm vi sáu mét.

Mấy người họ cũng không như Lạc Hương đã có dị năng thuần di còn chặt vật không chịu nổi, bọn họ đều là người có phản ứng vô cùng nhanh chóng, nhìn thấy sương độc kia bị ngăn cản, lập tức động thân lui về phía sau, đặc biệt Trương Văn Bác, anh ta còn mang theo Lý Liên Hoa cùng nhau hành động. Có lẽ do Lý Liên Hoa sử dụng dị năng không thể phân tâm, cần phải có người chiếu cố. dongngheicac

Mấy người lần đầu vây công kết thúc thất bại, cũng may biết xem thời cơ, bằng không phỏng chừng ngay cả xương cốt cũng bị con nhện kia hóa thành nước hút vào trong bụng rồi.

“Thực xin lỗi, là tôi làm việc lỗ mãng.” Lạc Hương thấy mọi người đều chặt vật, có chút tự trách.

“Nhưng tôi thật sự không biết nó phát hiện ra tôi thế nào, tôi thật ra trốn rất kỹ, cũng không lộn xộn cái gì.” Lạc Hương trăm mối vẫn không có cách giải.

“Có thể là bởi vì nó cũng là biến dị phương diện tinh thần.” Ngược lại Lý Liên Hoa nhìn ra một số thứ: “Mê cung mà nó bố trí để vây khốn con nhện hẳn chính là dị năng của nó, mà dị năng này thuộc về phương diện tinh thần lực. Chị Mai cũng có tinh thần lực tương đối mạnh, nó có thể đã phát hiện ra như vậy.”

Mặc dù Lạc Hương rất 囧, mình 26 tuổi, lại bị “thanh” thiếu niên gọi chị*, nhưng hiện giờ cô không có sức tính toán việc này. “Cậu là nói tinh thần lực của tôi tương đối mạnh, mà nó đã phát hiện ra tinh thần lực của tôi, mới phát hiện tôi.” Lạc Hương dừng một chút, cẩn thận hỏi ngược: “Hình như lúc tôi quan sát cảnh vật chung quanh, quả thực đã phát hiện ít cảm giác cản trở trên tinh thần. Được rồi, tôi hiểu được vấn đề xuất hiện ở chỗ nào rồi, lần sau sẽ cẩn thận hơn.”

(*: Liên Hoa gọi Lạc Hương là “đại tỷ”, là tôn xưng những người phụ nữ lớn tuổi.)

Mọi người thấy Lạc Hương hiểu ra chỗ nào xảy ra vấn đề, cũng không tiếp tục chú ý vấn đề này nữa, mà bắt đầu thảo luận rốt cuộc nên săn giết con nhện này thế nào.

“Con nhện này rất lợi hại. Chúng ta có nên bỏ qua nó không? Hiện tại vẫn chưa biết rốt cuộc nó ở cấp mấy. Tính ra thì không có lợi lắm.” Đỗ Minh phân tích.

Trác Hiên nhìn anh ta một cái: “Không sao cả. Nó không tệ.”

Lạc Hương hướng lên trời liếc cái xem thường, được rồi, cô hiểu rồi, lòng hiếu chiến của Trác Hiên lại hùng hục thiêu đốt rồi.

“Vậy chúng ta bố trí một chút, tìm cách giải quyết nó.” Vu Khôn cuối cùng hạ kết luận. Bọn họ không dễ gì mới gặp được một động vật biến dị có vẻ như ở cấp sáu, bỏ qua nó rồi không biết cần bao lâu mới có thể tìm được một con nữa. Bọn họ còn có những nhiệm vụ khác, mà đến khu rừng sương mù này thuần túy là hành động cá nhân, thời gian của bọn họ cũng không nhiều.

Cuối cùng, kế hoạch tập kích thành công, Lạc Hương hấp dẫn lực chú ý của con nhện rất thành công, không còn né tránh có chút hỗn loạn như lúc mới bắt đầu nữa, mà hoặc nhiều hoặc ít dùng đến một ít võ kỹ đã học được, dù sao những chiêu thức mà Trác Hiên dạy cô phần lớn đều là mượn lực trả lực, cô trên đại thể có thể linh hoạt một chút tinh túy.

Mà những người khác vào lúc con nhện tiến vào phạm vi công kích của bọn họ, ăn ý mười phần bắt đầu công kích, giá trị vũ lực của Trác Hiên rất cao, còn có chút tức giận về hành vi khi dễ Lạc Hương của con nhện này, cho nên tương đối tàn nhẫn gỡ toàn bộ chân của con nhện trong nháy mắt. Việc mà người khác không làm được, đối với Trác Hiên mà nói cũng không phải quá gian nan, tốc độ của anh tương đối nhanh.

Mà hoàn toàn đánh gục con nhện lại chính là Vu Khôn.

Vốn Lạc Hương cảm thấy Vu Khôn mềm lòng như thế cũng không giống loại người tâm ngoan thủ lạt thế này, sao có thể xuống tay dứt khoát như vậy? Nhưng về sau ngẫm lại, người này đại khái là loại người kiên quyết nhận định không phải tộc ta tất có dị tâm.

Hai đội ngũ chia chiến lợi phẩm, hạch não của con nhện cho tổ bốn người, mà thì thể dư lại thì cho Lạc Hương bọn họ.

“Kỳ thật vị thịt của động vật biến dị cấp sáu này cũng không tệ lắm, đáng tiếc là một con nhện.” Đỗ Minh cảm thán: “Hiện tại thịt để ăn càng ngày càng ít, các nhà khoa học đã phát hiện động vật biến dị cấp một trở lên vẫn có thể ăn được, nhưng mùi vị từ cấp bốn trở xuống thật sự không ngon, nếu không phải thật sự không còn biện pháp, mọi người cũng sẽ không ăn.”

Sáu người rốt cục tách ra, mặc dù mọi người ở chung không lâu, nhưng cũng được coi là có đánh nhau mới thành bằng hữu, hơn nữa còn cùng nhau hợp tác, ấn tượng về nhau coi như tốt.

“Tôi không biết hai người rốt cuộc muốn làm gì, nhưng nhắc nhở hai người, không nên ở chỗ này quá lâu. Cho dù Lạc Hương có dị năng thuần di cũng không có tác dụng bao nhiêu.” Trương Văn Bác dừng một chút: “Trừ rừng rậm sau này cố gắng đừng đi về hướng nam, nơi đó không an toàn. Tận lực đi Bắc Kinh hoặc là thảo nguyên sa mạc chẳng hạn.”

Bốn người bọn họ vẫn chưa lộ ra nhiều tin tức khác, nhưng Lạc Hương hiểu được, nói cho mình nghe những chuyện này là đủ rồi. Lạc Hương gật đầu tỏ vẻ đã hiểu:

“Chúng tôi đã biết. Cảm ơn. Mọi người bảo trọng.”

———— Hai đội tách ra phân cách tuyến ————

“Sao vậy, luyện tiết bọn họ?” Trác Hiên mở đường ở phía trước, bọn họ cách mục đích không xa.

“Có hơi, nhưng không sao. Bọn họ cũng không tệ mà.” Lạc Hương ở phía sau, nhìn nhìn bản đồ: “Chúng ta bây giờ cũng sắp vào sâu trong rừng rậm rồi, còn xa lắm không?”

“Không xa.” Trác Hiên nghĩ nghĩ: “Sau khi chúng ta tìm được đồ, trực tiếp đi Bắc Kinh.” Anh muốn đi tìm chút tư liệu về phương diện dị năng cho Hương Hương, thực lực của Hương Hương hiện tại quá yếu, cũng không phải bây giờ luyện tập võ thuật là có thể bù lại. Anh ở ngoài miệng mặc dù chưa bao giờ nói, nhưng cũng không có nghĩa là anh không để cô ở trong lòng.

“Hay quá. Em cũng cảm thấy tình huống bây giờ không rõ, hai chúng ta chạy loạn khắp nơi, rất nguy hiểm.” Lạc Hương thật ra rất vui vẻ, cô cảm thấy nếu trong kế hoạch tương lai của Trác Hiên vì cô, vậy có phải đại biểu trong lòng anh cũng có cô không?

Gỗ gõ đầu mình, để cho mình đừng tiếp tục miên man suy nghĩ. Cũng quyết định, chuyện này, một ngày nào đó, cô sẽ nâng cao dũng khí lên hỏi rõ ràng.

Sau khi đi được bốn ngày, bọn họ rốt cuộc tìm được nơi đó.

Nơi này nếu như không có bản đồ, muốn tiến vào thật sự không dễ dàng. Xuyên qua một hang động, cửa vào hang động chỉ có thể miễn cưỡng tiến vào một người, nhưng con đường trong lòng hang lại rất phức tạp, giống như mê cung, qua khỏi hang thì vào một cái sơn cốc, mặc dù nói là sơn cốc, kỳ thật nơi này rất lớn, mà sau khi vào đến sơn cốc còn phải tìm được cửa vào thạch thất, chuyển tầng đá mở cửa vào, nơi này mới lộ ra.

Lạc Hương cảm thấy trải nghiệm này sao lại cầu huyết như vậy. Cũng chỉ có nhân vật chính kịch võ hiệp có bàn tay vàng trong truyền thuyết mới có trải nghiệm này.

Nơi này cũng không có đồ vật khác, đều là sách vở.

Không biết chương môn đời thứ bao nhiêu hao hết tâm tư như vậy, tìm địa phương thế này, cũng không chỉ sưu tập bí tịch võ công, mà bao gồm rất nhiều đồ, không chỉ có Trác Hiên nhìn đến vui vẻ, Lạc Hương cũng thấy động tâm.

“Anh tới đây tìm gì? Mấy thứ này dường như đối với việc anh tu luyện không có tác dụng gì.” Lạc Hương kỳ thật cũng được xem là hiểu biết Trác Hiên, mấy thứ này Trác Hiên cảm thấy hứng thú, nhưng cũng không đến mức anh phải ngàn dặm xa xôi chạy đến tìm.

“Nơi này có phương thức tu luyện sau Tiên Thiên, trước kia lúc sư phụ dẫn tôi tới nơi này, lại không được xem.” Trác Hiên nghĩ nghĩ: “Đồ nơi này đều bị dọn rồi. Chúng ta không có thời gian nán lại ở trong này, cũng không cần xem kỹ.”

Lạc Hương gật đầu. Bất kể thế nào, mục đích lần này của bọn họ đã đạt được.

Nơi kế tiếp chính là lên thủ đô.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Trật Tự Sụp Đổ

Hai người rời khỏi khu rừng lại không tốn bao nhiêu thời gian, bởi vì trở về theo đường cũ, cho nên tiết kiệm thời gian mở đường.

Mặc dù hai người đi ở trong rừng, kỳ thật trừ việc đi bộ chịu chút khổ, cái gọi là màn trời chiếu đất lại không được ném đến.

Ban đầu Trác Hiên không muốn vào không gian nghỉ ngơi, nhưng Lạc Hương lại không chịu được. Làn da của Lạc Hương bị dính phải chương khí trong rừng, kết quả nổi lên không ít nốt mẩn, Trác Hiên đau lòng, đương nhiên chỉ có thể theo Lạc Hương vào trong không gian.

Chờ hai người đi ra khỏi rừng, ngồi vào trong xe, Lạc Hương nhẹ nhàng thở ra một hơi thật lớn.

Cô định cố gắng thu thập nhiều xăng nhất có thể, những ngày không xe dựa vào chân của mình đi đường thật sự quá hành hạ người rồi. Việc mình tập chạy vào ngày thường với việc bị buộc dựa vào hai chân đi đường chính là hai chuyện khác nhau.

Bọn họ thay người không đổi xe chạy tới Bắc Kinh, kỳ thật Lạc Hương không gấp gấp đến vậy, nhưng Trác Hiên dường như vẫn có chút nóng vội, dù không biết là gấp vì chuyện gì, nhưng Lạc Hương đối với việc gấp rút lên đường cũng không có ý kiến.

“Phía trước chính là Tế Nam, chúng ta cần dừng lại chỉnh đốn không?” Lạc Hương hỏi Trác Hiên, ngày hôm qua anh lái xe gần hai mươi giờ, có chút mệt mỏi, đang ở trên ghế lái phụ nghỉ ngơi. “Em đã nói với anh mà, để anh vào không gian nghỉ ngơi, sao lại không nghe chứ.” Lạc Hương có chút đau lòng, đây không phải như lái xe bình thường ở trên cao tốc, hiện giờ với kiểu lái xe này cũng không phải là việc tiết kiệm sức gì cho cam, không những phải chú ý tình hình giao thông, còn phải đề phòng bốn phía thường bị người biến dị đánh lén, lo lắng cổ sức. Liên tục hai mươi mấy giờ, cho dù Trác Hiên là người tập võ, cũng chịu không nổi. Cô bởi vì tính chất đặc biệt không di động theo phương tiện giao thông của không gian, không thể trốn vào không gian nghỉ ngơi. Trác Hiên lại không giống vậy, anh đi vào đó thì Lạc Hương sẽ lái xe, hoàn toàn không thành vấn đề.

“Không sao. Em nghỉ ngơi đi. Để tôi lái.” Anh xoa xoa mày, không phải mình không muốn vào không gian để được ngủ thoải mái, nhưng muốn anh để một mình Hương Hương ở bên ngoài, anh không làm được: “Chúng ta đến Tế Nam nghỉ ngơi một chút. Nơi đó cũng có căn cứ người sống sót, để xem chúng ta có thể tìm được một vài tin tức hữu ích hay không.”

“Biết rồi. Dù sao cũng chỉ còn đoạn đường, để em lái đi.” Lạc Hương từ trong không gian lấy ra một ít sữa: “Uống rồi ngủ tiếp, đêm qua anh chỉ ăn có tí Sandwich.”

Trác Hiên cũng không cự tuyệt, anh biết rõ, lỡ thật sự gặp phải nguy hiểm, vẫn phải dựa vào anh để giải quyết, nếu anh không nghỉ ngơi thật tốt, thì ngay cả khi lực để chiến đấu cũng không có, cả hai người bọn họ đều sẽ nguy hiểm.

Trác Hiên uống sữa xong, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi, mà Lạc Hương xóc lại tinh thần, chạy về hướng Tế Nam.

Đến nơi này, cũng không còn hoang tàn vắng vẻ giống như phố mới, cả thành phố đều không nhìn thấy một người. Nơi này hoặc nhiều hoặc ít tựa hồ cũng có vài tiểu đội mạo hiểm ra ngoài đi săn, nhìn thấy nhiều người, cứ như vậy có một số chuyện trước kia chưa từng thấy qua dần dần hiện ra ở trước mắt Lạc Hương.

Lạc Hương nhìn thấy những cô gái không có sức mạnh, không có thể lực, cũng không có dung mạo phải sinh tồn như thế nào. Các cô ấy có số tuổi không nhỏ, bộ dáng cũng có chút khó coi, không biết là tự nguyện hay bị ép buộc, tiểu đội săn giết sẽ dùng các cô ấy làm mồi dụ, dùng để bắt giết một vài người tiến hóa. Nếu sau đó còn sống, các cô ấy sẽ nhận được một ít thịt của động vật biến dị, còn nếu chết đi, thì cũng không có ai đến nhặt xác.

Người biến dị hiện tại, hoặc là người biến dị bình thường, mặc dù chúng nó có tính lây nhiễm, nhưng độ nguy hiểm tương đối nhỏ, chỉ cần động tác nhanh một chút, cẩn thận một chút, cơ hồ người thường cũng sẽ không bị chúng nó thương tổn. Hoặc là người tiến hóa cấp ba trở lên, người tiến hóa cấp một, hai gần như không nhìn thấy. Cho nên những cô gái này có thể sống sót thật sự rất không dễ dàng.

Lạc Hương không biết trong lòng đang có tư vị gì, một tháng trước còn chưa có bộ dáng này, ít nhất lúc ở Thượng Hải, chính phủ còn có thể phát trợ cấp, cam đoan cho phần lớn người bình thường sẽ không bị đói chết, sao hiện tại lại xuất hiện tình huống như này? Vì một chút thức ăn mà đi làm mồi dụ?

Ngoại trừ việc bị coi như mồi dụ, còn có một số phụ nữ sẽ bị tiểu đội mạo hiểm mang theo bên người, các cô ấy phần lớn là người có dung mạo rất đẹp. Vào buổi tối, bởi vì nghỉ ngơi ở bên ngoài, phần lớn đội viên của tiểu đội săn giết không có việc gì để làm, hơn nữa ban ngày chiến đấu làm cho người ta căng thẳng, tự nhiên muốn làm vài việc để thư giãn, những cô gái này chính là dùng để thư giãn vào buổi tối. dongngheicac

Đây xem như một loại phương thức nuôi sống bản thân trừ việc làm mồi dụ. Mặc dù có chút không chịu nổi, nhưng ít nhất không có vấn đề gì về an toàn.

Lạc Hương trước giờ chưa từng nghĩ đến, những cô gái không có sức mạnh phải sống sót kiểu này, tâm tình vô cùng phức tạp nặng nề. Nhưng trong lòng trầm trọng thì thế nào, những cô gái đáng thương kia có thể làm gì đây, thành viên trong tiểu đội mạo hiểm không phải là không có phụ nữ, họ đều bảo trì trầm mặc, người qua đường như mình đây thì có năng lực làm gì được.

Hơn nữa Lạc Hương cảm giác cho dù mình cứu được mạng họ, cũng không cứu được lòng của họ.

Không muốn bị làm mồi dụ, hàng hóa, chỉ có thể tự mình trở nên mạnh mẽ. Cho dù không có dị năng, cũng có thể thông qua vũ lực, chỉ cần chịu được khổ, thì sẽ có chút thành quả. Mà sau khi có thể miễn cưỡng sống sót, tự nhiên sẽ chậm rãi cường đại lên. Đáng tiếc các cô ấy tự oán tự trách, cam chịu, cho rằng không có dị năng chính là ông trời bất công, cho là mình căn bản không có năng lực sống sót, phụ bạc bản thân như vậy để có thể sống sót thì có quan hệ gì chứ. Một khi đã cam chịu rồi, lại lần nữa nhặt lên tự tôn đúng là nói dễ hơn làm.

Lạc Hương chứng kiến những việc này, cảm thán về tận thể cũng càng trở nên sâu sắc. Hệ thống xã hội lại có thể sụp đổ nhanh chóng như thế, làm cho người ta không có một chút cơ hội phản ứng nào. Bây giờ thật sự đã biến thành thế giới của cá lớn nuốt cá bé rồi.

Đây mới chỉ là một tháng ngắn ngủn, thức ăn thật sự bị thiếu hụt thì sẽ ra sao. Lạc Hương không cảm thấy những người may mắn còn tồn tại trong một tháng có thể tiêu hao hết toàn bộ đồ ăn, như vậy chỉ có một nguyên nhân, người nắm giữ thể lực cường đại đã chiếm đoạt triệt để phần tài nguyên này. Lạc Hương thờ dài, không tiếp tục suy nghĩ về chuyện mà bản thân bắt lực nữa, dù sao cô cũng hiểu được loại tình huống này sớm hay muộn cũng phải phát sinh. Hiện tại chẳng qua chỉ xảy ra nhanh hơn tưởng tượng của cô một chút mà thôi.

Tiếp tục cách căn cứ người sống sót gần một chút, Lạc Hương cũng dần dần thấy được hiện trạng của trụ sở này. Người sống sót không ít, nhưng cũng có rất nhiều người không có sức chiến đấu, sống rất gian khổ, bọn họ ngủ ở góc tường, cả người gầy không còn bao nhiêu thịt. Bên ngoài trụ sở không phải không có nhà, nhưng nhà ở bên ngoài lại rất nguy hiểm.

Lạc Hương rất bình tĩnh lái xe đến cửa căn cứ. Có một số người không muốn đi ra ngoài mạo hiểm săn giết, sẽ ở cửa chặn người, trước kia Lạc Hương cũng từng gặp qua loại chuyện này. Cho nên cô rất rõ những người đàn ông trông cửa kia rốt cuộc đang làm cái gì. Vốn không muốn để ý tới bọn họ, nhưng thật sự không thích ánh mắt dâm tà của những người đó, Lạc Hương đẩy cho Trác Hiên tỉnh dậy.

Trác Hiên kỳ thật đã sớm tỉnh, có điều anh cho rằng không có nguy hiểm, nên không mở mắt ra, nhưng khi cảm nhận được chung quanh xuất hiện người có ý xấu, anh tỉnh dậy. Quét mắt bốn phía một vòng, đám đàn ông vây quanh xe đều bị ánh mắt này làm cho kinh sợ, không dám tiếp tục ngẩng đầu, tự nhiên cũng sẽ không tiến lên dọa dẫm. Đông thiên lạc điệp

Trụ sở này và nơi ở Thượng Hải rất khác nhau, toàn bộ nhân viên dường như đều ở trên mặt đất, sở dĩ vì lưới sắt an toàn chung quanh căn cứ vô cùng chắc chắn, còn liên kết với nhau, có lẽ tình trạng ứng phó người tiến hóa vẫn khá đầy đủ.

“Trác Hiên, bầu không khí nơi này thật không tốt. Thượng Hải bên kia tuy quân đội khá thiết huyết, nhưng quy củ không loạn thế này, cơ bản chính phủ vẫn quản được. Thế nhưng nơi này đã xảy ra chuyện gì?” Lạc Hương hiện tại dường như thành thói quen, bất luận phát sinh chuyện gì, đều nghĩ đến Trác Hiên trước tiên.

Trác Hiên nhíu mày: “Nơi này và Nam Kinh không khác nhau lắm. Chắc là đều không có nguồn tư, hai nơi này đều không chứa đựng nhiều vật tư như Thượng Hải hay Bắc Kinh, đương nhiên không có khả năng cứu trợ quá nhiều người. Có điều, Thượng Hải và Bắc Kinh cũng không chống đỡ được bao nhiêu, không lâu nữa, mọi người phải dùng thịt của động vật biển dị khó ăn muốn chết kia.” Anh nắm chặt tay Lạc Hương, bỏ xe. Hiện tại trân quý nhất là xăng, không phải xe, tùy tiện đi loanh quanh bên ngoài cũng có thể nhặt được một chiếc xe.

Trác Hiên hiểu được nơi này có rất nhiều chuyện phiền toái, không khỏi có chút hối hận tới đây. Lúc trước rời khỏi Nam Kinh trừ phần lớn nguyên nhân do anh giết người ra, còn vì trật tự của Nam Kinh rất hỗn loạn, bang phái mọc lên như nấm, chính phủ gần như không thể khống chế. Ở nơi đó với Lạc Hương còn không an toàn bằng ở thôn quê. Cho nên anh mang theo Lạc Hương rời đi. Mà hiển nhiên Tế Nam và Nam Kinh cũng không khác biệt nhau là mấy.

Có điều đến cũng đến rồi, Trác Hiên rất thân thiện tìm một sân nhỏ bỏ hoang ở gần căn cứ, tùy tiện quét dọn một chút, quyết định ở trong này hai ngày. Sở dĩ không vào ở trong căn cứ, là bởi vì Trác Hiên cảm thấy có bột phấn khu trục trong tay, thì trong căn cứ nguy hiểm hơn bên ngoài trụ sở. Chính mình còn muốn đi ra ngoài xem xét, hỏi thăm chút tin tức, thuận tiện tìm ít phương pháp huấn luyện về phương diện dị năng, để tránh cho dị năng của Lạc Hương luôn dừng bước không tiến, bản thân không ở đây chỉ có một mình Lạc Hương tự nhiên không thể lơ lửng.

Lạc Hương định nghỉ ngơi lại nhìn thấy Trác Hiên vẫn luyện võ trong sân viện đồ nát, cảm thấy loại sinh vật vũ si này quả thật người bình thường khó có thể hiểu rõ. Siêng năng như thế, khiến người vô dụng như cô rất áp lực đó.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Ai Tổ Tình Trước

Hai người ở trong sân viện bỏ hoang này nghỉ ngơi một ngày, sáng hôm sau, Trác Hiên vào căn cứ. Lạc Hương bởi vì hôm qua sau khi bị kích thích quyết chí tự cường mà eo mỗi lưng đau, trước mắt vẫn đang trong giai đoạn ngủ say.

Trác Hiên là kẻ tài cao gan cũng lớn, vì hỏi thăm tin tức đã lấy một ít mì tôm tồn trữ trong không gian của Lạc Hương ra. Rốt cục dùng cả một ngày trà trộn vào trong căn cứ, dựa vào người buồn tin tức sống nhờ việc buôn bán thông tin ở nơi đó lấy được thứ mình muốn.

Hiện tại người dị năng xuất hiện rất nhiều, bởi vì có một vài người dị năng không phải do tự nhiên giác tỉnh. Lúc trước khi lần đầu phát hiện huyết tinh đã có người nuốt sống nó, kết quả bị biến dị. Nhưng một số người ở căn cứ đã nghiên cứu, huyết tinh đã trải qua quá trình xử lý đặc biệt quả thực có thể kích thích dị năng. Nhưng chỉ hạn chế ở huyết tinh cấp một. Hơn nữa loại phương pháp này, hoặc là anh sẽ chết, hoặc là anh trở thành người dị năng, kỳ thật xác suất thành công cũng không cao, nhưng rất nhiều người đều bằng lòng đi đánh cược vận khí này.

Chuyện dị năng lên cấp hai ngày trước cũng có tin tức truyền ra, sử dụng huyết tinh lại thêm hạch não của động vật biến dị cao hơn mình một cấp, sẽ tăng xác suất thăng cấp. Nhưng trước tiên anh phải kiểm tra cẩn thận cụ thể xem dị năng của anh rốt cuộc ở cấp mấy.

Lúc trước trực giác của Lạc Hương cũng không tệ, thu thập huyết tinh cấp một cấp hai xác thực rất hữu dụng. Hiện nay gần như không mấy ai tìm đến hai loại huyết tinh này, mà trước kia tiểu đội săn giết được cơ hồ đều đổi thành các loại vật tư. Hiện tại thực lực của thành viên trong các tiểu đội săn giết tiến bộ có hạn, mà tốc độ người biến dị tiến hóa quá nhanh, cuộc sống của tiểu đội săn giết càng thêm gian nan.

Nghe được mấy cái tin tức này Trác Hiên không khỏi may mắn bản thân lúc trước đã mang về những ‘chiến lợi phẩm’ kia, ít nhất nếu Lạc Hương cần, sẽ không đến mức không tìm được.

Người buồn tin tức được một thùng mì ăn liền thì rất cao hứng, vì thế còn đưa tặng thêm một thông tin: Hiện tại thực vật biến dị, đến nay vẫn chưa có người phát hiện ra thực vật bình thường có thể dùng để ăn, chúng đều không ra hoa kết quả, mà bắt đầu tranh địa bàn, tranh chất dinh dưỡng, thậm chí

biến hóa thành hoa ăn thịt người. Nhưng nghe nói có thể sử dụng những thứ như huyết tinh hoặc hạch não mài thành bụi phấn trộn với nước tưới lên trên đất, như vậy có thể gieo trồng ra một ít thực vật biến dị có thể ăn được. Tuy hương vị cũng không ngon như động vật biến dị, nhưng vẫn có thể duy trì sinh mệnh.

Trác Hiên nghe được tin tức này thì hiểu rõ, hiện ở xã hội này tiền sẽ bị huyết tinh thay thế.

Trác Hiên nhìn thấy trời cao vẫn trong xanh như cũ, nội tâm cảm khái lại có thể tiến vào tâm cảnh giác ngộ, tuy chỉ có ba mươi giây rất ngắn, nhưng cũng cho anh ích lợi không nhỏ.

Từ lúc tiến vào cảnh Tiên Thiên, anh vẫn không có bất kỳ tiến bộ gì. Mặc dù không biết sau Tiên Thiên nên tu luyện thế nào, nhưng cũng không thể không có một chút tiến bộ nào như vậy.

Có điều lần giác ngộ này thật sự khiến anh hiểu được không ít, khi anh tới trình độ này, chăm học khổ luyện đã không còn chỗ dùng, căn chính là lĩnh ngộ thiên đạo, có đôi khi một lần giác ngộ còn hữu dụng hơn mấy năm khổ luyện.

“Này, anh đứng ở đây làm gì.” Trác Hiên lấy lại tinh thần, phát hiện là một người phụ nữ rất đẹp.

Anh không có hứng thú nói chuyện với loại người vừa nhìn đã biết là ái mộ hư vinh, lòng tham không đáy này, huống chi người đàn bà chết tiệt này còn cắt đứt việc anh đang giác ngộ. Không bóp chết cô ta cũng coi như là gần đây ở cùng với Lạc Hương đã trở nên có chút tu thân dưỡng tính rồi. Về phần cô ta có xinh đẹp hay không, kỳ thật ở trong mắt Trác Hiên, bất luận nam nữ đều có cùng một khuôn mẫu không khác biệt lắm, không có gì để phân biệt.

“Anh không có nhóm à? Em với anh được không? Em ăn ít lắm. Em tên là Tần Thanh. Anh có thể gọi em là Thanh Nhi.” Người phụ nữ kia hiển nhiên biết rất rõ quá trình những cô gái đi tìm người mua, lời tuy mơ hồ, nhưng động tác lại không hề qua loa chút nào.

Cô ta nhanh chóng kéo Trác Hiên lại, thân mình dựa sát qua, thậm chí cả đùi cũng ôm lấy Trác Hiên, không ngừng cọ xát. Cô ta nhìn ra được Trác Hiên không có tâm tư, nhưng không để gì mới thấy một người đàn ông nhìn qua rất có bản lĩnh, lại anh tuấn, sao có thể tùy tiện buông tay.

Còn về thủ đoạn đề tiện quyền rũ người ta. Hừ, trước kia mọi người có điều kiện có kiên nhẫn chơi trò tình ái, uống cà phê, đi xem phim. Hiện tại, những tên đàn ông này chỉ cần là người đẹp, chỉ cần phát tiết, có đủ câu dẫn người ta, trên giường có phóng đảng, lớn mật, có chịu được không mới là tiêu chuẩn lựa chọn của bọn họ. Thủ đoạn của cô ta xem như bao hàm tất cả, có phụ nữ chỉ biết coi sạch.

Không thể không nói, cô ta vẫn rất có tư cách, dáng người lồi lõm nóng bỏng, đùi nõ nang dài nhỏ, làn da cũng không tệ, cũng được coi là mỹ nhân. Có thể ở trong hoàn cảnh này còn biến mình thành gọn gàng xinh đẹp như vậy, chứng tỏ ân khách trước kia của cô ta đối đãi với cô ta không tệ.

Trác Hiên muốn giải quyết triệt để người phụ nữ này, lại dám móc lên trên người anh! ! Đúng là không biết sống chết.

Bàn tay chậm rãi bóp lên cằm cổ trắng ngần...

“Trác Hiên, anh đang làm gì thế?”

————— Góc nhìn phân cách tuyến —————

Buổi sáng khi Lạc Hương tỉnh lại, cảm thấy tinh thần sáng khoái. Quả nhiên, sau khi làm những việc mệt mỏi thì đi ngủ sẽ rất ngon.

Tìm quanh, phát hiện Trác Hiên đã đi mất.

Lạc Hương biết người này lại trốn cô lại, một mình chạy ra bên ngoài rồi. Nhưng cũng không thực sự để ý, dù sao hai người cũng không phải trẻ con dính thân, thời thời khắc khắc đều phải ở cùng một chỗ.

Ăn bữa sáng, vào trong không gian. Thu hoạch xong những cây trồng đã trưởng thành, nhìn thấy thực vật dồi dào, Lạc Hương cảm giác mình nên động thủ làm vài thứ, phong phú thêm nguyên liệu nấu ăn của mình.

Trong đó nghĩ tới nhiều nhất chính là rượu.

Trong không gian của cô có rượu, nhưng phần lớn là rượu ngũ cốc và rượu nếp. Lúc trước mua về dùng để nấu ăn.

Cho nên cô muốn thử một chút xem có thể làm ra rượu trái cây hay không.

Đương nhiên, trông mong cô làm ra được rượu trái cây thượng hạng gì là việc rất không có khả năng, nhưng rượu nơi này được xem như sản phẩm tiêu dùng, tóm lại là sẽ có lúc dùng hết, hơn nữa những rượu trắng và rượu nếp này cô còn muốn dùng để nấu ăn nữa.

Nhưng mà, cho dù là rượu trái cây bình thường, cô cũng không biết làm như thế nào, còn có thể làm gì, chỉ có thể đi tìm tư liệu.

Lạc Hương không thể không cảm thán hành vi bỏ não trước kia của mình, lại có thể tải hết tài liệu trên mạng về một lần, những tài liệu này có một số là bản thân cảm thấy hứng thú nên thu thập lại, có một số là mình làm ra trước khi tận thế tiến đến. Đồng tài liệu này đúng là thượng vàng hạ cám, gần như cái gì cũng có, trong đó cũng có phương pháp làm rượu trái cây, đáng tiếc Lạc Hương nhìn qua, quá mức sơ sài, cô cũng không tin tưởng dựa theo phương pháp này có thể làm ra được rượu.

Lạc Hương lại đi lục sách, có mấy lần cô xuống dưới cất sách, khiến cô tốn kho rất nhiều, nếu không có tinh thần lực cường đại, muốn tìm phương pháp ủ rượu thật sự rất khó tìm.

Vận bút chớ từ trong đồng sách của sư môn Trác Hiên lục ra được một quyển bí tịch ủ rượu, Lạc Hương phấn khởi. Nhìn những vật liệu mà bí tịch ủ rượu đề cập đến, cô cảm thấy chẳng thể trách trong tiểu thuyết võ hiệp luôn nhắc tới đủ loại phương pháp ủ rượu thần kỳ, thì ra là nghệ thuật vốn ở trong cuộc sống.

Có quan hệ với Trác Hiên, chính là một vở kịch cầu huyết.

Nhìn xem phương pháp này, rượu Bách Hoa. Quét mắt qua một lượt, may mắn không phải là loại hoa bị ngán hoàn toàn không sờ đến được, trong không gian đều có. Tháng băng sương, lại cần để cho ánh trăng chiếu vào. Những rượu này xem như tương đối đơn giản, có một vài rượu lúc ủ còn phải nhìn thời gian, cái gì mà Đoan Ngọ bắt đầu, kết thúc khi Đông Chí vẫn vẫn.

Lạc Hương tìm ba rượu ủ thử trước. Đối với cô mà nói, đơn giản nhất chính là rượu Bách Hoa, rượu Bách Quả và rượu Bách Cốc.

Bách Hoa Bách Quả cần gom đủ thì đơn giản, đều không phải là thứ gì hiếm lạ. Nhưng rượu Bách Cốc thì kì quái hơn một chút, vốn tưởng cần tìm ra trăm loại kê vẫn tương đối khó khăn, dù sao hiện đại mặc dù nhiều giống, nhưng gom đủ một trăm loại vẫn khá phiền toái. Ít nhất trong không gian của cô không có nhiều như vậy. Về sau xem lại phương pháp của nó, thì ra không khoa trương đến thế, chỉ là vì dễ nghe mới gọi là Bách Cốc, kỳ thật chỉ cần dùng ba mươi hai loại.

Bách Hoa Bách Quả đều thuộc loại ủ lên men, việc này tương đối dễ làm. Còn rượu Bách Cốc cần chưng nấu, phiền toái hơn.

Lấy nguyên liệu rất thuận tiện, đại khái sau hai giờ, Bách Hoa Bách Quả đều ủ xong, còn Bách Cốc Lạc Hương định nghỉ một chút.

Đợi cả buổi vẫn không thấy Trác Hiên trở về. Lạc Hương có chút không bình tĩnh, trước kia Trác Hiên cũng thường xuyên để cô lại trong phòng còn mình thì đi ra ngoài, cô cũng không có bao nhiêu cảm giác, sao hiện tại mới rời hai giờ, cô đã lo lắng không yên rồi?

Trong lòng Lạc Hương biết rõ đáp án, đáng tiếc, đáp án này có biết hay không cũng giống nhau, bởi vì cuối cùng quyền quyết định vẫn ở trên tay Trác Hiên.

Có điều Lạc Hương vẫn quyết định đi tìm anh, ngồi chờ chết, oán phụ vọng môn* cũng không phải là tác phong của cô.

(*: đại ý là oán phụ trông mong mòn mỏi ở cửa chờ chồng về)

Rõ ràng, lần này phải làm rõ mới được. Cùng lắm thì mỗi người đi một ngã, bản thân trốn đến nơi nào đó thương tâm một chút, mình muốn nắm chặt lấy anh không sai, nhưng không có nghĩa là không có anh thì không sống nổi.

Lạc Hương lái mô-tô, mang theo kính râm, đi đến căn cứ. Dung mạo của cô không quá xuất sắc, nhưng vì giảm bớt phiền toái, vẫn nên đeo kính râm thì hơn.

Dùng tinh thần lực của cô tìm người cũng rất hữu dụng, lúc bắt đầu không nhìn rõ cụ thể có thể đi theo cảm giác, chờ đến khi có thể sử dụng tinh thần lực cảm thấy, khoảng cách cũng không xa.

Sau đó thì nhìn thấy Trác Hiên dùng một tay xách một người, còn bóp chặt cổ người ta.

“Trác Hiên, anh đang làm gì thế?” Lạc Hương tò mò. Trác Hiên mặc dù giết người không kiêng kỵ gì, nhưng không động thủ với người già yếu tay không tác sát. Lần này sao lại nổi bão vậy? Xem, một tiểu mỹ nhân nũng nịu, khuôn mặt ngẹn đến sắp sưng huyết rồi.

Trác Hiên liếc nhìn người phụ nữ trong tay một cái, ánh mắt kia như đang nhìn đồ bỏ đi: “Không có gì. Sao em lại ra ngoài, hiện tại an ở nơi này không tốt.” Sau đó ném cô ả đã bất tỉnh trong tay ra, cũng không nhìn nữa, ngược lại lôi kéo Lạc Hương một lần nữa khởi động mô-tô, quay về nơi bọn họ tạm thời ở lại.

Ngồi ở phía sau, Lạc Hương nắm áo Trác Hiên để giữ cân bằng có chút không để ý hỏi: “Vừa rồi cô gái kia muốn theo? Sao anh lại không nhận.”

Trác Hiên lái xe rất nhanh, thanh âm trả lời có chút mơ hồ không rõ, có điều không ảnh hưởng đến việc Lạc Hương nghe thấy: “Tôi cho rằng em biết rồi.”

Trong lòng Lạc Hương lại dần kích động lên, trước kia chỉ nghe ám chỉ không rõ ràng của Trác Hiên, hiện tại những lời này chính là đã nói trắng ra* rồi. Lạc Hương hít sâu một hơi: “Em sợ lý do mà em nghĩ không giống với anh.”

(*: ở câu này dùng Hồng quả quả “红果果”=“赤裸裸” – Xích lỏa lỏa (xích lỏa, trần trụi) là ngôn ngữ mạng do một số diễn đàn Trung Quốc cấm dùng các từ ngữ nhạy cảm nên dùng ‘Hồng quả quả’ để thay thế)

Trác Hiên dừng xe kết một tiếng: “Ồ, rốt cuộc em nghĩ lý do gì vậy? Nói nghe một chút xem, không nói làm sao tôi biết có giống hay không.”

Mặc dù trước khi đến đây Lạc Hương muốn hỏi rõ mọi chuyện, nhưng thấy điệu bộ này của Trác Hiên, tự nhiên hiểu được người này hình như đang che giấu cô mà. Giữa người yêu, ai thổ lộ trước sẽ luôn chịu thiệt.

“Không bằng anh nói trước đi, em sẽ thẹn thùng.” Lạc Hương hít mắt, trên mặt lại treo lên nụ cười mang theo chút tình nghịch.

Trác Hiên nhìn cô từ trên xuống dưới: “À? Em còn có thể thẹn thùng?”

Lạc Hương vờn ngón trở lắc lắc trước mặt anh: “Nói sang chuyện khác không có tác dụng đâu. Nói đi.”

Trác Hiên dừng một chút: “Nếu tôi không muốn nói thì sao? Em sẽ thế nào?”

Lạc Hương thăm căn răng, có kiểu đàn ông muốn tao* thế này à.

(*: 闷骚, từ này xuất hiện khá lâu và khá lưu hành bây giờ, nó ko là buồn bực cũng ko là cáu bẳn gì, nghĩa của nó theo hướng nào đó có nghĩa như khen ngợi. Từ này thường dùng chỉ những người bề ngoài cứng bên trong không đồng nhất, bề ngoài lãnh tính trầm mặc nhưng nội tâm lại giàu sức tưởng tượng cùng hoạt động, rất có nội hàm, những người này thường ko biểu hiện cảm xúc chân thật ra bên ngoài nhưng một số trường hợp lại biểu hiện ra và nó có phản ứng kinh người... Từ này tương đối khó edit nên giữ nguyên TvT)

“Em đương nhiên sẽ không thế nào... Nhưng mà, có lẽ tâm tình không tốt sẽ ảnh hưởng đến việc thèm ăn. Đúng không ta?” Lạc Hương vuốt lại mái tóc bị gió thổi bay, nhưng động tác có chút mất tự nhiên. Tuy rằng nhìn qua rất cường thế, nhưng đối với loại chuyện này có ai là không để ý chứ?

“Có hoa hồng không?” Trác Hiên chợt hỏi, tươi cười đột nhiên xuất hiện trong nháy mắt đó khiến Lạc Hương có chút hoa mắt.

“Đương nhiên.” Lạc Hương từ trong không gian hái chín đóa hoa hồng, tâm tình lại trở nên tốt lên. Ha, cuối cùng vẫn là anh nhận thua.

Lạc Hương tâm tình tốt đưa bó hoa hồng cho Trác Hiên: “Cho này.”

Lại không ngờ Trác Hiên đảo mắt một cái đã thay đổi nói: “À, Hương Hương cho tôi hoa hồng là muốn cầu hôn à? Được rồi, tôi đáp ứng.”

Nói xong anh tiếp nhận hoa hồng, còn không đợi Lạc Hương bị phương pháp vô lại này chọc tức đến xì lông, anh đã móc từ trong cổ ra một cái vòng cổ, bên trên còn xâu một đôi nhẫn: “Có điều, một người đàn ông như tôi sao có thể để phụ nữ cầu hôn trước được, gả cho tôi đi. Hương Hương.”

Nói xong thì gờ nhẵn xuống, cũng không đợi Hương Hương nói chuyện, đã trực tiếp lồng vào ngón tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khó Cần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Ánh Trăng Làm Mối

Lạc Hương lúc ấy không kịp phản ứng, tuy rất muốn mất rụt rè một chút, chỉ là trong lúc đợi cô rụt rè, nhẫn đã đeo lên tay cô rồi.

Lạc Hương im lặng bày tỏ, trực tiếp lập gia đình thế này, áp lực quá lớn rồi.

Lạc Hương bị mấy chuyện liên tiếp làm cho rung động, mãi vẫn chưa phục hồi lại tinh thần. Trác Hiên cũng không lay tỉnh cô, nhận lấy hoa hồng, bề ngoài đóa cài lên trên búi tóc Lạc Hương, sau đó tiếp tục khởi động xe máy, ôm ngang người ngồi ở phía trước, lái xe trở về.

Lạc Hương rốt cục hồi hồn, lại phát hiện mình bị cánh tay Trác Hiên vây lấy, ngồi ở phía trước anh.

Mặc dù nói là quan hệ hai người tiến một bước đột phá, đi thẳng đến bước cuối cùng, nhưng giữa hai bên vẫn có chút xấu hổ.

Lạc Hương cảm thấy được, nếu giữa bọn họ chỉ có tình hữu nghị mà không còn gì khác, có lẽ cô sẽ dễ chịu hơn. Đáng tiếc, có những tình cảm không chịu không chế, không phải cô muốn thế nào thì sẽ được như thế. Có một số người sẽ đa điều, sẽ trốn tránh, sẽ buông tha, sẽ chờ đợi, mà có một số người còn lại thì lựa chọn đối mặt giải quyết.

Lạc Hương chính là loại sau.

Nhưng không ai nói cho cô biết, ở chung với người yêu như thế nào. Những lời ngon tiếng ngọt, những dịu dàng như trong tiểu thuyết, không thích hợp với bọn họ.

Cho nên nói tóm lại, Lạc Hương sẽ không nói lời yêu thương, sẽ không ở chung với người yêu. Hoặc là cô nên cảm kích Trác Hiên đã cầu hôn, như vậy sau khi hai người kết hôn có thể trực tiếp tiến vào giai đoạn vợ chồng già?

Việc này cô lại biết. Ủng hộ lẫn nhau, vì trong cuộc sống có đủ loại phiền não, có đôi khi sẽ vì một vài việc mà cãi nhau, sẽ đem than phiền của mình nói cho đối phương biết, nhưng lúc nguy nan sẽ không tự lo thân mình, sẽ gánh vác trách nhiệm của mỗi người.

Có vẻ như rất dễ dàng.

Lạc Hương nắm tay, sau này mình phải bắt đầu cố gắng làm vợ.

Trác Hiên nhắc người xuống, tâm tình tốt trước nay chưa từng có. Đương nhiên sẽ không suy nghĩ xem người trong lòng rốt cuộc nghĩ như thế nào. Dù sao đối với anh mà nói, Hương Hương cũng rất thích anh. Về việc đến bây giờ cô còn chưa lên tiếng, chắc là đang thẹn thùng.

Rốt cục về tới nơi ở tạm, hai người đều không mở miệng nói chuyện.

Bước đầu tiên hai người nói chuyện với nhau, Lạc Hương bắt kể thế nào cũng không mở miệng được, tựa hồ vô cùng gian nan. Lạc Hương có chút luống cuống rồi, cuối cùng được Trác Hiên mở miệng trước.

“Hương Hương, đôi bụng rồi.” Trác Hiên nói rất đại gia, giống như không có một chút nào là không được tự nhiên. Hương Hương lại không tiếng động nở nụ cười, một đường không được tự nhiên cũng biến mất không ít, kỳ thật tuy quan hệ thay đổi, nhưng ở chung với nhau lại không có biến hóa gì. Anh vẫn là anh, mình cũng vẫn là chính mình. Hà tất phải cẩn thận quá mức, chân tay lỏng lẻo ngớ ngẩn chứ.

“Anh gạt em. Không có tâm tình nấu cơm.” Lạc Hương đã khôi phục lý trí bắt đầu tính nợ trước.

“Đâu có. Là tôi nói trước. Câu đầu chỉ trêu em thôi.” Trác Hiên nhìn cô, mặc dù không có biểu cảm gì, ánh mắt lại trông như rất vô tội, phù hợp hoàn toàn hành vi lừa hôn của mình.

“Anh đã thừa nhận anh nói trước. Em cũng không để ý. Được rồi như vậy đi, anh muốn ăn cái gì?” Lạc Hương sờ đóa hoa hồng trên đầu, nếu vừa rồi không có cánh hoa rơi xuống, cô còn không biết. Không thể tưởng được núi băng cũng có tâm tình lãng mạn như vậy.

Trác Hiên nhìn đôi tay cô chạm vào đóa hoa hồng, khẽ di chuyển một chút, nhưng lập tức lại nhìn thẳng vào ánh mắt Lạc Hương: “Cái gì cũng được. Tôi có chút giác tỉnh, đi vào phòng trước, làm cơm xong gọi tôi.”

Cũng không đợi Lạc Hương phản ứng, anh xoay người đi vào phòng, cũng không quên tiếng cười thanh thúy của Lạc Hương.

Lần đầu tiên Lạc Hương chuyển bại thành thắng nên tâm tình rất tốt.

Cơm trưa rất phong phú, có lẽ Lạc Hương thật sự rất vui vẻ. Mà Lạc Hương cũng đi tìm Trác Hiên đang dụng công ở trong phòng, đeo cái nhẫn còn lại lên trên tay Trác Hiên.

“Đợi khi đến Bắc Kinh, chúng ta bỏ sung lễ cưới.” Trác Hiên dùng com thân nhiên nói, giống như không để ý nhiều.

“Hiện giờ thế này, làm lễ cưới làm gì.” Lạc Hương ngược lại trông rất thoải mái, lúc này mà làm lễ cưới quả thực là chỉ sợ bản thân quá rảnh rồi.

“Lễ không thể bỏ.” Anh có chút nghiêm túc nói: “Huống chi... sự phụ tôi đã sớm muốn tôi thành gia lập nghiệp. Hiện tại cũng phải báo cho ông biết một tiếng.”

Lạc Hương dừng một chút, gật đầu: “Làm thì sẽ làm, vậy đêm nay luôn đi. Cũng không cần phải chờ đến Bắc Kinh. Có điều không cần mời thêm người. Chúng ta đặt mua vài thứ, thấp thêm nén hương báo cho sư phụ và mẹ em là được.”

Trác Hiên gật đầu.

Lạc Hương nghĩ, Trác Hiên cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác, quan hệ giữa hai người thay đổi, anh lại giống như lúc ban đầu, trở nên rất ít nói, mặt cũng không chút thay đổi. Có điều không còn cái loại lạnh lùng người lạ chớ gần, nói ít cũng không sao. Trái lại chính mình cũng có thể từ trong ánh mắt anh nhìn ra không ít thứ, không phải ư?

Buổi chiều Trác Hiên lại đi ra ngoài, Lạc Hương không rõ anh đi làm gì, cô cũng có việc cần hoàn thành. Trừ việc chuẩn bị tiệc mừng, còn cả quần áo bản thân cần mặc, hương án cần cho bái đường chẳng hạn.

Lạc Hương biết Trác Hiên là một người tuân thủ cổ lễ, đương nhiên sẽ không nghĩ đến hôn lễ ở nhà thờ hay gì, Lạc Hương thì không sao cả, đối với cô, lễ tiết kết hôn kiểu bái đường này cũng không tồi.

Chỉ là, ngoài việc bận rộn, cô lại có chút buồn cười, quen biết với Trác Hiên chưa đến hai tháng, lại đã đi vào lễ đường của hôn nhân, quá mức vội vàng.

Nhưng mà, Lạc Hương nhìn thành phố đồ nát ngoài cửa sổ, lòng có hơi chua xót, đang lúc tận thế chẳng lẽ còn phải kéo dài ba năm năm năm nữa ư? Có ai biết mình còn có thể sống qua ngày mai không đây. Có không gian thì như thế nào, thế giới này còn rất nhiều nguy hiểm khiến cho cô muốn trốn cũng trốn không thoát, một khi không chú ý thì có thể mất mạng.

Cho nên mọi người sớm quyết định mọi chuyện, cũng tốt.

Lạc Hương không biết mình đang chán nản, hay là thật sự muốn tốc chiến tốc thắng, ít nhất cô cũng an ủi mình không cần yêu cầu xa vời quá nhiều.

Nghĩ đến cô gái bị Trác Hiên bóp gáy chết, ném ở ven đường kia. Lạc Hương thở dài, không biết là bị ai thay chính mình, hay là bị ai thay toàn bộ phụ

nữ trên thế giới này.

Nhìn nhìn lễ phục chú rể đang may trong tay mình, tâm tình lại kiên định, bị thăm của những người khác mình có quan cũng không được, giả bộ cảm thán đồng tình thì có tác dụng gì? Còn không bằng đặt tâm tư ở trên người mình quan tâm, anh tốt, đương nhiên mình cũng sẽ tốt.

Lạc Hương tin tưởng, người này sẽ không để cho mình thất vọng. Trác Hiên ra ngoài lại không biết mang về không ít nên hi cùng một bộ mũ phượng từ chỗ nào, tuy hạt châu trang sức đều là giả, nhưng ở tình huống này Trác Hiên còn có thể tìm được mấy thứ này, Lạc Hương không rõ anh đã tiêu tốn bao nhiêu tâm tư.

Có điều đến lúc này, đồ đạc bãi đường đều đã đầy đủ.

Màn đêm buông xuống, Lạc Hương và Trác Hiên bãi đường dưới ánh trăng. Không có khách đến chúc, không có bạn bè họ hàng, cũng không có trường bối.

Chỉ có hai người đều tự vẩy một chén rượu đục lên trên mặt đất, báo cho người thân đã mất của mình—— cả hai người rốt cục có một mái nhà, có một người bầu bạn.

Ở nơi tận thế dài đằng đẵng không có điểm cuối, không có tương lai, sẽ ủng hộ nhau, thông cảm cho nhau, quan tâm lẫn nhau. Giữa hai bên, tận tâm yêu nhau, vĩnh viễn không phân bội.

“Anh sẽ hối hận chứ?” Lạc Hương hỏi Trác Hiên đang quỳ.

“Vì sao hỏi vậy?” Trác Hiên rót hai chén rượu, đưa cho Lạc Hương một chén.

“Anh theo đuổi võ đạo, nói không chừng sau này em chỉ là người ngoài.” Lạc Hương nhận chén rượu, ánh mắt nhìn thật sâu vào Trác Hiên.

Trác Hiên ngao ngễ nhìn cô chăm chú, biểu cảm kiên định nghiêm túc: “Việc tôi đã làm, sẽ không hối hận.”

Ánh trăng làm mới, hai người uống xong chén rượu giao bôi cuối cùng.

Lúc Lạc Hương uống rượu lại nghĩ, mặc dù không có khách, nhưng tổ chức hôn lễ ở tận thế, chẳng biết tại sao lại khiến cô cảm thấy thật lãng mạn.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Tiếp Tục Lộ Trình

Sau khi hai người uống chút rượu, Lạc Hương không biết Trác Hiên có bị cồn ảnh hưởng không, nhưng chính mình thì lại mơ mơ màng màng, không rõ ràng. Có lẽ anh nội khí lâu dài, những thứ rượu này với anh mà nói, hẳn đều vô dụng.

Phòng tân hôn trừ việc được Lạc Hương thay đổi đồ dùng mới, thật ra không tốn nhiều tâm tư, dù sao cũng không phải vĩnh viễn ở lại. Căn phòng này khơi gợi lên quyết tâm muốn tìm nơi định cư của Trác Hiên, có điều phải đợi một thời gian, hiện tại anh cũng không biết rõ tình huống, không thể quyết định lung tung.

Lột sạch người trong lòng, Trác Hiên nhìn làn da đỏ rực của cô rồi nghĩ, sau này thường xuyên cho Hương Hương uống chút rượu, đối với thân thể mới có lợi.

Trác Hiên tuy làm núi băng hai mươi tám năm, nhưng không có nghĩa cái gì cũng không hiểu. Chỉ là việc luyện võ đã phí không ít tinh lực của anh, nên bình thường không có tâm tư đó. Hiện tại ấy à, vợ mình đã ở trong lòng ngực mình rồi, còn không động tâm nữa thì không phải là núi băng, mà là người đá.

Ôm người lên giường, người trong lòng lại không an phận, quay tới quay lui không nói, còn thích cọ người chui vào trong lòng mình, lửa vốn đã vượng, lần này đã hoàn toàn bùng hực thiêu đốt.

Môi cùng môi dán chặt vào nhau, khiến hơi thở ướt át, đôi bàn tay hàng năm luyện võ có vết chai mỏng đi chuyển, dường như đang tìm kiếm thung lũng bí mật. Hai mắt Hương Hương mê mang, dần dần nhiễm lên một tầng hơi nước mờ, kích động lòng người.

Trác Hiên thường thức cơ thể hoàn mỹ này, không chút do dự ăn sạch.

————— Tất đèn không phải lỗi của tôi, đều do nhân vật chính quá thẹn thùng —————

Buổi chiều ngày hôm sau mới tỉnh lại, Lạc Hương cảm giác mình giống như bị người ta xé đôi. Cả người không có nơi nào là không đau.

“Tỉnh?” Trác Hiên cúi đầu nhìn người trong lòng.

“Ừm.” Lạc Hương nhiều ít có chút thẹn thùng, có điều nếu đã kết hôn, cô cố động bản thân, những điều này là bình thường, bình thường... Lật bàn, chẳng lẽ từ bảy tám giờ tối liên tục đến rạng sáng năm sáu giờ cũng là bình thường? Đừng cho là mình uống rượu, thì sẽ không đếm được.

“Anh... lần sau anh...” Lạc Hương có chút rối rắm, một câu cũng nói không nên lời.

Mà Trác Hiên tựa hồ biết cô muốn nói gì, mang theo nụ cười đoán không ra, rất thuần khiết nhìn cô. Ánh mắt cũng không chớp lấy một cái.

Lạc Hương thất bại lựa chọn trốn vào trong không gian, cũng không quản trên người mình không mặc quần áo.

Trác Hiên nhìn trong lòng trống rỗng, quyết định nghĩ biện pháp làm một cái chìa khóa tiến vào không gian. Bằng không mỗi lần vợ trốn trong không gian thì mình chỉ có thể trừng mắt, rất ngẹn khuất. Nếu không có chìa khóa vào không gian, cũng phải lừa Hương Hương mỗi lần vào phải dẫn anh theo.

Lạc Hương từ trong không gian đi ra, thì thấy Trác Hiên không biết đã tắm rửa ở nơi nào xong trở về, chỉ mặc áo ba lỗ với quần đùi, đó đều là quần áo Lạc Hương đặt vào trong ba lô để ở bên ngoài cho anh.

“Muốn tắm rửa vì sao không nói? Vào trong không gian sẽ tiện hơn nhiều.” Lạc Hương hiển nhiên rất bức Trác Hiên một thân kiêu ngạo vô lại, khoác lên một lớp da núi băng, luôn làm những việc ngoài lạnh trong nóng, thật là làm cho người ta muốn học máu. Không làm khó dễ một chút thì thật có lỗi với bản thân.

Trác Hiên không đổi sắc coi nhẹ những lời này: “Chúng ta phải khởi hành. Thu dọn một chút. Tôi đi khởi động xe.” Lạc Hương thấy có chính sự, mặc dù cảm thấy trắng mặt của hai người còn chưa qua, đã phải bôn ba mệt nhọc, nhưng lại rất nghiêm túc bắt đầu thu dọn đồ đạc. Hiện tại thời gian rất quan trọng, bởi vì mọi người không biết người biến dị tiến hóa tới khi nào mới xong, không nhanh chóng thu xếp thì vẫn tương đối nguy hiểm.

Ngồi ở trên xe, Lạc Hương rất nhanh đã mệt mỏi. Đưa cho Trác Hiên một ít sushi, còn cô nằm trên ghế sau nghỉ ngơi, eo mỗi lưng đau vô cùng.

Dọc theo đường đi lốc xoáy này, Lạc Hương rất nhanh ngủ thiếp đi. Chờ đến lúc cô tỉnh lại, đã là buổi tối.

“Đến chỗ nào rồi, Trác Hiên.” Lạc Hương đuổi lưng một cái rồi hỏi.

Trác Hiên lái xe, không để ý đến cô.

Lạc Hương chớp chớp hai mắt, không nhớ ra mình đắc tội anh lúc nào. “Làm sao vậy? Không để ý em à.”

Trác Hiên vẫn không lên tiếng.

Lạc Hương nghĩ tới nghĩ lui, rốt cục phát hiện vấn đề. Nhưng lại buồn bức, bởi vì, không phải là chưa đối xứng hô thôi à. Nhưng bảo cô gọi anh là gì mới được? ‘Ông xã?’ ớn lạnh, ‘Thân ái?’ siêu cấp ớn lạnh, ‘Chồng yêu?’ ớn lạnh cấp độ động đất, ‘Anh yêu?’ ớn lạnh cấp núi lửa... Cuối cùng Lạc Hương lưỡng lự giữa hai xưng hô ‘anh Trác’ và ‘Hiên’. Chỉ là cả hai xưng hô này, cô vẫn không gọi ra khỏi miệng được ~~~ mọi người nói vì sao tên anh chỉ có hai chữ chứ.

Đáng thương Lạc Hương vẫn cứ rối rắm vấn đề xưng hô, có loại xúc động lấy cái chết tạ thiên hạ ở trong lòng. Chẳng lẽ trước kia các chị em sau khi kết hôn đều sẽ gặp phải loại vấn đề chết người này? Không gọi, là người khác muốn mạng của mình, gọi rồi, quả thực là tự mình muốn mạng mình!

Cuối cùng Lạc Hương vẫn đáng thương gọi ra tiếng: “Hiên.”

Mà Hiên đại gia rốt cục cũng để ý đến cô: “Chúng ta đến Thương Châu rồi.” Anh dừng một chút, giọng nói hơi nâng cao, mang theo ý vị đặc biệt: “Muốn xuống đây nghỉ ngơi một chút không? Trông em có vẻ rất mệt.”

Câu nói của Trác Hiên hoàn toàn chọc cho Lạc Hương xù lông, trước thì bức bách chính mình đối xứng hô, sau đó còn vui sướng khi người gặp họa trên chọc mình, trên thế giới còn có ai khác như vậy không.

“Cám ơn, không cần. Em rất khỏe. Nhưng còn anh, chịu nổi không? Đừng cố gượng chống làm mệt chính mình nha.” Lạc Hương có chút khiêu khích trả lời: “Để em lái xe cho. Lái thẳng đến Bắc Kinh là được.” Sau đó từ ghế sau leo lên ghế lái phụ.

Trác Hiên nghe cô nói, nhíu mày, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô: “Sớm muộn gì em cũng biết tôi có phải đang gượng chống hay không.”

Có điều Trác Hiên cũng không kiên trì, thay đổi chỗ ngồi với Lạc Hương, anh ngồi ở ghế phụ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Gần Thương Châu, ngược lại có vài tiểu đội săn giết, nơi này đại khái đều từ Bắc Kinh tới đây. Có lẽ đồ ăn quanh Bắc Kinh đều vơ vét hết, bọn họ không thể không chạy xa một chút để tìm vật tư.

Lạc Hương cũng không chạm trán với bọn họ, hiện tại cô chỉ muốn đến Bắc Kinh tìm một chỗ thu xếp một chút. Bọn họ đối mặt với tình huống hiện tại, lấy bất biến ứng vạn biến là phương thức tốt nhất. Dị năng của cô cần luyện tập, Trác Hiên cũng cần nghiên cứu những bí tịch mà sư môn anh lưu lại, còn phải tìm vài tin tức trên phương diện toàn cục, dùng để hiểu biết tình huống.

Chỉ là, Lạc Hương thấy được người quen.

Là Lam Ba.

Đó đại khái là một doanh địa nghỉ đêm, có ánh đèn rất sáng, một tiểu đội của bọn họ dường như đang gác đêm.

Tiểu đội của bọn họ tổng cộng năm người, đều là người dị năng. Nhưng Lạc Hương chỉ nhận biết một mình Lam Ba.

Bọn họ đang vây lấy một người tiến hóa cấp bốn, nhìn qua thì nhân số chiếm tiện nghi, kỳ thật có hơi luống cuống tay chân, xem ra không phải thường xuyên phối hợp, không được ăn ý. Hơn nữa bộ dáng Lam Ba có chút tiêu tụy, còn có bàn tay không quá linh hoạt, có thể đang bị thương. Lạc Hương nghi hoặc, tiểu đội trước kia không phải rất tốt à? Sao anh ta lại trở thành cái dạng này?

Lạc Hương yên lặng thu hồi ánh mắt, thấy cửa kính xe mở ra, gió đêm thổi vào có hơi lạnh. Nhưng Trác Hiên không thích lúc lái xe lại đóng cửa kính, cho nên Lạc Hương lấy chân lông từ trong không gian ra, một tay đập lên trên người Trác Hiên.

Lúc thu tay tại thì bị Trác Hiên bắt được, nắm một cái, lại buông lỏng ra.

Nếu người làm việc này chưa mở mắt ra, thì sao Lạc Hương lại phải thẹn thùng. Cô vẫn bình tĩnh tiếp tục lái xe.

Cái gì? Người quen cũ?

Lạc Hương tỏ vẻ sắc trời quá mờ, ánh sáng nơi bọn họ đóng quân rất không rõ, không trông thấy người quen cũ nào.

Mình cũng từng chết qua một lần rồi, làm gì có người quen cũ nào chứ.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Vào Ở Khách Sạn

Lúc trời sắp sáng, bọn họ tới Thiên Tân.

Thiên Tân nơi này là phân khu của Bắc Kinh, cũng có căn cứ, nhân số cũng không ít. Có lẽ tất cả mọi người đều đến Bắc Kinh, áp lực quá lớn.

Lạc Hương và Trác Hiên quyết định tiếp tục ở nơi này tu sửa một chút, trước tiên nên tìm hiểu tình huống. Bọn họ ở nơi không có người chú ý thu xe lại, lái mô-tô đi vào. Mô-tô có tính cơ động tương đối tốt, cũng ít hao dầu.

Tuy phạm vi hoạt động thuộc loài người bị hạn chế rất lớn, văn minh bị phá hỏng, nhưng bọn họ vẫn đang đấu tranh sống sót.

“Hiên, anh nói nhân loại sẽ dần tìm lại không gian sinh tồn của mình một lần nữa à?” Lạc Hương có chút nghi hoặc. Cô từng không chút nghi ngờ tính dè dặt của chính nhân loại, nhưng mà bây giờ biến dị nhiều như thế, thậm chí cả thực vật cũng đều khan hiếm. Lúc mọi người vì cái ăn mà bôn ba, còn có người đi nghiên cứu, đi phát triển à.

“Đương nhiên sẽ. Tôi không nghi ngờ.” Giọng nói Trác Hiên rất khẳng định: “Em cũng đừng hoài nghi. Tiềm lực con người là điều em không thể tưởng tượng được. Đặc biệt là lúc bọn họ đoàn kết lại.”

Lạc Hương từ chối cho ý kiến, quản làm gì chứ. Kỳ thật cô chẳng qua cũng chỉ là hỏi một câu, lo lắng một vài phút đồng hồ, sợ nhân loại sụp đổ không giữ được, mình cũng sẽ không có cuộc sống hiện tại thế này. Cuộc sống hiện giờ rất tốt, chỉ là Lạc Hương đã dần quen. Nếu thật sự tình huống trở xấu, thì cô có năng lực làm cái gì đây?

Cái gì cũng không làm được.

Trác Hiên dừng xe ở phía trước một ngôi nhà nhìn qua giống như khách sạn, mang Lạc Hương đi vào.

Hiện tại tuy rằng không còn quy chế, nhưng phương thức sinh tồn lại đủ loại. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, khách sạn hình thức mới đã mở ra. Trác Hiên hỏi thăm tình hình, nhà ở nơi này chỉ thu một chút phí tồn tượng trưng, nhưng có thể ăn cơm, bổ sung vật tư phiêu lưu, thậm chí có thể nhận tờ đơn nhiệm vụ, quả thực giống như một công đoàn. Hơn nữa tiền tệ hiện tại không có tác dụng, ngay cả loại tiền cứng như vàng kim cương quý hiếm có ích hơn nữa cũng sụt giá đến thảm, chỉ có thể lấy vật đổi vật. Có điều bởi vì kẻ cầm quyền thu mua lượng lớn huyết tinh và não hạch, nên hiện tại chúng ngược lại có thể coi như tiền để sử dụng.

Lạc Hương và Trác Hiên bọn họ trả một hạt huyết tinh của người biến dị năng lực cấp ba, nhận được một gian phòng không tệ.

Cơ sở khách sạn không tồi, không chỉ có nước có điện, còn có máy tính, vốn dĩ hiện tại quả thực đã không còn internet, nhưng mạng máy tính cục bộ vẫn còn tồn tại, vì để truyền bá tin tức nhanh hơn, mạng lưới giữa Bắc Kinh và Thiên Tân tương thông.

Chỉ là, hiện giờ mà không muốn trả giá đã muốn biết tin tức ngay là không có khả năng. Cho nên tin tức trên mạng có hạn, còn có rất nhiều tin đã quá hạn, nhưng đối với hai người xa rời quần chúng như Lạc Hương và Trác Hiên mà nói, mấy tin tức này cũng rất mới mẻ.

Lực lượng quốc gia bất kể khi nào cũng đều là lớn nhất.

Đây là cảm thán duy nhất của Lạc Hương sau khi đọc mấy tin tức này. Đương nhiên không loại trừ mấy tin tức này là cố ý thả ra thu lấy lòng người, nhưng từ những phần không thể bóp méo cũng đã có thể thấy được ai mạnh ai yếu.

Trước kia mọi người dạo qua trên mạng, lại bị thời sự TV, báo chí truyền đơn đối gạt, cảm giác số liệu nhà nước cấp ra đều là giả dối, kỳ thật không tốt đến vậy. Dù loại đồn đại và các quan chức khiến cho người ta thất vọng, thậm chí một số người viết không rõ ràng, hơn nữa một phần trong đó hoàn toàn chân thật, điều này khiến cảm giác mà quốc gia cho người ta là nắm quyền quá mức mềm mỏng, hành động quá mức quan liêu, dù loại hình ảnh tiêu cực, tình thế hết sức nguy nan cũng không thể tin được bao nhiêu. Lại có một số người đặc tính bất ổn sau khi đạt được dị năng, thậm chí cảm giác mình chính là chúa cứu thế, không để lực lượng quốc gia vào trong mắt, dù cho về sau phát hiện có được dị năng cũng không phải là chuyện gì hiếm lạ, trong lòng lại cảm thấy loạn thế đã đến, chính là lúc kiến công lập nghiệp. Vì thế các thế lực thay nhau nổi lên, tranh đoạt rất hăng say.

Nhưng nhìn mấy tin tức này xem.

Ban đầu nghiên cứu người biến dị có thành quả chính là viện hàn lâm khoa học quốc gia. Bọn họ gần như đã lập tức đem tin tức cho các thành phố lớn lúc đó, tỷ như tính truyền nhiễm của người biến dị, nguyên nhân hình thành của người biến dị, phương thức săn giết người biến dị, điều này đã cung cấp tốt nền tảng để xây dựng các căn cứ người sống sót.

Sau này phân loại người biến dị tiến hóa, phân loại dị năng nhân loại, cấp bậc dị năng nhân loại vân vân, cũng đều là tin tức xác thực do Bắc Kinh nắm giữ đầu tiên. Thượng Hải tuy được cho là ngang vai ngang vế với Bắc Kinh, nhưng không có thực lực nghiên cứu được như vậy.

Tiếp đó chính là dọn sạch người biến dị trong phạm vi Bắc Kinh, điều đó có thể thấy được lực lượng vũ trang cường đại của Bắc Kinh bên này. Chỉ mất bốn ngày ngăn ngừa, mà Thượng Hải thì phải một tuần sau, cũng không bảo vệ được cho căn cứ ban đầu, cuối cùng còn co rút vào nơi khu Bắc nho nhỏ.

Có điều trong mấy tin tức này có thể có chút khuếch đại, Lạc Hương cũng không phân biệt ra được. Nhưng việc này cũng không ảnh hưởng đến cô, bởi vì mấy tin tức này đối với cô mà nói, tác dụng chẳng qua là nghiệm chứng tính chính xác của việc cô đi cư đến Bắc Kinh.

Trong thông tin còn có vài tin tức mang tính toàn quốc, tỷ như vị trí cụ thể của căn cứ người sống sót, phần lớn là thành thị cỡ lớn, bởi vì những chỗ này tài nguyên tương đối phong phú, kiến trúc cũng rất bền chắc, dễ dàng phòng thủ. Mà căn cứ người sống sót trên cả nước cũng không ít, hơn mai mười theo lời chính phủ không bằng Thượng Hải nơi đó. Trừ gần bốn mươi căn cứ thành phố cỡ lớn, còn có rất nhiều căn cứ nhỏ đã bắt được liên lạc, phân bố cũng rất có quy luật, không phải vây chung quanh căn cứ lớn mà hình thành lên bộ phận căn cứ có tính phòng hộ, chính là khu vực rất ít phóng xạ, hơn nữa phần lớn căn cứ vùng duyên hải chỉ có mấy cái, trái lại đất liền tương đối nhiều.

Còn có vài tin nói đến tình hình thế giới, nhưng rất mơ hồ, Lạc Hương cảm thấy không cần thiết phải xem xét.

“Hiên, chúng ta đến Bắc Kinh có phải sai lầm rồi không?” Lạc Hương có chút lo lắng.

Trác Hiên nhún mày, tỏ vẻ nghi vấn.

“Lúc trước căn cứ đầu tiên tôi tới là Thượng Hải, tuy trên mạng không có tin tức gì, nhưng theo tôi được biết Thượng Hải bên kia đã sớm phân tách với Bắc Kinh nơi này rồi. Mà ta sốt ruột chạy đến bên này, ngoại trừ lý do Thượng Hải bên kia thức ăn dự trữ không đủ, còn bởi vì có loại dự cảm rất mãnh liệt nói cho tôi biết, phải lập tức rời khỏi nơi đó. Hiện tại đến Bắc Kinh tuy tôi không có cảm giác gì, nhưng em xem,” Trác Hiên chỉ vào bản đồ đánh dấu mỗi nơi căn cứ phân bố: “Vùng duyên hải này có mấy căn cứ, mà căn cứ thành phố chỉ có hai nơi là Bắc Kinh và Thượng Hải, ngược lại là người sống sót ở đất liền tương đối nhiều. Chúng ta đều đi dọc theo đường vùng duyên hải, đi đất liền không nhiều, cũng không biết tình huống cụ thể. Nhưng xem trên đại thể, dường như phóng xạ ở vùng biển tương đối nghiêm trọng, liên lụy đến thành phố vùng duyên hải cũng bị ảnh hưởng. Cho nên sống ở Bắc Kinh thật sự an toàn không?” Trong đầu Lạc Hương hiện lên những giống loài khổng lồ khủng bố như cá mập biến dạng, Tà Quân biển sâu trong truyền thuyết vân vân.

Trác Hiên thấy cô như vậy, không khỏi buồn cười: “Động vật biển dù biến dị thế nào, chắc là sẽ không tách khỏi thiên tính của chúng, hẳn sẽ không lên bờ.”

Lạc Hương tiếp tục lục máy tính, trong lòng yên ổn hơn, ngoài miệng lại không hề nhận thua: “Vậy cũng không nhất định. Trên thế giới động vật lưỡng thể cũng không ít. Không phải nói biển mới là cái nôi của sinh mệnh sao? Nói không chừng chúng nó tiến hóa lần nữa sẽ bò lên trên bờ đấy.”

Miệng tuy nói như vậy, nhưng trong lòng Lạc Hương cũng tình nguyện tin tưởng lời nói của Trác Hiên, nếu động vật biển thật sự lên bờ, nhân loại muốn sinh tồn được thật sự rất gian nan.

Tiền thuê ở khách sạn tuy rất rẻ, nhưng phòng vẫn rất không tệ, có lẽ thứ thật sự đắt giá ở tận thế đều là những thứ có thể giúp cho con người sinh tồn được như thức ăn sủng ồng thuốc men, mà thứ vốn dùng để hưởng thụ đều thành vật phẩm kèm theo. Lạc Hương bọn họ vì không muốn để người khác chú ý, trái lại cảm huyết tinh đi đổi chút đồ ăn, còn là bánh bao tương đối đắt, chẳng qua hai người cũng chưa ăn, đều ném vào không gian. Tuy Trác

Hiền cảm thấy không thể quá mức ý lại không gian, nhưng cũng không đến nỗi nổi tự ngược không ăn đồ vật bên trong không gian. Mức độ này, anh nắm giữ vô cùng tốt.

Lạc Hương thấy Trác Hiền mệt nhọc gần một tuần, không phải lái xe lên đường, thì là điều tra tin tức chung quanh, cô cũng đòi ca, tuy thời gian chỉ bằng một phần tư của anh, nhưng cũng mệt chết đi được, khiến cho những ngày này không phải ăn Sandwich tiện lợi, thì là trên đường chịu đói cắn thịt khô bánh mỳ, miệng sắp nhạt thêch rồi. Hiền tại đến Thiên Tân, cũng không vội vã gấp gáp, Lạc Hương chuẩn bị làm một bữa tiệc lớn.

Trác Hiền đã chạy đến thư phòng nghiêm túc nghiên cứu bí tịch sư môn, anh cần phải nhanh chóng nắm giữ phương pháp tu luyện tiến vào sau Tiên Thiên.

Tuy căn phòng này có gian phòng bếp nhỏ, nhưng Lạc Hương vẫn cẩn thận đi vào trong không gian. Trước thu thập xong xương sườn, thịt gà, thả vào trong nồi gốm sứ, lại ném vào ít củ cải trắng, sau đó nước đun nóng cho vào chút dấm chua dầu mỡ cho thơm, sau đó vụn lửa nhỏ để hầm.

Trong khoảng thời gian này rửa sạch một vú dê nhỏ, bỏ toàn bộ vào trong bát tô nấu chín, sau đó vớt lên cắt miếng, để vào dầu sôi một lần, tiếp tục cho chút đồ gia vị như nước tương, ớt, hạt tiêu, cuối cùng thêm cà rốt, củ kỷ và hành tây vào hầm với nhau. Món này cần 30 phút, bằng không không có chất dinh dưỡng.

Hai món chính đã làm xong, chỉ còn lại rau xào tương đối dễ làm. Lạc Hương làm thịt lợn xào rau, đậu phụ cá hương và dưa leo xào trứng.

Chờ những thức ăn làm xong, thịt dê cũng không sai biệt lắm có thể cho ra bàn, chỉ còn lại canh hầm. Trong thời gian chờ canh, Lạc Hương thu dọn tiểu lâu một chút, thay giặt quần áo, giũ drap giường, đều mang ra, ném vào trong máy giặt để ở trong phòng, lần lượt giặt xong lại lấy ra phơi ở ban công. Nơi này không có phục vụ giặt đồ, có lẽ mọi người đều chưa từng tốn tâm tư ở phương diện này, bình thường cũng chỉ ráng chịu đựng.

Vì phòng ngủ ngoài ý muốn, Lạc Hương trực tiếp đến thư phòng Trác Hiền kéo người vào không gian, ăn cơm ở trong tiểu lâu.

Chờ anh cơm nước xong lại tiếp tục đọc sách, Lạc Hương không có người chơi cùng, không ngủ được, nên tìm cho mình một ít việc để làm.

Lạc Hương không biết về sau khi nào thì sẽ không có thời gian ăn cơm, tính toán làm thêm chút đồ ăn nữa để chuẩn bị dùng. Chỉ là tuy lý trí thì rất rõ ràng, mấy thứ này để ở trong tầng hầm ngầm kỳ thật thời gian là tĩnh, nhưng cảm giác lại có chút kỳ quái, giống như đồ đã bỏ rất lâu, lại vẫn lấy ra ăn.

Lắc lắc đầu, Lạc Hương quăng loại ý niệm buồn cười đột nhiên xuất hiện trong đầu này đi, tiến vào không gian bận rộn.

Để cho tiện, cô lựa chọn làm hai loại đồ ăn.

Một loại chính là có người ngoài ở đây vẫn có thể lấy ra ăn như Sandwich thịt, bánh mỳ, bánh bao, bánh ngô... Một loại khác thì phong phú hơn, có sushi, bột thịt lợn, bánh khoai tây rán, bánh chéo nhân tôm... Trừ những món này ra, còn nấu đủ loại cháo với các nguyên liệu, cùng với một chút điểm tâm làm từ sữa mà Trác Hiền thích. Những món đó đều dùng bộ đồ ăn dùng một lần hoặc là túi nhựa đựng thực phẩm đóng gói, bỏ vào tầng hầm của tiểu lâu.

Chờ tới khi làm xong, cũng đã đến buổi tối. Lạc Hương cực kỳ mệt mỏi vừa mới nằm lên cái giường trong phòng ngủ, đã ngủ say.

Mà Trác Hiền nửa giờ sau cũng lên giường, ôm lấy Lạc Hương đã ngủ rất say rồi hai mắt nhắm nghiền.

Lời tác giả: Tà Quân biển sâu: cùng loại với bạch tuộc, nhưng hình thể vô cùng khổng lồ, xúc tu cũng tuyệt đối không chỉ có tám cái, thích đem người ta dựa sát vào lưới của mình, đoạt lấy thần trí của họ rồi lại cung cấp dưỡng khí nuôi dưỡng thân thể của họ, khiến những người này thay nó sinh sản đời sau.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Ương Cập Trì Ngư(1)

Lại một ngày mới.

Lạc Hương thức dậy không thấy Trác Hiền, nhưng từ dấu vết trên giường có thể thấy được tối hôm qua anh đã nghỉ ngơi ở trong này. Tìm một vòng trong phòng, không có người, Lạc Hương biết anh lại đi ra ngoài.

Lần này Lạc Hương cũng không đi tìm anh, lần trước ở Tế Nam một mình ra ngoài bị anh nói cho một trận, để tránh lòng tốt bị cho là gây rối, Lạc Hương quyết định không lo lắng vì người nào đó đi ra ngoài nữa. Ai đó cũng không phải quả hồng mềm. Kỳ thật Trác Hiền nói không sai, anh có thể gặp phải nguy hiểm một lần, Lạc Hương đi ra ngoài có thể gặp đến mười lần. Còn không bằng thành thành thật thật đứng ở nơi an toàn, miễn cho chạy loạn khắp nơi gia tăng xác suất gặp gỡ nguy hiểm.

Có điều Lạc Hương cũng không biết, có đôi khi vận khí trốn mất, không chạy loạn cũng sẽ có phiền toái.

Kỳ thật trên thế giới này không có nơi nào là an toàn tuyệt đối, huống chi chỉ là khách sạn không rõ lai lịch. Mặc dù đang ở khu trung tâm của căn cứ người mạo hiểm, không có nguy hiểm tới từ người biến dị, nhưng cũng không có nghĩa là không có nguy hiểm tới từ ‘người’ khác.

Ngày hôm qua mặt trời không quá nắng, quần áo bên ngoài ban công không khô, nhưng đến buổi tối gió thổi một đêm, lại thêm mặt trời buổi sáng nắng gắt, những đồ phơi ở ngoài đã có thể thu vào. Ở trong không gian lạnh đồ vật tuy cũng sẽ khô, nhưng thiếu mùi hương từ ánh mặt trời, cảm giác không được cho lắm.

Lạc Hương rửa mặt chải đầu xong, ăn cơm sáng, rồi đi thu quần áo với khăn trải giường.

Đồ vừa mới ôm vào phòng, kính thủy tinh nơi ban công đã vỡ vụn.

Lạc Hương cứ như vậy nhìn hai tên dị năng đánh tới đánh lui ở trong phòng mình.

Một người dị năng có tác phong quân nhân, tuy chỉ là hệ dị năng cường hóa phương diện tố chất thân thể, nhưng thực lực tương đối khá, hơn nữa nhìn đao pháp trong tay rất có bản lĩnh. Khí chất rất giống với tiểu đội bốn người gặp được lúc trước, quân nhân tuy không dán nhãn mác ở trên người, nhưng trừ bỏ những người đã từng nhận huấn luyện đặc thù, người mẫn cảm gần như có thể nhận ra bọn họ rất rõ rệt. Lạc Hương cùng nhóm bốn người kia từng ở chung với nhau, tinh thần lực lại tương đối mạnh, nếu cảm thấy được người nọ là quân nhân, như vậy xác suất chuẩn xác vẫn tương đối cao. Cô nhìn người này, ấn tượng đầu tiên là quân nhân, như vậy ấn tượng thứ hai chính là phản xạ có điều kiện cảm thấy Trác Hiên sẽ rất vui vẻ khi gặp được một đối thủ thế này.

Một người còn lại là song dị năng, có thể khống chế nước và nhiệt độ khu vực. Lạc Hương có thể nhìn ra những thứ này là bởi vì anh ta chỉ có thể ngưng kết nước thành hình trước, rồi lại khống chế nhiệt độ thành băng. Nhưng một cái lồng giam hình thành từ nước lại có một phần ba không bị đóng băng, còn bị đối thủ đào tẩu, hiển nhiên là dị năng khống chế nhiệt độ có tính cực hạn. Có đôi khi không bắt được đối thủ, chỉ có thể khống chế nhiệt độ của nước đến một trăm độ, dùng để làm phỏng đối thủ, như vậy lực sát thương đối với người khác có lẽ cũng không tệ lắm, nhưng đối phó với người biến dị tiến hóa thì không đủ.

Bởi vì nước sôi hóa thành sương mù, cả gian phòng đều tràn ngập hơi nước. Tên dị năng khống chế nước kia dường như không thể khống chế loại hơi nước này, nếu không cũng là phương pháp tốt dùng để quấy nhiễu địch.

Lạc Hương xem tình hình rất nhanh, bọn họ từ khi tiến vào đến lúc chặn cửa, khoảng thời gian này chỉ hơn mười giây, Lạc Hương thấy không ra được, ném quần áo trong tay tạm thời không thể thu vào không gian, rất nhanh chạy vào trong phòng ngủ, khoá trái cửa từ bên trong.

Chò vào cửa mới nhớ tới dị năng thuận di của mình, có chút buồn bực, xem ra là tốc độ phản xạ có điều kiện trong chiến đấu không đủ, cũng không dường thành thói quen. Đây cũng không phải là chuyện tốt, Lạc Hương quyết định sau này luyện tập nhiều hơn, tận lực biến dị năng của mình thành bản năng.

Lạc Hương nhớ tới những bộ sách kia tối hôm qua Trác Hiên đặt ở thư phòng, tối qua cô đi ngủ từ rất sớm, Trác Hiên thì xem sách của sư môn. Những bộ sách đó có hơn mười cuốn, Trác Hiên không có khả năng mang chúng nó theo trên người, chỉ có thể đặt ở thư phòng.

Nếu bị hủy thì không xong.

Lạc Hương thuận di qua đó, đáng tiếc cự ly ngắn nên thuận di sai lệch cũng không nhỏ, lần này vận khí cũng không tốt, Lạc Hương lại thuận di đến bức tường ngoài của gian phòng! !

Nơi này chính là lầu ba.

Trong hoảng loạn cô lại thuận di lần nữa, nhưng vừa khéo hiện lên ở phòng khách chỗ hai tên dị năng kia đang đánh nhau.

Vốn Lạc Hương đã làm xong công tác chuẩn bị khai chiến với hai người đó, đáng tiếc hai người này đánh nhau rất chuyên tâm, lại có thể coi thường cô. Lạc Hương ngu ngơ ba mươi giây, thu hồi lưỡi lê trong tay: “Mấy người có thể đi ra ngoài đánh nhau. Nơi này bó tay bó chân không nhiều chỗ để đánh đâu.”

Hai người đang anh chỉ có thể tổn thương tôi, tôi cũng không giết được anh, rốt cục nghe được lời nói của Lạc Hương, vừa vặn đều tự tìm bậc thang, thu tay lại. Sau đó mới phát hiện mình chỉ lo chém giết đối phương, quên cảnh vật chung quanh, tỉnh táo lại mới hiểu, thì ra là đánh vào tận trong phòng người ta.

Nhưng hiển nhiên hai người này đều đã tập mãi thành thói quen, trong đó người có khí chất quân nhân kia thì bưng cái mặt súng đồ nói: “Nơi này sẽ có người phụ trách của khách sạn tu sửa, nếu cô ngại phiền toái, có thể đổi phòng. Tiền thuê nhà tôi sẽ trả.”

Lạc Hương cũng không để ý đến bọn họ, vẫn duy trì tư thế tiền khách. Có điều hai người này hiển nhiên không biết cái gì gọi là xấu hổ. Cứ như vậy bỏ qua ánh mắt ghét bỏ của Lạc Hương, mà lưu lại.

Tên gia hỏa song dị năng kia rất khiêm tốn lấy ra hai huyết tinh, Lạc Hương liếc một cái, tựa hồ là huyết tinh của người tiến hóa hệ đặc thù, đại khái có thể mua được mười cân gạo. Không không, gạo cũng không phải là hàng rẻ gì, hiện tại giá tiền của nó có thể chống đỡ được hai khẩu súng tiểu liên MP5(2), hoặc là tám trăm viên đạn tương xứng.

“Đây là bồi thường.” Anh ta đặt lên trên cái bàn đã sắp bị hư hao thành hai nửa lại vẫn thần kỳ đứng được, đẩy về hướng Lạc Hương: “Dị năng thuận đi không tệ, tôi tên là Lục Hàng, có hứng thú đến tiểu đội của tôi không? Một cô gái như cô, sinh tồn không dễ, có tiểu đội bảo hộ sẽ tốt hơn.”

Lạc Hương hai tay khoanh ngực, nâng cằm lên, ý bảo bọn họ đi ra ngoài: “Cám ơn đã nâng đỡ, có điều không cần, tôi có bạn đồng hành rồi.” Lục Hàng có song dị năng này nhìn không tệ, có bề ngoài không tồi, mặc dù trên mặt có vết bầm tím do bị đánh, nhưng vẫn rất đẹp trai, còn có tiếng nói êm tai, hơn nữa phong thái nhìp nhàng, có thể tháo gỡ trái tim người khác rất dễ dàng, cho dù đã xem qua phong cách chiến đấu tàn nhẫn của anh ta, cũng sẽ không tự giác cho rằng anh ta là người tốt rất dịu dàng.

Đáng tiếc, lừa những người khác còn tạm được, Lạc Hương thì không quá thích bộ dáng này. Cô đã quen nhìn những người có túa da xinh đẹp nhưng tâm tư lại ác độc, cũng không ngại dùng tâm tư ác ý nhất đi đoán những người lạ vừa mới tiếp xúc này. Huống chi, cô và Trác Hiên đang trong tuần trăng mật, hai người cũng không có nguy hiểm gì về sinh tồn, cần gì phải đi tìm đôi bóng đèn kẹp ở giữa hai người chứ.

“Ha ha, Lục Hàng, cậu cũng có một ngày thế này, lại có phụ nữ không đi theo cậu.” Quân nhân kia lúc này đột nhiên nhìn Lạc Hương với cặp mắt khác xưa, rất hào sảng tự giới thiệu: “Tôi là Ngô Võ, một quân nhân giải ngũ. Cô có bạn đồng hành? Tiểu đội chung quanh đây tôi gần như đều biết, sao chưa thấy qua cô? Từ nơi khác tới?”

Lạc Hương thăm liếc trắng mắt, một con sói đội lột cừu, một quân đại thúc trước giờ quen ra vẻ hào sảng, cái này là vận khí thượng hạng gì.

“Bọn tôi mới từ Tế Nam tới đây. Muốn đến Bắc Kinh dừng chân. Hiện tại đang tận thế, đương nhiên vẫn là dưới bóng đại thụ chỗ nào cũng mát, Bắc Kinh nói thế nào cũng là thủ đô.” Lạc Hương rất muốn lập tức đá văng người ra, đáng tiếc sợ một mình một người không phải đối thủ của hai người bọn họ. Đánh không lại nhưng có thể chạy, chỉ là sách còn ở thư phòng, bất luận là bị hư hao hay bị bọn họ nhìn thấy, đều không tốt.

Lạc Hương tận lực làm quen, trong quá trình hai người đều tự lời kéo, ở mặt ngoài ngược lại nói chuyện thật sự rất khéo léo, Lạc Hương cũng nhận được những tín tức hữu dụng cùng những qui tắc tương ứng, và phạm vi các thế lực cụ thể...

Thiên Tân còn tốt, chính phủ cầm quyền, mỗi tiểu đội mạo hiểm chẳng qua là đóng quân tạm thời. Nhưng cũng bởi vì như thế, thế lực sau lưng các tiểu đội cũng không rõ ràng. Mà Bắc Kinh trừ chính phủ chiếm phần lớn có được lực khống chế thích hợp, còn có mấy thế lực lớn, mà những thế lực lớn đó tuy không dám chọc chính phủ, nhưng ngày thường làm những chuyện gì chính phủ phần lớn cũng đều mặc kệ. Mà những thế lực bên dưới dựa vào không ít thế lực nhỏ khác, vì dễ sinh tồn, rất nhiều tiểu đội mạo hiểm vốn do chính phủ tổ chức và về sau lại tự phát tổ chức đều gia nhập những thế lực này, bí mật tranh đoạt tài nguyên, tranh đoạt địa bàn gay gắt, tỷ như hai người Lục Hàng và Ngô Võ này, cướp được mười rương quân nhu, ngày thường quan hệ của hai đội bọn họ coi như tốt, lần này vì tránh thương vong mới để hai đội trưởng ra tay, luận võ định thắng thua. Mức độ phức tạp trong chuyện này một chốc một lát cũng không nói rõ ràng được, Lạc Hương nghe xong nửa ngày, đành phải ra kết luận Bắc Kinh tuy rằng mặt ngoài bình tĩnh, bên dưới lại càng thêm hung hiểm. Mọi người không chỉ so dũng khí, còn phải đấu trí nữa.

Nói tới cuối cùng, Lạc Hương vẫn cự tuyệt lời mời chào của hai người, không bỏ qua tức giận cùng sát ý thoáng qua trong mắt Lục Hàng, có điều anh ta không hành động đã bị Ngô Võ bên cạnh kéo lại. Có lẽ Ngô Võ tuy cũng không phải hào sảng như ở mặt ngoài, nhưng từng làm quân nhân, anh ta hiện tại vẫn có điểm mấu chốt nhất định, mà không phải giống như Lục Hàng không hề có kỷ.

Thấy bọn họ phá hỏng ban công đi ra ngoài, chứ không phải đi đường cửa, sau đó một người dựa vào thân thủ của mình mượn vật nhô ra lên xuống mấy cái đến mặt đất, một người trực tiếp nhảy xuống, điều khiển nước tiếp lấy bản thân, rất nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất.

Lạc Hương cầm giận thu lại quần áo bị mình ném xuống đất, ngoại trừ đồ bị lột ở phía dưới cùng, những thứ khác vẫn sạch, không cần giặt lại.

Mấy tên gia hỏa này, thực sự cho rằng đây là tiểu thuyết võ hiệp à, có cửa không đi, không muốn đi đường tầm thường, muốn đi thì đi ban công.

Ngay lúc Lạc Hương đang lăm bằm, ban công nơi đó lại có một người tiến vào.

Trác Hiên nhìn thấy đông hỗn độn đầy đất: “Hương Hương? Sao lại thế này?”

Lạc Hương nhìn trời. . .

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khó Cần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Gặp Lại Lâm Dũng

“Vừa có hai tên dị năng tới đánh nhau.” Lạc Hương đem những đồ ở trong phòng thuộc về mình đều thu lại, đặc biệt là những quyển sách kia.

“Em không có việc gì chứ.” Trác Hiên cao thấp đánh giá cô một phen.

“Bọn họ còn muốn chiêu dụ hai chúng ta đấy. Em từ chối rồi. Nhưng mà,” Lạc Hương ý bảo Trác Hiên đuổi theo, mang anh đi ra ngoài đến bàn phục vụ đối gian phòng khác: “Bản thân em từ miệng bọn họ biết không ít chuyện. Tin tức của mấy người mạo hiểm như bọn họ coi như linh thông.”

“Tôi cũng tìm được vài thứ thú vị. Để cho em xem,” Trác Hiên thấy Lạc Hương mở cửa phòng mới: “Sau này em vẫn không nên ở một mình. Cho dù không đi theo tôi, cũng có thể ở trong không gian.”

“Không phải anh không thích em sử dụng không gian à?” Lạc Hương liếc mắt nhìn anh.

“Đồ ngốc, không biết linh hoạt à.” Trác Hiên kê đầu ở bên tai cô thổi khí: “Ài, rồi khỏi tôi thì em làm sao bây giờ, Hương Hương ngốc.”

Lỗi tai Lạc Hương không khỏi giật giật, đụng khuỷu tay anh: “Anh trúng gió hử?”

Anh thu lại ý cười trên mặt, khôi phục mặt không thay đổi của trước kia, thần nhiên nói: “Chỉ là tâm tình tốt thôi.”

“Có chuyện gì?” Tâm tình tốt đến mức thần kinh không bình thường. Có điều suy nghĩ một chút, Lạc Hương đem câu phía sau nuốt vào không nói ra. Không thể tiếp tục kích thích anh nữa.

Trác Hiên từ trong bao lấy ra một viên thuốc: “Đây là dùng cho dị năng cấp một lên cấp. Cho.”

Lạc Hương nhận lấy, nghi hoặc hỏi: “Cho em để làm gì?”

“Lên cấp.” Trác Hiên dừng một chút: “Đừng nói với tôi em không biết.”

Lạc Hương thờ dãi: “Chính em cũng không biết dị năng của em rốt cuộc cấp mấy mà. Hơn nữa,” cô liếc mắt nhìn viên thuốc kia một cái: “Những thứ này là huyết tinh cùng não hạch phân phối ra. Em sẽ không uống.” Lạc Hương tựa hồ đang tưởng tượng ra viên thuốc này rốt cuộc làm như thế nào, mặt đều nhăn lại: “Thật sự là rất... ác... tâm.”

Trác Hiên ban đầu nghe Lạc Hương không biết mình cấp mấy đã có chút hối hận, chờ Lạc Hương nói bởi vì ghê tởm mà cự tuyệt dùng, lại có chút buồn cười.

Trác Hiên tiện tay bỏ viên thuốc này vào hộp rồi nhét vào ba lô: “Không uống thì không uống. Có tôi ở đây đều không sao cả.” Anh đã tiến vào Tiên Thiên, hiện tại cũng hiểu nên tu luyện như thế nào, tiến bộ tự nhiên thần tốc. Có lẽ so với người dị năng cũng không kém, ít nhất việc bảo vệ Hương Hương hẳn là không có vấn đề.

Lạc Hương có chút ngưng ngừng, cảm thấy bản thân cô tình gây sự: “Em sẽ chăm chỉ luyện tập. Kỳ thật của dị năng của em không có cái gọi là lên cấp hay không, chỉ cần thuần thục là tốt rồi.”

Trác Hiên gật đầu. Sau đó anh nhìn Lạc Hương, lại nhìn nhà ăn, Lạc Hương nháy mắt mấy cái, đột nhiên nở nụ cười: “Được rồi, bữa sáng em đã sớm chuẩn bị xong. Hôm nay khí trời đang đẹp, chúng ta ăn ngay tại nhà ăn đi, ở trong ánh mặt trời sẽ có cảm giác tâm tình khoan khoái hơn.”

Anh trực tiếp đi tới nhà ăn ngồi xuống, Lạc Hương tuy đã ăn qua lại vẫn cùng ăn với anh.

Hai người cứ như vậy tiếp tục sống ở trong khách sạn, vốn Lạc Hương muốn đi Bắc Kinh nơi đó nhìn xem, nhưng nhớ tới mức độ phức tạp của các thể lực nơi đó theo Lục Hàng cùng Ngô Vô bọn họ nói, cô lại cảm thấy không nên.

Toàn bộ lộ trình đều kéo dài ra.

Ngày hôm đó Lạc Hương theo Trác Hiên ra bên ngoài tìm người biến dị luyện tập, dần dần, thích ứng với thực lực tăng mạnh của những người tiến hóa đó, dị năng cùng vũ kỹ của Lạc Hương phối hợp càng ngày càng tốt.

Bọn họ trên căn bản là ở trong khu Hồng Kiều nơi này săn bắn, bởi vì người biến dị nơi này tương đối nhiều, mà người dị năng chủ yếu sẽ không mạo hiểm. Chờ Lạc Hương luyện tập năm sáu ngày, không sai biệt lắm có thể bảo đảm bản thân chạy trốn không thành vấn đề, Trác Hiên tính toán mang cô đi dọn sạch đồ.

Từ Nam Kinh đến phố mới, rồi đến Tế Nam, mãi cho đến nơi này, dọc theo đường đi bọn họ cũng không phải là không có thu thập đồ vật này nọ, nhưng trừ thực vật cùng dầu mỏ là đặc thù, đồ vật khác thông thường là không động. Mà lần này, Lạc Hương rất tò mò Trác Hiên cho cô đi sưu tập cái gì đây.

“Đại học Đông Y ở ngay gần công viên Thủy Thượng, nó có một thư viện chuyên ngành đầy đủ tư liệu, rất có giá trị. Hơn nữa Viện khoa học kỹ thuật cũng ở gần đó, chúng ta có thể thuận tiện đi xem có cái gì lưu lại không. Kỳ thật mấy đại học trang bị cũng không tệ, chúng ta dạo một vòng nhất định sẽ có thu hoạch.” Trác Hiên cẩn thận phân tích xong, bắt đầu lập tuyến đường, hiển nhiên tính toán đi một chuyến.

“Em không có ý kiến. Chỉ là những chỗ này nhất định là nơi được chính phủ bảo hộ trước tiên, chúng ta đi có khi sẽ không có gì để thu hoạch không.” Lạc Hương nói.

“Thử xem sẽ biết.” Thanh âm Trác Hiên rất vững vàng nói, khởi động xe, từ khu Hồng Kiều đến công viên Thủy Thượng cũng có một đoạn đường rất dài. “Hương Hương, lên xe, bất luận là tình huống nào, tới nơi đó rồi nói sau.”

Lạc Hương đem toàn bộ chiến lợi phẩm thu thập xong, lại rửa dao kéo cùng tay của mình, rồi lên xe.

Lại không ngờ nghe được một giọng nói kinh ngạc gọi “Hương Hương?” vang lên ở ngoài cửa sổ xe.

Lạc Hương nhìn lại phương hướng giọng nói, thì ra, là Lâm Dũng.

Lạc Hương coi như không nghe thấy, “Hiên, lái xe đi.”

Lâm Dũng cũng giống Lam Ba, đều tổ đội với những người lạ khác, nhìn dáng vẻ của anh ta, vốn đã cẩn thận còn có chút nhát gan, hiện tại thì hoàn toàn sợ hãi rụt rè, tốc độ đi cũng không lên cấp, có lẽ sống có chút gian nan.

Lâm Dũng ở trong lòng Lạc Hương so với Lam Ba thì kém cỏi hơn rất nhiều, lần đó Lam Ba bọn họ không để ý, hướng chỉ là anh ta.

Tốc độ xe càng lúc càng nhanh, mà Lâm Dũng cũng không đuổi theo, trong lòng Lạc Hương hiểu được, tiểu đội đại khái rồi bỏ cô sau đó xảy ra chuyện, bằng không sẽ không giải tán, mà rốt cuộc đã xuất hiện chuyện gì Lạc Hương tuy không biết, nhưng có dự cảm, đại khái cùng với Thẩm Nhan không thoát được quan hệ.

Có điều nếu chính bọn họ lúc trước đã tình nguyện cứu người đẹp rắn rết đó, cô cũng không thể ngăn cản không cho. Hiện tại thì sao, đương nhiên hậu quả cũng phải do chính mình chịu trách nhiệm.

Về phần người đàn bà Thẩm Nhan kia, Lạc Hương lạnh lùng cười, cô ta tốt nhất nên cầu nguyện không bị mình gặp phải, bằng không Mai Lạc Hương cô cũng không phải là người biết thương hương tiếc ngọc gì đâu.

“Anh ta là người quen trước kia của em.” Ngữ khí Trác Hiên vẫn là câu khẳng định, anh rất giỏi từ bên trong những chi tiết nhỏ cho ra kết luận, hơn nữa tự phụ cùng tin tưởng mười phần anh chưa bao giờ hoài nghi kết luận của chính mình.

“Ừm, đồng đội trước kia. À, chính là đám người ném em ở biệt thự nơi đó chờ chết, được anh cứu đấy.” Lạc Hương thân nhiên nói.

“Ha? Nói như vậy bọn họ còn là bà mối của hai chúng ta à.” Trác Hiên một tay lái xe, tay kia thì nắm lấy tay Lạc Hương, có chút đau lòng Hương Hương, thậm hận những người lúc trước đã bỏ cô lại, miệng lại không thể không nói lời trêu chọc.

“Phì, lời này quá lời rồi. Hiên, anh không cần như vậy, kỳ thật em không khổ sở đến thế, dù sao cũng chỉ là người lạ từng quen mà thôi.” Lạc Hương có chút thẹn thùng rút tay, trong đầu lời nói của những đồng đội ấy đều biến mất, thay vào đó đầy đầu đều là lo lắng lộ trình lần này rốt cuộc sẽ có kết quả gì.

“Lúc trước làm sao em lại ngã từ trên lầu xuống dưới, dù sao cũng có võ nghệ.” Trác Hiên hỏi. Đây là lần đầu tiên Trác Hiên nhắc tới chuyện trước kia của Lạc Hương.

“Là như vậy.” Lạc Hương đem chuyện đã xảy ra trước kia nói lại một lần, Trác Hiên tự nhiên tức giận. Anh nói với Lạc Hương: “Tôi sẽ chú ý người đàn bà đó.”

Lạc Hương nâng cằm “Hừ, mối thù của em đương nhiên phải tự mình báo. Chú ý nhìn đường một chút.”

Xe một đường chạy đến cửa đại học Đông Y.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Huyết Tinh Màu Lam

Trong đại học vẫn có cỏ xanh trải đường, trong mỗi kiến trúc đắm chìm trong ánh mặt trời đều lộ ra hơi thở văn nhã, tựa hồ hết thảy đều không thay đổi. Nhưng du đang ở trong sân trường lại không phải là các học sinh, mà đã biến thành quái vật người biến dị.

“Nơi này có người từng đến à?” Lạc Hương có chút nghi hoặc, đại học này không hề loạn thất bát tao giống địa phương khác, vẫn duy trì sự ngăn nắp sạch sẽ, nhìn rất quý giá.

Trác Hiên thì biểu cảm có chút ngưng trọng, anh nói với Lạc Hương: “Tôi đi xem trước, em cẩn thận một chút.”

Lạc Hương nói với anh: “Em ở thư viện chờ anh.”

Trác Hiên chỉ để lại cho Lạc Hương một bóng lưng rắn rỏi. Nhìn tốc độ mau lẹ khẩn cấp của anh, Lạc Hương nhún vai, có lẽ anh có cảm ứng, nơi này

đại khái lại có định nhân làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Đại khái, so với những người khác tâm tình khổ bức bất buộc bản thân trưởng thành, ép buộc bản thân chiến đấu, loại tác phong hừng thụ này của Trác Hiên làm cho người ta rất chỉ là hận đến ngứa răng. Chính mình tuy rằng so với những người khác áp lực tâm lý nhỏ hơn rất nhiều, nhưng vì không làm con ghê, còn rất cố gắng, mà Trác Hiên thì hoàn toàn không áp lực, mục tiêu duy nhất của anh chính là đột phá, đột phá, tiếp tục đột phá.

Vĩnh viễn không dừng.

Sẽ không bởi vì tận thế đến mà đình chỉ.

Trong thư viện rất im lặng, sách báo đều lẳng lẳng đứng ở trên giá, trừ sách chuyên ngành về phương diện y dược, còn có rất nhiều thứ khác, Lạc Hương mặt không chút thay đổi, rồi rầm rập phân, cô sẽ không đem tất cả sách đều thu lại, chỉ có thể chọn lựa một phần, cơ mà nhiều sách như vậy, cẩn thận xem kỹ cần không ít thời gian.

Lạc Hương vươn ngón tay, chậm rãi xẹt qua từng cuốn sách trên giá, thường sẽ có vài sách biến mất, bị Lạc Hương xếp gọn vào trong phòng sách ở tiểu lâu.

Trác Hiên lần này rời đi tương đối lâu, Lạc Hương nghĩ chắc là gặp phải địch nhân khó giải quyết rồi. Nhưng Lạc Hương cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới, Trác Hiên sẽ bị thương.

Một cánh tay của anh bị gãy xương, hơn nữa trên đùi bị xé mất một miếng thịt. Lúc tới thư viện, gần như cả người đều là máu.

Lạc Hương tay chân lạnh lẽo, căn bản không thể tưởng tượng sẽ phát sinh chuyện như vậy, cô chưa bao giờ nghĩ tới Trác Hiên luôn biểu hiện rất cường đại lại bị thương.

“Hiên...” Lạc Hương đỡ người khác vào không gian, lúc này mấy cái ý kiến quý gì mà không thể ý lại không gian đều bị Lạc Hương ném ra sau đầu.

“Hương Hương, băng bó một chút, một tay tôi không tiện.” Trác Hiên sờ mũi, nhìn Lạc Hương cắn chặt hàm răng trắng, rất thông minh không nói thêm gì.

Lạc Hương dùng nước linh tuyến rửa sạch miệng vết thương cho anh, lại lấy kim sang dược do Trác Hiên tự luyện chế, cầm băng gạc mềm nhẹ trắng tinh băng bó miệng vết thương. Cánh tay bị gãy xương kia đã được anh tự mình nối lại, Lạc Hương cho anh thuốc, cũng cầm kẹp để cố định.

Sau khi bận rộn xong, Lạc Hương mới nhẹ nhàng thở ra, cô không phải hộ sĩ chuyên nghiệp, lần này bôi thuốc băng bó kỳ thật được làm rất cẩn thận, tay chân vụng về, khẳng định Trác Hiên cũng bị đau, nhưng anh lại rất nhẫn nại, không rên lấy một tiếng.

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Lạc Hương vẫn nhin không được hỏi.

Trác Hiên nằm ở ghế dựa nghỉ ngơi, không chút để ý trả lời: “Là người tiến hóa loại hình trí tuệ.” Anh dường như không biết miêu tả tình huống như thế nào, nói có chút không rõ ràng: “Rất lợi hại. Hơn nữa khi còn sống là một người có y thuật không tồi.”

Lạc Hương nhíu mày, hoàn toàn không rõ thứ anh nói rốt cuộc là cái gì. Dùng từ miêu tả rất kỳ quái, hơn nữa ngữ khí tuy chưa từng phật phùng, nhưng Lạc Hương đi theo anh lâu như thế, tự nhiên có thể nghe ra sự suy sút ở trong đó.

“Hắn là người rất cố chấp, thích nghiên cứu. Trước khi bắt đầu biến dị, hắn dùng mình làm thực nghiệm, nghiên cứu huyết đạo, nội khí, công hiệu của các loại thuốc Đông y trong truyền thuyết, thậm chí còn có cả độc cổ Miêu tộc. Không biết có phải là lúc trước nghiên cứu mấy thứ này nhiều quá không, hắn tuy thành người biến dị, lại bảo lưu phần lớn trí nhớ khi còn sống, cũng không có chuyện gì khác để làm, cứ tiếp tục ở lại trong phòng thí nghiệm của vườn trường này. Hơn nữa không chỉ bắt đầu nghiên cứu người biến dị tiến hóa, động vật biến dị, còn bắt đầu nghiên cứu người dị năng. Hơn nữa năng lực của hắn rất mạnh, chỉ cần ăn sạch huyết tinh hoặc là não hạch, hắn có thể có được những dị năng mà huyết tinh hoặc não hạch đó mang theo.” Trác Hiên bắt đầu tự thuật một câu chuyện cũ, Lạc Hương nghe tim cũng nhảy lên theo. Nhưng vẫn hiểu được, đại khái cái người không phải loài người này thật sự chiếm được sự tôn trọng của Trác Hiên.

“Vậy hắn đâu?” Lạc Hương nhin không được nói leo.

“Đã chết, tôi giết.” Trác Hiên lạnh lùng trả lời: “Hắn có một khung xương tiêu bản mà hắn rất thích, là vợ hắn, trong một khắc biến dị đó, hắn ăn cô ta.” Trác Hiên thờ dãi: “Hắn hiện tại mỗi ngày không chế một vài người tiến hóa làm thủ hạ đi săn mồi, dùng để thí nghiệm, dùng xong thì đưa bọn chúng ăn thịt. Xương cốt đều ném ở phòng cách vách phòng thí nghiệm.”

Lạc Hương theo lời miêu tả tưởng tượng ra những hình ảnh đó, hít sâu một hơi: “Sao lại như thế? Hắn không phải có trí nhớ à?”

Trác Hiên nhìn vào ánh mắt Lạc Hương: “Hắn đã điên rồi. Lúc thanh lúc cũng chỉ một lát. Tự sát... Hắn không giết chết được chính mình.”

Trác Hiên từ trong bao lấy ra một cái khăn tay, bên trong có lớn nhỏ nhỏ huyết tinh não hạch, trong đó một viên chói mắt nhất —— mặc dù tinh chất là huyết tinh, nhưng màu sắc lại xanh thẫm.

Đây là một viên ‘huyết tinh’ màu lam hình dạng hoa hồng.

“Cấp bảy, là một đường ranh giới.” Trác Hiên nhìn đóa hồng lam này chậm rãi nói: “Hắn cho ít tư liệu, sau khi lên cấp đến cấp bảy còn muốn tinh tiến

cũng không phải là việc đơn giản. Hắn lên cấp bảy đã ăn không ít huyết tinh não hạch, mà trong đó hiệu quả tốt nhất là não hạch của người dị năng. Cho nên có lẽ điểm cuối của biến dị lên cấp, chính là cấp bảy, về sau lên cấp sẽ tương đối khó khăn, không phải vấn đề gì lớn.”

Lạc Hương cẩn thận suy nghĩ trong chuyện này có ý nghĩa đặc thù gì, nhưng không nghĩ ra được.

Trác Hiên cười khỏ: “Không rõ à? Kỳ thật người dị năng cũng có năng lực ăn não hạch huyết tinh tiến hóa khác, chỉ là loại năng lực này so với hắn mà nói là rất mỏng manh.”

Lạc Hương mở to hai mắt nhìn: “Sẽ không đâu. Lúc trước có mấy người cứ như vậy ăn huyết tinh vào, nhưng bọn họ đều biến thành quái vật.”

Trác Hiên gật đầu: “Đây là vấn đề mấu chốt. Chúng ta chỉ biết là thuốc nào có thể lên cấp dị năng, có một chút xác suất thành công, nhưng những tên kia cũng không nói đến hậu quả thất bại.”

Lạc Hương vỗ vỗ ngực, hít vào một hơi thật lớn: “Thất bại sẽ biến thành người biến dị. May mắn, em không dùng. Trực giác của em lại cứu em một lần.”

“Kỳ thật xác suất thành công của huyết tinh và não hạch rất thấp, chân chính hữu dụng chính là não hạch của người dị năng.” Trác Hiên sờ sờ cánh tay bị thương của mình, không nói thêm gì nữa.

Mà Lạc Hương cũng trầm mặc.

Có lẽ trong những viên thuốc kia còn thêm vào một ít não hạch của người dị năng, bằng không xác suất thành công sẽ không cao như vậy. Huyết tinh cấp một cùng não hạch của động vật tuy rằng ít, nhưng sẽ không thật sự một chút dự trữ cũng không có, lúc trước các căn cứ đều thu nhiều như vậy.

Kỳ thật chân chính ít ỏi không phải là huyết tinh cấp một và não hạch động vật, mà là não hạch của dị năng.

Sau khi gặp phải thiên tai có thể diệt thế, nhân loại vẫn không thoát khỏi được vận mệnh tự giết lẫn nhau hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Nghỉ Ngơi Lấy Sức

Tay Trác Hiên bị thương, bọn họ không thể tiếp tục cuộc hành trình, chỉ có thể về khách sạn trước, hơn nữa lần này chiếm được thu hoạch lớn như vậy, bọn họ cuối cùng vẫn quyết định đi Bắc Kinh một chuyến, thăm dò xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thương thế của anh mặc dù có linh tuyến tương trợ, nhưng cũng không phải ngày một ngày hai là có thể lành. Bọn họ cần ở trong khách sạn nhiều một thời gian. Bởi vì không tiện cử động, anh chỉ có thể ngồi ở trong phòng đọc sách. Có đôi khi cũng sẽ vào không gian chơi một lúc, để giải sầu.

Lạc Hương thì tùy ý hơn nhiều, cô nằm chán nên luyện võ, dùng dị năng, bồi dưỡng tốc độ phản ứng và thói quen đối chiến của mình. Nếu không thì ở trong không gian lăn lộn. Có đôi khi còn đem Tiểu Điện chơi chán ở trong không gian thả ra vui đùa âm i, cảm đồ ăn ngon trên chộc nó cũng là trò tiêu khiển không tệ.

Đại khái hơn một tuần, bọn họ đều ở trong khách sạn nghỉ ngơi. Lạc Hương có đôi khi còn đi dạo chung quanh, phát hiện khách ở nơi này thay đổi rất nhanh, đại đa số đều là ở một hai buổi tối thì đi, có người thậm chí còn không ở nơi này, chỉ đến đây bổ sung vật tư.

Vốn nông thôn còn giữ lại quan hệ hàng xóm thân thiết, chỉ có cuộc sống trong thành thị tiết tấu quá nhanh, đại đa số đều là gặp nhau không nhận thức, quen biết sơ giao. Mà bây giờ, Lạc Hương cảm thấy trong loại quan hệ hai bên này đã biến thành phòng bị, ghen tị, thậm chí diễn biến thành cừ hận. Đây cũng không phải Lạc Hương nằm chán đến mức đi nghiên cứu những thứ vô dụng đó, chẳng qua từ hiện tượng một chiều này cũng có thể thấy được chuyển biến xấu giữa người với người. Lạc Hương không khỏi có chút lo âu, sau này muốn tìm một hoàn cảnh định cư rộng rãi thật không dễ dàng. Môi trường nơi cư trú có thể ảnh hưởng đến cảm xúc cuộc sống ngày thường.

Tự giễu chính mình buồn lo vô cớ, Lạc Hương quyết định mau chóng đi Bắc Kinh, xem xét tình huống cụ thể, sau đó nghĩ biện pháp đi đất liền tìm địa điểm định cư chân chính.

Trác Hiên dưỡng thương hơn một tuần lễ, rốt cục không còn gì trở ngại. Anh ngược lại rất cao hứng: “Không gian của em quả nhiên rất hữu dụng. Sau này tôi cũng không cần quá mức lo lắng.”

Lạc Hương thấy bộ dạng nóng lòng muốn thử kia của anh, gọi cho nước lạnh: “Nếu anh thường xuyên bị thương, có thể thử xem em có trị liệu cho anh hay không. Ngày thường chú ý thân thể của mình một chút cho em.”

Trác Hiên trầm mặc không nói, Lạc Hương không biết anh là đáp ứng, hay là yên lặng mà tỏ vẻ bất đồng ý kiến.

Lạc Hương cũng không đi quân anh, dù sao mấy thứ thuốc đều ở trong tay mình, mình cũng xem như nắm bắt ‘mạch máu’ của chồng, không sợ anh quấy ra bọ rầy gì.

Hai người rời Thiên Tân, lái xe đi Bắc Kinh, giữa hai thành phố cách nhau không xa, không quá 3 giờ chiều, hai người đã đến nơi.

Bắc Kinh có số lượng dân cư rất nhiều, ít nhất so với Thượng Hải thì nhiều hơn.

Lạc Hương bởi vì tâm tính tò mò, định đi dạo một vòng, lúc này mới phát hiện người lưu lại Bắc Kinh thì ra đông như vậy.

Giới hạn căn cứ Bắc Kinh vẫn tương đối lớn, nhưng là quân đội, viện nghiên cứu, đủ mọi nhân tài dự trữ chiếm một phần rất lớn, mà những điều này đều là thứ cần thiết. Cho nên nơi chân chính dành cho người thường ở thì không quá lớn. Mà những chỗ này còn bị đủ loại người dị năng chiếm đi không ít, lưu lại cho những người không có dị năng vài miếng đất.

Tụ tập đông nhất ở khu Hải Điện, lúc hai người Lạc Hương tới nơi này, cũng đúng lúc sắp đến tối. Lạc Hương phát hiện, nơi này thật sự có cảnh tượng tận thế.

Cho tới nay, Lạc Hương tiếp xúc đều là những người có sức chiến đấu, không phải tuổi còn nhỏ, thì là người dị năng, bọn họ chỉ ít có khả năng đi săn giết người biến dị bình thường nhất, có năng lực sinh tồn.

Mà ở đây, phần lớn là những người không có năng lực. Đại đa số người tuy không phải già đến mức không cầm được vũ khí, nhưng sinh sống mấy thập niên ở thế giới hòa bình, thời gian mấy tháng ngắn ngủn cũng không dễ dàng cải tạo bọn họ thành chiến sĩ có thể chiến đấu vì sinh tồn, bọn họ chỉ có thể giống như con chuột tham sống sợ chết, chỉ đi làm một vài vật tư sinh tồn cơ bản nhất, chậm rãi sống sót.

Lạc Hương nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nơi này rất nhiều đồ bỏ, có không ít người phụ nữ đứng ở ngã tư đường, Lạc Hương hiểu bọn họ đang làm cái gì. Còn có một số người thoạt nhìn như đang du dương khắp nơi, bọn họ tìm tòi chung quanh, không có sức chiến đấu đi làm người săn thú, nhưng bọn họ tựa như sài cầu, tóm lại sẽ tìm được một vài cơ hội ăn canh cặn thịt thừa, hoặc là cướp bóc của những kẻ yếu, hoặc là khẩn cầu nhóm người săn thú cho những loại thịt vô cùng thối của động vật biến dị cấp thấp nhất mà bọn họ chẳng thèm cần nhưng có thể ăn được, chẳng qua không phải ngày nào cũng có vận khí tốt như vậy, cho nên bộ dáng của bọn họ không chỉ vô cùng bẩn, còn rất gầy, gầy giống như chỉ còn lại một lớp da. Còn có một số đi khắp hang cùng ngõ hẻm buôn bán, gánh hai cái sọt, bên trong một bên bày đặt thuốc lá cùng rượu các loại, một bên để đồ ăn rất giống thịt động vật biến dị.

Nếu chỉ là như thế Lạc Hương cũng chỉ hơi rung động mà thôi, nhưng những chuyện ẩn giấu ở trong ngõ hẻm, mới chân chính khiến Lạc Hương ghê tởm.

Có người đang ở trong ngõ hẻm đó làm buôn bán da thịt, ngoài trời, không chút che giấu. Cũng có người ở nơi này cướp bóc, ngay tiếp đó lại giết người, thi thể giống như đồ bỏ đi ném nguyên tại chỗ. Lạc Hương còn thấy có người đang mua bán bạch phiến. Lạc Hương không biết nên khóc hay cười, bọn họ cũng sắp không có cả cơm để ăn, nhưng vẫn muốn bạch phiến. Hơn nữa nhìn qua giá cả còn rất cao. Cũng phải, hiện tại thực vật biến dị, cũng không còn hạt giống nguyên bản của cây thuốc phiện, thứ bạch phiến này thuộc loại hàng không xuất bản nữa, đối với kẻ nghiện mà nói, vô luận có đắt bao nhiêu, cũng nhất định phải mua.

Đây chỉ là một phần mà Lạc Hương nhìn qua, nghĩ đến địa phương khác có càng nhiều chuyện đang phát sinh mà cô không thể tưởng tượng được.

Trong lòng Lạc Hương rất khó chịu, đối với loại tình huống này cô không có hành động gì, mọi người ở đây một phần tiền cũng không có quan hệ với cô. Nhưng sự khổ sở trên tâm lý lại không khống chế nổi, thân lâm kỳ cảnh cùng với cái khác đều bất đồng, anh sẽ cảm nhận được cái loại bi thương và tuyệt vọng này, cùng với giãy dụa không chịu đi vào khuôn khổ. Lạc Hương không thích hoàn cảnh này, ánh mắt của mọi người ở đây có chút đại ra, bọn họ hiểu được căn bản sẽ không có tương lai, cũng sẽ không có người cứu bọn họ. Có thể là bọn họ cũng không có nổi dũng khí đi tìm chết, chỉ có thể cứ thế sống một ngày, lại tính một ngày như vậy.

“Nghĩ gì thế?” Trác Hiên lái xe.

“Tình huống so với tưởng tượng của em còn thảm hơn.” Lạc Hương đóng cửa sổ lại, không nhìn những chuyện làm cho lòng người không thoải mái nữa.

“Việc này không quan hệ.” Trác Hiên rất bình thản nói: “Lúc đầu mỗi căn cứ đối với những tình huống này phòng chừng không đủ, vẫn nuôi sống những người thường không có sức chiến đấu. Về sau, em cũng đã thấy tình huống càng ngày càng tệ, đủ mọi thế lực đầu tiên cần cung cấp tự nhiên là quân đội cùng những người tiến hóa phục tùng mệnh lệnh. Mất đi sự cung dưỡng của căn cứ, những người đó lại chỉ oán giận quốc gia vứt bỏ bọn họ, mà không phải dựa vào hai tay của chính mình nghĩ biện pháp sống sót.”

Anh quay đầu về hướng Lạc Hương rất trịnh trọng nói: “Đây là thế giới luôn là ‘Người mạnh là vua’, hiện tại lại càng như vậy.”

Lạc Hương cúi đầu nghĩ một lát, rồi lại nâng lên, hướng về phía Trác Hiên nở nụ cười: “Cảm ơn, Hiên. Em hiểu. Kỳ thật lý trí của em biết, hiện tại ai cũng không cứu được người nào.”

Lạc Hương thu thập xong tâm tình: “Được rồi, xem cũng xem rồi, nơi này không thích hợp cho chúng ta ở lại, đi nơi của người dị năng nhìn xem đi.”

Trác Hiên ừ một tiếng, gật đầu.

Nơi của người dị năng tốt hơn chút, ít nhất nơi ở tương đối sạch sẽ, chỉ là có không ít dân du cư ở trong này, bọn họ là ‘người thu gom thịt thối’, sức chiến đấu không đủ, nhưng vẫn có sức lực lao động, bọn họ sẽ khẩn cầu một vài tiểu đội săn giết mang theo bọn họ, bọn họ không cần bảo vệ, sẽ hỗ trợ đeo hành lý cùng thu dọn con mồi, chỉ cần mấy đồ như thịt của động vật biến dị hoặc là trái tim người biến dị có thể đổi một chút tiền mà những người

săn giết trong tiểu đội không cần.

Lạc Hương bọn họ phát hiện nơi này mặc dù tốt hơn chút, nhưng thường xuyên phát sinh việc người dị năng đánh nhau, vẫn không phải là nơi tốt để ở lại.

Lạc Hương tuy rằng dọc theo đường đi đã đi qua không ít căn cứ, thậm chí ở Tề Nam nơi đó còn xem xét chung quanh, nhưng trên thực tế những thứ cô nhìn thấy đều có hạn, ở Thiên Tân cũng chỉ đi theo Trác Hiên săn giết người tiến hóa, hai người lựa chọn địa điểm đều rất nguy hiểm, gặp người cũng không nhiều. Cho nên, lần này được xem như lần đầu tiên cô tiếp cận cẩn thận đến cuộc sống tàn khốc chân chính trong tận thế như thế.

Lạc Hương lại thấy được người quen biết trước kia, còn là cừu nhân, cô không thể không nghi hoặc, rốt cuộc là thế giới này quá nhỏ, hay là tình cờ gặp phải thù xưa đây.

Nhưng nhìn thấy Thẩm Nhan như vậy, Lạc Hương lại hoài nghi, cô ta hẳn không phải là mẹ hay người thân nào của Thẩm Nhan đấy chứ.

Nhưng nghe thấy tiếng khóc giọng nói của cô ta, vẫn đầm đìa đáng yêu như vậy, chỉ là tuy biểu cảm không thay đổi, thân thể mất nhan sắc, khóc lên cũng không còn cảm giác chọc người triu mến như lúc đầu, ngược lại làm cho người ta phiền chán.

“Làm sao vậy? Có người quen.” Trác Hiên thấy ánh mắt của cô, thuận thế nhìn sang.

“Đó chính là Thẩm Nhan.” Lạc Hương chỉ vào người phụ nữ tóc tai bù xù đang quỳ rạp xuống đất trong đám người.

“Không nhìn lầm? Như em nói, cô ta rất được mà.” Trác Hiên nghi ngờ.

Lạc Hương lờm anh một cái: “Anh cho là tất cả mọi người đều giống vợ anh, mỗi ngày canh ngọt com ngon hầu hạ anh à, còn không cần anh đi tìm đồ ăn. Phụ nữ đều là đồ ăn nuôi ra đó.”

Trác Hiên dừng một chút: “Ánh mắt thật tốt, cái dạng này cũng nhận ra được.”

Lạc Hương ngược lại gật đầu: “Ánh mắt em đúng là rất tốt. Có điều, cho dù ánh mắt không tốt, cừu nhân của mình thì bất kể như thế nào cũng nhận ra được. Hiên, bản lĩnh đôi chủ đề của anh cũng thật kém cỏi.”

Trác Hiên mặt không chút thay đổi, không nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khó Cần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Thẩm Nhan Kinh Lịch

Thẩm Nhan sống không được tốt, tuy rằng cô ta có một túi da xinh đẹp cùng tâm địa ác độc. Đại khái là vấn đề vận khí, làm nhiều chuyện xấu, tóm lại sẽ có phiên toái.

Ngày đó cô ta đẩy Mai Lạc Hương xuống lầu, chính là muốn không còn cô gái này, cô ta lại xinh đẹp vô cùng, đầu cơ kiếm lợi, người trong tiểu đội tự nhiên sẽ càng dựng tâm bảo vệ cô ta. Cô ta thích loại cảm giác sao vậy quanh trắng, từ lúc còn rất nhỏ cô ta đã là tâm điểm chú ý của mọi người, sau khi lên đại học cũng là mỹ nữ xếp hạng cao, hơn nữa gia thế tốt, thành tích lại không tệ, tính cách cô ta cũng hết sức biểu hiện sự dịu dàng. Quả nhiên, người theo đuổi cô ta có thể xếp quanh vườn trường thành hai vòng.

Từ lúc xảy ra tai họa thiên thạch rơi xuống, cô ta đã trải qua những ngày kinh hãi đảm chiến, nhưng đồng thời cô ta cũng đắc ý với cách làm trong ngày thường của mình, lúc chạy trốn, quả nhiên có rất nhiều người giúp đỡ cô ta. Sau này cô ta còn bám lấy Lam Ba.

Lam Ba bình thường rất thông minh, anh ta người có sức ảnh hưởng trong trường đại học của bọn họ, thanh danh cũng không phải chỉ truyền cho có ở trường học. Quả nhiên, một đội người rất thuận lợi trốn ra khỏi thành phố, lái xe tìm kiếm sự trợ giúp từ thành phố lớn.

Nhưng về sau trên đường đi lại cứu một cô gái, tên Mai Lạc Hương, cô là do cái tên Lưu Hải đầu óc không rõ ràng kia kéo lên. Lam Ba không phản đối, cô ta tất nhiên sẽ không tự làm mình mất mặt.

Thế nhưng Mai Lạc Hương dọc theo đường đi lại nhiều chuyện như vậy, còn để cho người khác cảm giác cô có dự kiến trước, Thẩm Nhan cảm thấy thực buồn cười. Có điều khi đó cô ta chỉ nghĩ đến việc đi Bắc Kinh như thế nào, Bắc Kinh là thủ đô, đương nhiên là vô cùng an toàn. Ba của cô ta rất có quyền thế, mấy chuyện này hẳn là không làm khó được ông.

Cô ta sợ những người khác thừa cơ bầu vú, tự nhiên rất nhanh đã bỏ rơi bọn họ, dựa vào bọn họ để sống là một chuyện, hỗ trợ thì lại là một chuyện khác.

Chỉ là, cô ta trăm triệu không ngờ, Thượng Hải bên này lại phân tách với Bắc Kinh, cô ta còn thiếu chút nữa thì bị giam cầm, may là bản thân cảm thấy tình thế không ổn, thông đồng với một người phụ trách mới được thả ra.

Cô ta không muốn, hiện tại ở thế giới này cô ta so với ai cũng nhìn thấy rõ ràng, có người phụ trách cho mình ăn uống, ngủ cùng hẳn cũng không phải là chuyện gì không tiếp nhận được. Hơn nữa cô ta còn muốn tìm cơ hội, nghĩ biện pháp quay về Bắc Kinh, tới Bắc Kinh tự nhiên sẽ không có việc gì.

Đáng tiếc chính là người này rất vô dụng, lại bị người biến dị tiến hóa giết. Không có chỗ dựa vững chắc, chính mình lại không thể mạo hiểm đi theo các tiểu đội, cô ta cũng chỉ có thể dựa vào chính phủ Thượng Hải cấp cho những vật tư để sinh sống. Đáng tiếc những thứ đó không chỉ khó ăn, còn ăn không đủ no. Cô ta chỉ mới trải qua thời gian có mấy ngày, đã không còn bộ dáng xinh đẹp như trước kia.

Cô ta không tiếp thụ được.

Chỉ có thể tìm đến một tên ‘bạn trai’, chỉ là thời gian này mọi người quả thật đều tương đối khổ, người bạn trai kia tuy có thể cho cô ta miễn cưỡng ăn no, đáng tiếc có hạn, hơn nữa hẳn lại có thể không phải người dị năng. Thẩm Nhan hiểu được, không phải người dị năng lại không có thể lực gia tộc thì hiện tại căn bản cũng chỉ là phong quang giả dối còn dư lại, cô ta giờ phút này lại phát hiện tiểu đội trước kia. Đương nhiên rời khỏi tên bạn trai đó.

Mà đội cô ta diệt trừ Mai Lạc Hương, đi theo tiểu đội rời khỏi tòa biệt thự, cũng không nghĩ tới ác mộng kể lúc này mới bắt đầu.

Buổi tối ấy có một người tiến hóa hệ khổng chế đi theo phía sau tiểu đội bọn họ. Có nhiều người bị thương. Mà tiểu đội bởi vì chuyện của Lạc Hương, không chỉ là tâm tình hạ thấp, còn xuất hiện chia rẽ nhất định. Lưu Hải và Tào Thượng sau khi thoát khỏi vòng vây của người biến dị, từng muốn đi tìm, có điều sau đó bị người tiến hóa khổng chế một số lớn người biến dị truy đuổi ở phía sau, cuối cùng sống chết mặc bay. Mà mấy đám người lớn dường như đã nhìn ra điều gì, ngữ khí nói chuyện với cô ta rất kỳ quái, cái gì mà không thể cứ dựa vào sự bảo hộ của đàn ông, nếu không thì đi tìm chút đồ ăn, không thể việc gì cũng không làm.

Cô ta nổi giận, loại chuyện này cần một cô gái đi làm à? Cho nên tuy rằng mấy lão bát từ có dong dài, cô ta vẫn coi như không nghe thấy.

Nhưng người tiến hóa giao hoạt kia lại có thể đuổi theo xe của bọn họ không tha, ngay vào lúc mọi người thả lỏng cảnh giác, chúng nó đến đánh lén, những người khác thì không sao, đám người lớn chỉ có ba mẹ Viên Gia Bội còn sống, bởi vì hai anh em Bội gia chỉ có thể cứu hai người bọn họ. Mà Lâm Dũng lúc ấy cứu cô ta, cha mẹ anh ta không chạy kịp, bị người biến dị phân thân làm thịt.

Về sau, không khí trong tiểu đội càng thêm quỷ dị. Sở Ninh khiến người ta sợ hãi thì nửa đường đi mất, còn Lưu Hải và anh em Bội gia tựa hồ thành một bang, Lam Ba Lâm Dũng Thẩm Nhan còn lại là một phái, chỉ có Tào Thượng, cậu ta vẫn thờ ơ không cảm thấy gì.

Thẩm Nhan biết, Lam Ba chẳng qua là do cô ta đồng ý hứa hẹn cho mượn sức trợ giúp, mà Lâm Dũng mới chân chính là người mê luyến cô ta. Tào Thượng có hơi ngốc, Thẩm Nhan suy xét người này có thể làm người thay thế, vạn nhất tên nhất gan Lâm Dũng chết, bên người cô ta không thể không có ai.

Cô ta tính toán rất tốt, nhưng lúc sắp đến Bắc Kinh, lại bị Lưu Hải ám toán.

Lưu Hải thức tỉnh dị năng, cô ta không biết anh ta giác tỉnh từ lúc nào. Không nghĩ tới con một sách tự đắc này lại có tiềm lực nhất cả đội ngũ, anh ta có ba loại dị năng.

Đây là trong lúc anh mang cô ta đến đồng hoang trống trải đã chính miệng nói.

Trí nhớ thần tốc, chính là có thể so với tốc độ của máy tính đã gặp qua là không quên được; thấu thị, có thể không bị ngăn trở nhìn được tình huống trong phạm vi một km định thân, có thể định trụ một vật thể di động, thời gian dài ngắm xem khi lực mạnh yếu của vật thể cùng tốc độ nhanh chậm trong lúc ấy, nếu khi lực rất lớn hoặc là tốc độ quá nhanh, như vậy thời gian sẽ tương đối ngắn, vài giây đến 0 giờ mấy giây không đều, nếu khi lực nhỏ, tốc độ cũng chậm, như vậy định trụ một hai giờ cũng không là vấn đề.

“Là cô hại chết Hương Hương, Xem như cô lợi hại. Đám người kia không có nhiều lương tâm, nếu không phải do cô kích động, bọn họ sẽ không tùy tiện buông tha, chỉ cần bọn họ cố gắng thêm một chút nữa là tôi có thể thoát khỏi sự vây bắt của người biến dị để đi cứu cô ấy. Là cô hại chết cô ấy.” Lưu Hải cứ như vậy lạnh lùng nhìn Thẩm Nhan đang sợ hãi: “Cô còn hại chết chú di Lâm gia, có điều sống chết của bọn họ quan trọng nhất vẫn là ở trên người Lâm Dũng, cũng không tính là lỗi của cô. Hiện tại tôi cũng thấy rõ ràng bản tính của những người này, cô cảm thấy bọn họ có thể cũng giống như lần bỏ lại Hương Hương mà bỏ lại cô không? Chúng ta thử xem?” Anh ta cười xoay người: “Biết dị năng của tôi làm sao tới không? Chính là vào buổi tối mà Hương Hương chết.”

Thẩm Nhan buông tha cho việc la hét, nơi này cách tiểu đội bọn họ rất xa, Lưu Hải là thừa lúc thời gian nghỉ ngơi buổi tối mang cô ta đến nơi này.

Cuối cùng cô ta cực kỳ hận hướng tới Lưu Hải hô to: “Anh thì không sai à? Anh sau đó ngay cả nhìn cũng chưa nhìn, ít nhất cũng thu lại một thi thể không phải ư? Đúng, đúng lắm, à đàn bà Mai Lạc Hương kia là tôi đẩy xuống lầu, kỳ thật tầng trệt không cao, à chẳng qua là ngã đi thôi, chỉ là dưới tầng đều có người biến dị, à là bị chôn sống ăn tươi rồi. Ha ha, anh đi cũng vô ích. À chết ngay cả cận vệ cũng không còn...”

Lưu Hải lão đảo một chút, vẫn đi mất. Trong gió mơ hồ truyền lại tiếng nói, Thẩm Nhan cẩn thận nghe, cũng chỉ nghe được mấy chữ “Sai rồi, thực xin lỗi”.

Thẩm Nhan từ từ nhắm hai mắt lại, cô ta không cam lòng chết như vậy.

Đại khái là nghe được lời cầu nguyện của cô ta, phụ cận xuất hiện một đội người săn giết, bọn họ dẫn cô ta tới Thiên Tân.

Thiên Tân, khoảng cách Bắc Kinh chỉ còn một đoạn đường ngắn như vậy, đối với cô ta mà nói, lại giống như lạch trời. Không có xe, không có đồ ăn, cũng không có ai bảo hộ, cô ta không đi được xa đến thế.

Vốn cô ta đã nghĩ, ở trong tiểu đội này, cô ta sẽ có cơ hội. Lại không ngờ rằng, nơi này trật tự so với Thượng Hải còn loạn hơn.

Cô ta thành tài sản chung của. Mà tiểu đội này đều là đàn ông, tổng cộng sáu người, chỉ có đội trưởng một người dị năng, còn lại đều là dị năng cùi mụ, có thể phóng xuất ra một loại gió lốc xoáy nhỏ, cũng chính lúc giết người biến dị tiến hóa phóng xuất ra quá nhiều một chút, nhưng dị năng này còn có hạn chế, phải cách khoảng ba giờ mới có thể dùng một lần.

Bọn họ cũng không sợ cô ta chạy mất, bởi vì bọn họ nói cho cô ta biết, nơi này gần như đều là những tên đàn ông đói khát, có phụ nữ cũng đều ra ngoài bán thân. Mà có một số phụ nữ không giao phí tổn, muốn bán cũng không bán được. Giống như cô ta có tiểu đội cung cấp nuôi dưỡng, xem như không tồi rồi, dù sao cho dù là đón khách, cũng chỉ có sáu người.

Cô ta gặp qua những người phụ nữ đó, đứng ở đầu đường, có đôi khi đám người săn giết sẽ đi thăm một chút, phát tiết. Cô ta bảo trì trầm mặc. Vẫn ngoan ngoãn ở lại tiểu đội này.

Đại khái không tới ba tuần, sáu người này ngán cô ta.

Thẩm Nhan bị phần, sáu người, cô ta phải hầu hạ sáu người. Mỗi ngày cấp cho đồ ăn chỉ có một ít như vậy, bảo trì nhan sắc xinh đẹp như thế nào.

Sáu người này rốt cục đem bán cô ta cho ‘Kê Đầu’ trong truyền thuyết, dán chút tiền, thay đổi càng thêm xinh đẹp.

‘Kê Đầu’ kia nhìn cô ta một cái: “Là mặt hàng tốt, nhưng sáu tên ngu kia sẽ không nuôi.”

Sau đó người nọ mỗi ngày đều cấp đồ ăn, thậm chí còn có đường trắng nước uống, chỉ là đồ ăn đều là những thứ có vẻ sắp thối rửa, Thẩm Nhan biết đó là cái gì, đều là thịt động vật biến dị có giá thấp nhất. Chúng nó số lượng nhiều, cũng dễ săn giết hơn so với người tiến hóa, thịt rất thối, lại chua, không có nhiều người ăn nó. Nhưng Thẩm Nhan ăn hết, cô ta không thể lại làm hỏng vũ khí duy nhất bây giờ của mình. Cô ta còn có thể tìm được ba, không thể cứ bị hủy như vậy được.

Dưỡng ba ngày, cô ta bắt đầu đón khách, bởi vì tướng mạo không tệ, lại là sinh viên, rất có khí chất, hơn nữa cô ta biến đổi khi thì cao quý, khi thì điềm đạm đáng yêu, rốt cục kiếm được một nhân vật lớn.

Hắn là người dị năng, thuộc hạ có hơn ba mươi anh em. Hắn coi trọng cô ta, thu cô ta làm tình nhân.

Chỉ là cô ta chưa kịp làm gì đã chết từ trong trứng nước, vợ hắn tìm tới tận cửa. Con cộp mẹ này có con của hắn, vị trí ổn chính thất định vô cùng, sau khi cài hồng mặt cô ta, lại bán tổng bán tháo đi.

Lần này mua cô ta lại không phải gà. Cô ta không kịp may mắn điểm ấy, thì phát hiện tên đàn ông mua cô ta là tên biến thái, thích chơi sm, đã giết chết ba người phụ nữ.

Chỉ mới một tuần, cô ta soi gương, cũng sắp không nhận ra bản thân rồi.

Hạ quyết tâm, cô ta vẫn dùng phương pháp cũ, nói ở Bắc Kinh có cách thức, có thuốc có thể khiến dị năng lên cấp, tên đàn ông này chính là bởi vì dị năng không mạnh mà nóng lòng, rốt cục đáp ứng mang cô ta đi Bắc Kinh.

Chỉ là cô ta trăm triệu không ngờ đến, tới Bắc Kinh mới phát hiện, gia tộc của cô ta xong rồi.

Ba bởi vì phạm phải sai lầm, bất kể là lấy cớ hay là sự thật, dù thế nào đi nữa ông cũng đã không còn là người đàn ông nắm trọng quyền trong tay như lúc trước. Mà mẹ lúc đầu không tránh khỏi biến dị, đã bị dọn sạch. Một anh trai thành người dị năng, nhưng lúc săn giết người tiến hóa đã chết, chú đi cùng ba lục đục nội bộ, không hề qua lại, thân thích khác không còn một người nào, không có một ai đáng tin.

Ba thật ra muốn chuộc lại cô ta, đáng tiếc, hữu tâm vô lực.

Cô ta hoàn toàn chết tâm.

Nhưng mà, lúc nhìn thấy những người phụ nữ kia ăn cơm trắng, cô ta không cam lòng, cô ta không muốn thua như vậy. Cô ta còn trẻ, còn rất đẹp, còn có vốn.

Vì thế, thừa dịp người đàn ông kia không ở nhà, cô ta ở tiểu khu của người dị năng bắt đầu đi săn. Rốt cục lại tìm được đội trưởng của một tiểu đội.

Nhưng trong lần thứ năm hai người hẹn riêng, bị người đàn ông kia phát hiện.

Vốn Thẩm Nhan còn đang ôm tâm tư ở bên cạnh nhìn hai người tốt nhất là lưỡng bại câu thương, lại không ngờ rằng hai tên đó không đánh nhau, còn phát tiết tức giận tới trên người cô ta.

‘Đồ dê tiện,...’ Những từ đó theo từng quyền đâm cước đá rơi vào trên người cô ta, cô ta bắt đầu bày ra bộ dạng khóc lóc đáng thương, hy vọng có thể chịu ít khổ một chút. Đây đối với cái tên thích sm kia không có tác dụng gì, nhưng tên còn lại chung quy vẫn sẽ mềm lòng.

Vì thế xuất hiện một màn mà Lạc Hương nhìn thấy kia.

Lời tác giả: giải thích một chút về chỗ mà nhiều người cảm thấy có vấn đề. Có người nói nữ chủ hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm và hoàn toàn ý lại nam chủ.

Nữ chủ không phải không ý thức được nguy hiểm, chỉ là dị năng của cô không tệ, thân thủ cũng tạm được, mặc dù không có biện pháp đối với những người quá lợi hại, nhưng nói thật ra, dị năng của cô không có khả năng trở nên lợi hại hơn, thân thủ dù luyện thế nào cũng vẫn có hạn, cho tới bây giờ không nghĩ tới để nữ chủ trở thành thiên hạ vô địch, cho nên không phải là không ý thức được nguy hiểm, mà là trở nên mạnh mẽ hơn nữa cũng chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm chiến đấu tích lũy cùng bạo phát tạm thời, huống chi lúc rảnh cô vẫn sẽ luyện tập thêm, coi như là siêng năng. Nói là ý lại nam chủ cũng không đúng, cô không có gì để dựa vào nam chủ, sinh tồn ở tận thế đối với cô mà nói chưa tính là quá gian nan, thay vì nói là ý lại vào nam chủ không bằng nói là tâm hồn gần bỏ đi, nữ chủ rất nhiều chuyện không đi làm, thậm chí không ra ngoài, ngoại trừ sợ phiền toái, sợ bại lộ ra, chính là vì xây dựng một loại quan hệ nữ chủ nội nam chủ ngoại, chuyện gì cô cũng làm chẳng phải là có vẻ nam chủ rất vô năng. Thật sự độc thân một người hành tẩu, cô cũng sẽ không có vẻ quá bi thảm. Dù sao thì từ đầu đã mở ra bàn tay vàng, có một cái không gian lớn đó thôi. Về phần nữ chủ ban đầu lao tâm lao lực như vậy, chủ yếu là cô chưa quen hoàn cảnh như thế, lại không thể bại lộ không gian, tự nhiên chỉ có thể một người kim nén, chỉ có thể liều mạng cố gắng. Hiện tại có nam chủ, lại biết về không gian của cô, tự nhiên có thể thả lỏng chút.

Được rồi, cuối cùng tôi thừa nhận, trừ hoàn cảnh đại khái ra, văn của tôi thật sự không quá giống tận thế văn. Giống ốc đảo hơn. Nhìn trời...

Xem một bộ phim điện ảnh về tận thế tên là ‘Thế giới nước(1)’, đột nhiên rất muốn sửa sạch dân ý, hoàn toàn gạch bỏ người tiến hóa, diễn biến thành người dị năng đại chiến quái thú dưới đáy nước á...

Phát lại một lần, nghe nói có người không nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Ốc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Cống Hiến Sách Cổ

Lạc Hương nhìn Trác Hiên, Trác Hiên cũng nhìn Lạc Hương.

Không phải là cái nhìn thâm tình chăm chú, đưa tình không cần nói gì, mà là hai người đều đang do dự, nên trả thù thế nào. Nhìn cái dạng này của Thẩm Nhan, cô ta sống cũng không tốt, giết cô ta ngược lại là tiện nghi cho cô ta.

Lạc Hương không muốn cái gì cũng không làm, chỉ dựa vào ông trời để báo thù, cho dù không dày vò cô ta một chút, cũng muốn tự mình châm thêm lửa.

Vì thế cô lôi kéo Trác Hiên xuống xe.

Trừ những người vây xem, còn có hai người đàn ông. Lạc Hương nghe xong cả buổi, mới từ miệng người khác biết được sự tình. Không thể không nói, Lạc Hương thật sự cảm thấy, Thẩm Nhan này nếu có vận khí tốt hơn một chút, lại thông minh thêm một chút, thì thật sự có tư cách làm kiều cô(1). Tâm ngoan thù lạt, không cần thanh danh, hiểu được dùng lợi ích gì để hấp dẫn người khác, cũng bỏ được thứ mà những người phụ nữ khác để ý. Đáng tiếc cô ta chỉ là thường ngày bị chiều hư, cho nên từ cục diện có lợi lúc đầu mới có thể biến thành thế này.

Lạc Hương quyết định lần này lại châm thêm lửa.

Đối với một người ghen tị đến mức muốn giết chết cô mà nói, cái gì có thể trả thù cô ta tốt nhất? Đương nhiên là sống tốt hơn cô ta.

Lạc Hương nghe ngang kéo Trác Hiên đi tới trước mặt Thẩm Nhan đang khóc thê thảm, trước đó còn nhìn nhìn lại Trác Hiên.

Lạc Hương là một người ‘mù màu’, không phải là cô không phân rõ màu sắc, mà là bình thường cô không hay nhìn tướng mạo người khác. Lần đầu nhìn có lẽ cô còn có chút cảm giác, chờ ở chung một thời gian dài, túi da ở trong mắt cô sẽ thành một trong những cách để nhận thức, cho nên cô vẫn chưa từng cẩn thận phân tích bộ dạng Trác Hiên.

Đường nét khuôn mặt anh có hơi khắc sâu, không phải vẻ tuấn tú của đàn ông truyền thống nhà Hán, mà là một loại cuồng dã mang theo huyết thống ngoại tộc, ánh mắt hẹp dài cho tới bây giờ đều là ánh nhìn bình thản, những thứ khác không nói đến, riêng ánh mắt này đã đủ chọc người. Chỉ có điều anh luôn có vẻ mặt lạnh băng, không có chút phóng lãng bất kham nào, bằng không hoa đào nhất định là nở đầy Kim Lăng. Đáng người cũng không tệ, Lạc Hương không cần nhìn cũng biết. Như vậy tính ra, anh cũng là trai đẹp chất lượng tốt. Làm chồng, tuyệt đối là người chồng tốt.

Lạc Hương lại nhìn nhìn chính mình, mặc dù đang ở tận thế, tất cả mọi người quả thật rất khó khăn gian khổ. Nhưng trong những người này lại không hề bao gồm Lạc Hương. Thường xuyên làm com, lại thường xuyên ở trong không gian ăn trái cây, rèn luyện, quy luật cuộc sống tuy không tốt lắm, có đôi

khi phải lên đường gấp..., nhưng đây chỉ là số ít. Cho nên Lạc Hương so với trước kia thường xuyên thức đêm lên mạng nhan sắc lại càng tươi sáng hơn. Tốt lắm. Cô vừa lòng gặt đầu.

“A? Đây không phải Thẩm Nhan à? Chị làm sao vậy?” Lạc Hương kéo tay Trác Hiên từ trên cao nhìn xuống Thẩm Nhan đang co quắp trên đất.

Cũng không đợi Thẩm Nhan trả lời, cô tựa hồ nhìn hai tên đàn ông sắc mặt dữ tợn ở hai bên một chút, một bộ bùng tình đại ngộ: “A~~~ chị lại vậy rồi. Lần trước chị đáp ứng làm vợ đội trưởng Lam Ba, lại vẫn quyến rũ Lâm Dũng, còn lên giường với anh ta sau lưng đội trưởng, kết quả bị bắt, khiến cho mặt mũi mọi người đều không dễ coi, lần này lại thế nữa à.” Lạc Hương lắc đầu: “Chị luôn quá mức thế này. Sẽ không phải là lại châm ngòi quan hệ đồng đội của người ta chứ. Tiểu đội trước của chúng ta bởi vì chị mà giải tán, chị cũng không kiếm được cái gì, sao lần này vẫn làm như vậy. Thật sự là không rút ra được bài học.”

Thẩm Nhan vẻ mặt hoảng sợ: “Cô... cô... là Mai Lạc Hương, cô không chết...” Ngược lại biểu cảm có phần phẫn hận: “Mạng cô thật tốt, như vậy cũng không chết được! ! ! Lại có thể, có thể dụ dỗ được đàn ông, quả nhiên, không có đàn ông thì sống không nổi, đúng không?”

Lạc Hương vẻ mặt thương xót: “Chị Thẩm, tôi biết chị sợ tôi nói cho những người khác nghe chuyện chị đẩy tôi xuống lầu, kỳ thật không cần phải thế, tôi không trách cứ chị.” Cô dừng một chút: “Nhưng mà, thật ra mọi người đều nhìn thấu bộ mặt của chị. Đội trưởng Lam Ba sẽ không tiếp tục thích chị nữa. Về phần Lâm Dũng, anh ta dường như sống không được tốt, muốn thích chị cũng không có cách nào.”

Những lời này có một phần là Lạc Hương tự mình nói lung tung, cô kỳ thật cũng không biết tình huống sau đó của tiểu đội, cũng không cần biết. Cô hiện tại chỉ là muốn đổ thêm dầu vào lửa mà thôi. “Thối tha, thì ra trước kia mày chỉ là món hàng để cho người ta chơi,” Tên đàn ông mang theo rất nhiều đàn em phi một ngục: “Một ông đây còn tưởng mày là bảo bối.” Hắn hướng tới một người đàn ông khác nói: “Hắc, người anh em, à đàn bà này lừa tôi. Loại rác rưởi này ông đây không cần.”

Một người đàn ông rất dứt khoát bỏ đi, chỉ để lại một câu: “Loại đàn bà này, giết cũng ngại bẩn tay mình.”

Mà tên đàn ông miệng đầy thô tục cho Thẩm Nhan mấy cái tát, cũng xoay người rời đi. Nếu hai phe đều không cần người, Thẩm Nhan thì bị ném ở nơi này. Mà người vây xem thấy nam chính đi rồi, cũng dần dần tản ra.

Thẩm Nhan vẫn luôn không nói gì, chỉ dùng ánh mắt ác độc gắt gao nhìn Lạc Hương.

Lạc Hương cười ngọt ngào với cô ta: “Đây là chồng tôi, một cao thủ võ công. Tôi hiện tại thức tỉnh dị năng rồi, là thuần di. A, đúng rồi, gần đây chúng tôi săn giết không ít động vật biến dị cấp cao. Hình như vị thịt của động vật biến dị cấp cao này ngon lắm. Hàm một nồi canh để uống, cũng không tồi.” Cô cao thấp nhìn nhìn Thẩm Nhan, ánh mắt khinh thường, vẻ mặt thương xót.

Thẩm Nhan điên cuồng rống lên một tiếng bị Lạc Hương ném ra sau đầu, cô rất rõ ràng về sau sẽ không còn gặp lại à nữa. Một người phụ nữ không có thể lực gia tộc, không có dung nhan xinh đẹp, cũng không có thân thủ, sẽ không sống được bao lâu. Đặc biệt là loại phụ nữ trời sinh thích không làm mà hưởng như Thẩm Nhan.

Thương xót của Lạc Hương chỉ là làm cho cô ta xem, bởi vì loại phụ nữ kiểu ngao như cô ta, không chịu nổi nhất chính là thương xót đáng thương và khinh thường. Lạc Hương hiểu rất rõ nên đâm như thế nào để cho người ta một vết thương đau nhất, hiểu rất rõ nên báo thù thay chính mình như thế nào. Kỳ thật cứ buông tha như vậy cô vẫn là chính mình khoan hồng độ lượng. Lạc Hương không khỏi cảm thán bản tính thiện lương của mình, tâm hồn tốt đẹp, quả nhiên không bị sự tồn tại tại ác ở bên ngoài quấy nhiễu.

Tiểu đội kia hiện tại xem ra đã thật sự giải tán rồi, bọn họ vứt bỏ cô tính ra là phản bội, nhưng trừ bỏ Thẩm Nhan, đối với những người khác cô thật sự không có gì để oán hận, chỉ là không muốn cùng bọn họ giao tiếp mà thôi. Không biết bọn họ còn sống được mấy người, mang theo mấy người lớn tuổi, thật sự không dễ dàng.

Lạc Hương và Trác Hiên trải qua chuyện này, cũng không còn hứng thú tìm nơi định cư ở trong này, nên chậm rãi chạy về hướng mấy khu có hoàn cảnh tốt hơn, sau lại tới gần công viên khoa học.

Hiện tại công viên khoa học là một tiểu khu rất lớn, bên trong có toàn bộ các loại trang bị của Bắc Kinh, còn có những thứ từ khu khác chở tới đây đều để ở nơi này, nơi để nhiều đồ như vậy đương nhiên rất lớn. Hơn nữa gần như toàn bộ nhân viên nghiên cứu có thể tìm tới đều ở bên trong, mà phụ cận chính là khu nhà ở sắp xếp cho người nhà của nhân viên nghiên cứu, ngày thường sẽ có quân đội bảo hộ. Nhiều người như vậy tính riêng nơi dùng làm chỗ ở cho nhân viên nghiên cứu cũng rất lớn.

Hoàn cảnh nơi này tương đối tốt, chỉ là không có cửa thì không thể tìm được chỗ ở ở trong này, Lạc Hương và Trác Hiên đến nơi đây cũng không phải hoàn toàn xem hoàn cảnh, mà là nhìn xem có thể tìm được một số chuyên gia nghiên cứu văn tự cổ đại hay không.

Hơn nữa, bọn họ còn có một nước cờ đầu —— cuốn sách cổ thực vật xem mà không hiểu. Nghĩ đến thứ này để trong tay mình cũng không có tác dụng gì, Lạc Hương cũng đã nghiên cứu qua, còn lấy mấy copy lại làm một quyển cho Trác Hiên nghiên cứu, nhưng vẫn không có tiến triển gì. Cho nên hiện tại đem đồ này ra, đối với bản thân có lợi, đối với những người khác cũng sẽ có trợ giúp.

Bọn họ đi tới trước cổng lớn công viên khoa học có quân đội hùng hậu canh gác, bị binh lính cầm súng ống trong tay chặn lại: “Đứng lại, người nào. Nơi này thuộc khu bảo mật, không có giấy thông hành không thể tiến vào.”

Trác Hiên bảo Lạc Hương lấy quyển sách gốc kia ra, một mình xuống xe: “Tôi có tư liệu quan trọng, cần phải tìm chuyên gia văn tự cổ đại.” Anh nghĩ nghĩ lại bỏ thêm câu: “Phân tư liệu này có thể đề cập đến cách dùng thực vật biến dị hiện tại như thế nào.”

Mấy vị binh lính đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng thu lại súng hướng về Trác Hiên: “Xin chờ một chút, chúng tôi phải xin chỉ thị từ cấp trên.”

Nửa phút đồng hồ sau, cửa lớn mở ra, nhưng lại có một người dẫn dắt hai người bọn họ đi vào.

Trác Hiên hiểu, lần này đại khái có thể đạt được mục đích.

Tác giả: mặc dù sách cổ không nhất định phải công hiến, nhưng tôi muốn cho Lạc Hương và Trác Hiên tiến vào một vị trí có thể từ đại thể quan sát toàn cục, thuận tiện để Lưu Hải đi ra lặc lự.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Gặp Được Lưu Hải

Bọn họ vào một nơi không khác biệt tòa cao ốc hơn mười tầng là mấy, bảo vệ nơi này dường như rất nghiêm mật, mỗi cánh cửa đều mang thẻ từ của cửa tự động. Hơn nữa gần như mỗi góc khuất đều có camera.

Vào thang máy cũng không phải lên tầng, mà là xuống tầng hầm tầng 4. Đại khái rẽ bốn năm khúc ngoặt, rốt cục người dẫn hai người bọn họ tới rồi đi, đổi thành một người mặc sơ mi trắng mang theo kính đen khoảng ba mươi tuổi tiếp đãi bọn họ

“Xin chào, tôi là giáo sư nghiên cứu văn tự cổ, họ Lữ, hiện giờ là trợ lý của giáo sư Vương. Nghe nói hai người có tư liệu rất trọng yếu cần chuyên gia cổ văn?” Người này vừa đi vừa nói chuyện, tựa hồ có chút tò mò.

“Vâng. Trên tay chúng tôi có một bộ tư liệu, trước kia lúc mua đồ có lấy được. Là về thực vật biển dị. Có thể có tác dụng. Chỉ là rất nhiều văn tự cổ bên trên chúng tôi đều không biết, mới cần chuyên gia cổ văn.” Lạc Hương trả lời.

“Ồ? Là dạng sách cổ gì? Tôi có thể nhìn xem không?” Người nọ cảm thấy hứng thú hỏi.

Lạc Hương hơi nghiêng đầu: “Cũng không phải là không thể được. Lần này mang đồ đến chúng tôi tự nhiên không nghĩ đến việc lấy về. Chỉ là cũng không thể để chúng tôi tặng không được.”

Người này thật ra cũng không để ý đến lợi ích của Lạc Hương, gật đầu nói: “Đó là đương nhiên. Nhưng muốn trao đổi cái gì cũng không phải do hai người định đoạt. Ít nhất chúng tôi cũng phải trông thấy được đồ mới có thể biết được là có đáng giá hay không, phải không?”

Lạc Hương cười rất chắc chắn: “Thứ hai chúng tôi cần không nhiều. Mà vật này nhất định có thể đổi được.”

Bọn họ vào một phòng giống như phòng thí nghiệm, Lạc Hương đi vào mới phát hiện, chỗ này kỳ thật không nhỏ hẹp giống như bề ngoài, mà rất lớn, ngoài mấy chục máy tính, còn có rất nhiều sách có thể so với thư viện cỡ lớn, cùng với một vài thứ giống như văn vật cổ xưa.

Không hổ là nghiên cứu văn tự cổ.

“Lần này lại là vật gì muốn đưa đến?” Lạc Hương nhìn thấy một ông lão tóc hoa râm nhưng tinh thần quắc thước, trong lòng cô, phỏng chừng lão giáo sư đại khái đều là loại hình tượng này.

Lạc Hương cũng không thật sự muốn cảm quyền sách này áp chế người khác, chỉ không muốn quá mức làm người ta chú ý. Có điều mượn quyền sách này muốn một nơi ở ở trong này cũng không tồi, dù sao trừ một vài nhân viên quan trọng ra, nhà ở nơi này được coi là tốt nhất rồi.

Cho nên cô ra hiệu bảo Trác Hiên lấy đồ ra.

Còn cô ở một bên giới thiệu: “Quyển sách này trước lúc thiên thạch rơi xuống phía tôi đã sưu tầm được. Cũng đã từng nghiên cứu qua, khi đó vẫn còn internet và thư viện, nghiên cứu vẫn tương đối thuận tiện. Nhưng bởi vì chỉ hiểu một chút, cho nên mới cho rằng sách này không phải do kẻ điên viết, thì quyền sách cần bản không phải sách cổ, mà là hàng nhái của người hiện đại. Cho nên về sau cũng không để ý nữa. Mãi đến khi thiên thạch rơi xuống, biến dị bắt đầu, sau khoảng thời gian tôi chạy trốn đến địa phương khác, thực vật bắt đầu phát sinh biến dị, tôi mới nhớ đến hình dáng thực vật trong sách tuy không giống với thực vật biến dị hiện tại, lại có nhiều chỗ khá tương tự. Lúc này mới cùng đồng bạn của tôi mạo hiểm trở lại thành phố lúc đầu mang quyền sách này ra.” Lạc Hương dừng một chút: “Bởi vì đồng bạn của tôi bị thương, cho nên chúng tôi cần một nơi có thể dưỡng thương.”

Cô đối với mấy nhà khoa học già vô cùng cuồng nhiệt này đột nhiên hơi khó nói điều kiện trao đổi ra thành lời, chỉ có thể ám chỉ hàm súc một chút.

Hiển nhiên vị tiến sĩ dẫn bọn họ vào không giống với mấy ông lão hoàn toàn không nghe ra cô đang nói cái gì, anh ta trấn an: “Yên tâm, gần đây chúng tôi cũng có không ít phòng trống, đợi chút rồi mang hai người qua đó. Còn cần những vật tư sinh hoạt khác không? Tỳ như đồ ăn hoặc là thuốc chẳng hạn.”

Lạc Hương hơi đỏ mặt nói: “Xin chuẩn bị thêm cho chúng tôi đồ ăn một tuần. Thuốc thì để lại cho người cần đến đi. Chúng tôi có ít thuốc mỡ tự chế.”

Sau đó vị kia ra hiệu cho hai người bọn họ đi theo anh ta ra ngoài.

Lạc Hương hai người tự nhiên sẽ không nhiều chuyện nữa, lại không nghĩ tới lúc ra cửa gặp được một người.

“Thầy, có phát hiện được gì mới không? Thí nghiệm nơi đó của em vẫn chưa làm xong hết?” Một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo khoác trắng đi tới, trên tay còn cầm theo bao tay dùng cho thí nghiệm.

“Hương Hương! ! ! Cô không chết?” Người nọ nhìn thấy Lạc Hương, kinh hô lên.

Lạc Hương nhìn kỹ, mới phát hiện, người đàn ông này rõ ràng chính là Luru Hải – người thông minh nhất trong tiểu đội ngày đó, có quan hệ rất tốt với cô, đêm đó cũng là người duy nhất nghĩ tới việc cố gắng trở về tìm cô.

“Luru Hải? Anh tại sao lại ở chỗ này?” Lạc Hương thật ra có hơi ngạc nhiên, cho dù tiểu đội đã giải tán, một thực sĩ như anh ta cũng không chạy được đến nơi đây. Nhưng nhớ tới loại tinh thần cho dù vào lúc tận thế tiến đến, dưới điều kiện sơ sài cũng vẫn có thể tận lực nghiên cứu của anh ta, Lạc Hương lại cảm thấy đây là chuyện đương nhiên.

Luru Hải cười khỏ: “Nói ra thì dài dòng. Nhưng cô đó, sao lại... Tôi nhớ ngày đó Thẩm Nhan nói cô ngã xuống lầu, khi đó lại có nhiều người biến dị vậy công như vậy, tôi muốn trở về lại đều bị chấn không thể quay về được.”

Lạc Hương nắm tay Trác Hiên, cũng giọng lên: “Anh ấy tên Trác Hiên, là anh ấy đã cứu tôi. Còn để tôi ở trong nhà anh ấy dưỡng thương gần một tháng.”

Luru Hải nghe đến đó biểu tình rất kỳ quái, tự hi tự bi, Lạc Hương có chút trầm mặc.

Trác Hiên nhìn người đàn ông trước mắt này, trong lòng lại có chút khó chịu, cảm thấy ánh mắt của người này khi nhìn vợ anh quá mức rõ ràng. Làm cho người ta hận không thể đánh một trận.

Mà Luru Hải, tâm lý đối với Trác Hiên lại tương đối phức tạp, suy cho cùng thì anh ta cũng đã cứu Lạc Hương, chỉ là cử chỉ thân mật của Lạc Hương với anh ta lại giảm bớt sự vui sướng khi biết tin Hương Hương vẫn còn sống, Luru Hải đối với anh ta không biết nên cảm kích hay là ghen tị.

“Cám ơn anh, Trác tiên sinh. Hương Hương làm phiền anh chiếu cố nhiều ngày như vậy.” Ngữ khí Luru Hải mang theo cảm kích.

Trác Hiên lãnh đạm nhìn anh ta một cái: “Ừm. Ít nhất tôi sẽ không vứt bỏ cô ấy.”

Luru Hải bị một câu này khiến cho có chút xấu hổ. Mà Lạc Hương cũng không phải người cái gì cũng không biết, tự nhiên có thể cảm giác được một ít, chỉ là vào tình huống này, không thích hợp cho cô nói chuyện. Cho nên chỉ có thể chuyển hướng chủ đề: “Luru Hải, sau này tiểu đội xảy ra chuyện gì, tại sao anh lại tới đây?”

Luru Hải thở dài, nói: “Một lời khó nói hết. Anh Lữ, đây là bạn của em. Anh đi làm việc đi, để em tới tiếp đón bọn họ.”

Cái vị vẫn luôn ở cùng bọn họ kia gật đầu: “Thầy đang ở bên trong nghiên cứu một quyển sách cổ mà bọn họ mang đến. Dường như rất quan trọng, nên tôi bảo cậu tới là vì chuyện này.” Sau đó anh ta xoay người rời đi.

Luru Hải cười cười: “Đừng để ý. Hiện tại với tình huống này, thời gian của mỗi một người nghiên cứu ở nơi này đều rất quý giá. Cho nên anh ấy có hơi lãnh đạm chút. Đi, chúng ta đi phòng họp nói chuyện.”

Lạc Hương hai người gật đầu, chỉ là trong lòng Lạc Hương có chút tiếc nuối, không biết lần này còn được ý kiến muốn gian nhà miễn phí hay không. Dù sao cũng là người quen.

Bạn đang đọc truyện *Ốc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Vào Ở Phòng Mới

Vào phòng họp, Luru Hải rất quen thuộc ngồi xuống. Lạc Hương cũng không để ý. Nhưng Trác Hiên sau khi đi vào, theo quán tính nhìn một chút, phát hiện trang bị theo dõi ở nơi này kỳ thật cũng không tệ. Anh không nói gì, coi như cái gì cũng không nhìn thấy.

“Hương Hương, hiện tại có chỗ ở chưa? Nếu không thì ở chung với cha mẹ tôi, hiện điều kiện ở nơi này cũng không tệ lắm. Hơn nữa chỗ ở cũng lớn.” Luru Hải nói.

Lạc Hương lắc đầu, hơi cười: “Lần này tới là để đưa một tư liệu sách cổ rất trọng yếu. Đền anh của anh đã an bài chỗ ở cho chúng tôi rồi. Không cần làm phiền người nhà anh nữa.” Lạc Hương nói khá hàm súc, nhưng Lưu Hải là người rất thông minh, tự nhiên nghe ra được, bọn họ cảm bản cổ tịch kia để đổi chỗ ở.

“À, cái gì mà quan trọng như vậy?” Lưu Hải thật ra có chút hứng thú.

“Vừa rồi bọn họ gọi anh, hình như cũng là bởi vì quyển sách đó. Đúng rồi, anh đến nơi đây như thế nào?” Lạc Hương chuyển đề tài.

Lưu Hải khẽ cười khổ: “Lúc trước có lẽ cô cũng đã nắm rõ, chúng tôi nghe Thẩm Nhan nói cô bị thương. Vốn tôi và Tào Thượng còn muốn đi cứu cô, nhưng Lam Ba và Lâm Dũng bị người đàn bà kia kích động buông tha cho cô. Những người khác đều là thái độ mọi chuyện không dính thân, khi đó bị người biến dị vây quanh, chỉ bằng tôi và Tào Thượng thì không xông ra được. Sau đó bị người biến dị đánh lên, ông bà Bù và chú dì Lâm đều không chạy kịp, ngược lại Thẩm Nhan được Lâm Dũng cứu. Mà trên đường đi Bắc Kinh, Thẩm Nhan rời khỏi tiểu đội, còn Sở Ninh không biết tung tích, tôi nhìn thấy bọn họ, tới Bắc Kinh trở về nhà, về sau gặp được thầy, rồi vào đây làm nghiên cứu viên. Ngoài việc biết Tào Thượng hình như tiến vào quân đội, những người khác đều không rõ ràng.”

Lạc Hương cười khổ: “Kỳ thật lúc trước là Thẩm Nhan đẩy tôi xuống lầu, nói thật tôi thực sự không biết mình đã đắc tội cô ta lúc nào.”

Lưu Hải ngăn người, sau đó cười lạnh: “Yên tâm, Hương Hương, tuy rằng tôi không biết cô ta rốt cuộc sống như thế nào, nhưng dựa theo cá tính này của cô ta, chắc chắn sẽ không tốt.”

Lạc Hương phát phát tay: “Không sao, không nói chuyện cô ta nữa. Đúng rồi, tôi muốn hỏi chuyện về thuốc lên cấp dị năng. Anh biết không?”

Lưu Hải mấp máy miệng, cuối cùng nói: “Tôi... tôi cũng không rõ lắm. Nhưng có lẽ, giống như trong tiểu thuyết nói, dựa vào sức mạnh bên ngoài để lên cấp dù sao cũng không phải là chuyện gì tốt.”

Ánh mắt Lạc Hương tối lại, cũng không tiếp tục truy hỏi chuyện này.

Trác Hiên nhìn thấy ngược lại hiểu rõ, đại khái nơi này có điều lệ bảo mật, cho nên không thể nói rõ. Nhưng lời nói vừa rồi, cũng không sai biệt lắm.

“Được rồi, không kéo anh nói chuyện phiếm nữa. Dù sao anh cũng có thể biết được địa chỉ nơi chúng tôi ở, có thời gian, thì đến chơi.” Lạc Hương đứng lên, “Anh đi làm việc đi. Vừa rồi lão giáo sư hình như rất coi trọng anh đấy. Nghiên cứu ra nhiều thứ chút, là có công lao lớn rồi.”

Rất nhanh, Lạc Hương bọn họ rời khỏi nơi này, đi theo người dẫn đường đến chỗ ở bọn họ được nhận.

Nơi này là khu biệt thự, đều là biệt thự nhỏ hai tầng kiểu cách Châu Âu, bọn họ được phân một căn, còn có một số vật dụng hàng ngày cùng với một tủ trái cây rau dưa lạnh và một túi gạo.

“Tiền sĩ Lữ quả nhiên ra tay bất phàm.” Máy thứ Lạc Hương coi trọng đều được chuyển vào phòng, đặt ở chỗ nên để.

“Hừ, đó là do đồ chúng ta đưa qua rất đáng giá.” Trác Hiên cười lạnh. Anh bây giờ đối với việc đất nước làm việc không hề có hơi thở đại quốc, ngược lại càng giống thể lực địa phương.

Có điều anh rất rõ ràng, lực lượng của một người không thể đụng chạm tới cơ quan quốc gia được. Chỉ có thể có mất như mù có tai như điếc.

Lạc Hương tiễn nhân viên giao hàng ra ngoài, trở về đánh giá nơi này, cảm thán, rốt cục có một chỗ ở an ổn.

“Nơi này có nước có điện, rất không tồi. Hiên, chúng ta ở trong này tạm thời thu xếp ổn thỏa được không?” Lạc Hương đề nghị.

Trác Hiên gật đầu.

Lạc Hương hôn anh một cái rồi đi vào phòng bếp rửa sạch đồ làm bếp chuẩn bị nấu cơm. Lần này cô không có ý định dùng đồ trong không gian, mà là lấy vật tư hiện tại ở bên ngoài chuẩn bị cơm canh. Bởi vì không xác định nơi này có giám thị không, nếu như thật sự có, vậy thì chỉ sợ mình dùng nhiều một chút là sẽ bị phát hiện, không bằng để mấy ngày nguy hiểm đầu tiên này trôi qua đã.

Chẳng qua lần này chỉ có muối hơn nữa đồ ăn nguyên liệu không ngon không được Trác Hiên thích, bình thường một bàn sáu bảy món ăn có thể quét sạch toàn bộ, lần này lại chỉ dè dặt ăn hai ba món.

Lạc Hương trái lại rất bình tĩnh ăn vào, cô bình thường cũng rất kén ăn, chẳng qua hiện tại đang ở thời kì đặc thù, không thể tùy hứng.

Ăn xong Trác Hiên đề bát đĩa xuống: “Tôi muốn ra ngoài đi dạo. Minh em ở nhà cẩn thận.”

Lạc Hương kinh ngạc: “Anh làm sao thế? Hiện tại trời cũng sắp tối đen rồi.”

Trác Hiên không đáp, chỉ nói: “Dọn hết mấy cái cây chung quanh đi, không thể xác định kết quả biến dị cũng chỉ có thể cẩn thận. Cửa sổ trong phòng kiểm tra kỹ một chút, nếu thấy gì không tốt, trở về nói cho tôi biết.”

Lạc Hương đảo cặp mắt trắng dã, chỉ có thể nói: “Vậy được rồi. Anh nhớ cẩn thận. Ài, đợi đã.” Cô từ trong không gian thả Tiểu Điện hốt ăn chờ chết ra, vật nhỏ kia vừa lùi một cái đã đứng ở trên vai Trác Hiên, trên móng vuốt còn đang cầm quả hạch cần dỏ.

“Mang nó theo, có một trợ thủ vẫn tốt hơn.” Lạc Hương biết mình đi ra ngoài đánh nhau còn được, thăm dò tin tức thì chỉ có thể gây cản trở, nhưng ngược lại Tiểu Điện có thể thả ra để hỗ trợ.

Trác Hiên gật đầu, cũng không nói gì, chỉ chui vào ô tô, khởi động động cơ.

Anh cần tìm kiếm kỹ lưỡng tình cảnh nơi này lại một lần, chỉ là nhìn qua không có bao nhiêu tác dụng. Hơn nữa, anh còn muốn nhìn một chút xem động vật biển rốt cuộc như thế nào. Lạc Hương không để ở trong lòng câu nói đùa kia, anh thì không quên. Hiện tại không có gì là không thể.

Tuy không thể đi bờ biển trực tiếp quan sát, nhưng anh cũng không quên, Bắc Kinh nơi này có Hải Dương quán rất nổi tiếng.

Kính ở Hải Dương quán đều có thể thừa nhận áp lực nước rất lớn, cho nên muốn hư hao cũng không dễ dàng. Như vậy hiện tại hẳn là vẫn còn tồn tại.

Khu biệt thự này có không ít người thủ vệ, hệ số an toàn được cho là rất cao, Hương Hương ở trong này cũng không còn nguy hiểm. Mà mình cũng có thể yên tâm.

Xe vẫn được lái đi ổn định, Trác Hiên mở bản đồ ra xem xét, cuối cùng quyết định đi về hướng Hải Dương quán, dù sao nơi đó tương đối nguy hiểm, chính mình nên thừa lúc trời còn chưa tối đi xem xét kiểm tra, mà chuyện còn lại thì có thể làm lúc trời tối. Tin tưởng trong thành phố này cho dù không có chợ đêm, ban đêm cũng sẽ không hoàn toàn yên tĩnh.

Nhìn đồng hồ đeo tay, Trác Hiên tăng nhanh tốc độ của mình.

Đi vào cổng của Hải Dương quán, anh ra hiệu cho Tiểu Điện vẫn luôn di chuyển chung quanh mình đi dò đường, dù sao nuôi một thứ có thể ăn như vậy mà không có khả năng thì chỉ là phế vật lớt dạn.

Tiểu Điện liếm liếm móng vuốt của mình, lại nghiêng đầu, lỗ tai run lên, phát hiện động tác bán manh của mình không có bất cứ tác dụng gì với tên đàn ông núi băng này, chỉ có thể phóng đi làm việc vặt. Hiện tại chủ nhân không ở bên cạnh, cơm nước đều phải xem sắc mặt người này nha, đương nhiên không thể lười biếng đắc tội được.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khó Cần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Biến Dị Chậm Lại

Tốc độ của Tiểu Điện rất nhanh, sau khi dạo qua một vòng đã trở lại. Phe phẩy cái đầu nhỏ, tỏ vẻ không nhìn thấy bất kỳ nguy hiểm gì.

Cửa cổng của Hải Dương quán thông về hướng biển, nhưng phong bế vô cùng kín, có đôi khi sẽ tiến hành đổi nước, nhưng cũng không có nghĩa là sinh vật trong này sẽ có biện pháp đào thoát.

Như vậy, Trác Hiên nhìn nhìn về trống vắng trong Hải Dương quán, cũng chỉ còn lại thủy tảo sinh trưởng tốt chiếm cứ một phần mười không gian cùng với nhám thạch tán lác được bố trí đặc biệt.

Ngay cả đám hải tảo nhỏ Trác Hiên cũng không nhìn thấy, điều này thật sự khiến cho người ta kì quái.

Có điều, Trác Hiên hiểu được, một khi khu vực xuất hiện loại tình huống này, chỉ có một khả năng, đó chính là đã xuất hiện động vật biến dị hoặc là người tiến hóa cấp sáu trở lên. Chưa nói tới ai lợi hại hơn, nhưng Trác Hiên biết, ai cũng đều là sự tồn tại mà người ta không thể trêu vào.

Anh lẳng lặng đi trên thông đạo vắng vẻ không có bất kỳ chương ngại vật nào, chậm rãi tìm kiếm gia hỏa xưng bá thủy tộc ở Hải Dương quán.

Nhưng dạo qua một vòng lại không tìm thấy gì.

Trác Hiên tin tưởng phán đoán của mình. Thứ kia nhất định còn ở nơi này, cho nên mới ăn sạch những sinh vật dưới nước khác.

Anh dùng cước bộ của mình.

Nhắm mắt lại.

Dùng tâm để cảm thụ, đây là một loại phương pháp rèn luyện sau Tiên Thiên, không hề chú trọng luyện tập, mà phải cảm ngộ.

Ồ đằng kia! !

Bắt chợt mở mắt ra nhìn, nhưng nơi đó không có vật gì.

Trác Hiên kì quái. Nhưng anh dần dần phát hiện ra. Dòng nước nơi đó có chút thay đổi, gợn sóng lắt tẩn, nếu không dùng tâm cẩn thận quan sát, thì sẽ không phát hiện được cái gì.

Thì ra dị năng của nó là ẩn thân.

Trác Hiên đi theo dấu vết từ dòng nước truy tung bá chủ duy nhất này, rốt cục, nó lộ ra thân hình.

Đó là một con sứa to chừng mười thước.

Nhưng hẳn đã từng biến dị, lực độ xúc giác của nó có thể động vỡ thủy tinh vậy khôn bên ngoài nó, hơn nữa cũng không chỉ có mười xúc giác giống như trước kia, mà là rất nhiều rất nhiều, giống như những cây rong, nhìn nhẹ nhàng không hề có lực, lại là lợi khí giết người.

Có lẽ độc tố lúc đầu cũng trở nên lợi hại hơn.

Khó trách có thể ăn toàn bộ sinh vật dưới nước ở nơi này, loại kỹ năng ẩn thân nghịch thiên này đối với những sinh vật khác mà nói là quá nguy hiểm, lại thêm độc tố, xúc giác, nó ở trong này xưng vương xưng bá cũng không sai.

Nhưng Trác Hiên lại nhẹ nhàng thờ ra, những động vật biến dị trong biển, tạm thời chưa lên được đất liền.

Con sứa biến dị này không làm gì được anh, anh cũng không vào được trong nước để giải quyết nó, Trác Hiên mang theo Tiểu Điện rời khỏi, nếu đã thấy được thứ muốn nhìn, thì không cần phải ở chỗ này lãng phí thời gian.

Sắc trời hoàn toàn tối lại, Trác Hiên vẫn lái xe đi đến địa phương khác xem xét, buổi chiều rất nhiều tiểu đội săn giết đều không đi ra ngoài, mà lựa chọn đi hưởng lạc.

Trải qua mấy tháng phát triển, loài người đã quen sống về đêm vẫn có được sự nghiệp mạnh mẽ, tuy rất nhiều hạng mục giải trí bởi vì nguyên nhân vật chất mà không thể tiến hành, nhưng lại có rất nhiều loại huyết tinh thấp kém được phát minh ra, những nhóm p, cuộc quyết đấu là loại bình thường nhất, cũng có những party cuồng hoan được tổ chức —— tự lại một chỗ róc rếch sống của một người hoặc là loại biến dị, nghiên cứu các loại hình phạt trong truyền thuyết, hoặc là chặt đứt một nửa tay chân người biến dị, rút toàn bộ răng nanh... , tiến hành □ với người bình thường, dùng để tìm niềm vui... .

Mấy thứ này anh đã thấy rất nhiều.

Lúc đầu khiếp sợ, cũng dần dần tập mãi thành quen, có đôi khi thật sự không quen nhìn sẽ trực tiếp giết toàn bộ mọi người và người biến dị. Anh cảm thấy những người có tâm lý hoàn toàn vụn vụn này đã cũng không khác người biến dị chút nào, thậm chí so với chúng nó càng ác độc nguy hiểm hơn.

Sau này cứu Hương Hương trở về.

Tiếp đó anh lại thích cô.

Kỳ thật cô vừa không có dung nhan xinh đẹp, cũng không có thân thủ khiến anh hai mắt tỏa sáng, ngay cả tính tình cũng lãnh đạm vô cùng, cho dù có dị năng không gian, đối với anh mà nói cũng không phải thứ gì không thể. Thích cô, gần như là lựa chọn rất không có khả năng.

Về sau anh dần dần tìm được lý do: anh chỉ là không nhìn thấy nhân tố điên cuồng ở trên người của cô.

Vô luận là kịp thời hưởng lạc, hay là phấn đấu huyết tinh, vô luận là giãy dụa mạng sống, hay là tê liệt, trong thân thể những người này đều có một ít tiềm chất điên cuồng, tinh thần không ổn định, ở bên cạnh bọn họ cũng rất dễ bị ảnh hưởng. Cho dù là những chiến sĩ đã quen máu tanh giết chóc, bọn họ cũng sẽ vì chứng kiến những người biến dị vô biên mà chịu đựng áp lực cực lớn, bọn họ có thể chịu đựng những áp lực đó một thời gian ngắn, nhưng thời gian trôi qua, chính là tan vỡ triệt để, điên cuồng cùng hủy diệt.

Hương Hương không giống vậy. Mặc kệ vì sao, cô luôn có tâm tình hồ hững, thậm chí còn có một chút đồng tình chưa bỏ xuống được, tuy cô chưa từng giao ra ngoài thực tế. Biến dị vừa mới xảy ra, quả thực có rất nhiều người vẫn còn sự đồng tình, nhưng thứ này sau khi trải qua không đến một tháng mài mòn đã hoàn toàn biến mất trong đám người. Âm hiểm giả dối, không từ một thủ đoạn nào mới là nhịp điệu chính của sinh tồn.

Sau lại biết, có bộ dáng như vậy là bởi vì cô mang bên mình không gian. Trác Hiên không biết khi đó là kinh hi hay là thất vọng, cảm giác rất phức tạp, nhưng trong quá trình chiến đấu, anh hiểu được, kỳ thật có cái không gian kia hay không đều giống nhau, Hương Hương chưa bao giờ thay đổi.

Lòng của cô vô cùng bình lặng, cũng chưa bao giờ buông tha cho hi vọng. Mà loại hi vọng đến từ hiểu biết và niềm tin kiên định của cô đối với nhân loại —— trời không tuyệt đường người.

Cô lấy một loại thái độ gần như thờ ơ đối đãi thế giới này, có lẽ như vậy rất lạnh lùng, rất ích kỷ, nhưng đối với Trác Hiên mà nói, loại tâm tính này kỳ thật khiến cho người ở chung với cô rất thoải mái.

Trác Hiên cũng từng đoán nguyên nhân Hương Hương thích anh, cuối cùng cho ra kết luận khiến có chút dở khóc dở cười. Cô đại khái cũng là bởi vì ở bên cạnh mình rất thoải mái, dần thành thói quen làm bạn với mình, cuối cùng mới yêu thương mình.

Bình tĩnh của mình xây dựng từ lòng tin không dao động cùng sự kiên trì đối với vô đạo. Trác Hiên cuối cùng cảm thán, bọn họ vậy cũng là tuyệt phối.

Bắc Kinh bởi vì đủ loại thế lực mà địa bàn giao tập, hơn nữa có quân đội quốc gia trấn thủ, cho nên loạn thì loạn, nhưng vẫn có chừng mực. Rất nhiều buôn bán đều không để ở trên mặt bàn.

Trác Hiên ngừng xe, tiện tay cho một đứa bé giữ cửa hai viên huyết tinh của người biến dị cấp, tính làm phí vào trong.

Nơi này là sông bạc, rất nhiều người thợ săn sau khi trở về sẽ đến nơi đây chơi vài ván nhỏ, thử chút vận may. Nếu vận khí không tốt, có đôi khi ngày hôm sau sẽ không làm nhiệm vụ. Kéo theo loại tâm lý này, rất nhiều sông bạc đều quang minh chính đại mở ra, như nấm mọc sau mưa.

Đồ lưu thông ở nơi này là huyết tinh và não hạch, đôi khi cũng sẽ lấy ít vật tư ra cược, nhưng không nhiều lắm.

Trác Hiên ngồi xuống một cái chiếu bạc, chơi mấy ván đều thua, cũng không quan tâm, sau khi đứng lên thì ở bên cạnh nhìn xem.

Sông bạc không chỉ dùng để đến đánh bạc, đôi khi cũng có thể dùng để thám thính một ít tin tức. Trác Hiên chủ yếu là đến thu thập tin tức.

Trộn một buổi tối trà trộn vào các sông bạc, quán bar, anh xài không ít huyết tinh và não hạch, tin tức trên các phương diện cũng thám thính không sai biệt lắm.

Vào lúc trời sắp sáng, anh về tới biệt thự nhỏ.

Lạc Hương đã ngủ, còn chưa tỉnh lại, Trác Hiên lại nhìn vườn hoa nhỏ bên ngoài, toàn bộ cây cối đều bị nhổ ra, chồng chất trên đồng rác bên ngoài. Cả mặt đất bị cô sửa sang lại vô cùng bằng phẳng, Trác Hiên mỉm cười, biết cô muốn làm một nơi luyện võ.

Một mỗi một buổi tối, anh về phòng nghỉ ngơi trước, sự tình gì chờ anh tỉnh lại nói sau. Để tránh quấy rầy đến giấc ngủ của Hương Hương, anh vào một phòng khác.

Lạc Hương đứng tám giờ tỉnh lại, nhìn ga ra, Trác Hiên đã trở lại.

Chuẩn bị xong bữa sáng, cô tiếp tục sửa sang lại sân, xem chừng bọn họ phải ở chỗ này một thời gian.

Sau đó trở về phòng tắm rửa, ăn điểm tâm xong, Trác Hiên cũng tỉnh. Lại bắt đầu luyện tập như lệ thường.

_____ thời gian phân cách tuyến _____

Lạc Hương luyện võ, giết người biến dị, ở không gian làm vài việc nhà nông, chuẩn bị cơm canh, tuy cũng không thoải mái, nhưng cuộc sống rất bình lặng, không khiến người ta quá mức buồn chán, cũng không quá mức mạo hiểm.

Hai người cũng sẽ bàn bạc một chút đối với tình huống hiện tại, đôi lúc còn có thể cùng nhau dựa theo bản được thiện làm ra vài được thiện bổ dưỡng, công hiệu thì có, nhưng phần lớn đều thể hiện ở trên giường.

Mà Trác Hiên thì lại trải qua quy luật cuộc sống là buổi sáng buổi trưa luyện võ chế thuốc, buổi chiều giết quái giết người, buổi tối ở bên Hương Hương. Trải qua khoảng thời gian tôi luyện này, thực lực đột nhiên tăng mạnh, Lạc Hương cảm thấy sắp không khác gì võ lâm cao thủ trong truyền thuyết, phi hoa ngất, đều có thể đã thương người.

Mà quan hệ giữa Lưu Hải và bọn họ cũng dần dần tốt lên, có đôi lúc sẽ mang đến một vài tin tức mới mẻ, tuy kết giao chưa tới mức thân thiết, nhưng với tình huống này cũng được tính là rất thân nhau. Hơn nữa, Lạc Hương bọn họ tặng quyền tư liệu kia quả thực rất có giá trị nghiên cứu. Từ trong những thực vật biến dị này, các nhà khoa học tính luyện ra thuốc trị thương trân quý, thậm chí nghe nói còn có luyện thuốc, có thể khiến cho người bình thường cũng có khả năng người dị năng, có thể gánh vác chịu đòn, khí lực thành lớn vân vân. Nhưng dựa theo ý tứ ngầm của Lưu Hải, dường như gây trở ngại đối với tuổi thọ của con người.

Cuộc sống an ổn có lẽ hơi nhàm chán, nhưng đối với Lạc Hương và Trác Hiên mà nói cũng bình lặng hạnh phúc mà phong phú, trong nháy mắt, ba tháng đã qua, nhưng lại xảy ra chuyện tương đối lớn.

Ngày 2 tháng 2 năm 2013, ngày đó khắp nơi trên thế giới phát sinh đủ loại tai họa, động đất, núi lửa bùng nổ, đất đá trôi, sóng thần, bão... Trời giáng thiên thạch trừ một phần cực nhỏ ở lại bề mặt quả đất, phần lớn chìm vào chỗ sâu trong vỏ quả đất, không xuất hiện nữa. Mà tốc độ tiến hóa của người biến dị cũng dần dần giảm bớt, từ đó, loài ngoài không còn bị vây vào thế yếu, mà cùng một nửa người tiến hóa trên thiên hạ, tranh đoạt không gian sinh tồn.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Khó Khăn Vây Thành

Tuy tai họa thế giới phát sinh đột nhiên như vậy, nhưng Bắc Kinh bên này lại không xảy ra vấn đề gì. Thế nhưng có một số khu khác dân cư đông đúc bởi vì xuất hiện thiên tai, người chết rất nhiều, hơn nữa sau khi phát sinh tai họa, cũng không có người nào đi cứu viện, hiện tại mỗi một căn cứ người sống sót đều làm theo ý mình, tài nguyên trong tay đều giữ chặt, đâu dễ lấy ra cứu người.

Lưu Hải tức giận ngồi ở trong nhà Trác Hiên bọn họ buồn bực, Hương Hương bắt đắc dĩ, chỉ có thể đi ra hỏi người nào đó rốt cuộc làm sao vậy.

“Thứ mà các thầy đã nghiên cứu ra, vì sao không thể công bố ra ngoài. Đây là của cải của toàn bộ nhân loại. Có những nghiên cứu này, về sau người chết sẽ càng ít hơn.” Lưu Hải đã trải qua rất nhiều rất nhiều chuyện, lại chưa từng thay đổi lòng mình, thiện ác vẫn rõ ràng, ở trong phạm vi năng lực của bản thân, sẽ tận lực đi cứu người.

Lạc Hương nghe anh ta nói không biết nên cao hứng hay là nên bắt đắc dĩ.

“Các anh đều do chính phủ Bắc Kinh cung cấp nuôi dưỡng, người khác lại không cho một phần sức lực, tự nhiên thành quả nghiên cứu hiện tại của các anh chỉ có thể giao cho chính phủ tranh thủ càng nhiều lợi ích. Lưu Hải, anh cũng không phải không rõ.” Lạc Hương thở dài, kiên nhẫn khuyên bảo.

Trác Hiên từ trên lầu đi xuống, mày hơi nhăn lại, không kiên nhẫn nói với Hương Hương: “Hương Hương, nói với loại gia hỏa đầu óc bị lừa gạt này làm cái gì? Lãng phí nước miếng. Sáng hôm nay tôi phải ra ngoài sớm, em thu thập một chút rồi cùng đi với tôi.”

“Ừ, lại có chuyện quan trọng gì à?” Lạc Hương biết, bình thường Trác Hiên không quá muốn cô ra ngoài, đây cũng là tư tâm, anh tự tin có thể bảo vệ cô thật tốt. Nhưng có đôi khi sẽ mang cô theo cùng đi giết người tiến hóa, hiển nhiên sợ cô không quen tay, không bảo vệ được chính mình, rất sợ việc bảo vệ quá mức bình thường của mình ngược lại sẽ hại cô. Loại tâm tình mâu thuẫn này Lạc Hương thấy rất rõ ràng, Trác Hiên lại vẫn luôn nghĩ không thông, mỗi lần như vậy trên mặt không hiện biểu tình gì nhưng ánh mắt lại rất rối rắm đều bị Lạc Hương nhìn thấy rồi thầm cười nhạo rất lâu.

“Này này, tôi quên nói với hai người.” Lưu Hải ăn chút nho khô trên bàn, cũng kinh ngạc với thực lực siêu cường của cái tên Trác Hiên này, lại có thể tìm được đồ ăn vặt mang về cho Hương Hương ăn. Anh ta không biết kỳ thật Trác Hiên trừ xăng cùng huyết tinh não hạch, thì không mang những chiến lợi phẩm khác trở về. “Lần này Thiên Tân bên kia có chút dị động, ít nhất là việc tích trữ đồ ăn, ít đi ra bên ngoài thì tốt hơn. Tạm thời tôi còn chưa rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể khẳng định là không phải chuyện gì tốt.”

“Còn nữa...” Anh ta thần thần bí bí nói mấy câu: “Thầy tôi lên nói cho tôi biết, nghe nói bên chính phủ phái ra mấy chục tiểu đội tinh nhuệ, đều là quân nhân dị năng, đi tìm cái gì đó, nhiều người như vậy mà chỉ có ba đội trở về, hơn nữa có một tiểu đội bốn người tìm được đồ. Mà cái đồ đó... Tất cả mọi người đều rất muốn biết, nhưng mức độ bảo mật rất cao, không có người nào nắm được. Thầy tôi biết tình huống này là bởi vì ông phiên dịch ra quyển sách mà hai người đưa tới.”

Lạc Hương và Trác Hiên nhìn thoáng qua nhau, đoán rằng năm nghìn năm văn minh gần đây, chung quy cũng lưu lại một vài thứ quan trọng. Giống với quyển sách mà Hương Hương phát hiện, câu chuyện mà sư môn Trác Hiên truyền thừa xuống.

“Ừ, tôi đã biết, tôi sẽ tận lực ở trong nhà.” Lạc Hương gật gật đầu.

“Được rồi, tôi về trước đây. Bọn họ gần đây cho ra rất nhiều sách cổ, trong đó có một số là về phương diện sinh vật, tôi phải đi về thu xếp giúp thầy.” Lưu Hải ra cửa: “Hương Hương, nếu thật sự có vấn đề, hai người có thể trốn thì cứ trốn đi. Tốt nhất là đến vùng sa mạc. Nơi đó vừa không có thực vật biến dị, cũng không có bao nhiêu người biến dị, hơn nữa sa mạc cũng không phải khu vực hoàn toàn không thể sinh tồn được, chông cô lợi hại như vậy, nhất định có thể bảo vệ tốt cho cô.”

Anh ta nói xong lời này rồi rời đi, ngay cả đầu cũng không quay lại.

Lạc Hương chỉ kịp nói tiếng gấp lại.

Mấy tháng này, người biến dị tiến hóa tiến hóa rất lợi hại, xuất hiện rất nhiều người tiến hóa cấp bảy, đã giết chết rất nhiều tiểu đội dị năng, phạm vi sinh tồn của nhân loại lại co rút đi. Mà thực vật cũng bắt đầu biến dị giương nanh múa vuốt, cơ hồ là vào rừng cây hoặc là nơi đông đúc, thì cũng không có thứ gì có thể chạy trốn. An ủi duy nhất là, giữa thực vật, động vật và người biến dị cũng có tranh đấu, bọn chúng tàn sát lẫn nhau khiến áp lực của nhân loại nhỏ đi rất nhiều.

“Chẳng lẽ chúng ta thật sự phải đến sa mạc? ” Lạc Hương bày tỏ bản thân khó có thể tiếp nhận, mức độ ánh sáng mặt trời ở đó tuyệt đối có thể phơi chết cô.

Trác Hiên thì nhún mày: “Làm sao có thể.” Anh mở bản đồ ra, bắt đầu tìm ngôi nhà chân chính trong tương lai của bọn họ.

Vùng núi và bình nguyên đều gạch bỏ, vùng núi có quá nhiều thảm thực vật, bình nguyên thì nhiều người biến dị. Rừng mưa nhiệt đới vốn không cần suy xét, còn cả vùng duyên hải và đảo, ngay từ đầu đã bị phủ quyết. Chỉ còn lại sa mạc, băng nguyên, thảo nguyên. Môi trường ở sa mạc quá nóng, nếu Lạc Hương không muốn đi, tự nhiên không cần đi. Chỉ còn lại băng nguyên và thảo nguyên.

Thảo nguyên có hai loại, lần lượt là thảo nguyên nhiệt đới và thảo nguyên ôn đới, nhiệt độ không khí ở thảo nguyên nhiệt đới quá nóng, động vật rất nhiều, cũng bị gạch bỏ, thảo nguyên ôn đới có thể xem xét. Dù sao thực vật thảo nguyên đều thuộc loại hình thấp bé, dựa theo quan sát hiện tại, dù biến dị thế nào cũng sẽ không đột nhiên mọc răng nanh dài ra để ăn thịt người.

Mà băng nguyên cũng chia làm hai loại. Một là Nam Cực Bắc Cực bốn mùa đều có băng tuyết bao trùm. An toàn thì an toàn, trừ bỏ số lượng động vật rất thưa thớt, thì gần như không có nguy hiểm gì. Chỉ là thời tiết rét lạnh, có hiện tượng ngày cực đêm cực, vô luận là Lạc Hương hay là Trác Hiên cũng sẽ không quen. Cái khác kỳ thật không gọi là băng nguyên, mà là đài nguyên. Nơi này nhiệt độ không quá thấp, nhưng gió khá lớn, động vật thực vật cũng không quá nhiều. Ánh sáng mặt trời bình thường, còn có bốn mùa không quá rõ ràng, hơn nữa cũng không phải không một bóng người, có nhiều chỗ vẫn có người ở lại.

Hai người đều cảm thấy, nơi này quả thực là nơi lý tưởng để ở. Thực vật khuyết thiếu không phải vấn đề gì lớn. Chính là có một phần gần sát biển, cần cẩn thận lựa chọn địa điểm định cư.

Không phải hai người suy nghĩ kỳ lạ, hoặc là không có việc gì để làm, mà là sau ngày 2 tháng 2, hai người bọn họ đều có dự cảm. Lạc Hương vốn có linh cảm mạnh, còn Trác Hiên sau khi thực lực tăng lên, cũng có thể nắm được rõ ràng cái loại huyền diệu này, có chút cảm giác.

Bọn họ đều hiểu, sắp phát sinh vấn đề lớn.

Cho nên sớm tìm một đường lui mới tốt, ít nhất vào tình thế khó khăn mình cũng có một mục tiêu.

Ngày hôm đó Trác Hiên vẫn ra ngoài, Lưu Hải thì đã một tuần không tới, tin tức của bọn họ quá mức phong bế, Trác Hiên lo lắng, cuối cùng vẫn quyết định đi ra ngoài một lần.

Kết quả thời điểm anh vẫn chưa về, lại có chuyện lớn xảy ra.

Bởi vì đám người biến dị tiến hóa bị săn giết quá nhiều, hiện tại lên cấp lại chậm, người tiến hóa có chút trí tuệ tương đối cao bắt đầu tụ tập lực lượng khắp nơi, chính là động vật biến dị và thực vật biến dị – địch nhân của bọn nó, tính toán động thủ với nhân loại.

Bởi vì động vật biến dị và thực vật biến dị đối với bọn chúng mà nói, chẳng qua là địch nhân và thức ăn của nhau, còn nhân loại đối với bọn chúng mà nói, cũng là thịt mỡ, nhưng miếng thịt mỡ này tương đối hung hãn, có đôi khi cũng sẽ đâm mình bị thương.

Cho nên đoàn kết lại làm thịt miếng thịt mỡ này đi. Chúng nó mới có thể tiến hóa với mức độ lớn nhất.

Đương nhiên, chúng nó có lẽ không hiểu đến mức phức tạp như thế, chỉ là trực giác và bản năng có thể nói cho chúng biết nên làm như thế nào mới tốt.

Tin tức này là do quân đội truyền tới, tựa như muốn tiến hành di dời những người ở vùng này, bố trí đến nơi an toàn nhất. Khắp nơi đều là một mảnh hỗn loạn.

Biệt thự bên cạnh là người nhà của một chuyên gia thiết kế vũ khí, lúc tin tức truyền đến sợ tới mức sắp khóc, Lạc Hương có chút cười khổ không nói, những người này đều là dùng để không chế những chuyên gia kiếp ngựa, cho nên mới có đãi ngộ như vậy. Dựa vào người nhà tránh thoát mưa máu gió tanh, lại mất đi cơ hội sinh tồn chân chính của hậu thế, bất kỳ một khả năng nào cũng có cơ hội đoạt mất tánh mạng của bọn họ.

Lạc Hương thuộc loại khuyến khích lấy được nơi ở, loại tình huống này cũng không phải quá mức ít ỏi. Những quân nhân kia báo chút tình huống cụ thể, sau khi cũng khuyên bảo cô tốt nhất ở nơi an toàn đừng tùy tiện đi lại, thì không quan tâm cô nữa.

Cô rất trấn định về phòng, vẫn chưa rời đi, tuy từ cái hành động rút lui này xem ra, nơi này đã rất nguy hiểm. Nhưng cô nhất định phải chờ Trác Hiên trở về. Nếu cứ thất lạc như vậy, không biết năm nào tháng nào mới có thể gặp lại.

Đây là lần đầu tiên Lạc Hương hối hận, bản thân quá mức tin nhiệm năng lực của Trác Hiên. Nếu không như vậy, cô nhất định sẽ bám theo anh, đi ra ngoài.

Quân đội di dời dân cư hành động rất nhanh, không quá mười mấy phút đồng hồ, khu biệt thự nhỏ vốn rất an tĩnh nhưng vẫn có hương vị cuộc sống, đã trở nên yên ắng hoàn toàn, thay đổi không khác với những đồng hoang tàn ở thành thị chút nào.

Lạc Hương bắt đầu thu dọn đồ đạc, ném tất những đồ hữu dụng trong phòng vào không gian, cũng thay bộ quần áo mà chỉ lúc nào mình ra ngoài chiến đấu mới mặc, mang song đao của mình, quần tóc lại, làm tốt công tác chuẩn bị chiến đấu.

Không quá nửa giờ, từ xa Lạc Hương đã cảm giác được, có thứ gì đó từ phương xa tới đây. Nghĩ nghĩ, cô trèo lên trên nóc nhà của biệt thự, tuy chỉ cao hai tầng, nhưng đứng ở nóc nhà vẫn khác.

Tốc độ nhanh như gió, xâm nhập dày đặc vào tiểu khu này chính là bầy dê biến dị. Ước chừng, phần lớn là biến dị cấp bốn, sừng dê bén nhọn, tốc độ nhanh nhẹn, thân thể mạnh mẽ hữu lực lại phóng đại gấp ba, tất cả đều biểu hiện ra, con dê nhỏ cũng có thể biến thân.

Tốc độ của chúng nó rất nhanh, cách Lạc Hương cũng càng ngày càng gần. Nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng Trác Hiên.

Lạc Hương lại bò về phía trước, tới đỉnh tháp nước. Bên trên mỗi biệt thự đều đặt một cái tháp nước cao cao, công năng chủ yếu chỉ dùng để trữ nước. Nhân viên thiết kế lúc trước thiết kế như thế nào thì không rõ lắm, nhưng thứ này đối với tiểu khu hiện tại lại rất hữu dụng, tiểu khu cũng không phải cung cấp nước 24 giờ, mà lúc cắt nước có thể dựa vào tháp nước này trữ nước, rất thuận tiện.

Nhìn ra xa hơn chút, Lạc Hương có rút khóe miệng.

Bên ngoài nhìn không rõ động vật biến dị, còn dày đặc người biến dị, cùng với thực vật biến dị số lượng không nhiều, nhưng hình thể khổng lồ.

Trong đầu Lạc Hương nhất thời hiện lên game máy rồi mà mình chơi mấy ngày hôm trước——thây ma vây thành. Hiện tại tuy không phải thây ma, nhưng cũng không khác biệt gì nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khó Cần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Tình Trạng Nghiêm Trọng

Lạc Hương vẫn đứng chờ ở chỗ này, nghĩ Trác Hiên hẳn sẽ không kéo dài quá lâu mới đứng.

Quả nhiên, mười mấy phút đồng hồ trôi qua, bầy dê biến dị này đã từ nơi này chạy đi, trái lại có vài động vật có khứu giác linh mẫn chậm rãi bắt đầu đảo quanh ngoài sân, hiển nhiên muốn tiến vào.

Lạc Hương đã sớm rắc bột phấn mà Trác Hiên giao cho mình bốn phía quanh sân, đáng tiếc hiệu quả không thật sự tốt, mấy thứ kia tuy có hơi đắn đo, không trực tiếp vào trong, nhưng vẫn không chịu buông tha, tay không quay về. Cho nên mới đảo quanh ở cửa.

Lạc Hương có chút lo lắng đề phòng, đứng lúc này nhắc thấy thân ảnh Trác Hiên.

Anh không lái xe, đương nhiên cũng sẽ không đi trên con đường đó, mà là lợi dụng thuật khinh công của mình đi lại tự nhiên trên mỗi nóc nhà.

Từ khóe mắt Lạc Hương liếc thấy anh đến bên người mình, nhưng cũng chỉ là chuyện của mấy chục giây. Tốc độ cực nhanh, có thể suy nghĩ là biết.

“Anh rốt cục chịu về rồi.” Trong lòng Lạc Hương thả xuống được tảng đá lớn, nhưng vẫn sẽ làm khó dễ một chút.

Trác Hiên không nói nhảm nhiều, bọn họ bây giờ còn đang trong nguy hiểm. Mang theo Lạc Hương đi từ nóc nhà, lên lên xuống xuống, đã đến căn cứ trung tâm của Bắc Kinh.

“Thật ra dùng dị năng của em thì nhanh hơn.” Lạc Hương nói.

Trác Hiên lắc đầu: “Tôi cần nhìn kỹ thực lực của bọn chúng. Dị năng mặc dù nhanh, nhưng thấy không rõ lắm. Hơn nữa, em tốt nhất tiết kiệm chút khí lực, phòng chừng sau này dị năng của em sẽ phải dùng rất nhiều lần.” Dị năng là phải hao phí thể lực và tinh lực, cũng không phải không hạn chế sử dụng. Lạc Hương cũng hiểu được đạo lý này, vạn nhất xảy ra chuyện gì, còn cần dựa vào dị năng của cô mà chạy trốn.

Từng chiếc từng chiếc xe vào trong thành. Nơi này là phòng tuyến mà Bắc Kinh dốc hết sức lực tạo dựng lên, tường thành cao gần hai mươi thước, đều là thép xi-măng, bề ngoài bao lấy hơn mười centimet thép tấm dày, trên tường thành đều ẩn giấu các loại họng pháo súng ống, mỗi cánh cửa đều làm bằng sắt thép, tất cả bộ phận trung tâm bên trong thành đều ở dưới lòng đất, mặt đất có đôi khi chính là một bức thành che chắn thiên nhiên.

Trác Hiên mang theo Lạc Hương đi vào trong thành trì, động tác của mọi người đều rất nhanh chóng, có lẽ người bên ngoài kia không thể ngăn cản đội ngũ biến dị khổng lồ như vậy. Chỉ có thể dựa vào thành lũy được xây dựng vô cùng chắc chắn này.

Bên trong cũng không phải hoàn toàn không có âm thanh, tiếng nói chuyện, tiếng báo, thậm chí còn có cả tiếng khóc. Càng nhiều người đang oán hận, rớt cuộc vì sao lại khiến cho đám người biến dị khổng lồ như vậy bạo động, tình cảnh có hơi loạn.

Phía chính phủ dán bố cáo, yêu cầu toàn bộ người dị năng đều phải ra sức vì cả căn cứ, phối hợp quân đội hành động. Bằng không thì chặt đứt đường tiếp tế. Lần này giọng điệu rất cứng ngạnh, cũng cho ra một ít thù lao, thậm chí còn có mấy diễn thuyết gia đang thuyết phục mọi người——chiến đấu vì quê hương, chiến đấu vì sinh mệnh, chiến đấu vì truyền thừa. Làm cho người nào nghe được cũng nhiệt huyết sôi trào, tình cảm mãnh liệt đầy cổ lòng.

Đại khái một giờ sau, người biến dị chậm rãi xông tới, phần lớn mọi người đã vào trong tòa thành này, mà cửa lớn cũng đã đóng lại. Rất nhiều người đều rõ ràng, thật ra vẫn còn vài người chưa vào kịp, tỷ như có một số ít không có xe phải đi bộ, thể lực lại không tốt, nhưng cũng không có ai nháo loạn, nói mở cửa hay gì. Là cá nhân đều thấy rõ ràng, hiện tại thật sự đã tới thời khắc vô cùng nguy cấp.

Số lượng động vật biến dị cũng không ít. Gần Bắc Kinh nơi này có không ít trang trại nuôi trồng, hơn nữa đủ loại súng vật được nuôi trong nhà, động vật trong vườn thú, những thứ hoang dã, tính ra bảy tám phần, số lượng rất khổng lồ. Những động vật biến dị vốn đã mất đi bộ dạng nguyên bản, đổi thành sắc thái quỷ dị, hình dạng vô cùng quái lạ, lại kết thành phương trận, thoạt nhìn dữ tợn vô cùng.

Mà thực vật biến dị thì không nhiều lắm. Thực vật biến dị vốn có tốc độ chậm hơn động vật và người biến dị, cho nên lâu như vậy, có thể di động đồng thời có lực công kích cường đại thì vô cùng ít. Nhưng cũng chính bởi rất ít ỏi mà càng lộ ra sự cường đại. Một cái thực vật biến dị trong đó đã nhìn không ra đời trước nó rốt cuộc là vật gì. Chiều cao của nó còn cao hơn so với tường thành, gần ba mươi thước, dưới thân là vô số bộ rễ, những bộ rễ đó hoặc dài hoặc ngắn, hoặc to hoặc nhỏ, chất đóng một chỗ, có thể chậm rãi động đậy. Mà nhánh cây của nó cũng có thể chuyển động linh hoạt, những lá cây lác đác lại là miệng của nó. Hai phiến lá to mập dài ở cùng nhau, răng cưa bên rìa tiến hóa thành răng nanh, vốn là ống dẫn dùng để chuyển vận hơi

nước thành thực quản. Nó chỉ nở ba đóa hoa, ba đóa hoa này lại bị nó coi như bảo bối vây quanh ở giữa bộ rễ rậm rạp. Thân cây còn tiến hóa ra gai nhọn nâng lực mạnh mẽ, đóng đưa theo thân cây, nhìn thấy khiến cho lòng người rét lạnh. Lạc Hương cẩn thận nhìn chăm chú một lúc, có chừng hơn một trăm thực vật biến dị, đều rất to lớn. Cô cảm thấy được, nếu không giải quyết chúng nó trước, thì có nguy hại lớn nhất đối với tường thành.

Mà người biến dị cũng thắng ở số lượng. Trừ bỏ mấy ‘quái đĩnh thể’ —— chính là cái loại quái vật ghê tởm mà Lạc Hương và Trác Hiên bọn họ đã giết chết ở khách sạn ——, đều có cái đầu và bộ dáng không khác biệt lắm, căn bản không dễ phân biệt ra được rốt cuộc đầu mới là người tiến hóa cấp bậc cao, đầu mới là người biến dị bình thường. Nhưng số lượng của chúng quá lớn, trừ bỏ trước mắt nhiều đến mức làm cho người ta sợ hãi ra, ngay cả chỗ ranh giới trời đất từ rất xa cũng có. Ai nhìn thấy cũng đều lông tóc dựng đứng. Bình thường tuy rất dễ gặp được người biến dị, nhưng đó đều là phân tán, lần đầu tiên chứng kiến chúng nó tụ tập lại, cái cảnh tượng này thật sự làm cho người ta không muốn nhìn đến lần thứ hai.

Đại khái là biết nơi này không dễ công phá, hơn nữa trong đội ngũ người biến dị có vài người biến dị trí tuệ không cao không chịu không chế, sống chết muốn đi cần những động vật biến dị, cho nên trên tổng thể thì có hơi loạn.

Vì thế chúng chỉ trú đóng ở bên ngoài, nhưng không lập tức công thành.

Người ở bên trong thành đều ai về vị trí này, không rối loạn như vậy. Trác Hiên vốn muốn cho Hương Hương giả thành người không có dị năng, cùng đi đến chỗ lánh nạn với những người thường, lại bị Lạc Hương cự tuyệt.

“Em cũng không phải tay trời gài không chặt, sao có thể ở thời điểm mấu chốt thế này mà chạy trốn được. Hơn nữa so với ở chung cùng những người đó, em và anh ở cùng một chỗ với nhau càng thêm an toàn.” Lạc Hương đối với loại chuyện này thấy rất rõ ràng. Có giá trị tự nhiên sẽ không bị vứt bỏ, những người không có giá trị không biết sẽ bị chính phủ Bắc Kinh hiện tại đối đãi như thế nào đây.

Trác Hiên chẳng qua là thấy ngoài thành nhiều quái vật như vậy nên bị chấn động một chút, anh chỉ là con người, dù lợi hại thế nào cũng không thành được thần. Đương nhiên không nắm chắc tuyệt đối có thể bảo toàn cho Hương Hương. Nhưng được Lạc Hương nhắc nhở, cũng hiểu ra, bất luận nguy hiểm như thế nào, vợ vẫn nên để tự mình bảo vệ mới đáng tin cậy, nhiều nhất cũng chỉ là mình chết ở phía trước cô mà thôi. Huống chi, có Hương Hương phụ trợ, muốn chết cũng không dễ dàng như vậy.

“Em phải theo sát tôi.” Trác Hiên cũng không kéo tay Lạc Hương, chỉ ra hiệu cô đi theo anh, hiện tại anh nhất định phải để hai tay của chính mình bảo trì nhân rồi, có thể tùy thời rút kiếm ra.

Lạc Hương mang theo nụ cười trấn an mà dịu dàng gật đầu.

“Mời toàn bộ người dị năng tập hợp ở tháp thủ hộ... Mời toàn bộ người dị năng tập hợp ở tháp thủ hộ...” Radio lặp lại mấy lần, cũng có người đặc biệt chỉ nơi nào là tháp thủ hộ.

Không biết là phần lớn mọi người hiểu được cái gì gọi là môi hở răng lạnh, hay là cuộc diễn thuyết vừa rồi đã phát sinh tác dụng, rất nhiều người dị năng đều kết đội đi đến tháp thủ hộ, thoạt nhìn nhân số còn không nhỏ.

Hơn nữa trong đám người, Lạc Hương nhìn thấy không ít người mình quen biết, có duyên gặp mặt một lần, có từng làm đồng bạn, có cả kết cừ oán... Lạc Hương vừa không tiến lên chào hỏi với bạn bè, cũng không hề tìm cừu nhân gây phiền toái, ở trước sinh tử tồn vong của cả căn cứ, ân oán cá nhân gì đó đều không đáng nhắc tới.

Chỉ là cô không tìm người khác, cũng không có nghĩa là người ta không tìm cô.

“Hương Hương... Cô thật sự không chết...” Anh em Viên gia đi đến trước mặt Lạc Hương, biểu cảm có chút phức tạp. Thẩm Nhan là nguyên nhân quan trọng nhất khiến tiểu đội phân tách giải tán, mà Lạc Hương có thể nói là mồi lửa. Anh em Viên gia không phải là kẻ ngu dốt, có một số việc tự nhiên có thể đoán ra một chút.

Lạc Hương và anh em Viên gia không có thù oán gì, nhưng cũng không còn lại bao nhiêu tình nghĩa, cho nên chỉ lễ phép gật đầu: “Ừ, có người đã cứu tôi.”

Lúc này bên cạnh lại chen thêm một giọng nói: “À à, khó trách núi băng vạn năm cũng có thể câu được vợ, thì ra là anh hùng cứu mỹ nhân à.” Lạc Hương định thần nhìn lại, cẩn thận suy nghĩ hồi lâu mới nhớ tới người đàn ông bảnh bao tên Thái Tử Thượng lái chiếc xe đua gặp được ở Nam Kinh, anh ta không phải đang ở Nam Kinh à?

Người đàn ông đó tựa hồ có thể đoán được nghi hoặc của Lạc Hương, hất tóc lên: “Ông anh tôi nghe nói Bắc Kinh bên này có không ít tài nguyên, mấy người cũng biết, tôi và anh tôi đều là người mang chủ nghĩa hưởng lạc mà.” Khuỷu tay đụng đụng người đàn ông ở bên cạnh, tao nhã, đúng là người mà lúc trước mang theo một cô gái bị thương tên Thủy Tang tìm đến Trác Hiên cầu y, Thái Tử Niên.

Có điều hiện tại cũng không nhìn thấy cô gái đó, cũng không thấy anh chàng trẻ tuổi mà lúc trước ở cùng với Thái Tử Niên. Phân phân hợp hợp trong tận thế là chuyện rất bình thường.

“Hai người không có đội ngũ nhĩ? Tôi và Tử Thượng cũng không có, không bằng tổ đội tạm thời đi.”

Chương 55: Hợp Tác Lợi Nhất

Đề nghị của Thái Tử Niên được mọi người thông qua, đội ngũ tạm thời này cũng được tạo dựng lên. Bởi vì tạm thời còn chưa biết tình huống thế nào, cũng không rõ rốt cuộc quốc gia sẽ sắp xếp những người dị năng chưa được dùng đến ra sao, vạn nhất cũng bị đem làm vật hi sinh, trong lòng mỗi tiểu đội cũng có chút ngọn nguồn.

Thành viên tiểu đội không nhiều, có anh em Viên gia, hai người bọn họ đều là người dị năng, Viên Gia Kỳ là tăng trưởng tốc độ, mà Viên Gia Bùi là hệ khống chế, có khả năng ảnh hưởng nhất định đến người biến dị. Mà dị năng của Thái Tử Thượng là phá hủy, nhưng cần phải phối hợp với súng ống, tỷ như anh ta có thể biến viên đạn bình thường thành đạn nổ, lực sát thương có thể lớn hơn nhiều lần, đồng thời có thể khống chế gần trăm viên, Thái Tử Niên có thể khống chế đất, nhưng chỉ có thể xây lên một bức tường, cũng chính là vào thời điểm mấu chốt có thể có tác dụng khởi điểm. Còn lại hai người chính là Lạc Hương và Trác Hiến.

Lạc Hương không hề coi trọng tiểu đội này, anh em Viên gia lúc trước có thể cứ nhìn cô sắp chết như vậy mà không cứu, mặc dù nói là không phải người có ý xấu, nhưng với cái tính chỉ biết lo cho mình, chẳng lẽ gặp phải nguy hiểm còn thật sự trông cậy vào bọn họ? Mà anh em Thái gia cá tính khác xa, nhìn qua thì có quan hệ rất tốt với Trác Hiến, nhưng nhìn bộ dáng trốn tránh bọn họ của anh, là biết cũng không phải người đáng để tin tưởng.

Cho nên Lạc Hương chẳng qua là lấy một loại thái độ tùy ý đối xử với tiểu đội này, cô tạm thời không muốn trở mặt với những người này, dù sao như vậy đối với cô và Trác Hiến cũng không có chỗ tốt gì.

“Hương Hương, cô gặp qua Lâm Dũng chưa?” Viên Gia Bùi hỏi.

Lạc Hương gật đầu: “Nhìn thấy một lần, nhưng thoát nhìn anh ta ở cùng đồng đội không tệ, nên không đi quấy rầy.”

Viên Gia Bùi rất sáng suốt trầm mặc.

“Được rồi, trước tiên chúng ta nói về dị năng của mình đi, lại luyện tập một chút để phối hợp cho tốt.” Thái Tử Niên vuốt mái tóc rối của anh ta, lời nói là nói với mọi người, khóe mắt lại liếc Trác Hiến một cái.

Trác Hiến gật đầu, mà Thái Tử Niên sau đó bắt đầu giải thích cụ thể về dị năng của anh ta. Chẳng qua, căn cứ vào phán đoán của Lạc Hương, anh ta coi như có điều giấu diếm, dù sao thể đạo này giữ lại ít chủ bài cũng là thói quen.

Lạc Hương chỉ giới thiệu dị năng thuần di của cô, mà dị năng hộ thể bị cô giấu đi.

Trác Hiến thì lại nói mình có khả năng tăng bức (biên độ, độ rộng). Gương mặt nghiêm túc không lộ vẻ gì kia rất có sức thuyết phục, Lạc Hương ở bên nhìn thấy khóe miệng khẽ giật giật.

Rất nhanh, những người dị năng vốn đã gia nhập các thể lực về mọi mặt đều có tổ chức của riêng mình, tập kết lại một chỗ lộ ra bộ dáng lực lượng có vẻ rất lớn mạnh. Mà người sẵn giết riêng lẻ lúc đầu cũng bắt đầu tổ đội, tìm kiếm đồng bọn, có đôi khi mấy đội ngũ sẽ hợp thành một, làm một đại đội có nhân số tương đối nhiều. Tất cả mọi người đều không phải là đồ ngốc.

“Đường như người của quân đội còn chưa đi ra.” Thái Tử Niên nói: “Người dị năng của quân đội đều rất mạnh, hơn nữa tỉ lệ có người dị năng cả đội ngũ cao hơn người thường rất nhiều, cho nên trên cơ bản thể lực lớn chân chính của Bắc Kinh vẫn là chính phủ.”

“Nhưng mà nói vậy, sao lại khiến cho các thành phố lớn bị phân tách?” Viên Gia Kỳ có chút tò mò.

“Hừ, trong quân đội cũng không phải bền chắc như thép, hơn nữa hiện tại đang thuộc giai đoạn tranh đoạt các loại tài nguyên, mọi người không muốn bị người khác chế trụ cũng rất bình thường.” Thái Tử Niên hừ lạnh một tiếng, có chút khinh bỉ nói.

“Kỳ thật căn cứ các thành phố gần như đều có nguồn tài nguyên trụ cột của mình.” Thái Tử Thượng kiểm soát: “Hãy, giống như con đường sản xuất vũ khí của Bắc Kinh bên này, Thành Đô bên kia thì sử dụng nguyên vật liệu để đổi lấy súng ống, theo như nhu cầu, chẳng qua bởi vì vấn đề vận chuyển, lượng giao dịch không quá lớn, nhưng tóm lại mỗi căn cứ vẫn có thể duy trì tiếp.”

“Nói cách khác, hiện tại giống như quân phiệt cát cứ, mạnh ai nấy làm?” Viên Gia Kỳ thấp giọng hỏi.

Tay trái Thái Tử Thượng quần lấy sợi tóc anh ánh sáng của mình, cười đến lảng lơi: “Aha, tôi không biết đâu.”

Viên Gia Bùi lôi kéo ống tay áo em trai, nhìn quân nhân đứng ở chung quanh bên tường một cái, tuy bọn họ chỉ đang duy trì hiện trường trật tự, nhưng ai biết bọn họ nghe được sẽ thế nào.

Người liên can cũng không nói thêm gì, chỉ lẳng lặng chờ đợi mệnh lệnh, trong lòng có thể có chút cơ sở.

Những quân nhân chịu qua huấn luyện kia lại không giống vậy, không chờ người dị năng bên này tập kết xong, bên kia đã khai chiến với đám người biến

dị phía dưới.

Đương nhiên bọn họ sẽ không giáp lá cà ngay từ lúc đầu, trên tường vây của tòa thành trì này có thiết kế cửa bắn, tiếng nổ của các loại súng ống đột nhiên vang lên, hòng súng mang theo ngọn lửa từ trên tường thành đen nhánh vuron ra, có loại quyết tuyệt lạnh như băng.

“Oa, chính phủ hao phí khí lực lớn, hạ vốn ban đầu rồi.” Thái Tử Thượng lấy tay che lại miệng mình, bộ dạng vừa kinh sợ vừa giật mình, đáng tiếc hiện tại tâm tình mọi người đều trầm trọng, không để ý tới trò quấy phá của anh ta.

Người biến dị là mục tiêu được nhắm trúng đầu tiên, chúng nó có số lượng khổng lồ, vô cùng dày đặc, cách thành trì cũng đặc biệt gần.

Nhưng muốn giết chết người biến dị thì tương đối khó khăn, các chiến sĩ cũng không phải là tay súng thần, lực sát thương có hạn.

“Sao chính phủ không sử dụng vũ khí sát thương quy mô lớn?” Lạc Hương có chút nghi hoặc. Dù sao, quốc gia nói trên miệng là Trung Quốc thích hòa bình không có vũ khí nguy hiểm cỡ trung, quả thực là nói nhảm.

“Bởi vì hoàn cảnh hiện tại sử dụng vũ khí ô nhiễm quá nặng sẽ họa vô đơn chí.” Thái Tử Niên thân nhiên nói: “Nghe nói nước A bên kia ngay cả bom nguyên tử cũng dùng đến, đáng tiếc, càng biến dị ra thứ lợi hại hơn, hiện tại lại càng không có biện pháp giải quyết nó, chỉ có thể để nó tàn sát bừa bãi ở khắp nơi. Bất luận đạn pháo sinh ra lượng lớn lưu hoàng đều không thể sử dụng, đối với một bộ phận thực vật biến dị mà nói, đó đều là chất dinh dưỡng cực kỳ phong phú. Cho nên, viên đạn sử dụng hiện tại đại đa số là đạn đặc ruột, truy cầu chính là tốc độ, mà không phải mức độ bạo phá.”

“Ai, xem bọn họ đánh mệt mỏi quá đi.” Thái Tử Thượng cau cái mũi nhỏ: “Quên đi, tuy tôi cảm thấy được thời khắc mấu chốt mạng của mình vẫn quan trọng hơn, nhưng mà... Ha ha, làm anh hùng cảm giác cũng không tồi.” Anh ta ôm anh trai mình một cái, miệng nói lời xin lỗi: “Em sẽ không tham gia tiểu đội, muốn đi giúp những người lính kia. Yên tâm, vì người dị năng rất quý giá, mỗi người lính kia đều sẽ quên cả sống chết mà bảo vệ em.”

Sau đó anh ta cũng không quay đầu mà rời đi.

Có lẽ là muốn đi tìm quan chỉ huy báo cáo dị năng của mình.

Thái Tử Niên có chút ngây ngốc, tựa hồ chưa phản ứng kịp. Thẳng đến khi người đi mất ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy, mới cười khổ một tiếng: “Đồ ngốc.” Anh ta nhìn mấy người bên cạnh, có chút hốt hoảng nói: “Thật ra, nhiều ngày như vậy, lần đầu tiên tôi nhìn thấy nó cười khăng định như vậy. Làm anh trai, sao có thể rút lại phía sau. Mặc kệ có giúp được gì hay không, tôi cũng phải bảo vệ nó.” Anh ta gật đầu với chúng ta ý bảo thật có lỗi, cũng nhanh chóng rời đi.

“A ~ tiểu đội tạo dựng lên được mới nửa giờ, sao lại tách ra rồi. Thật sự là lãng phí thời gian của chúng ta mà, Hương Hương, chúng ta lại tìm một đội ngũ đi. Dù sao chỉ có bốn người rất không đáng tin.” Viên Gia Kỳ nói.

Lạc Hương không gật đầu. Viên Gia Bùi nhìn em mình, dường như đang nhẫn nại một chút, cuối cùng vẫn không nói gì thêm.

“Xem ra, hai người tựa như cũng muốn đi giúp các chiến sĩ? Kỳ thật không cần thiết, đến lúc chúng ta nên ra sân, thì tóm lại chúng ta cũng vẫn phải đi. Hợp tác với người dị năng không phải càng tốt hơn à, dị năng đa dạng, phối hợp lại thì lực sinh tồn sẽ được nâng cao rất lớn.” Viên Gia Kỳ hơi hiểu thái độ của Lạc Hương, mở miệng khuyên mấy câu.

Lạc Hương hiểu được, Viên Gia Kỳ vẫn không rõ khác biệt của hai người ở chỗ nào.

Không có người dị năng bảo hộ, kỳ thật những chiến sĩ xạ kích này rất nguy hiểm, có đủ kiểu người biến dị, trong đó có thể chui qua lỗ bắn nhỏ nhỏ của chiến sĩ săn giết cũng không phải là chuyện cổ quái gì đáng ngạc nhiên. Hơn nữa có người dị năng phối hợp, hỏa khí của bọn họ sẽ càng có uy lực lớn hơn nữa. Vậy vì sao không có người dị năng nào đi trợ giúp bọn họ?

Vậy đại khái chính là sự ngạo mạn của người dị năng đi. Có được dị năng, trước mặt kẻ dị năng này có cường đại hay không, bọn họ chính là cường giả, hoặc có thể nói là có cơ hội trở thành cường giả, coi rẻ người thường là chuyện đương nhiên. Người dị năng trong quân đội chẳng phải cũng chia bè phái, chứ không phải phối hợp quân nhân bình thường à?

Người dị năng cần ra sân cuối cùng, bọn họ mới là anh hùng và hi vọng cứu thế chân chính —— đây đại khái là ý nghĩ của mọi người, kỳ thật người tiến cấp của người biến dị cũng không nhiều đã thấy, càng nhiều là người biến dị bình thường, ngay cả người biến dị cũng biết đoàn kết tất cả có thể có lực lượng đoàn kết, mà đều đã đến nguy cơ thời khắc tồn vong, nhân loại lại vì cái gọi là thứ tự xuất trận trước sau mà rối rắm, thật buồn cười dữ dội.

Lạc Hương không nhiều lời với Viên Gia Kỳ, cô nhìn ra được, Viên Gia Bùi tuy hiểu rõ ý tứ, nhưng không bày ra hành động, có lẽ đại khái là thật sự có điều băn khoăn.

Bốn người gần như lập tức tách ra. Lạc Hương cũng đi tìm quan quân có thể phụ trách. Kỳ thật trong lòng không phải là không có áy náy, tự bảo vệ mình thì có thể, nhưng hoàn toàn coi thường những người khác chỉ lo chính mình, Lạc Hương không biết là tận thể biến mình thành như vậy, hay là cá tính mình vốn là như vậy. Tuy ngày thường cần đề phòng cái này đề phòng cái kia, thấy chết mà không cứu cũng không phải là chuyện gì mới mẻ. Nhưng đã tới lúc này rồi, chung quy vẫn phải xuất ra chút sức.

Trác Hiên là cận chiến, cũng không có gì có thể hỗ trợ, chờ Lạc Hương đi tuyến chiến đầu đầu tiên phía dưới tường thành bắt đầu phát huy tác dụng của mình, anh vẫn đứng ở địa điểm bí ẩn chỗ cao, bắt đầu nhìn ra xa.

Bất tặc cần vương, luôn là đạo lý không đổi.

Tác giả: chương này viết ra lo lắng rất lâu, cũng không biết có thể bị chụp gạch hay không. Nhưng tôi cảm thấy nếu tôi chính là Hương Hương, cuối cùng tôi sẽ lựa chọn như vậy.

Có thân nói tôi viết vẫn không nói nhiều, rất nhiều cao trào không viết tí mĩ —— được rồi, đích thật là như vậy, bởi vì không muốn kéo số trang ra thật dài, có nhiều chỗ cứ thế cho qua. Rất nhiều tác phẩm quá dài thì không có tâm tư viết. Tôi muốn mở bộ mới.

Có người có dị nghị đối với hoàn cảnh sống cuối cùng—— đây cũng là spoiler, dài nguyên cũng không phải hoàn toàn không có bóng người, khả năng cư dân nơi đó sống sót rất cao, cho nên nơi đó là một khu vực có người nhưng không náo nhiệt. Rất thích hợp cho ngôi nhà cuối cùng. Tài nguyên nơi đó không phong phú, không có thực vật, nhân số có thể nuôi sống rất ít, nhưng người một mực sinh tồn ở nơi đó lại sẽ không rời đi. Mà Tu Di Linh Thiên có sản vật phong phú, hoàn cảnh tuyệt đẹp giống như tiên cảnh, chỉ là, nó không lớn, nó ngăn cách, nó là một thế giới chết không có sức sống. Cuối cùng còn muốn đề cập đến vấn đề trẻ em, chẳng lẽ ở trong thế giới đó nuôi dưỡng đứa trẻ? Nó sẽ cho rằng trên thế giới chỉ có ba người, thế giới chỉ lớn như vậy, nó không có bạn chơi, mà một khi rời đi nơi trú, thế giới của nó sẽ sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đào Nơi Khô Cần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Tránh Được Một Kiếp

Lạc Hương được quan chỉ huy phân tời bộ phận bên trái, quan chỉ huy dường như đối với việc có người dị năng đến cũng không hề kinh ngạc. Thậm chí trước khi xoay người rời đi, Lạc Hương tựa hồ thấy được khóe miệng anh ta có một thoáng hiện lên nụ cười vui mừng?

Mà anh em Thái gia ở bên phải, dị năng của Thái Tử Thượng đã bắt đầu phát huy tác dụng, cũng có tác dụng lớn nhất trong ba người dị năng.

Phạm vi khống chế của anh ta chừng khoảng hai trăm mét, có thể khống chế gần trăm viên đạn, mà những viên đạn đó tuy không phải mỗi một viên đều bắn tới người biến dị, nhưng xác suất bắn trúng chúng nó vượt quá chín phần. Mà viên đạn bùng nổ, uy lực có thể giết chết người biến dị bị bắn trúng hoặc là nổ thành nẩy mảnh không trọn vẹn không có sức đi lại, có đôi khi vận khí tốt, ngay cả người biến dị bên cạnh cũng sẽ bị ảnh hưởng theo, không chết cũng tổn thương.

Anh ta còn rất có chiến thuật chọn nơi tập trung người biến dị mà phóng thích dị năng, hình thành một vòng tròn, trong vòng tròn này gần như không có người biến dị nào còn sống.

Nhưng rất nhanh, phương pháp công kích bình thường bị ngăn trở, người biến dị tiến hóa bắt đầu phát uy, năng lực chúng nó tiến hóa ra cũng không kém so với loài người, cũng là đa dạng phong phú, đủ loại đủ kiểu. Đây cũng là một vấn đề khiến toàn bộ loài người kính sợ, dù sao nhân loại xuất hiện cường giả rất cường đại, thì người biến dị tiến hóa cũng có thể xuất hiện. Đây dường như là một loại định mệnh, kỳ phùng địch thủ mới là vận mệnh.

Người biến dị tiến hóa dựng lên một bức tường ở phía trước người biến dị bình thường, có băng, có đất, có rác hoặc là đồ sắt, tuy nhìn qua không chắc chắn, lại ngăn cản công kích của viên đạn rất tốt.

Vũ khí lớn mạnh hiện tại đều là sử dụng đạn được đặc chế, không đủ lượng dự trữ. Phía chính phủ Bắc Kinh cũng không dám dùng những thứ mang theo thuốc nổ trước kia, trừ phi, trừ phi tất cả mọi người thật sự không chống đỡ nổi nữa, đó là cách để bảo mệnh cuối cùng, cũng như uống rượu độc giải khát, chỉ có thể đủ để cam đoan an toàn tạm thời, lại sẽ dẫn đến tai họa lớn hơn nữa.

Rất nhanh, toàn bộ chiến sĩ bắt đầu tập trung bắn vào một điểm, mà Thái Tử Thượng cũng cho nổ toàn bộ một lượng đạn, rốt cục mở ra một lỗ hổng, nhưng rất nhanh, người biến dị đã ngăn chặn chỗ hổng này.

“Làm sao bây giờ? Tướng quân.” Quan quân chỉ huy chiến đấu hiện trường nóng nảy, vội vàng thông tri quan chỉ huy.

“Đem thượng tá Vu Khôn ở Bộ dị năng điều qua đây.” Quan chỉ huy quyết đoán.

Hiện tại ngừng bắn, không thể tiếp tục lãng phí đạn, người biến dị bên kia cũng không có động tĩnh gì. Lạc Hương rốt cục bắt được cơ hội, hỏi một người bên cạnh có vẻ như là chiến sĩ tiểu đội trưởng: “Đồng chí, hiện tại lực chiến đấu của các anh không đủ, vì sao không điều quân đội người dị năng đến ngay từ đầu?”

Tiểu đội trưởng kia tuy ngừng bắn, lại vẫn dùng tư thế bắn nằm ở vị trí của mình. Nghe được câu hỏi của Lạc Hương, tức giận nói: “Cô cho rằng đây là đang đi dã ngoại, mọi người tụ lại một chỗ rồi đồng loạt tiến lên à. Nhiều người biến dị như vậy, cần phải đánh lâu dài. Nhóm người dị năng kia đều quý giá muốn chết, dùng cũng phải dùng vào chỗ cần thiết, lực tinh thần của bọn họ cũng có giới hạn.” Nói xong thì không lên tiếng nữa.

Lạc Hương có chút ngượng ngùng.

Cô vẫn cho rằng người nắm thực quyền ở Bắc Kinh này cũng không khác gì những bang phái bên ngoài kia, có được tài nguyên tốt nhất, lực lượng

cường đại nhất. Kỳ thật lại không phải như vậy. Cô cho rằng quân đội người dị năng sở dĩ không xuất hiện chỉ là muốn để chiến sĩ bình thường chiến đấu xong, hi sinh hết những người dị năng được tập hợp tới đây, bọn họ mới đi lên sân khấu, tạo một thắng lợi hoàn mỹ, dùng để thu phục lòng người. Chính mình còn giấu cợt sự ngu muội và tham lam của kẻ cầm quyền. Nhưng lại không biết, bản thân mới là người tầm thường, tự cho là đúng và vô tri chân chính.

Có lẽ trong đội ngũ chính trị có đủ loại sâu một ích kỷ tư lợi tồn tại, nhưng cũng có người đứng đầu không vụ lợi biết nhìn xa trông rộng. Lần chiến đấu cùng đại quân biến dị này không phải là nhỏ, sự tình liên quan đến tồn vong, bất luận là vì ích lợi, hay là vì quần chúng, bất luận là con sâu làm rầu nồi canh, hay là dây tó của nhân dân, chỉ có bảo vệ căn cứ, mới phù hợp lợi ích của mọi người. Cho nên bọn họ đều đang dùng toàn lực ứng phó, bảo trụ căn cứ. Như vậy đương nhiên ngay cả loại vấn đề người dị năng phối hợp với chiến sĩ bình thường này cũng không nghĩ ra được. Nhưng so với trước những cái gọi là suy đoán này của Lạc Hương lại càng thêm sâu xa, còn lo lắng tới cả đại cục.

Rất nhanh, Vu Khôn đã tới.

Lạc Hương biết anh ta chính là thủ lĩnh của tiểu đội bốn người đã gặp được ở trong rừng rậm lúc trước. Cô còn nhớ rõ, Lý Liên Hoa trong tiểu đội bọn họ, tuy cá tính có hơi đơn thuần, lại là một người giác tỉnh ba dị năng.

Nhưng gọi Vu Khôn đến có ích lợi gì? Lạc Hương cũng không biết Vu Khôn rốt cuộc có dị năng gì.

“Thượng tá Vu. Hiện tại cần sự trợ giúp của anh.” Quan chỉ huy Uông Tướng Quân thận trọng nói: “Chúng tôi cần anh giúp phá hỏng tuyến phòng hộ do người biến dị dựng lên.”

Vu Khôn gật đầu, vẫn chưa nói thêm gì. Lạc Hương lại không khỏi tò mò, cô biết Lý Liên Hoa có dị năng, lại không biết đội trưởng mặt đen này cũng là người dị năng.

“Dị năng của thượng tá Vu Khôn rất đặc biệt, anh ấy có thể phá hỏng hiệu quả biểu hiện ra ngoài của năng lực có tính duy trì của người biến dị. Tỷ như hiện tại chúng nó không chế cái tường đất, tường băng kia. Nhưng năng lực này là phải so sánh dị năng mạnh yếu của thượng tá và những người tiến hóa đó, nếu dị năng của anh ấy mạnh hơn người tiến hóa, vậy thì năng lực này có thể sinh ra hiệu quả, trái lại thì không được.” Bên cạnh có tiểu chiến sĩ nhiệt tình giải thích, xem bộ dạng hưng phấn của anh ta, tựa hồ là người sùng bái Vu Khôn. “Dị năng của thượng tá Vu Khôn có cấp bậc rất cao, rất ít khi gặp được người tiến hóa còn mạnh hơn anh ấy.”

Bên này Vu Khôn bắt đầu phát huy tác dụng, tiếng súng của các chiến sĩ cũng bắt đầu vang lên. Sau khi chiến đấu vượt qua lần va chạm đầu tiên, thì bắt đầu giao chiến kịch liệt.

Người tiến hóa đương nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ như vậy.

Chúng nó phái ra người tiềm hành.

Người tiềm hành là một loại tương đối đặc thù trong người tiến hóa, tuy sẽ không ẩn hình, nhưng thông qua phương thức biến hóa sáng tối, vẫn có thể diễn biến thành thích khách lợi hại nhất. Bởi vì phương thức tác chiến của chúng rất giống trong trò chơi thích khách, cho nên được xưng là người tiềm hành. Chúng nó là một loại người tiến hóa có lực sát thương rất mạnh, bình thường đều là độc lai độc vãng, lần này lại trở thành đội tiên phong của người tiến hóa.

Tốc độ nhanh, thân hình bí ẩn, dù không thật sự có thể ẩn thân, những chiến sĩ trên tường thành này cũng không ngắm trúng chúng nó, chỉ có thể trở mắt nhìn đám sát thủ đó tới gần.

Tổng chỉ huy nhú mày, rồi đi đem hai người lính dị năng khác điều lại đây.

Đối với cái loại người tiềm hành này, trong đám người dị năng của nhân loại vẫn chưa xuất hiện dị năng có thể khắc chế, chỉ có dị năng phòng hộ là còn có chút tác dụng.

Nhìn cả buổi, Lạc Hương rốt cuộc có đất dụng võ. Dị năng của cô coi như là dị năng phòng hộ, tuy không phải là dị năng rất xuất sắc, rất nghịch thiên, nhưng vẫn còn có chút tác dụng.

Hơn nữa so với người dị năng khác, cô còn có ưu thế. Tỷ như cô phản ứng nhanh hơn những người khác, tự nhiên động tác càng mau hơn, hơn nữa lực tinh thần của cô rất mạnh, có thể duy trì thời gian rất dài, chỉ là dị năng của cô bao trùm ở bên ngoài cơ thể người, nếu như bị đâm thủng, cũng có phản phê, tuy rằng rất nhỏ, nhưng tổng thể cộng lại thì rất nhiều.

Tốc độ leo lên của người tiềm hành rất nhanh, cho dù bề mặt tường thành này trơn trượt, không có bất kỳ tiêu điểm nào. Độ cao hơn mười thước, nhưng chỉ trong nháy mắt.

Hai người dị năng được điều tới đến rất đúng lúc. Bọn họ khởi động vòng bảo hộ, một người có vòng bảo hộ là loại bình thường, nhưng hình dạng tương đối quái dị, hình thành vòng bảo hộ hình bán nguyệt không giống với những người dị năng khác, của anh ta có mang theo gai. Chính là một nửa vòng tròn chỉ dùng để bảo vệ người, mà trên nửa vòng tròn mọc rất nhiều gai sắc nhọn, gai này có độ cứng không tồi, lần đầu tiên đụng tới rất dễ dàng bị xuyên qua. Dị năng bảo hộ của người còn lại là lỏng giam. Kỳ thật dị năng này không thuộc về loại hình bảo hộ, mà là dị năng trói buộc. Có thể triệu hồi ra hơn hai mươi lồng giam vô hình vây khốn kẻ địch, mà hạn chế chính là từ bên trong trốn không ra, nhưng từ bên ngoài lại có thể dễ dàng đánh vỡ.

Hai người bọn họ ra tay, một người bảo hộ mười chiến sĩ nguy hiểm nhất ở bên phải, mà người kia thì vây khốn hai mươi mấy người tiềm hành nhằm về phía bên trái.

Đáng tiếc bọn họ chỉ có thể kéo dài thời gian, tác dụng không lớn.

Dị năng của Lạc Hương có thể duy trì màng bảo hộ bên ngoài cho hơn năm mươi chiến sĩ, năng lực có hạn. Nơi này gần bốn trăm chiến sĩ, kỳ thật đều rất nguy hiểm, đặc biệt người tiềm hành này nếu thông qua những cửa sổ rất nhỏ tiến vào bên trong tường thành này.

Lạc Hương hiểu được, cần phải xuất kích thật sự, chứ không phải ở nơi này kéo dài thời gian. Công kích mới là cách thức phòng ngự tốt nhất.

Thế nhưng nhân thủ cần thiết để vây giết người tiềm hành tương đối nhiều, mà bây giờ cho dù có người thì cũng không đủ sản bãi.

Thái Tử Thượng cái khó ló cái khôn: “Lúc phóng thích lồng giam tốt nhất là tập trung một điểm, mà một phần hỏa lực tập trung bắn người tiềm hành bị nhốt, đánh vỡ lồng giam của chúng nó, tại khoảnh khắc đó tôi sẽ làm nổ đạn, như vậy có thể hoàn toàn đánh tan chúng nó.”

Mọi người tưởng tượng, lập tức nghe theo.

Một phần hỏa lực hướng đám người tiềm hành, mà hỏa lực khác cho dù không bắn trúng mục tiêu, cũng phải dùng đạn hình thành một bức tường hỏa lực, áp chế người tiềm hành còn lại ở trong phạm vi khoảng cách nhất định, không để chúng nó đi lên.

Mà kế hoạch của Thái Tử Thượng quả nhiên hết sức hữu dụng, chỉ qua mấy chục giây, đã tiêu diệt gần ba mươi người tiềm hành, không dùng đến mấy lượt, là có thể thanh trừ tai họa ngầm nguy hiểm này.

Chứng kiến kết quả, mọi người không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Mà trưởng quan chỉ huy cũng thầm thở phào. Kỳ thật phòng chiến đấu trong tường thành này chỉ dùng để làm mồi dụ.

Luôn đấu với người tiến hóa, sao có thể không rõ người tiến hóa rốt cuộc có năng lực nào. Tuy những tài liệu này cũng không có khả năng bao hàm toàn bộ, nhưng phần lớn gặp được đều ở bên trong, người tiềm hành có mức độ nguy hiểm cực cao như vậy nhất định cũng ở trong số đó.

Chỉ huy tác chiến tổng bộ lần này phải hao phí hơn bốn trăm người, làm một cái bẫy, hữu dụng hay không là một việc khác, nếu thật sự dùng được, có thể tiêu diệt một vài người tiến hóa đặc thù, thì hoàn toàn có lời. Mà tình huống chân thật cũng quả thực như thế, nếu có cơ hội có thể tiêu diệt hoàn toàn người tiềm hành, việc này đối với việc chiến đấu sau này rất có lợi, đám người ở Bộ chỉ huy kia tuyệt đối sẽ không nương tay. Mấy người dị năng ở đây rất có thể sống sót, mà chiến sĩ bình thường còn lại cùng cái gọi là quan chỉ huy của chính anh ta phải dựa hoàn toàn vào kinh nghiệm chiến đấu, giá trị cũng không cao, vứt bỏ cũng không phải là tổn thất gì không thừa nhận nổi.

Lần này xem như nhặt về được một mạng.

Có lẽ người bình thường sẽ rất nghi hoặc, gặp phải loại chuyện này còn có thể rất phản hận, nhưng làm quân nhân nhiều năm như vậy, thậm chí là tướng quân, trưởng quan chỉ huy có tính giác ngộ rất cao.

Chiến tranh —— đúng vậy, đây không phải chiến đấu, mà là một cuộc chiến tranh giữa nhân loại và người biến dị —— là vô cùng tàn khốc. Sự tàn khốc này không phải chỉ những từ ngữ như mưa máu gió tanh, liều mạng chém giết, huyết nhục tứ tung là có thể hình dung, nó tàn khốc không chỉ đến từ chính kẻ địch, mà cũng sẽ đến từ chính bên trong, toàn bộ danh tướng đều hiểu rõ một đạo lý này:

Đại cục làm trọng.

Đây không phải là cái có thể hy sinh người khác, mà là tâm lý phải được chuẩn bị tốt trước khi chiến đấu của một người lính.

Các chiến sĩ vẫn có ý chí chiến đấu sục sôi, giải quyết người tiềm hành, tánh mạng của bọn họ được bảo đảm, hơn nữa được mấy người dị năng mới tới trợ giúp, dần dần, thương vong của người biến dị lớn lên.

Mà trận chiến này giờ mới bắt đầu.

Quái vật khổng lồ vẫn bất động như núi kia, uy hiếp tứ phương.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Giao Chiến Chính Diện

Trác Hiên vẫn không nhúc nhích.

Vị trí của anh rất xảo diệu, sẽ không bị mất thường của những người khác chứng kiến, những camera đặt ở nơi cao hơn cũng sẽ không lưu lại thân ảnh của anh, ở đỉnh tầng lầu cao cao, anh ẩn giấu ở dưới bóng râm của kiến trúc đỉnh nhọn.

Không tiếng động mà bí ẩn. Anh đang cẩn thận quan sát quân đội sinh vật biến dị, chưa nói tới phân công rõ ràng, nhưng ít nhất sẽ không tự giết lẫn nhau. Anh thậm chí thấy được thực vật biến dị cấp bảy cũng an phận thủ thường, đứng im bất động.

Đừng tưởng thực vật biến dị có kiên nhẫn, hoặc là đầu óc của chúng thông minh đến mức đủ để giải thích cái gì là hợp tác. Trác Hiên nhìn ra được, đó thuần túy là phục tùng, hoặc là bị uy hiếp mà không dám vọng động.

Trác Hiên hoàn toàn tò mò.

Rốt cuộc, là người biến dị lợi hại bao nhiêu mới không chế được một đám sinh vật biến dị loạn thất bát tao lớn như vậy.

Đúng vậy, Trác Hiên rất khẳng định thống lĩnh của chúng nhất định là người biến dị tiến hóa. Bất luận là động vật biến dị hay là thực vật biến dị, chúng dù thông minh thế nào cũng đều có hạn chế, không có khả năng lập tức từ linh trí chưa mở mà biến thành thông minh tuyệt đỉnh. Như vậy chỉ có người biến dị tiến hóa trải qua những chuyện đặc thù mà không hoàn toàn quên mất trí nhớ trước kia mới có đầy đủ trí mưu, có thể dựa vào các phương thức để không chế tạm thời đám sinh vật biến dị lớn đến vậy.

Đáng tiếc, người biến dị rất nhiều, bộ dáng cũng đều không có gì khác biệt, căn bản nhận không ra. Như vậy chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi ở nơi này. Dù có giao hoạt thế nào đi nữa, làm chuyện xấu đều sẽ lưu lại dấu vết.

Trác Hiên chờ mong lần quyết đấu đỉnh cao này.

Anh nói với Tiểu Điện ngồi trên đầu vai: “Đi, bảo vệ tốt Hương Hương.”

Động vật nhỏ màu trắng sữa vẫy vẫy cái đuôi, lập tức chạy ra ngoài, hóa thành bạch quang không thấy rõ.

Lạc Hương thu lại dị năng, bắt đầu thử đem dị năng bám vào những lỗ nhỏ kia, có thể cho súng ống vuron ra ngoài lại có thể phong kín cửa bắn, nói như vậy, bất luận là thứ gì đến cũng đều không sợ.

Đáng tiếc, thất bại. Dị năng của cô cũng có hạn chế.

Cô chỉ có thể canh gác ở nơi này, có điều cô so với những người khác càng miễn tuệ hơn, cho nên việc quan sát hướng đi của người biến dị bên kia vẫn là có thể.

Nhưng người biến dị không có tường phòng ngự cũng không phải đã bó tay hết cách với loài người, chúng nó bắt đầu phản kích.

Một vài động vật biến dị nhỏ bắt đầu áp sát vào tường thành bên này, đều là những loại hình có tốc độ rất nhanh. Sau khi Lạc Hương báo cáo tình huống này xong, quan chỉ huy hiểu, chúng nó chẳng qua là phá ra một đám người tiềm hành hoàn toàn khác, lại đến tập kích.

Những động vật dựa vào năng lực đặc thù bay trên không bị Vu Khôn đánh từ trên trời xuống, chúng nó rất nhiều con có tốc độ chạy trên mặt đất không nhanh, bị các chiến sĩ bắt được thừa dịp tiêu diệt sạch. Mà những con có tốc độ chạy trên mặt đất quá nhanh làm cho người ta sử dụng mắt thường không kịp nhìn nên không bắt được, súng bắn tự động của quan chỉ huy Khải Đông có độ nhạy rất cao, dựa vào tia hồng ngoại để máy tính tự động khóa lại động vật biến dị, lại đóng cửa bắn của chiến sĩ bên này, để ngừa mấy thứ kia chạy đến.

“Trình tự bắn tự động cũng không hoàn thiện, có đôi khi nó chỉ có thể bắn lướt qua mục tiêu, rất lãng phí đạn, lần này tướng quân không chừng có biện pháp.” Có một cậu chiến sĩ trẻ rất ra dáng mà thở dài một hơi, dường như rất cảm khái đối với lần này. Cố tình cái khuôn mặt trẻ con mềm mại kia, thực sự không có sức thuyết phục, ngược lại có vẻ đáng yêu.

Đợi qua thời gian ngắn, Lạc Hương sử dụng tinh thần lực đại khái nhìn một chút, bởi vì nguyên nhân tường thành, cũng không quá rõ ràng, nhưng đám động vật biến dị này mới chết khoảng một nửa, nửa còn lại có một số bị thương, một số lại hoàn hảo không tổn hao gì. Mà lúc này, cửa bắn lại lần nữa mở ra.

“Quả nhiên không được rồi.” Chiến sĩ trẻ lấy một loại thái độ rất chắc chắn nói: “Vẫn phải dựa vào cây súng của chúng ta, máy tính thì biết cái gì.”

Bộ dáng có chút kiêu ngạo khiến Lạc Hương bật cười khúc khích.

Chiến sĩ trẻ lườm cô một cái, không nói chuyện.

Quay về tự mình nói thầm, đó là sở thích nhỏ của cậu ta, giọng nói cũng thấp xuống, không ảnh hưởng đến người khác, nếu trong lúc chiến đấu mà nói chuyện phiếm với những người khác, thì sẽ bị mắng...

Lạc Hương nhún vai, cô chẳng qua là cảm thấy cậu chiến sĩ trẻ kia vào lúc này lại có loại cảm xúc rất thành thoi, cảm thấy... cảm thấy rất thoải mái mà thôi.

Quân nhân, quả nhiên là loại sinh vật đáng yêu.

Nhất là vật nhỏ hay nói lại có hơi ngạo kiều này.

Đồng bạn bên cạnh anh ta dường như cũng biết chiến sĩ trẻ này, thấy cái dạng đó của cậu ta thì vỗ đầu cậu ta một cái: “Chuyên tâm chút.”

Cậu ta cũng không phản bác, ngoan ngoãn quan sát xuyên qua kính ngắm.

Bởi vì bị hệ thống bắn tự động áp chế, những động vật biến dị này mặc dù không chết, lại dừng ở ngoài trăm mét, có chút co đầu rút cổ không tiến. Các chiến sĩ bắt đầu bắn, đáng tiếc tỷ số chuẩn xác cũng không cao, khoảng cách quá xa, mục tiêu lại quá nhỏ.

Hơn nữa bọn họ cũng không thể lãng phí đạn và thời gian, đám người biến dị phía xa xa đã bắt đầu công kích lần ba. Một phần người biến dị phối hợp với một vài động vật biến dị tốc độ có di động tương đối nhanh, lấy phương thức kỳ binh của loài người, bắt đầu nhanh chóng tới gần tường thành.

Lạc Hương hiểu được, đây coi như là chiến tranh đã chân chính khai hỏa. Công kích quy mô lớn đã bắt đầu rồi.

Tổng chỉ huy nơi đó bề bộn nhiều việc, điều động thêm chi viện, báo cáo tình huống hiện trường, tổng bộ nơi đó cũng sáng tỏ, phái chi viện đến.

Rất nhanh, bộ đội được vũ trang đầy đủ vốn đang nghỉ ngơi dưỡng sức đợi mệnh đi ra khỏi thành. Việc này rất nguy hiểm, mọi người đều biết, nhưng vẫn nhất định phải làm.

Người dị năng bình thường không tham chiến, bọn họ cũng không hoàn toàn chịu sự khống chế của chính phủ, tự nhiên sẽ không để cho bọn họ ra chiến trường bây giờ.

Hai phương giao chiến, giống như than đốt đụng với khối băng, hai bên đều căng thẳng. Có lẽ cái nhìn của đại đa số mọi người đối với chiến tranh đều chỉ dừng lại trong TV, đối với những chiến sĩ hy sinh này cũng chỉ là dừng ở trên những con số lạnh băng và trang giấy tê nhạt, không có bao nhiêu cảm giác thiết thực.

Hiện tại mới chính thức có rung động.

Súng ống, dị năng, máu tươi bay múa, tứ chi nghiền nát, hình ảnh thường nhìn thấy trước kia đều cảm thấy cảnh tượng máu tanh, hoàn mỹ hiện ra ở trước mặt mọi người. Mà ở trong không khí khàn trương này, một viên đạn lạc, một vết thương, đều có thể lấy đi tính mạng người ta, làm cho người ta cảm thấy một giây sau chính mình cũng sẽ biến mất khỏi thế giới này.

Nhưng, đối mặt với người biến dị vô cùng vô tận, lại nhìn quân nhân đang chiến đấu nhiều thế kia, bọn họ đang bảo vệ căn cứ địa này, không sợ sống chết. Trong tận thế cũng không phải hoàn toàn đều là tuyệt vọng, ích kỷ, phản bội làm cho người ta chán ghét.

Lạc Hương có chút rung động, cũng có chút cảm động, có lẽ những người cảm quyền vẫn không làm cho người ta vừa lòng, vẫn không phải là người chí công vô tư, nhưng những quân nhân đang một đường phấn đấu không ở trong số đó. Bọn họ có thể chạy trốn, tránh khỏi chủ lực của người biến dị, đi từ giữa kẻ hở, như vậy tuy có khổ cực, nhưng cũng rất an toàn.

Thế nhưng bọn họ không làm như vậy.

Chủ động đối kháng với người biến dị cũng không phải là chuyện gì sáng suốt, có điều Lạc Hương cũng hiểu được, lần này nếu có thể tiêu diệt sạch đại bộ phận người biến dị, Bắc Kinh bên này sẽ sống dễ chịu hơn rất rất nhiều.

Cô đang nghĩ ngợi, lại có một bóng trắng đột nhiên xông đến.

Đúng là Tiểu Điện.

“Nguy hiểm... thứ gì kia? !” Vu Khôn hô to, mà những người khác bên cạnh Lạc Hương đều nhanh chóng né ra.

Lạc Hương vừa nhìn đã biết là Tiểu Điện, vội vàng mở miệng: “Đừng, đó là thú cưng nhà tôi.”

Thú cưng?

Về mặt những người khác đều không khỏi co rút một cái, lúc này rồi lại còn nuôi thú cưng? Thực... TM làm cho người ta không biết nói gì cho phải.

Nhưng khi nhìn thấy vật nhỏ vừa giống sóc lại vừa giống hồ ly kia nhanh như chớp bò lên trên đầu vai Lạc Hương, cũng rất lấy lòng cọ xát hai má Lạc Hương, bộ dáng đáng yêu đó cho dù là đám đàn ông này, cũng có chút cảm giác yêu thích.

Cho nên bọn họ cũng đều cảm thấy lý giải, có vật nhỏ như vậy ở cùng mình, cho dù có hao chút đồ ăn, cũng vẫn nguyện ý.

Các chiến sĩ mới né ra cười hi hi về lại vị trí lúc đầu, một lần nữa bắt đầu gác súng lên.

Lạc Hương sờ sờ Tiểu Điện trên vai, nhìn hình ảnh giao chiến kịch liệt phía dưới.

Lại có chút lo lắng cho Trác Hiên biến mất không thấy

Chương 58: Đại Chiến Thực Vật

Đối với tương lai, kỳ thật bất luận là người dị năng thực lực cường đại, hay là người thường yếu đuối chỉ có thể phụ thuộc vào người bên ngoài, hoặc là người ở vị trí cao nắm giữ quyền lực thật lớn, đều sẽ có chút hoang mang.

Sinh tồn chính là bản năng cầu sinh.

Sau khi đã hưởng thụ qua cuộc sống coi như là hòa bình, vật chất phong phú, sao có thể quen với cuộc sống lấy chiến đấu làm chính như này được. Thậm chí nghĩ đến những ngày ăn bữa hôm lo bữa mai, đều cảm thấy vô vọng với cuộc sống sau này.

Như vậy chỉ khi cuộc chiến này thắng lợi, sinh vật biến dị sẽ bị tiêu diệt quy mô lớn, bầu không khí sinh sống gần căn cứ Bắc Kinh sẽ tốt hơn một chút, chỉ vậy, coi như là một hình ảnh làm cho người ta vẫn có hi vọng vẫn có triển vọng, mà không đến mức áp lực tâm lý quá lớn.

“Mau, đám chuột tới rồi.” Đột nhiên, Lạc Hương kêu to báo hiệu, tầm mắt rơi xuống chỗ đại quân chuột biến dị rậm rạp như thủy triều. Chúng nó ở trong động vừa đào từ mặt đất chui ra, hiển nhiên là một phục binh khiến người ta không tưởng được!!

Đám chuột chui vào trong đội ngũ chiến sĩ mặc võ trang đầy đủ ở ngoài thành, tạo thành hỗn loạn rất lớn, khiến tất cả mọi người đều hít vào một hơi.

Cũng may đầu của chuột biến dị mặc dù lớn hơn rất nhiều, độ sắc bén của răng nanh lại không gia tăng đến mức quá biến thái, cho nên nhiều lắm chỉ là quấy rầy gây rối, vẫn chưa tạo thành thương tổn lớn.

Nhưng gây rối như vậy tạo ra thuận lợi rất lớn cho sinh vật biến dị ở một phương, chúng nó vốn luôn bị chèn ép, hiện tại lại có thể phản kích, hơn nữa lực độ phản kích còn không nhỏ. Có mấy chiến sĩ đều bị tổn thương, càng thêm không xong chính là, có mấy người là bị người biến dị bình thường——một loại có thể tiến hành lan truyền biến dị——cào cắn bị thương, những người bị thương đó hoàn toàn không bản khoán chính mình, thừa dịp bản thân còn chưa mất đi lý trí, có thể tiêu diệt bao nhiêu thì được bấy nhiêu.

Nhiệt huyết chiến trường đều có thể truyền bá. Cho nên trước giờ người ở trên chiến trường phần lớn đều trở nên dũng cảm mà kiên nghị, bởi vì đó đều là linh hồn ngấm ra từ máu tươi.

Dần dần, cuộc chiến đi vào giai đoạn đốt cháy, người dị năng bình thường cũng không kìm nén được, tham gia vào trong cuộc chiến. Người dị năng quả thật đã trải qua rất nhiều chuyện lạnh nhạt, cũng dần dần trở nên không còn lòng đồng tình, thế nhưng không có nghĩa, bọn họ không hiểu đại thể, hoàn toàn không còn nhiệt huyết.

Hiện tại thuộc về thời khắc mấu chốt sinh tử tồn vong, không thể không đoàn kết nhất trí.

“Thực vật biến dị bọn chúng bắt đầu công thành.” Tổng chỉ huy có chút nghiêm túc trầm trọng nói: “Hiện tại chúng ta bên này không còn nhiều việc, tổng tiến công bắt đầu rồi, trừ vị trí cần phải có người trông coi, muốn đi chiến trường thì đi đi.”

Mấy người dị năng nhìn thoáng qua nhau, đều đi. Nơi này hiện tại thuộc về hậu phương, không quá nguy hiểm, cũng không dùng đến bọn họ, tự nhiên đi chiến trường sẽ tốt hơn, thêm lực sẽ thêm phần thắng.

Lạc Hương lo lắng nửa ngày, phát hiện kỹ năng chạy trốn chết của mình rất hữu dụng, nhưng công kích lại rất kém, không bằng cứ tiếp tục ở chỗ này, nếu thấy cái gì tương đối nguy hiểm, còn có thể đi cứu người.

Tiểu Điện chạy ra ngoài, không rõ nó đi làm gì, nhưng Lạc Hương hiểu được, vật nhỏ đó trí lực cũng không kém, không cần Lạc Hương lo lắng.

Sau đó cô phát hiện, thì ra Tiểu Điện đi cắn chuột.

Nó nhỏ hơn chuột rất nhiều, nhưng tốc độ và sức mạnh lại vô cùng cường đại. Cơ hồ mỗi một lần thân ảnh xuất hiện đều đại biểu cho một con chuột biến dị chết đi, số lượng chuột rất nhiều, lại không ngăn nổi việc nó liên tiếp giết chết như vậy, lại thêm người dị năng giết, đám chuột rốt cục bắt đầu chậm rãi ít dần, mật độ cũng nhỏ xuống, việc này đối với người chiến đấu ở tiền tuyến mà nói, là chuyện tốt.

Lạc Hương nghĩ nghĩ, đi hỏi tổng chỉ huy có địa phương chữa bệnh cho đội ngũ hay không, sau khi được đáp án, bắt đầu sử dụng dị năng thuần di cứu người.

Thuần di của cô quả thật là dị năng cứu trợ tốt nhất, những binh lính bình thường cùng người dị năng bị thương, mất đi sức chiến đấu, bọn họ là anh hùng khắp cả căn cứ thậm chí là toàn bộ nhân loại, cũng là lực lượng vũ trang trong căn cứ còn sống sau này, có thể tồn thất ít đi thì càng tốt.

Người ở đội chữa bệnh cũng không nhiều, nhưng nơi này tụ tập toàn bộ bác sĩ mà Bắc Kinh điều động tới, có người dị năng chữa trị đặc thù, đều là tinh anh trong tinh anh, mà trang bị cùng thuốc men, coi như là đầy đủ.

Được Lạc Hương cứu chữa đều là thuộc loại thương thế tương đối nặng, một lần hai người. Máy lượt qua lại, tất cả mọi người của đội chữa bệnh bắt đầu trở nên bẽ bội, những chấn thương chỉ là bị thương, không bị lây nhiễm, chỉ cần thương thế tốt lên, vẫn có thể sống sót, loại người đã trải qua sinh tử, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, tổ chất tâm lý vượt qua thử thách, bọn họ là của cải của cả căn cứ.

Có điều sau khi qua lại bảy tám lần, Lạc Hương có chút lực bất tòng tâm, lực tinh thần cũng không phải vĩnh viễn tận cùng, hiện tại không thể tiêu hao toàn bộ, còn phải lưu lại để chuẩn bị vạn nhất.

Hơn một giờ sau, Tiểu Điện đã chạy tới tìm cô, Lạc Hương biết, chuột biến dị cơ bản đã bị tiêu diệt hoàn toàn. Cô đi tới tường thành, đứng ở nơi đó quan sát tình hình cuộc chiến.

Thực vật biến dị tới đều là bộ phận đỉnh cấp, số lượng tuy ít, nhưng thân thể chúng nó khổng lồ, yêu thích ăn thịt, cành nhánh có thể biến đổi tùy ý, bộ rễ phát triển, so với người tiến hóa biến dị còn lợi hại hơn vài phần.

“Chúng nó sợ lửa! !” Chung quy cũng có người phát hiện, những thực vật biến dị tuy rằng tiến hóa thành quái vật, nhưng thiên tính sợ lửa vẫn không thay đổi. Nhưng lửa bốc cháy lên do đốt xăng cùng với lửa bốc cháy lên do nổ thuốc nổ đều chứa một phần gốc lưu huỳnh, đối với người biến dị mà nói, ngọn lửa như vậy là hủy diệt cũng là cơ hội tiến hóa. Mà nhân loại lại không dám mạo hiểm.

Nhưng nhân loại có người dị năng, người dị năng hệ hỏa cũng không ít, bọn họ bắt đầu tụ tập, dự định cùng sử dụng dị năng chặn đánh thực vật biến dị.

“Được rồi, nhắm vào cái cây kia, mọi người chú ý. Phóng! !” Mọi người phối hợp rất tốt, rất thuận lợi thiêu đốt thực vật biến dị đầu tiên, tựa hồ bản thể của thân mình nó cũng rất dễ dàng thiêu đốt, trước sau chẳng qua mới một hai phút, nó cũng chỉ còn lại một đồng tro tàn.

Mọi người vốn có chút uể oải đều xốc lại tinh thần.

Thế nhưng đội dị năng hệ hỏa tụ tập tạm thời rất nhanh đã gặp khó khăn, không, đây không phải khó khăn, mà là nguy cơ.

Hai mươi mấy thực vật biến dị, có một nửa cách tuyến đầu của chiến trường rất xa, thuộc về quân hậu vệ. Mà có mười mấy cây đều ở tiền tuyến, hiển nhiên là chúng nó muốn làm lá chắn thịt.

Thân thể cực đại của thực vật biến dị tạo cho người ta áp lực rất lớn, hiện tại lại đơn giản bị tiêu diệt một cây như thế, nội tâm mọi người có chút khinh thị rốt cục chịu đau khổ.

Hành động thiêu đốt của người dị năng quá mức nhanh chóng, sau khi một gốc cây bốc cháy lên, bọn họ liền nhắm ngay mục tiêu kế tiếp, căn bản là mặc kệ cái cây đang bị thiêu đốt kia.

Chính là thực vật biến dị bị đốt một hai phút dù thống khổ thế nào, dù bay múa bộ rễ mảnh của mình thế nào, thì cũng chỉ trong chốc lát như vậy, chúng nó gãy dựa ngược lại tạo thành hỗn loạn rất lớn cho nhóm người biến dị. Nhưng có một số thực vật sẽ không dễ dàng biến thành tro tàn như vậy.

Có bốn năm thực vật mang theo ngọn lửa toàn thân, thẳng tắp xông về phía tường thành, mặc dù có người dị năng rất nhanh đã phản ứng lại, vô luận là hệ giam cầm, hay là hệ chướng ngại, lại chỉ có thể ngăn cản thực vật bị thiêu đốt này trong chốc lát, thực vật biến dị điên cuồng, hiện tại không ai có thể ngăn cản.

Lạc Hương thấy được. Cô lại không có biện pháp. Chỉ có thể nhìn những thực vật bị ngọn lửa thiêu đốt mãnh liệt xông qua bao vây người dị năng, đến gần tường thành.

Chiến sĩ trông coi tường thành bên kia rất đúng lúc rút lui, quan chỉ huy là một người hiểu được giá trị hy sinh, sẽ không chọn đối cứng.

Ánh mắt Lạc Hương dừng ở đỉnh công trình cao nhất. Ánh mắt có chút ưu sầu.

Trác Hiền, anh đang làm gì vậy.

Chất lượng tường thành quả thực vô cùng tốt, nhưng cũng như dự tính của mọi người, thời gian mà nó có thể ngăn cản thực vật biến dị có hạn, chỉ chống đỡ được mười mấy phút đồng hồ, đã bắt đầu có vết rạn.

Mười mấy phút đồng hồ này dài như thời gian ở Địa Ngục, mỗi một cái va chạm cũng làm cho lòng mọi người không ngừng lún xuống. Thẳng đến, mấy người dị năng hệ băng có động tác đầu tiên, dị năng của bọn họ đều thuộc loại kích hoạt, cần vật dẫn —— nước, có người dị năng có thể tụ lại lượng lớn nước, tuy rằng tốc độ tụ lại rất nhanh, tốc độ nước lại không mau, dị năng vốn không có lực sát thương, lúc này lại thành dị năng cứu mạng, người dị năng hệ băng đông nước lại, vây quanh thực vật thiêu đốt, lạnh nóng thay đổi quá mức kịch liệt, những thực vật này rốt cục được dập tắt ngọn lửa, bị đông cứng thành khối băng, sau đó lửa và băng va chạm, khiến nó vỡ vụn thành khối.

Mọi người một lần nữa đẩy lên hi vọng, rồi lại lần thứ hai bị gọi một chậu nước lạnh. Năng lực của mấy người dị năng có hạn, nhiều nhất là giải quyết ba tên, mà mấy tên còn lại chỉ có thể mặc kệ.

Cuối cùng, trước khi tường thành bị phá thủng một lỗ hổng lớn, một loạt súng cối phóng ra.

Đạn pháo uy lực đánh bay đám thực vật biến dị. Nhưng gốc lưu huỳnh tàn ra, cũng làm cho mấy cây thực vật còn lại hưng phấn lên, mà mấy thực vật vốn ở phía sau bên kia đều nhúc nhích, tựa như muốn tiến đến phía trước.

Căn cứ tạm thời thoát khỏi nguy cơ càng trở nên nguy hiểm.

Mấy thực vật bị đạn pháo đánh trúng rất cục cựa cũng chết, toàn bộ chiến trường đại khái còn thừa lại mười bốn thực vật biến dị, nhưng đều là thực vật bị lưu huỳnh kích thích điên cuồng.

Quân đội người dị năng đại khái rút ra hơn một trăm người, mười người một tổ, pha trộn người dị năng bình thường, hợp thành mười bốn đơn vị cầm tù quân, người chỉ huy hiện trường lên tiếng, nhất định giết chết những thực vật này, hiện tại tường thành đã không chịu được va chạm gì, căn cứ là tồn tại căn bản của toàn bộ nhân sinh, cho nên, cho dù trăm người này đều hy sinh, cũng phải giải quyết đám thực vật đó.

Lạc Hương nghỉ ngơi không lâu, sử dụng dị năng bảo hộ toàn thân, trong một cái nháy mắt, đi tới gần một gốc cây thực vật biến dị.

Nó cũng không có quá nhiều khác biệt với thực vật biến dị khác, chúng nó đều vứt bỏ lá cây, lựa chọn thân cành mềm mại cứng cỏi cường tráng cùng bộ rễ phát triển rất lớn giống như mạng nhện, có đôi khi thân chủ bị cành nhánh cùng bộ rễ bao quanh căn bản là không nhìn thấy.

Lạc Hương nhẹ nhàng dừng ở trên một cành cây của thực vật biến dị, lại bị suy nghĩ tùy ý của mình nhắc nhở. Có lẽ không phải nó không muốn lộ ra thân chủ, mà là căn bản không thể. Như vậy, thân chủ của nó phát triển thành bộ dáng gi nửa đây?

Lạc Hương mặc dù trọng lượng không lớn, thực vật biến dị cũng không phải cây thiện, tự nhiên biết có thứ gì đó đang đứng ở trên thân thể của nó, lập tức múa may cành nhánh bắt đầu vây quanh.

Ý vào dị năng quẹo trái quẹo phải rốt cuộc tìm được sơ hở, thấy được thân chủ.

Thân chủ cũng không có chỗ nào đặc biệt, không có gì khác với cây bình thường.

Lạc Hương nghỉ ngơi.

Có điều, cô vẫn chớp tới, lưỡi lê trong tay không chút khách khí đâm ra.

Thực vật biến dị không sợ dao kéo, cành rễ của chúng nó rất nhiều, rất to, dao kéo có hạn trong việc thương tổn chúng nó, hơn nữa cành rễ bị đứt của chúng nó cũng có thể dài ra trong thời gian cực ngắn, chặt đứt bao nhiêu đối với chúng mà nói đều không đau ngứa. Nhưng mà, lần này chẳng qua là lưỡi lê của một cô gái như Lạc Hương, lại khiến thực vật biến dị không lộ bị kích thích, đao giống như tia chớp xẹt qua thân chủ, để lại một lỗ hổng lớn.

Ánh mắt Lạc Hương mờ thật to.

Thì ra bộ phận trung tâm thân chủ của chúng nó là ruột rỗng, thân chủ vừa bị thương, thì không thể khép lại, không nhìn chất lỏng giống như óc từ bên trong chảy ra, thực vật biến dị lấy cành nhánh của chính mình ngăn chặn, lại không nghĩ đến cành nhánh đụng tới chất lỏng này bắt đầu trở nên khô héo, biến thành cành khô yếu ớt.

Thì ra cái gọi là kịch độc trong vòng bảy bước tất có vật tương khắc là sự thật. Chất lỏng bên trong thân cây của thực vật biến dị đối với chính bản thân chúng mà nói cũng là kịch độc.

Lạc Hương chợt lóe, rời khỏi nơi này, không quản đến thực vật biến dị đang nổi giận lại không dám vọng động kia.

Cô chỉ là đem tin tức này truyền cho nhóm người dị năng, còn mình về lại trong thành. Lực tinh thần của cô đã tiêu hao hết. Nhất định phải nghỉ ngơi, sau đó có thể cứu người lần nữa.

Mười bốn đội tiên phong có nhược điểm của thực vật biến dị, tự nhiên biết nên đối phó chúng nó thế nào, nhưng cũng không đại biểu cuộc chiến được nghiêng về một phía, thực vật biến dị tự mình biết nhược điểm của mình, đem thân chủ của mình đều bảo vệ thật kỹ, cả đội ngũ trả giá một nửa đại giới, rốt cục tiêu diệt sạch sẽ toàn bộ thực vật biến dị. Gần hai trăm người chỉ trở về hơn một trăm.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Đại Chiến Lãnh Chúa

Cuộc chiến giằng co trong thời gian rất dài, từ lúc bắt đầu chạm trán, đến khi hai phe giằng co, đã là từ ban ngày đến đêm tối, sau đó lại lần thứ hai nhìn thấy mặt trời.

Buổi tối với ánh đèn lập lòe sáng đã trôi qua, tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, buổi tối loài người lâm vào tình thế xấu quá mức rõ ràng, mọi người đều căng thẳng. Hiện tại lại đến ban ngày, tự nhiên thoải mái hơn rất nhiều.

Nhưng chiến đấu một ngày một đêm khiến tất cả mọi người đều bắt đầu mệt mỏi, cố tình đám người biến dị lại không biết mệt, cuộc chiến không thể kéo dài, bằng không sẽ rất bất lợi đối với căn cứ.

Thời gian tác chiến được sắp xếp luân phiên, nhưng dù luân phiên thế nào, chiến đấu dày đặc như vậy cũng làm cho mọi người vô cùng vất vả, mọi người đều biết, nếu cứ tiếp tục thế này, căn cứ nhất định sẽ thua.

Nhân số thương vong bắt đầu nhiều lên, tinh thần lực của Lạc Hương đã sớm chống đỡ hết nổi, hiện tại đang ngủ bù. Tiểu Điện thì tận trung cương vị công tác cố thủ ở một bên, không cho người tới gần.

Trác Hiên đứng ở nơi đó đã một ngày một đêm.

Động cũng không động.

Ánh mắt của anh luôn nhìn chăm chú vào toàn cảnh nơi chiến trường, toàn bộ hướng đi đều không thể gạt qua được ánh mắt anh. Nhưng mà, thời gian dài như vậy, anh vẫn chỉ ôm kiếm, cứ đứng ở chỗ đó.

Ngay một khắc sau, anh động! !

Thân ảnh giống như khói nhẹ, cấp tốc chạy đi.

Bởi vì tên chỉ huy của người biến dị, lãnh chúa của chúng, đứng vào lúc rạng đông, rút cục lộ ra chân tướng, bại lộ thân phận của mình.

Nó quả thực giống như suy đoán của Trác Hiên, là một người biến dị tiến hóa. Có thân hình khôi ngô, quần áo sạch sẽ, thậm chí còn có ánh mắt trong sáng cùng ngữ điệu rõ ràng. Nếu móng tay của nó không trở nên bén nhọn mà sắc bén, giống như móng vuốt, thì nó và nhân loại bình thường thật sự không có gì khác biệt.

“Ha ha, vẫn bị phát hiện rồi.” Nó cười không hề khùng bố, cũng không sắc nhọn, ngược lại có chút lo lắng và chột dạ.

Trác Hiên cũng không nhiều lời, cho rằng giá trị vũ lực của nó không đủ cao, cũng không thể chiến thắng anh.

“Tuy rằng ngươi vẫn đang có thần trí, nhưng xin lỗi, đạo bất đồng bất tương vi mưu*.”

(*: ý là không cùng chí hướng, quan niệm thì không thể hợp tác, bàn luận.)

Vung kiếm lên.

Lãnh chúa này xác thực có lực lượng cường đại. Khí lực, tốc độ đều rất cao, cũng không kém hơn người tiến hóa sở trường đặc biệt, nhưng lại có dị năng tinh thần quấy nhiễu tinh thần, có thể tạo ra cảnh tượng huyền ảo.

Trác Hiên đánh giá, nó đại khái là cấp tám, hoặc là cấp chín.

Thực lực của nó quả thực mạnh hơn những người biến dị khác, hơn nữa trí tuệ lại không nhỏ, có thể làm lãnh chúa không khó.

Lãnh chúa và Trác Hiên có thể nói là lực lượng chiến đấu ngang nhau, kiếm của Trác Hiên rất nhanh, né tránh trong một tắc vuông không chê vào đâu được, nó tuy rằng tốc độ nhanh, nhưng ở trong vòng này lại không phát huy được. Nhưng nó cũng không phải ngồi không, tính cách Trác Hiên kiên nghị, nội tâm cũng không có bao nhiêu sợ hãi, sử dụng ảo cảnh là không thể thực hiện được. Thế nhưng những ảo cảnh đó tuy không thể vây khốn Trác Hiên, lại có thể quấy nhiễu anh, chỉ cần anh lộ ra sơ hở trong một giây đồng hồ, thì nó sẽ có cơ hội.

Văn phong phát liễu... tiếp sau đó là Hữu phượng lai nghi, từ dưới mà lên, chiêu này góc độ biến hoá kỳ ảo rút cục thương tổn được lãnh chúa, Trác Hiên cũng hiểu đại khái thực lực của mình và lãnh chúa. Sở bả vai ả ả đau do bị chưởng phong quét đến của mình, khuôn mặt anh hoãn lại.

Tám lạng nửa cân đánh nhau mới có ý tứ.

Hai người bọn họ anh tới tôi đi, đánh cho long trời lở đất, có đôi khi sẽ lan đến gần những người khác, chẳng qua người dị năng và chiến sĩ đều né tránh đúng lúc, ngược lại là những sinh vật biến dị, không có trí lực, bị đánh cho tàn phế, bầm thây.

Lạc Hương bị đám người náo nhiệt mang theo chút hưng phấn làm tỉnh, đi lên đầu tường, thì thấy Trác Hiên nhanh đến mức không thấy rõ bóng dáng, trái tim vẫn treo lơ lửng trên không của Lạc Hương như kỳ tích thả xuống. Giống như trên thế giới không có chuyện gì có thể đánh ngã Trác Hiên.

“Khốn, có cao thủ có vẻ như tìm được boss rồi kia, mọi người thêm chút sức giết sạch tiểu quái, vây boss đi.” có người rống to.

“Ông anh, chơi vòng du nhiều quá hả.”

“Hiện tại không phải là thầy ma vây thành à...”

Tựa hồ rất nhiều người đã buông lỏng, dường như cuộc chiến giữa Trác Hiên và lãnh chúa bất luận thắng thua đều cho mọi người vô hạn hi vọng. Cũng phải, phần lớn nhân tố sợ hãi đến từ không biết, đối với một đối thủ mình không hề biết, tất cả mọi người sẽ có chút sợ hãi, nhưng một khi địch nhân đã

hiện thân, đối với những người trên chiến trường hiện tại mà nói, còn chưa có lực uy hiếp lớn như vậy.

Nhưng tất cả mọi người đều dấy lên lòng tôn kính đối với Trác Hiên.

Loại phương thức chiến đấu cổ xưa này, ngập tràn tình vi du tẩu giữa đỉnh phong, lãnh khốc lại đầy quyết liệt nhiệt huyết, hoàn toàn bất đồng với phương thức chiến đấu của người dị năng, làm cho lòng người dâng trào sục sôi khó có thể tự kiềm chế.

Nhưng, cuộc chiến giữa Trác Hiên và lãnh chúa những người khác không xen tay vào được, chỉ có thể nhìn trận chiến có một không hai này.

Trác Hiên đang không ngừng đột phá. Lạc Hương kinh ngạc thở ra, anh cũng không coi trận chiến đấu này thành cuộc chiến sinh tử, ngược lại coi nó thành đá đặt chân để mình phá tan bình cảnh.

Cuối cùng, lãnh chúa không thể ngăn cản kiếm phong chiêu chiêu trí mạng của Trác Hiên, nên chạy trốn.

Trác Hiên tiếc nuối thu kiếm, trong lòng lại không lo lắng, người biến dị bị anh chém đứt một cánh tay, cho dù có thể dài ra lần nữa, thì trong thời gian ngắn cũng không thể khôi phục.

Tiếng hoan hô truyền đến, khiến tâm tình mọi người phấn khởi. Vì chấn nhiếp người biến dị, Trác Hiên lần thứ hai đứng ở nơi cao nhất.

Lạc Hương nhú mày, anh đã không nghỉ ngơi trong thời gian dài như vậy rồi, lại đại chiến một hồi, còn có tinh lực kiên trì tới cùng sao? Trác Hiên...

Thế nhưng, lãnh chúa rời đi cũng không mang đến quá nhiều rối loạn cho người biến dị, mọi người đều có chút hoài nghi, chẳng lẽ vừa rồi căn bản không phải lãnh chúa? Nếu không phải, vậy thì lãnh chúa chân chính đang ở nơi nào?

Trác Hiên không sợ hãi, cũng không nôn nóng bất an. Nhưng trong lòng cũng có nghi hoặc, tựa hồ thật sự có một bàn tay khổng lồ vô hình, đang thúc đẩy cuộc vây công tai họa này. Có điều anh quan sát căn cứ một ngày một đêm, lại không tìm thấy dấu vết để lại, chẳng lẽ lãnh chúa thật sự ẩn nấp kín đến thế? Có thể thoát khỏi ánh mắt của anh.

Người chiến đấu vẫn đang chiến đấu, người biến dị bên này dường như càng thêm điên cuồng, mọi người đều áp lực gấp bội. Giữa những bóng hình đánh nhau đan xen, đã không còn phân rõ đâu là nhân loại, đâu là người biến dị rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Cuộc Chiến Kết Thúc

Cùng sống chết, cùng vinh nhục, loại cảm xúc này đối với loài người mà nói, vĩnh viễn chỉ có thể thực hiện, cho nên hiện tại bao gồm cả Hương Hương luôn bình tĩnh cũng đều nhiệt huyết sôi trào, Trác Hiên vẫn thản nhiên. Mà tôn sùng lúc ban đầu cùng nghi ngờ về sau của những người khác, với anh mà nói đều không quan trọng.

Kỳ thật đối với Trác Hiên, trừ Lạc Hương và võ đạo, những thứ khác trong mắt anh đều không coi là cái gì, nhưng vị lãnh chúa sau cùng không biết có tồn tại hay không này khiến cho anh hứng thú.

Số lượng thương vong bên nhân loại bắt đầu trở nên nhiều hơn, Trác Hiên lại chậm chạp không ra tay. Anh không tìm thấy người biến dị máu chó đó.

Sau khi đổi nơi suy xét, không biết vì sao ánh mắt quan sát của anh dần dần tập trung tới phương hướng nhân loại, có chút buồn cười sự buồn lo vô cơ của mình, tâm lại đột nhiên trầm xuống không ít.

Nếu kết quả tiến hóa cuối cùng của người biến dị là một lần nữa tìm về trí nhớ của mình, Trác Hiên không biết như vậy sẽ tạo thành trạng huống gì. Đó là bi ai của người biến dị, hay là bi ai may mắn sống sót còn thừa của nhân loại. Thế giới vừa bắt đầu hình thành quy tắc lần nữa lại bị đập vỡ, mà người biến dị khoác da người đó cũng phá hủy một chút thương xót cuối cùng còn dư lại của nhân loại.

Số mệnh ở trong đôi mắt, Trác Hiên bắt đầu tĩnh tâm.

Lạc Hương đứng ở bên dưới anh.

Cô chú ý tới ánh mắt Trác Hiên, bất an trong lòng, càng lúc càng lớn.

———— Góc nhìn phân cách tuyến ————

Hắn không chế được ngọn lửa, thiêu hủy người biến dị, trên mặt không có một tia biểu cảm.

Kỳ thật hắn cũng không rõ ràng, làm vậy có đúng hay không.

Có lẽ chỉ khi làm như vậy mới khiến hắn còn ảo giác mình vẫn là con người.

Đúng vậy, không phải là con người.

Từ lúc bản thân xuất hiện dị năng, hắn đã không còn là con người.

Hắn là đặc thù.

Người biến dị khác cho dù là tiến hóa, cũng phải từ từ tiến lên, từ trạng thái cường thi cấp thấp nhất, đến khi chậm rãi có trí tuệ cấp thấp, sau đó lại tiến hóa ra trí năng cấp cao, chậm rãi đột phá chương ngại này, trở thành cường giả đỉnh cấp.

Thế nhưng hắn lại bất đồng. Từ lúc bị người ta đẩy mạnh vào đám người biến dị rồi bị cắn, đến khi bản thân mờ mịt đứng ở ngoài trụ sở, hắn gần như không có trí nhớ gì, lại phát hiện mình cũng xuất hiện dị năng. Nhưng khác với người dị năng chính là, hắn kèm theo dị năng xuất hiện chính là khát vọng thêm máu. Hắn muốn ăn, ăn thế nào cũng sẽ không no, thứ có thể ăn no rất nhiều, cỏ cây cành cây, máu thịt nội tạng xương cốt, đều có thể, trong đó loài người chưa bị lấy nhiễm cùng người dị năng là ăn ngon nhất, thậm chí ăn thịt người dị năng, còn có thể gia tăng thực lực.

Hắn còn có trí nhớ, vẫn biết mình là một nhân loại, lúc ban đầu hắn tình nguyện không cần dị năng, cũng không muốn mình biến thành quái vật như vậy. Nhưng dần dần, sau khi nhìn thấy những chuyện dơ bẩn xấu xí, nội tâm khát vọng càng ngày càng mạnh, cũng càng ngày càng không đề nén được.

Cuối cùng, ngay cả chính hắn cũng không biết mình đi đến một bước này như thế nào. Hắn bắt đầu tìm kiếm đồng bạn, hắn không thừa nhận những giống loài biến dị trí lực rất thấp thậm chí không có trí tuệ là đồng bọn của mình.

Nhưng hắn tìm được Đại Lang.

Khi đó Đại Lang chỉ là có chỉ số thông minh rất cao, lại không hề có trí nhớ, có vẻ hơi ngơ ngác. Hơn nữa Đại Lang đã là đỉnh phong cấp bảy, không còn là quái vật bị bản năng sắp đặt.

Sau đó, hắn ăn núp vào đám người, mà Đại Lang bắt đầu nắm lấy giới sinh vật biến dị trong tay, chậm rãi hình thành cục diện bây giờ.

Hắn hận, hận đám người sống sót có thể may mắn còn sống, hắn hận, hận cái người đã đẩy mình vào vực sâu địa ngục, hắn hận, hận chính mình hèn mọn không có năng lực phản kháng đối với vận mệnh, hắn cũng hận, hận những người dị năng người biến dị vì sinh tồn mà ra sức săn giết. Trong đám người biến dị tùy thời đều có thể xuất hiện đồng bạn của hắn, lại bị săn giết mất.

Bồi hồi giữa sinh tử, làm cho linh hồn người ta vạn vạ.

Sau đó thì xuất hiện trận chiến sinh vật biến dị vây công căn cứ.

Nhưng mà bây giờ, hắn có chút hoang mang.

Đại Lang, Đại Lang bị thương, thế nhưng hắn lại đang lấy thân phận nhân loại chém giết người biến dị, vô luận là người biến dị hay là nhân loại, đều từ thương vô số, hắn biết rõ, cứ tiếp tục như vậy, lưỡng bại câu thương là điều tất yếu. Nhưng hắn nên lấy thân phận gì để chiến đấu? Nhân loại? Hay là người biến dị tiến hóa cấp bảy? Rõ ràng, rõ ràng cũng từng là chủng tộc nhân loại này, cuối cùng lại trở mặt thành thù, nhất định phải tự giết lẫn nhau.

Chính lúc bị thương mà hoang mang, lại mang theo cảm xúc tuyệt vọng nồng đậm dao động, hấp dẫn ánh mắt Lạc Hương. Cô nhận ra, người đàn ông đó từng tạo cho cô cảm giác điên cuồng khát máu—— Sờ Ninh! ! !

Lạc Hương nghĩ biện pháp tìm Lưu Hải.

“Có cách nào phân chia người biến dị với người dị năng không?” Ngữ khí Lạc Hương thông thả, mềm nhẹ giống như đây chỉ là một đề tài tán gẫu tùy miệng nói ra.

Lưu Hải không phải nhân viên chiến đấu, đang ở tiểu đội chữa bệnh hỗ trợ, trí nhớ của anh ta cùng khả năng tính toán đều rất tốt, cho nên phụ trách điều hành. Giờ phút này nghe Lạc Hương hỏi vậy, cũng chỉ nháy mắt mấy cái: “Tuy việc này còn thuộc về vấn đề cơ mật, nhưng tôi vẫn có thể lên nói cho cô biết.” Anh mắt anh ta không để lại dấu vết liếc qua chung quanh, sau đó thấp giọng nói ở bên tai Lạc Hương: “Móng tay người biến dị rất nhọn, hàm răng của bọn nó cũng không giống với bình thường, não hạch trong đầu người dị năng có màu trắng, mà người biến dị chỉ có huyết tinh trong trái tim. Quan trọng nhất là...” Anh ta có chút quý dị nói: “Làn da của người biến dị bởi vì khuyết thiếu nguyên tố nào đó, chỉ cần chạm tới axit xitric[1] sẽ biến hồng, hơn nữa còn hơi sưng...”

Lạc Hương lúc đầu chỉ gật đầu, càng về sau ánh mắt lại mở thật to, cách phân biệt bằng axit xitric này rốt cuộc là bị phát hiện như thế nào vậy.

Lưu Hải có chút ngượng ngùng nói: “Kỳ thật đây không phải là cơ mật gì, chỉ là có một lần tôi ăn chanh không rửa tay, lúc làm thí nghiệm thì phát hiện chuyện này. Nhưng bởi vì không có tác dụng gì, cũng không truyền ra ngoài, nếu cô không hỏi vấn đề này, tôi còn không nghĩ đến đây.”

Lạc Hương gật gật đầu: “Cảm ơn.” Sau đó lập tức rời khỏi.

Axit xitric là vật chất đặc biệt chứa trong chanh, lúc này những người khác muốn tìm axit xitric cũng không dễ dàng, đối với Lạc Hương mà nói lại là chuyện rất đơn giản.

Đem hai tay bôi đầy nước chanh, cô hít một hơi dài. Tuy làm như vậy cũng không đúng, nhưng cô tin tưởng cảm giác của mình, thà rằng bị nhầm, cũng không thể buông tha.

Thuần di đến bên người Sở Ninh, trong nháy mắt Lạc Hương xuất hiện đó, Sở Ninh cũng đã dừng đi năng trong tay lại, lẳng lặng đợi tại chỗ, nhìn thấy Lạc Hương xuất hiện, ánh mắt bình tĩnh mà sâu thẳm.

Tay trái Lạc Hương chậm rãi chạm vào da thịt Sở Ninh. Cô không nói câu nào.

Ánh mắt Sở Ninh rơi vào bàn tay trắng nõn mà tinh tế tí mỉ kia, không hỏi, cũng không tránh né.

Da thịt vốn màu trắng, dần dần trở nên sùng đỏ.

Lạc Hương hít một hơi thật sâu, muốn nói gì, lại cái gì cũng không nói ra thành lời.

“Là anh? Vì sao?” Lạc Hương hỏi.

“Người không phải cá, làm sao biết được thống khổ của cá[2].” Tuổi cười châm chọc của Sở Ninh có sự lạnh lùng và hung tàn không nói nên lời.

Lạc Hương biết, đây cũng không phải chuyện khuyên bảo có thể có tác dụng, vận mệnh đưa anh ta vào tuyệt cảnh ở phía đối lập với mọi người, chỉ có giết chóc mới có thể giải cứu.

Những người khác không biết rõ, chỉ có Trác Hiên từ chỗ cao nhảy xuống, đầu vồ với Sở Ninh.

Thực lực Sở Ninh cũng không cao, chỉ qua mấy hiệp, ngực đã trúng một kiếm, mà sức chiến đấu của hắn không chịu ảnh hưởng chút nào khiến người khác hiểu được, Sở Ninh lại là một người biến dị tiến hóa.

Tình huống hòa nhau tấn công vẫn chưa xuất hiện, người biến dị cấp cao bị gãy một cánh tay vừa mới biến mất lại xuất hiện, mang theo Sở Ninh chặt vật không chịu nổi rồi đi.

Sau khi bọn họ thoát ra ngoài ngàn mét, từ trong thành đột nhiên bắn ra một quả đạn pháo không dễ vận dụng, ầm một tiếng, gần trăm mét chung quanh bọn họ bao gồm chính bọn họ đều biến thành làn khói.

Sinh vật biến dị mất đi tổng chỉ huy, rất nhanh đã liên tiếp bại lui, nhưng chúng nó không phải không biết chạy trốn, sinh vật biến dị mất đi áp lực, lần thứ hai chia năm xẻ bảy, chậm rãi biến mất ở trong tia sáng sắp tan dần của bình minh.

Điên cuồng hoan hô ồn ào náo động, tất cả mọi người đều vì thắng lợi của trận chiến này mà cao hứng, chỉ có rất ít người đang lo lắng, người biến dị tiến hóa đến cấp cao, rốt cuộc sẽ trở thành bộ dáng gì.

Mà sau khi thắng lợi, mọi người lần nữa trở về với bình tĩnh, rất nhanh, ánh mắt của phần lớn lãnh đạo các thế lực bắt đầu phóng tới tranh đoạt thành quả thắng lợi, Lạc Hương thậm chí có thể thoáng cảm giác được lực khống chế của chính phủ đối với toàn bộ căn cứ sẽ chậm rãi giảm bớt.

Lạc Hương vốn ôm hi vọng rất cao bắt đầu thất vọng, rốt cục đáp ứng ý kiến rời đi của Trác Hiên, mà không phải chờ mong chính phủ lại xây dựng lên một trật tự nên có, mượn dùng thắng lợi của trận chiến này tạo ra một thành phố của cường giả trong tận thế. Chỉ là, không nghĩ tới tình huống sẽ biến thành như vậy.

Lạc Hương và Trác Hiên bởi vì chuyện đại chiến với người biến dị cấp cao mà được mời tham gia cuộc hội đàm này, lại chỉ nhìn thấy tình cảnh giằng co.

Sau đó, Lạc Hương và Trác Hiên mang theo một chiếc xe rời khỏi căn cứ, nơi lưu lại rất nhiều dấu vết ở trong lòng bọn họ.

Bọn họ giống như người lưu lạc, tiếp tục du tẩu cùng thế giới này, hơn nữa, không hề giới hạn ở trong nước, xuyên qua biên giới, đi tới những khu vực rộng lớn hơn.

Hoàn chính văn

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Phiên Ngoại: Phòng Nhỏ Đài Nguyên

“Ài, đừng có chạy lung tung.” Lạc Hương vội vàng thu búp bê loạn thất bát tao trong phòng lại. Mà một viên thịt nhỏ trắng như tuyết lăn qua: “Mẹ mẹ, vừa rồi chú Đại Lang cướp râu thịt của con đi rồi.”

Trác Hiên vẫn luôn lẳng lặng đứng ở ngoài phòng, nơi này là đài nguyên. Đất trời rộng lớn, vô biên vô hạn, trời đất đều yên ắng, rất thích hợp để cảm ngộ. Sau khi anh luyện võ xong, đang lẳng lặng cảm ngộ thiên địa. Thế nhưng lúc này lại bị chính con trai cắt đứt.

Mặt giãn ra: “Đồ của mình tự mình cướp về.”

Viên thịt nhỏ nhăn mặt lại, đầu cúi trở về phòng nhỏ của mình, ở trong này uống nước trái cây, ăn chút bánh bích quy, mới bù lại tâm hồn bé nhỏ bị thương của chính mình.

———— Góc nhìn thay đổi phân cách tuyến ————

Mình tên Trác Vọng, nhà ở đài nguyên, gần đây trừ cỏ rêu thấp lùn cùng cỏ nhỏ, nhìn không thấy vật lý kỳ kỳ quái quái gì. Có đôi khi sẽ có vài chú chim bay tới, lại chỉ dừng có một lát thôi.

Trong nhà trừ cha và mẹ, còn có chú Đại Lang đáng ghét nhất và chú Sở Ninh mình thích nhất, nhưng chú Sở Ninh thích gọi mình là Vượng Vượng, nhũ danh này quá quê mùa rồi.

Chú Đại Lang và chú Sở Ninh thường xuyên đi ra ngoài ba năm ngày, nghe mẹ kể hai người bọn họ phải đến thế giới hai người cần qua. Nhưng cha lại cho ra đáp án không giống vậy, nói hai người bọn họ đi biển săn bắn. Biển là cái dạng gì mẹ từng nói qua, đó là một đầm lầy rất lớn rất lớn, có rất nhiều rất nhiều nước.

Cha cũng thường xuyên không ở nhà, nhưng cha chỉ biến mất một hai ngày thôi, có đôi khi là đi cùng với hai chú, có đôi khi là cầm một ít đồ vật đi trao đổi với người khác. Từng cùng mẹ đi xem những người khác, bộ dạng bọn họ có chút kỳ quái, tóc và mắt đủ mọi màu sắc, kỳ dị vô cùng.

Nhà có sáu gian phòng, có phòng bếp, cha mẹ ở một phòng, mình một phòng, hai chú có một phòng, còn có hai gian phòng là phòng khách và phòng sách.

Mình thích ở phòng bếp tìm đồ ăn nhất, có đôi khi mẹ sẽ làm rất nhiều đồ ăn ngon. Nhưng chú Đại Lang có cái bụng không đáy, vĩnh viễn đều không no, còn luôn thích cướp đồ ăn của mình.

Bài học mỗi ngày của mình là luyện công, việc cha thích làm nhất chính là gọi mình đứng trung bình tấn, đứng cọc. Ghét cha nhất luôn.

Nhưng rất rõ ràng cha muốn tốt cho mình, vốn luyện công chính là thứ phải học, nhiều yêu quái như vậy, mình phải dựa vào chính mình để bảo hộ.

Nhưng mà, vẫn nên xem chút phim hoạt hình đi. Naruto và Sasuke sắp đánh nhau, trận đánh cùng yêu cùng giết này theo mẹ nói là đẹp nhất.

———— Lần thứ hai phân cách tuyến ————

“Mẹ, mẹ...” Viên thịt nhỏ Vượng Vượng lăn lại đây: “Con muốn làm Ninja. Có thể dùng ảnh thuật, rất lợi hại nha.”

Vượng Vượng bốn tuổi, lúc bé sinh ra mấy người bọn họ còn chưa tới đài nguyên này, Trác Hiên vừa vặn gặp hai người Sở Ninh và Đại Lang vẫn chưa chết, đánh tới đánh lui, người này cũng không thể làm gì được người kia, đánh tới cuối cùng, ngược lại kết bạn bắt đầu lưu lạc.

Rồi sau đó mấy người đến định cư ở đài nguyên này, dựng nhà gỗ kết cấu rắn chắc, cùng xây dựng quan hệ hữu hảo với người Eskimo[1] ở cách đó không xa.

Đồ dùng trong nhà không ít, một máy phát điện cũng đem ra, để cung cấp điện. Những đồ điện máy tính cũng đều bày ra, bên trong có đủ thứ đồ, phòng sách chỗ nào cũng có vài quyển.

Vừa mới sinh hạ Vượng Vượng ở trong không gian, sau đó không tới thời gian một tuổi Lạc Hương đã dẫn theo bé từ trong không gian đi ra, hoàn cảnh ở không gian rất tốt, ở trong thời gian dài đối trẻ con mà nói lại không tốt.

Nhưng Vượng Vượng rất bình an được bốn tuổi, trừ việc không có bạn cùng tuổi để chơi, điều kiện cuộc sống bọn họ cho bé đều không kém. Có đôi khi Lạc Hương cũng không muốn làm như vậy, nhưng con của mình luôn không nhận được mà đau lòng. Muốn giảm bớt chút tiêu chuẩn sinh hoạt xuống, chỉ là mỗi lần Vượng Vượng đều mở to đôi mắt ngập nước, Lạc Hương lại đầu hàng.

Tính toán đến lúc Vượng Vượng sáu tuổi thì mang theo bé đi nơi khác nhìn xem, cũng không thể để cho bé làm đóa hoa trong nhà ấm mãi được.

Kỳ thật nơi này tuy hơi xa xôi, mấy người Trác Hiên bọn họ lại thường xuyên có thể lấy được tin tức từ bên ngoài. Viện khoa học phát minh một ít thuốc đặc hiệu, có thể phát hiện ra dị năng rất tốt, cũng nghiên cứu ra được vật đặc thù phân phối sử dụng huyết tinh não hạch này nọ, những thuốc đó có thể làm cho thực vật nở hoa kết quả, trái cây có thể ăn. Vấn đề đồ ăn cuối cùng cũng có phương pháp giải quyết.

Nhưng loại tình huống này phát sinh khiến địa vị của viện khoa học xảy ra thay đổi. Dù loại xung đột thế lực, khiến các khoa học gia trong mắt chỉ có nghiên cứu ở viện khoa học kia rất cực không kìm nén nổi nữa.

Bọn họ không có vũ lực, nhưng bọn họ nắm giữ lực lượng khoa học kỹ thuật, độc lập xuất hiện, không hề nghe theo bất luận kẻ nào. Cái gọi là chính

phủ chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa, viện khoa học cần vật tư, tự nhiên chỉ có thể bắt đầu giao dịch.

Người biến dị và người dị năng giả thực lực tương đương, giữa mỗi căn cứ bắt đầu trao đổi với nhau, chậm rãi giống như bộ lạc nguyên thủy. Từ từ, tựa hồ cả địa cầu đều đang chậm rãi hồi phục, trừ tỷ lệ trẻ sinh ra rất rất thấp, toàn bộ mọi thứ đều bắt đầu trở nên tốt hơn. Mọi người cũng đã quen cuộc sống chiến đấu như vậy, dần dần quen với hoàn cảnh xã hội khó khăn gian khổ.

Lạc Hương tin tưởng, sau này sẽ càng tốt hơn nữa.

“Vượng Vượng...” Một người lóe vào trong phòng, chính là Sở Ninh: “Nhớ chú không?”

“Chú, chú, hôm nay con xem Naruto. Con muốn giống như cậu ấy, vĩnh viễn đều không buông bỏ. Nhưng mà, con có thể học nhẫn thuật không? Nhẫn thuật rất thú vị đó...”

Một bàn tay đặt lên trên vai Lạc Hương, Trác Hiên nở nụ cười với cô.

Tác giả: Chính thức kết thúc. Đây không phải lạn vĩ, vốn nên chấm dứt, tiếp tục viết cũng không có ý nghĩa gì.

Bạn đang đọc truyện *Ôc Đảo Nơi Khô Cằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.